

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TAMI HOAG

Danger as steamy as the bayou heat...

LUCKY'S LADY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Şanslı Kadın

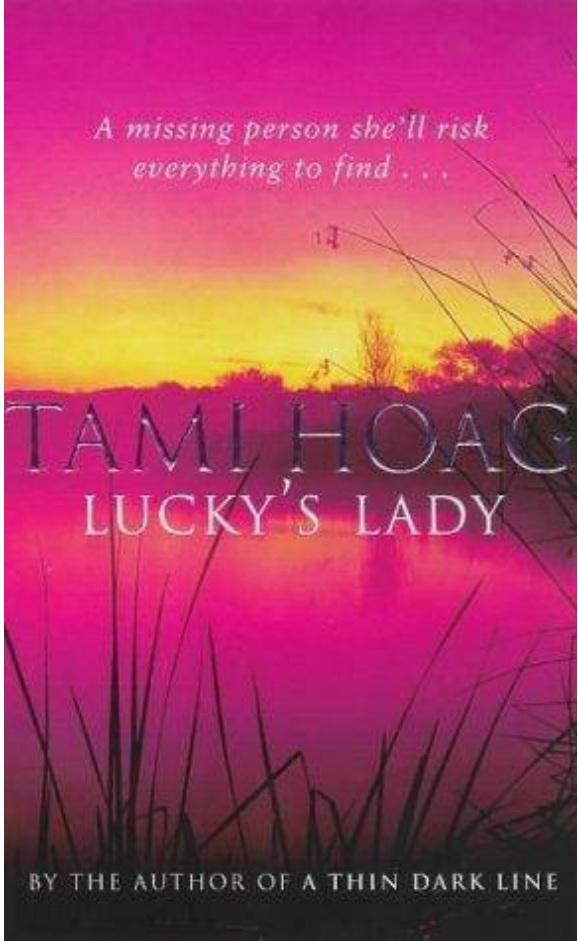
Tami Hoag

O her şeyi riske atmaya hazır – New York Times'in en çok satan yazarlarından Lucky Lady. Serena Sheridan'ın büyükbabası, hiçbir neden yokken Louisiana'nın uçsuz bucaksız ve kötü şöhretli bataklıklarında ortadan kaybolunca, Serena başarılı psikologluk kariyerini bırakıp onu aramaya karar verir. Ancak Serena, karşı karşıya olduğu düşmanca bölgeden çok korkmaktadır ve tek rehberi, buharlı Bayou bataklıklarında koruma umudu pek olmayan tehlikeli bir Cajun olan asi Lucky Doucet'tir. Yine de, ne pahasına olursa olsun büyükbabasını bulmaya kararlı olan Serena, Lucky ile birlikte ikisinin de hayatını geri dönülmez bir şekilde değiştirecek olan su labirentine doğru bir yolculuğa çıkar.

Tami Hoag

Lucky'nin

Kadını

*A missing person she'll risk
everything to find . . .*

TAMI HOAG
LUCKY'S LADY

BY THE AUTHOR OF A THIN DARK LINE

Doucette serisinden bir kitap

"Le coeur a ses raisons que la raison ne connaît point."
Kalbin, aklın bilmediği nedenleri vardır. Fransız atasözü

BÖLÜM 1

"NE YAPMAK İSTİYORSUN, CHERE?"

Serena Sheridan derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. "Beni bataklığa götürecek bir rehber tutmam gerekiyor."

Yaşlı Lawrence Gauthier, sanki büyük bir şakanın son cümlesini duymuş gibi güldü. Sesi dükkânın içinde yankılandı, arkasındaki dağınık rafta duran radyodan gelen Cajun müziğini ve tezgâhın üzerinde duran siyah beyaz televizyondan gelen profesyonel güreş maçının sesini bastırdı. Lawrence tezgahın arkasındaki taburede oturuyordu, ince bacaklarını dizlerinden çaprazlamış, bir dalda duran ak balıkçıl kuşunu andıran bir duruşla kamburlaşmış, omuzları çökmüş, başı omuzlarının arasında eğilmişti. Yüzü dar, burnu belirgin ve gözleri jet boncukları gibiydi. Derisi koyu bronzlaşmış ve eski deri gibi çizgilenmişti.

Kahkahası öksürük nöbetiyle sona erdi. Sigara malzemelerine uzandı ve başını salladı. "Neden bunu yapmak istiyorsun, chere? O kerevitlerin peşine mi düşüyorsun?" Tekrar güldü, başını sallamaya çalışırken aynı anda sigara kağıdının kenarını yalamaya çalıştı.

Serena, üzerine giydiği kalem kalınlığında eteğiyle uyumlu, kusursuz istiridye rengi keten blazerinin önünü elleriyle düzeltti. Böyle bir yere girmek için giyinmiş gibi görünmediğini, hele de istediği şeyi istemek için hiç uygun olmadığını düşündü. "Hayır, balık tutmakla ilgilenmiyorum."

Mağazaya yardım edebilecek başka birini bulmak umuduyla etrafına baktı. Gün ortasıydı ve Lawrence, loş ışıklı, kirli spor malzemeleri mağazasını işleten tek kişi gibi görünüyordu, ancak arkasından, Serena'nın erkeklerin teknelerini tamir ettikleri, bira içtikleri, saçma sapan hikayeler anlattıkları ve kız dergilerini dolaştırdıkları, daha da kirli bir atölye olduğunu bildiği odadan bazı gürültüler geliyordu.

Bunu biliyordu çünkü küçük bir kızken bir kez oraya gizlice girmişti. İnatçı bir çocuk olan Serena, büyükbabasıyla birlikte oraya gitme izni verilmediğine kızmış ve büyükbabasının kanvas brandanın altında saklanmıştı. O gün kelime dağarcığına bir dizi seçkin kelime eklenmişti ve hizmetçileri daha sonra bu kelimeleri ağızdan sabunla yıkamaya çalışmıştı.

"Büyükbabamı bulmam lazım, Bay Gauthier," dedi. "Görünüşe göre balık kampına gitmiş. Beni ona götürecek birine ihtiyacım var."

Lawrence ona baktı, gözlerini kısarak. Sonunda, budaklı parmağını ona doğru salladı. "Hey, sen doktor olmak için ayrılan Sheridan kızı değil misin?"

"Evet."

"Evet, evet! Tabii ki evet!" Hafızasının gücüyle gülerek kıkırdadı. "Big Giff'i mi arıyorsun?"

"Evet, ama beni götürecek birine ihtiyacım var. Bir rehber ihtiyacım var."

Kafasını salladı, sanki ona sevgili ama sonsuz derecede aptal bir çocukmuş gibi gülümsemeye devam etti. "Hayır, tatlım, buradaki tüm balıkçılık rehberleri pazartesiye kadar meşgul. Bu günlerde balık tutmaya gelen çok sporcu var. Ayrıca, Giffs'e gitmeyecek kadar deli kimse yok. Oraya gidip kafalarını uçururlar!"

Küçük sigarasını, bilinçsizce Avrupalılar gibi başparmağı ve işaret parmağıyla tutarak içti. Nefes vermeden önce yarısı bitmişti. Serbest eliyle Serena'nın yanağına dokundu. "Ah, ma jolie fille, kimse Big Giffs'e gitmek için o kadar deli değil."

Bunu söylerken, arkasındaki dükkanda yüksek bir patlama sesi duyuldu, ardından şiddetli bir Fransızca küfür geldi. Lawrence, elini tezgâhtaki teneke küllüğe uzattığı halde hareketsiz kaldı, gözlerinde şeytani bir ışık belirdi, ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. "Belki de biri vardır. Ne kadar çok gitmek istiyorsun, chere?"

Serena boğazındaki endişe düğümünü yuttu ve ellerini bir okul kızı gibi önünde birleştirdi. Şimdi cesaretsiz davranmanın sırası değildi. "Bu çok önemli. Gitmem gerek."

Başını biraz yana eğdi ve Fransızca omuz silkti, sonra omzunun üzerinden bağırdı. "Etienne! Viens ici!"

Serena neye hazırlandığını tam olarak bilmiyordu, ama kapıyı dolduran adam kesinlikle o değildi. Onun ani varlığı, şok dalgası ile vurulmak gibi bir etki yarattı - o ana kadar inanmadığı bir fenomen.

İlk izlenimi, ham gücü. Geniş omuzlar, şişkin pazılar. Terle parıldayan çıplak göğsü genişti ve gergin, bronzlaşmış derisinin altında sert kaslar vardı. Güçlü V şeklindeki gövdesi, ince bir bele doğru daralıyordu, karnı kaslarla kaplıydı ve soluk yeşil renkli, düşük bel pantolonunun bel kısmının altında kaybolan siyah tüylerle kaplıydı.

Gözlerini onun yüzüne kaldırdı ve başından ayak parmaklarına kadar garip bir titreme hissetti, bu da kafa derisini gerginleştirip parmaklarını karıncalandırdı. Adam,

uykulu göz kapaklarının altından, büyük, kırılmayan kehribar rengi gözleriyle, panter gözleri gibi ona baktı. Kaşları kalın ve düzdü, burnu belirgin ve hafifçe kıvrımlıydı. Ancak ağzı, onun sinir sistemine en çok zarar veren şeydi. Genişti, dudakları ustaca şekillendirilmiş, o kadar inanılmaz derecede şehvetliydi ki, pahalı bir fahişede mükemmel görünebilirdi. O ağız, erkekçe bir yüze -ince hatlar, sert açılar ve sakallı bir yüz - açıkça cinsel bir etki yapıyordu.

Kadınları yatmak dışında pek umursamadığını ima eden ince bir küçümsemeyle ona baktı - ki bunu düzenli olarak yapabileceğe benziyordu. Kulağının arkasından bir sigara çıkardı, ağzının köşesine koydu, yaktı ve Lawrence Gauthier'e hızlı Cajun Fransızcası ile, hiçbir Parislinin anlayamayacağı bir lehçeyle bir şeyler söyledi. Bu lehçe, on yıllar önce Louisiana okul sistemi tarafından neredeyse tamamen ortadan kaldırılmıştı. Cajun kültürüne olan son moda ilgi nedeniyle bir nevi geri dönüş yaşasa da, hala yaygın olarak konuşulmuyordu. Bu adam, sanki ana diliymiş gibi konuşuyordu.

Louisiana'nın Fransız Üçgeni'nde büyüyen Serena, bu lehçeden bazı kelimeler ve deyimler öğrenmişti, ancak adam o kadar hızlı konuşuyordu ki, Serena sadece ima edilenleri anlayabiliyordu. Gauthier'in tepkisi de bunu açıkça gösteriyordu: yine kahkaha ve öksürük krizine girip, barbar arkadaşının omzuna bir şaplak attı.

Adam tezgahın ucuna doğru yavaşça yürüdü ve kalçasını tezgaha dayadı, bu sırada tembel kehribar rengi gözleriyle onu açıkça süzüyordu. Serena utançtan yanaklarının kızardığını hissetti.

Sigara içti, dumanı üfledi ve Gauthier'i güldürmek için bir cümle daha söyledi. Serena, kendini savunmak için en soğuk bakışını attı. "Affedersiniz, ama ben çevremdeki herkesin anlayamayacağı konuşmalar yapmanın çok kaba bir davranış olduğuna inanarak yetiştirildim."

Siyah kaşlarından biri alaycı bir şekilde yukarı doğru kalktı ve o dikkat çekici ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı. O, Serena'nın kafasındaki steroidli şeytan gibi görünüyordu. Onunla konuşurken sesi, kadife gibi duyularını okşayan düşük, boğuk bir mırıldanmaydı. "Ona, bunu satıyor ya da bedavaya veriyor gibi görünmediğini söyledim," dedi, sözleri Cajun gumbo kadar zengin bir aksanla ağzından dökülüyordu. "Öyleyse senden ne isteyebilirim ki? Amerikalı bayanlarla ilgilenmiyorum."

Son kelimeyi acı bir küçümsemeyle söyledi. Serena blazerinin yakasını çekerek üniformasını düzeltti. Çenesi, fuşya renkli ipek bluzunun dik yakasının bir kademe daha üzerine çıktı. "Sana da ilgim olmadığını garanti edebilirim."

Tezgahtan uzaklaştı ve doğuştan atletin kibirli zarafetiyle ona doğru ilerledi. Serena inatla yerinde durdu, ama o ona bakıp elini kaldırarak saçlarını düzeltirken kalbi gırtlığında çarpmaya başladı.

"Gözlerin bana öyle demiyor, chere catin."

Serena, düzensiz bir nefes aldı ve onu tuttu, sanki öfkeden patlayacakmış gibi hissediyordu. Adamın elini itti ve ondan bir adım geri çekildi. "Buraya hakaret edilmek ya da itilip kakılmak için gelmedim. Buraya bir rehber tutmak için geldim, Bay..."

"Doucet," diye tamamladı adam. "Etienne Doucet. Arkadaşlarım bana Lucky der."

Serena, liseden Lucky Doucet adında birini hayal meyal hatırlıyordu. Ondan birkaç sınıf ilerideydi, sporcuydu, kötü çocuk olarak tanınan yalnız biriydi. Okulda erkeklerle ilgilenen kızlar, adının anılmasıyla bayılırlardı. Serena'nın ilgisi başka yerdeydi.

Şimdi ona baktı ve o zamanlar kazandığı şöhreti o zamandan beri kesinlikle pekiştirdiğini düşündü. Sorun kelimesinin vücut bulmuş hali gibiydi. Onu işe almayı düşünmek için bile yarı deli olması gerekiyordu. Ama sonra Gifford'u düşündü. Onu görmesi, Chanson du Terre'den ayrılmasının nedenini öğrenmek için elinden geleni yapması, eve dönmesi için onu ikna etmek için elinden geleni yapması gerekiyordu. Gifford Sheridan ne kadar sert görünmek istese de, o hala kalp rahatsızlığı olan yetmiş sekiz yaşında bir adamdı.

"Ben Serena Sheridan," dedi en işadamlı tavrıyla.

Lucky Doucet ona göz kırptı. Çenesindeki bir kas gerildi, sonra gevşedi. "Kim olduğunuzu biliyorum," dedi, sesinde tuhaf bir savunmacı ton vardı. Serena bunu önemsiz olarak görmezden geldi.

"Buraya rehber tutmaya geldim, Bay Doucet. Gifford Sheridan benim dedem. Beni onun kulübesine götürecek birine ihtiyacım var. Bay Gauthier, tüm saygın rehberlerin hafta sonu için dolu olduğunu söyledi, bu da geriye sizi bırakıyor. Bu işi yapmak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Lucky tekrar tezgaha yaslanarak geri çekildi. Arkasında Lawrence, güreş programını kapatıp canlı eğlence programını açmıştı. Arka planda Iry Lejeune radyoda cızırtılı Fransızca ile "La Jolie Blonde" şarkısını söylüyordu. Güzel sarışın. Ne kadar da uygun. Sigara içti, dumanı ciğerlerinin en derinlerine çekerek, sanki içindeki duyguları temizleyebilecekmiş gibi. Arka odadan çıkıp onu gördüğünde, sanki güneş pleksusuna şiddetli b i r darbe almış gibi hissetmişti. Shelby. Şok, anıları ve duyguları, dıştan takma motorun ardından bataklıktan çıkan çamur ve ölü asmalar gibi ortaya çıkarmıştı; acı, nefret, korku, hepsi içinde öfkeyle dönüyordu. Acı ve nefret eski dostlarıydı. Korku ise, ıslak bir ip gibi elinden kayıp giden kontrolü kaybetmesinden kaynaklanıyordu. Kendine bunun geçmişinden tanıdığı kadın değil, hiç tanışmadığı kız kardeşi olduğunu söylese de, duygular hala onu saldırıyordu. Zaten ikizlerdi, belki de

Tamamen aynı, ama aynı kumaştan kesilmiş.

Önündeki kadına bakarak, tüm kişisel duygularını bir kenara bırakıp sadece kadının fiziksel özelliklerine odaklanmaya çalıştı. Bu zor olmamalıydı; kadın çok güzeldi. Bal rengi saçlarının kusursuz hali ve pürüzsüz Fransız topuzu, bej renkli topuklu ayakkabılarının uçlarına kadar, kadın zarafet saçıyordu.

Küfür etti, sigarasını yıpranmış ahşap zemine attı ve botunun burnuyla söndürdü. Bakmadan tezgahın arkasına uzandı ve bir şişe Jack Daniel's çıkardı, kendine cömert bir yudum aldı. Lawrence hiçbir şey söylemedi, ama kaşlarını çattı ve başını sessiz bir azarlama ile eğerek başka yere baktı. Vicdanının bir zamanlar bulunduğu yerde onu kısıtıran suçluluk duygusuna kızan Lucky, şişeyi geri koydu.

Lanet olsun. Gifford Sheridan'ı, yeryüzündeki cennet gibi görünen torunları olduğu için lanetledi. Kadınları genel olarak ve kendini özel olarak lanetledi. Biraz akılsaydı, Bayan Serena'yı gönderirdi. Kendi işine bakardı ve Sheridanların istediklerini yapmalarına izin verirdi.

Bu, onun yaşamayı seçtiği türden bir hayattı, yalnızlık içinde, ama yine de başka hayatlar onun hayatına girip duruyordu. Dokunulmak istemiyordu. Sheridan'ların Chanson du Terre adlı çiftliğinde kopmak üzere olan belayı istemiyordu, geçmişteki acıları hatırlatılmasını istemiyordu. Ama Giff onu bir dereceye kadar bu işe bulaştırmıştı

ve durum onun için çok önemliydi, bu dramada bu kadar küçük bir rol oynamayı reddedemezdi.

Umursadığı için kendine lanet etti. Kendini bunun ötesinde gördüğünü, umursama yeteneğinin yaşadığı acı deneyimlerin etkisiyle yok olduğunu düşünmüştü. Ama bu yetenek hâlâ oradaydı, bu da onunla başa çıkacak gücü bulması gerektiği anlamına geliyordu. Tanrı yardımcısı olsun.

Serena ona son bir kez sert bir bakış attı ve ince, pahalı topuklu ayakkabısıyla mağazanın sokak girişine doğru yöneldi. Lucky içinden küfretti ve onun peşinden giderek kolundan tuttu.

"Nereye gidiyorsun, tatlım? Seni götürmeyeceğim demedim ki."

Kız, kolunu saran büyük, kirli eli keskin bir bakışla süzdü, sonra o meydan okuyan bakışını onun yüzüne çevirdi. "Belki de sizi götürmem, Bay Doucet."

"Bana kalırsa, başka seçeneğin yok. Seni Giffs'e götürecek başka kimse yok." Espri yapmadan güldü. "Başka kimse o kadar deli değil."

"Ama siz delisiniz, değil mi?"

Timsah gibi gülümsedi ve ağzı dudaklarının sadece birkaç santim üzerinde kalana kadar ona doğru eğildi. "Doğru," diye fısıldadı. "Ben çılgınım. Her şeyi yapabilirim. Bu kasabadaki herhangi birine sor. Hepsi sana aynı şeyi söyleyecek: Il n'a pas rien il va pas faire. Yapmayacağı hiçbir şey yok. Şu Lucky Doucet, o çok kötü bir deli."

"Ben psikologum," dedi kadın şeker gibi tatlı bir gülümsemeyle. "O zaman çok iyi anlaşıyoruz, değil mi?"

Sanki ona cüzzamlı olduğunu söylemiş gibi kolunu bıraktı. Kendini beğenmiş erkek kibri aniden kayboldu ve yüzü boş ve okunaksız hale geldi. Dönüp, açık duran ve doğrudan rıhtıma çıkan bir yan kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü.

Serena bir an durup güç toplamaya çalıştı, gözleri uzaklaşan Lucky Doucet'in geniş sırtına takılı kalmıştı. Yaşlı Lawrence'ın ona baktığını hissedebiliyordu, ama kıpırdamadı. Hiçbir erkeğe karşı böyle... ilkel bir tepki vermemişti. O sofistike, eğitilmiş bir kadındı, her durumda kontrolünü koruyabilme yeteneğiyle gurur duyan bir kadındı. Ama bu kontrol temeli, Lucky Doucet'in ardından titriyordu ve bu durumdan hoşlanmıyordu. O kaba ve kibirliydi ve... Aklına gelen diğer kelimeler çok fazla iltifat içeren kelimelerdi. Görünüşünün ne önemi vardı ki? O bir Neandertal'dı.

Aynı zamanda Giff'e ulaşmak için tek umuduydu. Ve ona ulaşmak zorundaydı. Birisi neler olup bittiğini öğrenmek zorundaydı. Shelby, Gifford'un neden aniden plantasyonu terk edip bataklıkta yaşamayı tercih ettiğini bilmediğini iddia etti. Giff'in, yeni evleri inşa edilirken Shelby ve ailesinin ayak altında dolaşmasından bıkmış olması dışında bir nedeni olmayabilirdi, ama daha fazlası da olabilirdi. Yoğun bir dönemde ayrılıp şeker kamışı plantasyonunun yönetimini müdürüne devretmek onun tarzı değildi.

Shelby, Gifford'un bunaklaştığını ima ederek huysuzca bir yorumda bulunmuştu. Serena, büyükbabasını zeki ve keskin zekalı birinden başka bir şekilde hayal edemiyordu, ama onu bir süredir görmemişti. Charleston'daki muayenehanesi onu çok meşgul ediyordu ve eve pek sık gidemiyordu. Bu ziyareti sabırsızlıkla bekliyordu, atalarının evinde baharın tüm ihtişamını yaşamayı dört gözle bekliyordu. Sonra Shelby, kapıda onu Gifford'un bataklığa kaçtığı haberiyle karşıladı.

İki haftadır oradaydı. İki haftadır haber yoktu ve Shelby şikayet etmekten başka hiçbir şey yapmamıştı.

"Ne yapmamı bekliyordun?" diye sormuştu. "Onun peşinden oraya mı gideyim? Yetiştirmem gereken iki çocuğum, yönetmem gereken bir emlak işim ve bir kocam var, ayrıca Guatemala'daki açlık çeken köylüler için Junior League'in konserve gıda kampanyasının başkanıyım. Sorumluluklarım var, Serena! Öylece bir tekneye atlayıp oraya gidemem! Zaten benim söylediklerimi dinlemeyecek ki. Mason'ın oraya gitmesini de bekleyemezsin. Gifford'un ona ne kadar kötü davrandığını biliyorsun. Onunla başa çıkmaya çalışırken ben de çaresizim. Psikolog sensin. Sen oraya git ve o inatçı kafasına biraz mantık sok."

Oraya git. Bataklığa. Serena bu öneri karşısında kanı donmuştu. Şimdi de bu düşünceyle kanı donuyordu. Ama o anda öfkesi ve inatçılığı, korkusunu bastırmaya yetiyordu. Kıyafetlerini değiştirmeye bile zahmet etmeden, bir rehber bulmak için evden fırlayıp çıkmıştı. Korkusuna kapılmaya izin vermeyecekti. Büyükbabasını görmesi gerekiyordu ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Dünyadaki cehennem olarak gördüğü yere gitmesi gerekiyordu ve onu oraya götürebilecek tek adam az önce uzaklaşmıştı.

Serena, dar eteği ve engebeli tahtalarda yürümek için uygun olmayan ayakkabılarıyla aceleyle Lucky Doucet'in peşinden koştu. Rıhtıma çıktığında öğle güneşi gözlerini kamaştırıyordu.

kirli su ve benzin kokusu kalın, hareketsiz havada asılı kalmıştı. Lucky atölyenin açık kapısında duruyordu.

"Ücretini konuşmadık," dedi Serena, onu götürme konusunda fikrini değiştirmiş olabileceğini göz ardı ederek. Onun göğsüne bakarken nefes almakta zorlandı.

O, sanki annesini aşağılamış gibi bir ifadeyle ona tepeden baktı. "Senin parana ihtiyacım yok," dedi küçümseyerek.

Serena gözlerini devirdi ve sinirli bir teslimiyet jestiyle ellerini kaldırdı. "Dürüst bir iş için dürüst bir ücret isteyebileceğini düşündüğüm için beni affet. Ne kadar burjuvaça bir düşünce."

Onu görmezden geldi ve yağlı siyah motor parçalarıyla dolu ağır bir karton kutuyu almak için eğildi. Sanki bir kedi yavrusu kadar hafifmiş gibi kaldırdı ve içini ayırmak için çalışma tezgahına koydu. Tavrı son derece küçümseyici ve sinir bozucuydu.

"Neden bunu bu kadar zorlaştırıyorsun?" diye sordu Serena.

Adam başını çevirip ona kötü niyetli, alaycı bir gülümseme attı. "Çünkü ben zor bir adamım. Şimdiye kadar bunu anlamış olabileceğini düşünmüştüm. Sen zeki bir kadınsın."

"Açıkçası, bir kadının zeki olduğunu düşünmenize şaşırdım. Bana, kadınları tek bir amaç için yararlı gören türden bir erkek gibi geliyorsunuz."

"Akıllı olduğunu söyledim, yararlı olduğunu değil. Seni altımda çıplak görmeden ne kadar yararlı olduğunu bilemem."

Serena'nın içinde bir ateş parladı. Bunu öfkeye bağladı. Elbette bunun, bu barbarla çarşafllara dolanmış halde yattığı ani görüntüyle hiçbir ilgisi yoktu. Savunmacı bir şekilde kollarını önünde kavuşturdu ve etrafına bakındıktan sonra savaşçı bakışlarını Lucky'ye çevirdi. "Affedersiniz, bir şekilde Taş Devri'ne geri dönüp dönmediğimi kontrol ediyordum. Beni kafama dinazor kemiği ile vurup mağarana sürüklemeyi mi öneriyorsun, Conan?"

Uyarıcı bir şekilde parmağını kaldırdı, kaşları ısıltılı gözlerinin üzerinde tehditkar bir şekilde birleşti. "Ağzın çok bozuk, chere."

Ona doğru sürünerek yaklaştı ve onu kapı çerçevesine doğru itti. Ön kollarını başının üstündeki tahtaya dayadı ve ona yaklaştı.

Nefesi, tütün ve viskinin dumanlı kokusuyla karışmış, yanağına sıcak bir şekilde değiyordu.

"Hiçbir kadına zorla bir şey yapmadım," dedi Lucky, sesi alçak ve yumuşaktı, erimiş altın rengi gözleri Serena'nın gözlerine bakıyordu. "Hiç gerek duymadım."

O şımarık bir sosyete sürtüğüydü ve Lucky onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Yeterince kötü yanmıştı, artık daha iyi biliyordu. Dieu, ilk dersini onun ikizinden almıştı! Tekrar o kadar yaklaşmak, deliliğin şeytanlarına tamamen teslim olmak anlamına geliyordu.

Yine de, arzusu onu sarmıştı. Parfümünün ince, pahalı kokusu onu kendine çekti. Başını omzunun kıvrımına yaklaştırdı ve kulağının hemen altındaki, koyu pembe bluzunun dik yakasının üstündeki hassas noktayı okşamak için duyduğu dürtüyle mücadele etti.

"Seni rehber olarak işe alıyorum," dedi dişlerinin arasından, sesi öfke ya da arzu ya da her ikisiyle titriyordu. "Damızlık olarak değil."

Lucky, büyüü bozduğu için ona zihninde teşekkür etti. Bir adım geri çekildi, bir kalçasını kaldırdı ve başparmağını pantolonunun beline taktı. Ona şeytani bir gülümseme attı. "Neden olmasın, melek? Sana hayatının en güzel yolculuğunu yaşatırım."

Ona tam bir tiksintiyle baktı ve ince sırtı dik bir şekilde rıhtımın kenarına doğru yürüdü. Onun hanımefendiye yakışır duyarlılığını onarılamayacak şekilde incittiğine şüphe yoktu, diye düşündü. İyi. Tam da istediği buydu. Serena Sheridan gibi bir kadınla arasında ne kadar duygusal mesafe olursa o kadar iyi. Annesi bir kadına böyle konuştuğu için onu parçalardı, ama bu sadece bir nezaket meselesi değil, hayatta kalma meselesiydi.

Motor parçalarının bulunduğu kutuyu aldı ve iskeleden aşağı doğru yürümeye başladı, giderken omzunun üzerinden seslendi. "Ee, geliyor musun, chere, yoksa ne? Bütün gün bekleyemem."

Serena dönüp, yıpranmış rıhtıma doğru ilerleyen adama inanamayan gözlerle baktı. İlk kez, adamın saçlarının neredeyse kendisinininki kadar uzun olduğunu fark etti. Kalın boynunun arkasında, deri bot bağcığıyla kısa bir at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı. Bir korsan. Görünüşü ve tavırları ona bunu hatırlatıyordu. "Şimdi gidiyor musun?" dedi, bir kez daha ona yetişmek için koşarak.

Ona cevap vermedi. Gitmek istediği çok açıktı. Serena, hızını artırırken Lucky Doucet ve sivri topuklu ayakkabıları aynı anda lanetledi. Birinci sınıf pisliklerden bahsetmişken, bu adam

ödülü aldı. Ve o, madalyayı bizzat ona takmak istiyordu. Charleston'da olsalardı, onun kendisine davrandığı gibi davranılmasına asla tahammül edemezdi. O, haylaz erkeği evcilleştirme sendromuna kapılmayacak kadar akli başında ve kendine saygısı olan biriydi. Ama Charleston'da değillerdi. Güney Louisiana'daydılar, Atchafalaya Bataklığı'nın kenarında, Amerika Birleşik Devletleri'nin en vahşi, en ücra bataklıklarından birinde. Ve Lucky Doucet, soğuk bir bakışla dizginleyebileceği, düğmeli gömlek giyen bir yönetici ya da inşaat işçisi değildi. O, kendine özgü bir türdü ve etraflarındaki bataklık bölgesinden sadece biraz daha medeni biriydi.

Aniden, topuklu ayakkabısının topuğu iskeledeki tahtaların arasına sıkıştı ve Serena'yı baş aşağı iskeleden yağlı suya düşürmek üzereydi. Dizlerinin etrafındaki dar eteğin engellemesiyle garip bir şekilde tökezleyerek yüksek sesle küfretti, ancak çok geç olmadan dengede kalmayı başardı.

Lucky durdu ve alaycı bir ifadeyle ona döndü. "Ne oluyor, Bayan Serena, bu dil ne böyle! Gençler Birliği'ndeki hanımlar ne düşünecek?"

Gözlerini kısarak ona hırladı, mahvolmuş ayakkabısının üzerine atlayıp diğerini çıkardı. Ayağını yere koyduğu anda ayağına bir kıymık battı, ama ağlamayı ya da acıyı kabul etmeyi reddetti. Bir parça haysiyetini korumaya çalışarak Lucky'nin yanına topallayarak yürüdü.

"Şu anda gitmeye hazır değilim, Bay Doucet," dedi kibarca. "Daha çok yarın sabahı düşünüyordum."

O, en ufak bir endişe belirtisi göstermeden omuz silkti. Parlak beyaz bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Bu çok kötü, tatlım, çünkü benimle birlikte gideksen, şimdi gitmelisin."

BÖLÜM 2

KAZANAMAYACAĞI BİR DURUMDU. EĞER KARARINDAN VAZGEÇMEZSE

yolculuğunu kaybedecekti. Eğer pes ederse, bu onun gururuna bir darbe daha vuracak ve Bay Macho'nun şişirilmiş egosunu daha da şişirecekti. Serena, buhar kadar yoğun, metalik ve acı bir tada sahip olan havayı yavaşça ve derin bir nefes aldı. Mümkün olduğunca onurunu korumaya çalışarak, ince burnunu kaldırdı ve Lucky'ye uzun ve soğuk bir bakış attı.

Onun dolgun ağzının bir köşesi, bir kedinin kuyruğunun ucu gibi kıvrıldı. "Ne oldu, chere? Emir almak yerine emir vermek mi istiyorsun? Ben senin kiralık uşağın değilim. Binmek istiyorsan, tekneye bin. Birine patronluk taslamak istiyorsan, yürüyüşe çıkabilirsin."

Serena, öfkesinin damarlarında kanını kaynatmaya başladığını hissedebildiğinden emindi. Çenesini sıktı ve Lucky Doucet'e kısa bir iskeleden uzun bir yürüyüşe çıkmasını söylemekten başka bir şey istemese de, kendini kontrol etmek için cesurca bir mücadele verdi. Adının aksine, görünürdeki sakinliği bir kalkan, bir savunma mekanizması, koruyucu bir kamuflajdan başka bir şey değildi.

Hayatı boyunca Sheridanların güçlü öfkesi ve inatçılığıyla mücadele etmek zorunda kalmıştı. Şimdi ise ikisini birbirine karşı kullanarak mücadele ediyordu. Adam onu kızdırmak için elinden geleni yapıyordu, o da inatla öfkesini kaybetmeyi reddediyordu.

"Siz son derece iğrenç bir adamsınız, Bay Doucet," dedi en sakin ses tonuyla, sanki hava durumundan daha ilginç bir şey hakkında yorum yapıyormuş gibi.

"Her zaman
mükemmelliği
hedeflerim." "Ne kadar
takdire şayan."

"Geliyor musun?" Kutuyu rıhtıma koydu ve yanına oturdu, uzun bacaklarını iskeleden sarkıtarak.

"Chanson du Terre'ye birkaç şey almam gerek. Buna bir itirazın olmaz, değil mi?"

Ona düz bir bakış attı.

Serena giydiği takım elbiseyi sabırsızca işaret etti. "Bu kıyafetle bataklığa gitmemi beklemiyorsun, değil mi?"

O, somurtarak ve homurdanarak teknesine bindi. "Hayır. Hadi gel. Zaten burada çok uzun süre kaldım. Seni gezdirmek zorunda kaldığım için başıma gelen belaya bir bak."

Serena iskelenin kenarına gitti ve aşağıya baktı. O anda, yapmak üzere olduğu şeyin ne kadar aptalca olduğunu anladı. Lucky'nin teknesi on iki fitten uzun değildi, bezelye kabuğu kadar inceydi ve yüzen bir yaprak kadar dengeli görünüyordu. Tekneye otursa, bataklığın siyah sularından bir kol mesafesinden daha fazla uzaklaşamayacaktı.

Korku boğazına kadar yükseldi ve orada bir tenis topu gibi sıkıştı. Neyi vardı onun? Aklını mı kaçırmıştı? Otobüste yanına oturmayaacağı bir adamın ellerine hayatını teslim etmek üzereydi ve onu, kırık ayakkabısı kadar denize elverişli görünen bir teknede derin bataklığa götürmesi için ona güvenecekti.

Bataklık. Her şeyin olabileceği yer. İnsanların kaybolup bir daha bulunamayacağı yer.

Soğuk bir ürperti vücudunu kapladı, kollarına ve bacaklarına titreyerek yayıldı. Çenesini sıktı ve nefesini tuttu, hastalarına öğrettiği tüm gevşeme tekniklerini unuttu. Bu korkuya kapılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Korkunun gücü onu şaşırttı. Korku büyüdü ve onu sarsarak, boğazının arkasında bir çığlık gibi patlamaya hazır bir şekilde birikti.

Lucky pirogue'da durmuş, onun oyalanmasından rahatsız olarak onu izliyordu. Sonra yüzündeki renk kayboldu ve rahatsızlığı, adını koymak istemediği bir duyguya dönüştü. Serena Sheridan, çoğu durumda kendini idare edebilen bir kadın olarak görünmüştü. Ona, çoğu erkekten daha iyi karşı koymuştu. Şimdi ise, şiddetli bir iç baskıdan dolayı kırılmak üzere olan bir porselen parçası gibi görünüyordu. İçinde derinlerde bir şey buna tepki gösterdi, ona acıyarak.

Dişlerini sıktı, bu duyguya kızarken aynı zamanda ona teslim oldu. Ne kadar sert olduğunu düşünmekten hoşlansa da, orada durup onun parçalanışını izleyemezdi. Kendine bunun, histerik bir kadınla uğraşmak istemediği için olduğunu söyledi. Ayrıca, onun için en güvenli şeyin, kadının kendisine karşı her zaman yarı deli kalması olduğuna karar vermişti. Bir erkek, saldırmaya hazır bir yılanı çekinir; tehlikeli olanlar, uysal ve güneşte uyuklayan gibi görünenlerdir.

"Teknem hoşuna gitmedi mi, chere?" diye sordu, sesinde açıkça meydan okuma vardı.

"A-um-" Serena zorlukla trans halinden çıktı, anılarına değil, tekneye ve içinde duran adama odaklanmaya çalıştı

"Tam olarak aklımdaki gibi değil. Biraz daha byk bir Şeyin yok mu?"

"Yat gibi mi?" diye sordu alayc bir ses tonuyla. "Buras Saks Fifth Avenue değil, tatlım. Sana denemen için seeneklerim yok. Şimdi, buraya inecek misin yoksa gnn geri kalannı eteğinin altnı seyrederek mi geçireceğim?"

Serena'y içten içe sarsan soğukluğu, hoş bir öfke dalgası ısıtt. Gözlerini ksarak dizlerini nazikçe birbirine bastrd ve ince eteğini sıkca bacaklarının etrafına çekti. Bir elinde antasn ve ayakkabsn tutarak, garip bir Şekilde rhtmn przly tahtalarına oturdu, bacaklarını kenardan sarktt ve klotlu orabnn bir bacağının arkasndan aşağıya doğru kaydğını hissedince yzn buruşturdu.

Yağlı suda hafifçe sallanan pirogue'ye bakt ve ikinci bir endişe dalgası boğazına kadar ykseldi. On beş yıldır hiçbir tr tekneyle bataklğa ıkamamŐtı. Queen Elizabeth II'de bile kendini gvende hissedebileceğinden Őpheliydi, bu basit selvi tahtalı tekneye gelince hiç söylemeye gerek yok. Yine de, neden en azndan motorlu gzel, byk bir levrek teknesi almamŐtı ki? Artık kimse pirog kullanmyordu... Lucky Doucet hariç.

"Pirogum ihtiyaım olan tek tekne," dedi Lucky ona uzanırken. "Ne sanyorsun, bir kabinli tekneyle dolaşıp, bir gzel kızı gitmemesi gereken bir yere gtrme ihtimaline karşı mı?"

Serena ona sert bir bakış att. "Hayır. Sadece, grndğn kadar medeniyetsiz olmadğını umuyordum."

Byk elleri onun ince belini kavradğında gld. Onu tekneye indirirken Serena protesto etmek için kk bir çığlık att. Pirogu, onun yaylmŐ ayaklarının altında sallandı ve Serena, paniğe kaplarak gururunu bir kenara bırakt, ayakkabsn ve antasn dŐrd ve destek olmak için Lucky'nin pazlarına tutundu.

Bir an için, sanki onu cehennemn ağzına dŐmekten alıkoyan tek Şey oymuŐ gibi ona sarld. Gğsleri onun st gğs kafesine bastırılırken, karn onun kasklarına doğru kıvrld ve onun byk elleri, onu sıkca tutmak için belinin alt kısmına yayld. Onun uylukları, onun uyluklarına karşı meşe ağacı kadar sağlamdı. Ona bakarken, ilkel bir farkındalığın titremesi sırtından aşağıya doğru yayld.

Ona, Őeytann bile tylerini diken diken edecek bir glmseme att. "Oh, grndğm kadar medeniyetsizim." Sesi,

boğuk bir mırıldanmaya dönüştü ve tüm sinir uçları birer ses çatalı gibi titremeye başladı. "Bu konuda bir şey yapmaya çalışacak mısın, chere? Beni evcilleştirmeye çalışacak mısın?"

Bu öneri, içinde istem dışı bir heyecan dalgası uyandırdı. Sanki karnının derinliklerinde bir yıldız patlaması gibiydi ve Serena bunun aptalca olduğunu bildiği için lanetledi. Lucky Doucet'i evcilleştirme görevini üstlenen herhangi bir kadın, sadece bela arıyordu. Yine de, ona, sert, sakallı çenesine ve o çökmüş ağzına bakarken bu duyguyu bastıramıyordu. Kendini buna karşı hazırladı ve ondan uzaklaştı. O, aralarına bir santimlik mesafe koymasına izin verdi, ama bunu yapmadan önce, isteseydi onu bütün gün orada tutabileceğini ona belli etti.

"Seni evcilleştirmek mi?" Serena alaycı bir şekilde, narin kaşlarını kaldırarak dedi. "Seni kısırlaştırsam olmaz mı?"

"Gerek yok." Onu hafifçe itti ve Serena, pirogue'un tahta koltuğuna sert bir şekilde oturdu. Adam, motor parçalarının bulunduğu kutuyu almak için döndü. "Sana on metrelik bir sopayla bile dokunmam, bayan."

"Bu, bugün duyduğum ilk iyi haber," diye mırıldandı Serena, kadınsı egosunu inciten hayal kırıklığını görmezden gelerek. Lucky Doucet ile üç metrelik bir sopa arasındaki bariz karşılaştırmayı da görmezden geldi.

Aniden yüzü kızaran Serena, eliyle kendini yelpazeledi ve Lucky'nin rıhtımdan kutusunu kaldırmasını izledi. Lucky'nin sırt kasları gergin, koyu teninin altında belirginleşiyordu. Kutuyu teknenin pruvasına yerleştirdikten sonra, kış tarafına doğru zarıfçe ilerledi, jig ve koltuğun üzerinden atlayarak, dengesiz pirogue'yi dikkatsizce salladı.

Serena'nın parmakları C kelepçesi gibi koltuğun kenarını kavradı ve bakışları iskeleden uzakta parlak alüminyum bir tekneye özlemle kaydı. Ev yapımı pirogue'ye kıyasla devasa ve lüks görünüyordu. Siyah New Orleans Saints şapkası ve kolları kesilmiş ekose gömlek giyen şişman bir adam teknenin arkasında oturmuş, dıştan takma motorun ipini çekiyordu.

"Yakında yirminci yüzyıla katılmayı düşünebilirsin," dedi Serena, Lucky'ye tatlı bir gülümseme atarak. "Günümüzde insanlar motor kullanıyor."

Lucky, şişman adam ipi çekerek dıştan takma motordan suya sızan benzin ve yağı izledi. Kaşlarını çatarak, gözlerinin üzerine çöken kaşlarını alçaltarak itme sopasını eline aldı. "Ben değil."

Pirogoyu rıhtımdan uzaklaştırdı ve burnunu güneye çevirdi.

Serena ani bir hareketle omzunun üzerinden ona endişeyle baktı. "Chanson du Terre veya Gifford'un balıkçı kampına giden yol bu değil. Beni nereye götürdüğünü sanıyorsun, Bay Doucet?"

Lucky ona kaşlarını çatı. "Senin güzel yüzünü bataklıkta bir aşağı bir yukarı taşımaktan başka işlerim de var."

Görünüşe göre ona vereceği tek cevap buydu. Konunun kapandığını belirten bir ifade takındı ve Serena şansını zorlamamaya karar verdi. Sonuçta, o taksi hizmeti vermiyordu. Onun zamanını talep etme hakkı yoktu. Onun tavrını düşünürsek, onu götürmeyi kabul etmesi bile şaşırtıcıydı.

Serena öne doğru döndü ve karanlık suda kayan teknenin kıvrımlı hareketine değil, manzaraya odaklanmaya çalıştı. Kasabanın güney ucundaydılar ve nehrin kıyısında tekneyle ulaşılabilen yerlerdeki tek binalar, ara sıra rastlanan yem dükkanları ve paslı oluklu metalden yapılmış kayıkhanelerle birlikte, kazıklar üzerinde duran birkaç harap katran kağıdı kulübeydi.

Sıska bacaklı mavi bir balıkçıl, kıyıdaki sazlıkların arasında durmuş, onların geçişini izliyordu. Serena, sanki bir tablonun konusuymuş gibi ona odaklandı; narenciye çiçekleri ile kaplı trompet sarmaşıklarının ve koyu yeşil eğrelti otlarının oluşturduğu arka plana karşı zarif silueti belirgindi. Arka planda yükselen akça ağaçlar, dallarını çini mavisini gökyüzüne doğru uzatmış, canlı meşe ağaçları ise tozlu gri İspanyol yosunu ile kaplı yırtık pırtık bayraklarını sarkıtıyordu.

Lucky kıyıya doğru ilerlerken ve kenarını tamponlamak için barnacle kaplı lastiklerin asılı olduğu bir iskele görünürken, varış noktaları sonunda netleşti. Arkasında bir mesafe uzakta kazıklar üzerinde yükselen yapı, bir ahır kadar büyüktü, beyaz boyası soyulmuş, sıradan bir tahta kaplama binaydı ve galerinin üzerinde iki fit yüksekliğinde kırmızı harflerle "mosquito mouton's" yazan bir tabela asılıydı. Çeşitli bira markalarının reklamını yapan paslı teneke tabelalar, uzun bir sıra pencerenin üstüne binanın yan tarafına çivilenmişti. Günün ortası olmasına rağmen, ezilmiş kabuklu park yerine arabalar park edilmişti ve Zydeco müziği, ara sıra çığlıklar ve kahkahalarla vurgulanmış ses dalgaları halinde çift ekranlı kapılardan dışarı sızıyordu.

"Bir bar mı?" Serena otoriter bir şekilde sordu. Lucky tekneyi rıhtıma yanaştırırken, ona inanamayan bir ifadeyle baktı. "Bizi geciktirmek için durduğun yer burası mı? Bir bar mı?"

"Burada bir işim var," dedi. "Uzun sürmez. Sen teknede bekle."

"Teknede mi bekleyeyim?" diye sordu ve Lucky'nin rıhtıma çıkıp arkasına bakmadan bara doğru yürüdüğünü inanamayan gözlerle izledi. "Harika."

Tanrı bilir onun işi neydi ve ne kadar sürecekti. Bu arada o, onun aptal teknesinde oturup çürüyordu. Güneş üzerine vuruyordu, nem nedeniyle sıcaklık daha da artıyordu. Keten takım elbisesinin, istismara uğramış bir orkide gibi vücudunda solduğunu hissedebiliyordu. Zaten bugünden sonra kurtarılabilir durumda olmayacaktı, diye düşündü, ceketinin kolundaki yağlı el izine yüzünü buruşturarak.

Kendini bu duruma sokan öfkesine lanet etti. Shelby'nin onu aceleyle bir rehber bulmaya yönlendirmesine izin vermeseydi... Eski yetersizlik duygularının onu itmesine izin vermeseydi... Charleston'da olduğu gibi, durumu sakın ve mantıklı bir şekilde düşünmek için zaman ayırsaydı...

Eve dönmek insana böyle şeyler yapabiliirdi. Charleston'da kendine bir kişilik oluşturmuştu, seçtiği tanıdıkları arasında kendine yarattığı bir imaj. Ama burası eviydi ve buraya geri döndüğü anda, Gifford Sheridan'ın torunu, Shelby Sheridan'ın ikizi, lise münazara takımının eski kaptanı oldu; eski duygular ve eski davranış kalıpları hayaletler gibi yeniden canlandı, yetişkinliğin kabuğunu ceviz kabuğu gibi soydu.

Bu, uzak durmasının nedenlerinden biriydi. Charleston'da olduğu halini seviyordu: hayatının kontrolünü elinde tutan profesyonel bir kadın. Burada ise hiçbir zaman kontrolü elinde tuttuğunu hissetmiyordu. Ortamın kendisi kontrolünü elinden alıyor ve onu tedirgin ve kararsız hissettiriyordu. Mosquito Mouton's, bunun mükemmel bir örneğiydi. Bu, bölgedeki en kötü şöhretli yerdi. O, buraya serseriler ve beyaz çöplerin geldiğine ve hiçbir namuslu kızın buraya yaklaşmayacağına inanarak büyütülmüştü. Lucky Doucet'in pirogue'unda otururken, onu tanıyabilecek birini aramak için etrafına bakma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı. Sanki ilk kez ders kaçıran bir genç gibi hissediyordu. Kollarını önünde kavuşturdu, derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve Charleston'daki havalı, güzel dairesini düşündü. Yumuşak renkler ve kadınsı desenlerle dekore edilmiş, su manzaralı bir daireydi. Avlusunda bir bahçe vardı ve bataklıktan ve Lucky Doucet'ten çok uzaktaydı.

Ekran kapısı arkasından çarparak kapandığı anda, herkesin başı Lucky'nin yönüne döndü.

Mekan yarısı doluydu ve gün batımına kadar tıklım tıklım dolacaktı. Mouton's, sorunların merkeziydi. Arkada kumar oynanıyordu ve birkaç dolar ya da sırf eğlence için her şeyi yapabilecek kızlar vardı. Buradan bir adam, köpek dövüşüne, yumruk dövüşüne, genelevlere ya da medeni Güney'de artık var olmaması gereken sayısız günah yuvasına gidebilirdi.

Burası, kaçak avcılarının ve geçmişleri bataklıktan daha karanlık olan adamların uğrak yeri idi. Ve onların arasında bile Lucky Doucet, olağanüstü tehlikeli bir adam olarak göze çarpıyordu. Erkekler onu ihtiyatla, kadınlar ise açgözlülükle süzüyordu, ama kimse ona yaklaşmıyordu.

Barmen, kalın, kısa kesilmiş tuz-biber sakallı, şişman bir adamdı, acı çeken biri gibi inledi ve gözlerini devirdi. Barı sildiği bezi kaldırdı ve bayılma krizini önlemeye çalışan yaşlı bir kadın gibi çift çenesine vurdu.

"Tanrım, Lucky, burada sorun istemiyorum," diye sızlandı ve Lucky'nin bulunduğu barın ucuna doğru sendeleyerek yürüdü. Küçük sosis parmaklarını yalvarırcasına havluya doladı. "Burayı geçen seferki olaydan sonra zar zor tamir ettirdim."

Lucky geniş omuzlarını silkti ve masumca gözlerini kırptı. "Sorun mu? Ben sana sorun mu çıkarıyorum, Skeeter? Hayır, ben sadece bir içki içmeye geldim. Bana bir shot ve bir Jax long-neck ver."

Skeeter, dua mırıldanarak, onun isteğini yerine getirmek için harekete geçti, kel kafasının üzerinde ter damlaları, bir bowline topundaki su damlaları gibi parlıyordu.

Lucky'nin bakışları, çiçek bozuğu yüzlü, ince, sarkık bıyıklı küçük bir muskrat olan Pou Perret'e takıldı. Barın en ucunda oturmuş, yerel bir horoz dövüşü hakemi ile derin bir sohbeta dalmıştı. Bira şişesini boynundan tutup, Lucky barın ucuna doğru yavaşça yürüdü ve hakemin omzuna dokundu. "Hey dostum, galiba annen seni çağırıyor."

Adam Lucky'ye bir bakış attı ve yerinden kalktı, Perret'e gergin bir bakış atarak barın daha dumanlı bölgelerine doğru uzaklaştı. Lucky, birasını yudumlarken tabureye oturdu ve botlarının topuklarını krom basamağa astı.

"Nasıl gidiyor Pou? Willis nerede? Arkada bourre'da hile mi yapıyor? Sen burada nöbet mi tutuyorsun, küçük sinsî?"

Perret ona somurtarak baktı ve tekmelenmekten korkan bir köpek gibi taburesinin uzak tarafına çekildi. Yarı fısıldayarak müstehcen bir öneride bulundu.

"Bu anatomik olarak imkansız, dostum," dedi Lucky, bir yudum daha bira içerek. "Altıncı sınıftan sonra okula devam etseydin öğrenebileceğin şeyler var, biliyor musun? Bunca zamandır muhtemelen bana önerdiğin şeyi yapmaya çalışarak kendini yoruyordun." Perret'in komik bir şekilde kırgın ifadesine gülerek, barda duran bir paket sigarayı aldı. Bir tane yakıp yavaşça içti. Dumanı üfleyerek omuz silkti ve kurnazca sırıttı. "Tabii, belki Willis sana bu konuda yardım ediyordur, ha?"

Perret sarkık gözlerini kısarak baktı. "Seni piç kurusu."

Lucky'nin ifadesi tehlikeli bir şekilde dondu. Gülümsemesi değişmedi, ama aptalların bile ona bu kadar yaklaşmanın akıllıca olup olmadığını yeniden düşünmelerine neden olacak bir nitelik kazandı. "Bunu annemin önünde söylersen, dilini keserim, cher," dedi ipeksi bir sesle. "Ailem saygın insanlardır, biliyorsun."

"Evet," diye kabul etti Perret isteksizce, kemikli omuzları arasında başını akbaba gibi sallayarak. Kirli siyah tişörtünün üzerinden göğsünü kaşıdı, burnunu çekti ve bir kez daha saldırgan bir tavırla saldırdı. "Senin gibilerle nasıl evlenmişler?"

Lucky, Perret'in sansar suratına bakarken loş ışıktaki gözleri parladı. "Ben bir changelingim, bilmiyor musun? Doğrudan cehennemden geldim."

Perret koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanırken, karanlık gözlerinde ateş gibi parlayan batıl inanç görünüyordu. Boynuna bir ip ile taktığı on sentlik paraya elini uzattı. Lucky'nin ulaşamayacağı bir yere sigaralarını kaptı ve bir tanesini çıkardı, gözünün ucuyla Lucky'ye bir bakış attı. «Ne istiyorsun, Doucet?»

Lucky cevap vermek için acele etmedi. Ayağa kalktı ve bar taburesini kenara iterek bara yaslandı. Sigara izmaritini küllüğe attı ve bir yudum daha bira içtikten sonra tekrar Perret'e döndü.

"Son birkaç haftadır bataklığın yanlış tarafında dolaşıyorsun, pislik," dedi sessizce. "Bence başka bir yere baskın yapsan sağlığın için daha iyi olur."

Perret yüzünü buruşturdu ve uyarıyı umursamadı. «Burası özgür bir ülke. Bataklık senin değil, Doucet.»

Lucky kaşlarını kaldırdı. «Öyle mi? Peki, bu bıçak benim, değil mi?» dedi ve av bıçağını kınından çıkardı. Perret'in tişörtünü avuçladı ve Perret tabureden düşecek kadar eğildi. Geniş bıçak, adamın burnunun birkaç santim uzağında parlıyordu. «Ve bununla seni timsah yemi yapabilirim, değil mi?»

Etraflarındaki konuşmalar aniden kesildi. Barın diğer tarafında, Skeeter Mouton inleyerek haç işareti yaptı ve mekanının hayatta kalması için dua etti. Clifton Cneniers'in akordeonu, müzik kutusunun hoparlörlerinden çınlayarak, kilisede reggae grubu çalıyor gibi gürültülü ve uygunsuz bir ses çıkardı.

«Hadi ama Lucky, onu burada kesme,» diye yalvardı Skeeter. «Yerdeki kanı asla temizleyemem!»

Perret'in yüzü soldu ve sanki bir taşla boğuluyormuş gibi yutkundu, koyu renkli gözleri Lucky'nin yüzünden bıçağa, bıçaktan yüzüne atıyordu.

Odanın arkasında bir kapı açıldığında bir grup adam ortaya çıktı ve odada bir kargaşa çıktı. Adamların yüzlerinde hevesli ilgiden öfkeli kızgınlığa kadar çeşitli ifadeler vardı. Grubun başında Mean Gene Willis vardı. Willis, Körfez'de sert bir adamdı ve Angola cezaevinde mahkumdu. İri yarı bir adamdı, yumrukları köy jambonu kadar büyüktü ve yüzü sığır eti gibiydi. Gözlerinde cinayet işleyen bir bakışla Lucky'ye doğru koştu.

Lucky, Perret'i bıraktı, eline almadığı viskisini kaptı ve Willis'in yüzüne fırlattı. İri adam uludu ve körü körüne Lucky'ye saldırdı, Lucky ise Willis'in bira göbeğine bir tekme attı. Perret, bu karışıklıktan yararlanarak Lucky'nin bira şişesini aldı ve barın kenarında kırdı. Şişeyi Lucky'nin kafasına doğru savururken, bir silah patladı. Kadınlar çığlık attı. Biri müzik kutusunun fişini çekti. Bir anlık sağır edici bir sessizlik oldu, sonra bir erkek sesi duyuldu.

«Yeter! Hepiniz kesin şunu, yoksa yemin ederim birini vururum ve bunu görevim gereği yaparım.»

Perret kırık şişeyi düşürdü ve bir fare gibi sıvıştı. Willis, karnını tutarak yerde inleyerek yatıyordu.

Lucky rahatça geri çekildi ve bıçağını kınına koydu, gözleri Willis'le arka odada kart oyunu oynayan üniformalı ajanın üzerinde dolaştı. Perry Davis'le aynı okula gitmişti ve anaokulundan beri ondan hoşlanmazdı. Davis, bebek yüzlü, adil görünümlü bir adamdı ve işinde berbat olduğu gerçeği göz önüne alındığında, yetişkinlikte daha da sinir bozucu olan sinir bozucu bir kendini beğenmişlik havası vardı.

Lucky, bardaki küllükten sigarasını aldı ve yavaşça bir nefes çekti. «Vahşi Yaşam ve Balıkçılık Bakanlığı'nı kurarken kastettikleri şey bu muydu, Ajan Davis? Bir yol kenarındaki lokantada bourre mi oynuyorsun?»

Davis ona soğuk bir bakış attı. "Burada ne yaptığım seni ilgilendirmez, Doucet."

«Öyle mi? Saygın bir devlet memuru, vergi mükelleflerinin parasıyla kumar mı oynuyor? Bu benim işim değil mi?»

"Sana ne? Vergi ödediğini sanmıyorum ve kesinlikle saygın biri de değilsin."

Lucky güldü. «Doğru, cher, değilim. Bunu iyi hatırlasan iyi olur.»

"Beni tehdit mi ediyorsun, Doucet?"

"Kim, ben mi? Ben tehdit etmem." Bakışları cilalı pirinç gibi soğuk ve sert bir hal aldı ve sesi bir ton düştü. "Buna gerek yok."

Davis'in çenesindeki bir kas gergin bir şekilde hareket etti. «Senden korkmuyorum, Lucky.»

Lucky gülümsedi. «Öyleyse, insanlar senin hakkında söyledikleri doğru değil, değil mi? Göründüğün kadar aptalsın.»

Davis'in solgun teni kırmızı lekelerle kaplandı, ama hiçbir şey söylemedi. Silahını kılıfına koydu ve barın müşterilerini, kargaşadan önce yaptıkları şeylere geri dönmeleri için kovmak üzere arkasını döndü.

Willis ayağa kalkmaya çalıştı. Karnını koluyla tutarak iki büklüm olmuş halde Lucky'ye öfkeyle baktı. «Seni yakalayacağım, seni köpek herif. Bekle de gör.»

Lucky sigarasını yere attı ve botuyla yere bastırarak söndürdü. «Evet, bunun için uykularım kaçacak, kaçacak,» alaycı bir şekilde söyledi.

"Benim bataklığımdan uzak dur, Willis."

Çıkmak için kapıya doğru döndü ve kalbi göğsünde sertçe attı. Serena Sheridan, küçük dana derisi çantasını göğsüne sıkıca tutmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış ve şoktan ağzı açık kalmış bir şekilde tam önünde duruyordu. Düzgün takım elbisesiyle ve geriye taranmış saçlarıyla, ilk kez çıplak bir erkek gören bir öğretmen gibi görünüyordu.

Lucky içinden küfretti. Bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu. Gene Willis ve Pou Perret gibilerle hiç uğraşmak zorunda kalmasaydı da aynı derecede mutlu olurdu. Serena

Sheridan'a bakıcılık yapmayı hiç istememişti. Bütün bunlar, onun hayatıyla kesişmeye devam eden diğer hayatlara geri dönüyordu ve bu çok sinir bozucuydu.

Serena'yı kolundan tutup kapıya doğru yönlendirdi. «Olmaman gereken yerlere görünme konusunda gerçek bir yeteneğin var, değil mi?»

Serena ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. Aniden kendini çok aciz hissetti. Birazcık akıllı olan herkes Lucky Doucet'in zor bir müşteri olduğunu fark ederdi, ama o ne kadar zor, ne kadar tehlikeli olabileceğini tam olarak anlamamıştı. Bir şekilde, onun büyükbabasını tanıması bu tehlike hissini hafifletmişti, ama az önce tanık olduğu olay her şeyi net bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

O bir kaçak avcı, bir hırsızdı. İnsanları bıçakla tehdit eden ve otoriteye burun kıvıran bir adamdı. Av bekçisinin yüzüne adeta gülmüştü. Tanrı bilir, vicdan azabı duymadan başka hangi yasaları çiğneyebilirdi.

«Serena? Serena Sheridan?» Perry Davis, onu bir gargoyle'un kolunda görmekten daha fazla şaşırmış olamayacağını açıkça gösteren sorgulayıcı bir bakışla önlerine çıktı. «Bu adam seni rahatsız mı ediyor?»

Serena'nın bakışları ondan Lucky'ye kaydı. Bu onun şansıydı. Bu, filmlerde herkesin kahramana kaçmasını haykırdığı kısımdı. Ama sesi çıkmıyordu ve fırsat kaçtı.

«Git buradan, Davis,» dedi Lucky homurdanarak. «Bu bayan benimle birlikte.»

Davis hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu, ama Serena itiraz etmediğinde omuz silkti ve arkasını döndü.

"O adamı tanıyor musun?" diye sordu Lucky, onu tekrar kapıya doğru yönlendirerek.

"Aile dostumuzdur."

Lucky burnunu çekti. «Daha iyi arkadaşlar seçmelisin, tatlım.»

Serena neredeyse kahkaha atacaktı. Kafasını salladı ve tüm bu sahneye hayret etti. Burada ne işi vardı? Neden ondan uzaklaşmak için bu fırsatı değerlendirmiyordu?

"Sana tekne beklemeni söylediğimi sanıyordum," diye sinirli bir şekilde homurdandı ve onun bakışlarından kaçtı.

«Bir kamyon dolusu kabadayı gelene kadar tekne bekliyordum. Sonra iki kötülükten daha az kötüsünü seçmek zorunda kaldım. Buradaki serserilerin, dışarıdakilerden daha güvenli olduğuna karar verdim.»

«Ve şimdi o kadar emin değil misin?»

Adam kapıyı ona açtı ve kız, ısıklık sesleri ve kaba laflarla karşılanan galeriye çıktı. Gözlerini kapatıp, uzun bir iç çekişle şakaklarını ovuşturdu. Bugün onun günü değildi.

Arkasındaki ekran kapısı çarptı ve Lucky yanına gelip kolunu beline doladığında taciz aniden sona erdi. Bu, cinsel bir tehdit değil, sahiplenici ve koruyucu bir hareketti. Aslında, neredeyse rahatlatıcıydı. Serena şaşkınlıkla ona baktı. O, geniş verandada toplanan petrol platformu işçilerine kaşlarını çatmıştı.

"Sizin geldiğiniz yerde size bayanlara saygı duymayı öğretmiyorlar mı?" diye sordu, Serena'nın ensesindeki tüyleri diken diken eden o ipeksi yumuşak ses tonuyla.

Kimse bir şey söylemedi. Petrol platformunda çalışan adamlar sert tiplerdendi. Kavgadan kaçmayacaklardı, ama kavga etmeye de hazır görünmüyorlardı. Serena, onların kendisinden daha iyi karar verdiğini düşündü. Belki de Lucky ve arkadaşı Bay Knife ile daha önce tanışmışlardı. Muhtemelen hepsi orada oturmuş, Güney Louisiana'nın en tehlikeli adamıyla ne yaptığını merak ediyorlardı.

Lucky onu merdivenlerden aşağı ve otoparkın karşısına doğru yönlendirirken, Serena çenesini biraz kaldırdı ve parçalanmış soğukkanlılığını topladı.

"Sakıncası yoksa şimdi eve gitmek istiyorum," dedi. "Meşgul bir adam olduğunuzu görebiliyorum, Bay Doucet. Yarın Gifford'a gitmek için başka bir yol bulabilirim."

Lucky durdu ve ellerini pantolonunun beline soktu. Bayou'ya baktı, öğleden sonra güneşine gözlerini kısarak, dişlerinin arasından uzun bir nefes verdi.

Bu aptalcaydı. Ondan kurtulmak istemiyor muydu? Onun hakkında en kötüsünü düşünmesini istemiyor muydu? Serena vazgeçmeye hazır olduğu için mutlu olması gerekirdi, ama değildi. Tanrım, ne kadar mazoşistti! Serena Sheridan gibi bir kadının ona ihtiyatlı bir hor görmeyle bakması neden umurunda olsun ki? Bu duygu yüzde yüz on oranında karşılıklıydı. Ona bakarken hissetmeden duramıyordu...

Ne?

Seksi. Ama bu sadece içgüdüsel bir tepkiydi. Elbette onu istiyordu. Belden aşağısı hissedebilen her erkek onu isterdi. Tanrıça gibi serin ve ruhani bir güzelliğe sahipti. Elbette bu onu çılgına çeviriyordu. Elbette

o uzun, pürüzsüz bacakların arasına gömülmek istiyordu. Elbette o yüksek, gururlu göğüsleri okşamak ve öpmek istiyordu. Ama o güzel göğüslerinin altında yatan şeyin saf kötülük olabileceğini çok iyi biliyordu.

Öfke. Kendine söylediği gibi, gerçekten hissettiği şey buydu. Öfke. Kin. Kız kardeşinin ikizi gibiydi. Psikoloji doktorası olan Shelby'ydi - Dieu, ne kabus ama!

Aynı zamanda Giff Sheridan'ın torunuydu. Ve o Giff'e bir söz vermişti. Bu hatırlatma onu tekrar iç geçirip Fransızca bir küfür mırıldanmasına neden oldu.

"Bak," dedi sessizce. "Orada ne gördüğünü ya da duyduğunu bilmiyorum, ama bunun seni Giff'e götürmekle hiçbir ilgisi yok. Sana söz veriyorum, oraya sağ salım varacaksın. Seni timsahlara yem yapmayacağım ya da beyaz köle tüccarlarına satmayacağım ya da onun gibi bir şey yapmayacağım. Giff benim arkadaşım."

Serena onu şaşkınlıkla yakından izledi. Yüksek, sert elmacık kemiklerinde bir kızarıklık vardı. Park yerinin ezilmiş kabukları üzerinde botlarını sürükleyerek yürüdü ve ona bakmayı reddetti. Aslında pişman ve utanmış görünüyordu ve... şey, sevimli.

Tanrım, ona sevimli olduğunu düşünerek neyin peşindeydi? Yavru köpekler sevimliydi. İzçiler sevimliydi. Lucky Doucet ise yetişkin bir kaplandır. Muhtemelen öğle yemeğinde izçileri, tatlı olarak da yavru köpekleri yiyordu ve hiçbir iyi yanı olmayan insanlarda iyi yanlar gören kibar sarışın psikologlarla dişlerini temizliyordu. Onun hakkında iyi şeyler düşünmemeliydi. Ondan korkmalıydı... ama korkmuyordu.

Aklı başında olmaktan uzaklaşıyordu. Bu yer, bu vahşi, ilkel yer yüzünden. Hava, beyni istila eden kokularla doluydu. Kalan sağduyusu, bu adama bir atın atabileceği mesafeden daha fazla güvenmemesini söylüyordu, ama ondan uzaklaşamıyordu.

"Şaşırdım," dedi sonunda.

«Neye?» Adam ona dar bir bakış attı. «Seni beyaz köle tüccarlarına satmayacağıma mı?»

Ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı ve rıhtıma doğru yürümeye başladı. «Bir arkadaşın olduğu için.»

BÖLÜM 3

CHANSON DU TERRE. Serena, yüz yaşına kadar yaşasa bile bunu görmekten asla bıkmayacağını biliyordu. Ona güvenlik ve gelenek hissi veriyordu. Sheridanlar, 1789'da bir kart oyununda kazandıklarından beri orada yaşıyorlardı. Orada yaşamayı kendisi seçmemiş olabilir, ama burası onun mirasıydı.

Ev, yosun kaplı canlı meşe ağaçlarının sıralandığı bir yolun sonunda duruyordu. Ağaçların geniş taçları birbirine bağlanarak yolun üzerinde yüksek bir çardak oluşturuyordu. Ev, Fransız taşra ve Batı Hint tarzının birleşiminden oluşan eski bir Creole şatosuydu. Eğimli bir çatısı ve hem üst hem de alt katları çevreleyen geniş galerileri vardı.

İlk bakışta ev, Serena'ya her zamanki gibi göründü: zarif, misafirperver, gösterişli olmadan etkileyici. Sonra, anılarının altın parıltısını gözlerinden silip, evi ilk kez görüyormuş gibi, olduğu gibi gördü.

Çatı, yoğun bahar yağmurları nedeniyle bakımsız bir durumdaydı. Kiremitler eksikti ve batı çatı penceresinin yakınındaki bir kısmı parlak mavi bir branda ile örtülmüştü. Üst galerinin sütunları boyanmaya ihtiyaç duyuyordu ve korkulukta bazı dikmeler eksikti, bu da eve geniş dişli bir gülümseme görünümü veriyordu. Zemin katın tuğlaları ve üst katın ahşap kaplaması hala sarıya boyanmıştı, ancak renk zamanla solmuş ve Serena'nın hafızasındaki tereyağı sarısı yerine eski parşömen rengine dönüşmüştü.

Serena, anıların insanı övdüğünü düşündü; gerçeklik ise, ziyaretler arasında orta yaştan yaşlılığa geçen sevgili bir akrabayı görmek gibiydi. Geniş çimeni aceleyle, yarı topallayarak geçti.

Ayakkabıları ve çantası kucağında duruyordu. Evin üst katındaki bir ekran kapısı ardına kadar açıldı ve yeğeni ile kuzeni, yarış atları gibi çıkış kapısından fırladılar. Altı yaşındaki Lacey, geniş merdivenlerden çığlık atarak koştu, sarı bukleleri ve pembe fırırları bulanık bir görüntü oluşturuyordu. Sekiz yaşındaki John Mason hemen arkasındaydı, elinde bir kurbağa tutuyordu ve yüzünde çılgın bir gülümseme vardı.

«John Mason, kız kardeşini rahat bırak!» diye bağırdı Shelby Sheridan-Talbot, galeriye koşarak çıktı.

Serena'dan birkaç santim daha kısaydı ve daha yumuşak, biraz daha yuvarek bir vücuda sahipti. Kahverengi gözleri biraz daha egzotik bir şekle sahipti ve

ağzı sürekli somurtkan bir ifadeyle büzülmüş gibiydi. Bu küçük farklılıklar dışında fiziksel olarak birbirlerine çok benziyorlardı. Shelby, kadınsılığı vurgulamak için güncel moda olan, kalçalarda genişleyen, dar kesim bir ceketle parlak sarı bir takım elbise giymiş, ticaret odasında konuşma yapmaya hazır gibi görünüyordu. Ceketin altındaki zümrüt yeşili ipek bluzun yakasında gösterişli bir şeker kutusu fiyonk vardı. Serena, onun yanında kendini bir dilenci gibi hissetti.

«Aman Tanrım, Serena!» Shelby dramatik bir şekilde haykırdı. Mükemmel manikürlü ellerini yanaklarına bastırarak, bir kediyi boğacak kadar büyük bir elmas yüzük ve büyük, kare kesim bir topaz sergiledi. «Sana ne oldu böyle? Sanki soyulmuş ya da kamyon çarpmış gibi görünüyorsun, ya da her ikisi de.»

«Teşekkürler.» Serena merdivenleri ağır adımlarla çıktı ve acımasızca tek çocuk olarak doğmuş olmayı diledi. Shelby'nin mizacı hava gibi kaprisliydi; bir saniye güneşli, bir saniye fırtınalı. Aptalca ve anlamsız davranma eğilimi vardı. Sürekli tiyatro yapması son derece yorucuydu ve bir anda masum ve keskin bir şekilde kurnazca konuşma tarzı vardı, bu da onunla sohbet etmeyi yorucu hale getiriyordu.

Serena, galeriye topallayarak girerken ona kaşlarını çattı ve Shelby, ona çarpmamaya dikkat ederek, tiksinti dolu bir ifadeyle geri çekildi.

«Bugün pek iyi bir günüm değil, Shelby, ve seninle kanlı detayları konuşacak vaktim yok,» dedi Serena. «Üstümü değiştirmem ve gitmem lazım. Lütfen birine arabamı şehirden almasını söyler misin? Gauthier'in yerine bıraktım.»

Shelby'nin yüzündeki ifade, sahte endişeden çocukça bir kızgınlığa dönüştü. «Elbette, Serena. Senin için ayak işlerini yapmak dışında yapacak daha iyi bir işim yok. Tanrım, eve kedinin sürüklediği bir şey gibi geliyorsun, beni endişelendiriyorsun ve ağzından çıkan ilk şey bir emir. Tam da sana göre.»

Serena kız kardeşinin yanından topallayarak geçti. Shelby'nin onun evden yokluğunu hiç umursamadığından emindi. Shelby'nin hayattaki en önemli endişeleri çocukları, gardırobu ve toplumdaki önemi idi - ki bu önemi sivil görevinden değil, sosyal statüsünden kaynaklanıyordu. Japon bahçesindeki bir nilüfer göleti kadar güzel ve sığdı.

Serena eve girdi ve koridordan ilerledi, büyüdüğü evin atmosferini içselleştirmek için zamanı olmadığına üzülmüyordu. 1800'lerin başında yapılan büyük bir yenileme ve o zamandan beri sıhhi tesisat ve elektrik tesisatı için yapılan değişiklikler dışında, ev uzun tarihi boyunca büyük ölçüde değişmeden kalmıştı.

1800'lerin başında yapılan büyük bir tadilat ve o zamandan beri sıhhi tesisat ve elektrik tesisatı için yapılan değişiklikler dışında, uzun tarihi boyunca büyük ölçüde değişmeden kalmıştı. Müze küratörlerinin ağzını sulandıracak kadar değerli aile yadigârları ve antikalarla dolu bir hazineydi. Ama yumuşak altın renginde boyanmış selvi ağacından duvarları veya eski ahşap zemine mücevher tonlarında renkler saçan solmuş Türk halılarını takdir edecek zaman yoktu. Doğrudan eski yatak odasına gitti, günün erken saatlerinde valizlerini bırakıp inatla bir rehber bulmak için öfkeyle çıkıp gitmişti.

"Gidiyor musun?" diye sordu Shelby aniden, sanki Serena'nın sözleri öfkesinin içinden geçip ona ulaşmış gibi. Serena'nın buruşuk ceketinin kolunu, annesinin dikkatini çekmeye çalışan bir çocuk gibi çekerek ona yetişmek için koştu. "Nereye gidiyorsun?"

"Gifford'u görmeye."

"Şimdi gidemezsin!" Shelby, Serena'nın odasına girerken dramatik bir endişeyle sızlandı. Kız kardeşinin görüş alanına girerek en üzgün ifadesini takındı ve etkisini artırmak için ellerini ovuşturdu. «Şimdi gidemezsin! Daha yeni geldin! Henüz sohbet etme fırsatımız olmadı! Sana yeni evimizden, çocukların okulda ne kadar başarılı olduklarından, ticaret odası tarafından Yılın İş Kadını seçilme ihtimalimden bahsetme fırsatım olmadı. Şimdi gidemezsin!»

Serena bu emri görmezden geldi ve soyunmaya başladı, mahvolmuş giysilerini yere bir yığın halinde attı. Yataktaki valizi kaşlarını çatarak baktı, içinde bataklığa uygun hiçbir şey olmadığını biliyordu. Gifford'un peşinden şeker kamışı tarlalarında büyümüş olabilir, ama Charleston'da dönüştüğü kadın kot pantolon veya lastik diz botları giymeye hiç gerek duymuyordu.

«Odille akşam yemeği için kuzu budu pişiriyor,» diye devam etti Shelby. Oda içinde hızlı, gergin hareketlerle dolaşiyor, kelebek gibi bir yerden bir yere uçuyor, sadece dantel örtüyü düzeltmek ya da oyma kiraz ağacından yapılmış şifonyerin üzerindeki porselen sürahideki kesme çiçeklerin düzenini bozmak için duruyordu. «Onu bunu yapmaya ikna etmek için ne kadar uğraştığımı bilemezsin. Dürüst olmak gerekirse, o kadın gün boyu kaba davranıyor. Mason ve ben buraya taşındığımızdan beri her fırsatta bana karşı çıkıyor. Ve çocukları korkutuyor, biliyorsun. Onu bir tür cadı sanıyorlar. Onlara büyü yapacağımı söylediğinden şüphem yok. O böyle biridir. Gifford'un onu neden tuttuğunu anlamıyorum."

«Onunla kavga etmekten hoşlanıyor galiba,» dedi Serena, huysuz Odille ile aynı derecede huysuz Gifford'un karşı karşıya geldiğini düşünerek gülümsedi.

Odille Fontenot, bir katır kadar sade ve çalışkandı, çok daha küçük bir insanın derisi gergin bir şekilde üzerine gerilmiş, uzun boylu bir iskeletti. Cildi zifti kadar siyahtı, gözleri ise kişiliğinin gücüyle gaz jetleri kadar parlak yanan şiddetli bir turkuaz tonundaydı. Huysuz, batıl inançlı ve küstah biriydi. Serena ve Shelby gittikten ve onları büyütmeye yardım eden Mae emekli olduktan sonra evin hizmetçiliğini devralmıştı. Odille muhtemelen altmışlı yaşlarının sonlarındaydı, ama kimse ona bakarak bunu anlayamazdı ve kimse sormaya cesaret edemezdi.

Serena valizini açtı ve bir çift beyaz, kısa paça pamuklu pantolon ve geniş kırmızı ve beyaz çizgili örgü bir üst çıkardı. Şifonyerin üzerindeki eğimli aynaya hızlıca baktı ve saçlarının dağınık olduğunu gördü, ama bununla uğraşacak zamanı yoktu.

«Ayrıca,» dedi, üstünü başına geçirirken sesi boğuk çıkıyordu, «Odille'in kardeşi Gifford'un en iyi arkadaşı.»

Shelby, komodinin üzerindeki bibloları düzenlemeyi aniden bıraktı ve aynada yansıyan kız kardeşine keskin bir bakış attı. «Gifford'un peşine düşeceğini mi söyledin? Bataklığa mı gidiyorsun?»

Serena pantolonunun fermuarını çekerek Shelby'nin bakışlarına karşılık verdi. «Bana bunu yapmamı sen söylemedin mi?» dedi aldatıcı bir sakinlikle.

Shelby'nin mükemmel makyajının altındaki yanakları kızardı ve aniden rahatsız olup başka yere baktı. «Gerçekten yapacağını düşünmemiştim. Yani, Tanrı aşkına Serena, bataklığa mı gidiyorsun?»

«Ne yapacağımı sandın, Shelby? Hiçbir şey mi? Sorunu görmezden geleceğimi mi sandın?»

Shelby dönüp ona baktı, ruh hali yine değişmişti.

"Benim yaptığım gibi görmezden gelmeyi mi kastediyorsun?" Gözlerini kısarak ağzını ekşi bir şekilde büzüştürdü. "Üzgünüm Serena, senin standartlarına uymuyorum ama benim başka sorumluluklarım da var. Gifford, tanrının unuttuğu, yılanlarla dolu bir bataklığın ortasında yaşamak istiyorsa, ben her şeyi bırakıp onun peşinden gidemem."

"Eh, gerek kalmayacak," dedi Serena yorgun bir sesle. "Çünkü ben gidiyorum."

"Evet." Shelby, galeriye açılan Fransız kapılara doğru uçarcasına gitti. Parmaklarıyla uzun bir tül perdeyi çekti, sonra başını sallayarak uzaklaştı.

başını sallayarak. «Giff, korkularını nasıl yendiğini görünce çok sevinecek.»

Serena ikizine öfke ve incinmişlikle dolu uzun ve sert bir bakış attı, ama hiçbir şey söylemedi. Söylemeyi reddetti. Shelby ile bataklığa olan korkusunu veya bu korkuyu nasıl edindiğini hiç konuşmamıştı. Bu konu yıllar önce zımnen yasaklanmıştı, Shelby'nin kindar hissettiğinde kenarında dans ettiği tehlikeli bir ara bölgeydi.

Serena, kız kardeşinin bu konunun ne kadar hassas olabileceğinin farkında olup olmadığından bile emin değildi. Shelby aptal değildi; sadece kendisiyle doğrudan ilgili şeylerin önemini abartıyor ve diğer her şeyi önemsizleştirme eğilimindeydi.

Kırmızı kanvas espadril ayakkabılarını giyen Serena, kararlı bir hareketle valizini kapattı. İstese bile kız kardeşinin ruh halini analiz edecek zamanı yoktu. Yakalaması gereken bir tekne vardı.

"Şimdi gidiyorum," dedi yumuşak bir sesle, hala öfkesini kontrol etmeye çalışarak. "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Gifford'u tanıyorsam, bu bir iki gün sürebilir."

Çantasının askısını omzuna attı ve valizi yataktan kaldırdı. Shelby'ye bakmadan odadan çıktı ve ön kapıya yöneldi.

"Serena, bekle!" diye seslendi Shelby, pişmanlık dolu sesiyle koridorda aceleyle ilerlerken.

"Bekleyemem. Lucky bana on dakika verdi ve zamanında orada olmazsam, sırf haklı olduğunu kanıtlamak için beni bırakıp gideceğinden eminim."

«Lucky?» Shelby, ismi tekrar ederken adımları durakladı. «Hangi Lucky?»

«Lucky Doucet,» dedi Serena, kalçasını kullanarak ekran kapıyı açarak. «Beni Giff'e götürecektir.»

Shelby'nin yüzü dramatik bir şekilde soldu ve rengi attı, ama Serena bakmıyordu.

«Aman Tanrım, Serena,» dedi nefes nefese, galeriye koşarak. «Onunla gidemezsin. İnsanların onun hakkında ne dediğini biliyor musun?»

"Tahmin edebiliyorum."

«Tanrım,» diye endişelendi Shelby, bir eliyle göğsünü okşarken, diğer eliyle kendini yelpazeliyordu, sanki eski zamanların güzel kadınları gibi bayılacakmış gibi. «Zavallı annesi toplum içinde nasıl başını dik tutabiliyor, bilmiyorum. Oysa o, tanıyabileceğin en sevimli kadın. Küçük kardeşleri

çok iyi, üniversite diploması falan var ama o... o... Lucky... Tanrım, o tam bir baş belası. Ordudan ayrıldığından beri bataklıkta bir hayvan gibi yaşıyor. İnsanlar onun yarı deli olduğunu söylüyor.»

«Haklı olabilirler,» dedi Serena, Lucky'nin bu konudaki sözlerini hatırlayarak. «Ama beni götürebilecek tek kişi oydu.»

«Bence onunla gitmemelisin. Kim bilir ne yapar ya da ne der?

Serena derin bir nefes aldı. «Shelby, birimiz Gifford'la konuşmak zorunda. Sen gitmek istemiyorsun ve beni götürebilecek tek kişi Lucky Doucet." Shelby dudaklarını büzüp alt dudağını dışarı çıkardı ve kirpiklerini kırıştırdı.

«Sadece gitmemen gerektiğini düşünüyorum, hepsi bu.»

«İtirazın dikkate alındı. Şimdi gidiyorum. Odille'e özürlerimi ilet.»

«Dikkatli ol.»

Serena, kız kardeşinin tereddütlü uyarısı üzerine son basamakta durdu. İkizinin nadiren gösterdiği bu endişe, onu her zaman iki kez düşünmeye zorluyordu. Shelby çoğunlukla tamamen kendine odaklanmıştı. Aptalca ve hafifmeşrep, bazen de küçük düşürücü ve düpedüz acımasız olabiliyordu. Sonra ara sıra aniden küçük bir sevgi, endişe, aşk parçası ortaya çıkar ve onu bir mücevher gibi sunardı. Bu jestler hem dokunaklı hem de rahatsız ediciydi.

"Olacağım," dedi Serena sessizce.

Yine topallayarak çimleri yarı koşarak geçti, bavulu bacağına çarpıyor, ayağı henüz çıkarmadığı kıymık yüzünden zonkluyordu. Gözünü merdiven sahanlığına dikti ve Shelby'yi zihninden çıkarmaya çalıştı ama başaramadı.

Hayatları boyunca insanlar onlara ne kadar özel olduklarını, ikiz olarak ne kadar yakın hissettiklerini, ne kadar eşsiz bir bağları olduğunu söylemişlerdi. Serena bu yorumları her zaman alaycı bir eğlenceyle karşılamıştı. O ve Shelby hiç yakın olmamışlardı. Görünüşleri dışında, yaz ve kış kadar farklıydılar. Shelby'nin kararıyla, doğuştan beri rakiptiler. Shelby, Serena'nın aynı anda doğmuş olmasını hep kıskanmış gibiydi, sanki Serena bunu Shelby'nin şöhretini çalmak için bilerek yapmış gibi. Rekabeti önlemek için Serena, kız kardeşinden daha da uzaklaşmış, ayrı ilgi alanları ve ayrı hayaller geliştirmiş, aralarındaki uçurumu daha da genişletmişti.

Serena, kardeşleriyle yakın olamadıkları için her zaman pişmanlık duymuştu. Neredeyse bir yabancı olan ikizinin kardeşi olmak, tek çocuk olmaktan çok daha yalnız hissettiriyordu. Ama ikisi çok farklıydılar, birbirleriyle hiç kesişmeyen ayrı düzlemlerde yaşıyorlardı. Aralarında telepati yoktu. Bazen sanki aynı dili konuşmuyorlarmış gibi geliyordu. Onları birbirine bağlayan tek şey kan bağı, miras ve Chanson du Terre idi.

İlişkilerinin unsurları karmaşıktı. Bir psikolog olarak Serena, bu ilişki başka birine ait olsaydı ve ona soğukkanlı bir objektiflikle bakabilseydi, bunu büyüleyici bulabilirdi. Ama konuya çok yakındı; tüm yönleri sarmaşıklar gibi birbirine bağlayan çok fazla acı hatıra vardı ve tüm bu sarmaşıkları koparırsa ne bulacağından çok korkuyordu, çekirdeğin etrafındaki bitkiler tarafından boğulmuş bir fidan gibi kurumuş ve ölmüş olabileceğinden korkuyordu. Ve sonra ne olacaktı? Kalbinin bir köşesinde hala beslediği umudu bırakmak zorunda kalacaktı. İkisi için de en kolayı, bu konuyu olduğu gibi bırakmaktı.

İnişe yaklaşırken, yeğeni ve kuzeni bankadan koşarak geldiler, sanki şeytan onları kovalıyormuş gibi çığlık atıyorlardı. Hızlarını kesmeden yanından geçip, evin ve annelerinin güvenliğine doğru uçarcasına koştular. Lucky iskelede sigara içiyordu, bir kalçasını yana atmış, ağzının köşesinde kötü bir gülümsemeyle. Serena ona kaşlarını çatı.

«On dakika bile kimseyi korkutmadan duramaz mısınız?»

"Senin on dakikan beş dakika önce bitti. Seni bırakıp gitmediğim için şanslısın."

«Bu bir görüş meselesi,» diye homurdandı. «Onlara ne dedin? Küçük çocuklara kabuslar yaşatmaya çalışarak utanman gerek.»

Lucky gözlerini devirdi ve sigara izmaritini bataklığa attı. «O ikisi kabus gibi.»

«Ben olsam Shelby'nin duyabileceği bir yerde bunu söylemezdim.»

«Ona söyleyebileceğim çok daha kötü şeyler var,» dedi, neredeyse fısıldayarak.

Serena ona meraklı bir bakış attı. Yüzündeki ifade soğuk ve kapalıydı. Kapıyı çarpmış gibi görünüyordu, ama Serena yine de onu itmek zorunda hissetti. «Kız kardeşimi tanıyor musun?» diye sordu. Bu, onunla birlikte bataklığa girmesi kadar imkansız görünüyordu.

Lucky cevap vermedi. Shelby Sheridan ile olan ilişkisini hiç kimseye paylaşmamıştı, ne kardeşi, ne bir yabancıyla, ne de rahiple. Bu hikayeyi Shelby'nin ikiziyle paylaşmaya kesinlikle niyeti yoktu.

bu hikayeyi Shelby'nin ikiziyle paylaşmaya niyeti yoktu. Bu başka bir hayatta, başka bir yerde olmuştu. İyileşmemiş olsa da, yaranın izini bırakmayı tercih ediyordu. Bu kadın için onu açığa çıkarmak gibi bir şey söz konusu olamazdı. Shelby'nin kardeşi olmasının günahına ek olarak, o bir psikologdu. İhtiyacı olan son şey, bir üniversiteli kızın ruhunu kurcalamasıydı.

Dikkatini, taşıdığı valizlere ve giydiği şık kıyafete çevirdi. «Nereye gittiğimizi sanıyorsun, chere? Club Med'e mi?»

Serena ona kibirli buz prensesi bakışlarından birini attı. «Bilginiz olsun, Bay Doucet, gardırobumda çok sayıda ordu üniforması ve çizme yok. İnanması zor olabilir, ama boş zamanlarımı bataklıkta geçirmeyi pek sevmiyorum.»

"Oh, buna inanmak hiç de zor değil. Eminim akşam yemeği partileri vermek ve konserlere gitmekle o kadar meşgulsün ki bataklık gibi bir yeri düşünmeye bile vaktin yoktur."

«Neden düşünmeliyim ki? Benden hiçbir şey istemiyor. Sadece orada.»

Uzun sürmez. Kız kardeşin bu konuda bir şey söylemezse tabii. Bu düşünceler Lucky'nin kafasından anında geçti, ama yüksek sesle söylemedi. Serena'yı Gifford'un kulübesine götürmek ve garip keşif işlerini yapmakla meşguldü. Bataklığı kurtarmak ona düşmezdi. Olamazdı. Dieu, kendini kurtarmakla bile yeterince meşguldü.

Serena ile tartışmanın ne anlamı vardı ki? O, büyüdüğü bölgeye hiçbir bağlılığı olmayan, kurnaz ve sofistike bir şehirliydi. Tristar Chemicals'ın, insanların yıllardır yok etmeye çalıştığı hassas ekosistemi daha da tahrip etmesini neden umursasın ki? Bildiği kadarıyla, o da durumun farkındaydı ve Giff'in yanına sadece onu araziyi satması için zorlamak için gidiyordu. Ne de olsa, o da kız kardeşinin ikizi gibiydi. Ondan aldatma ve ihanetten başka ne bekleyebilirdi ki?

Şimdi, şık tasarımcı spor kıyafetiyle ona baktı. O, paraya doğmuş, güzel şeylere alışkın bir kadındı. Daha fazlasını istemesinin mantıklıydı. Onun sınıfındaki kadınlar böyleydi: Bir numaranın rahatını ve lüksünü düşünürlerdi, dünyanın geri kalanı umurlarında olmazdı. Onu dinlemeyecekti. O, yine sadece bir amaç için bir araçtı.

"Tekneye bin," dedi homurdanarak, öfkesi içinde bir dalga gibi yükseliyordu.

Kadın ona doğru bir adım daha attı, çenesini inatçı bir açıyla kaldırdı. "Biliyorsunuz Bay Doucet, bana emir verip durmazsanız çok daha iyi anlarız."

Lucky, aralarındaki mesafeyi neredeyse tamamen kapattı, ona doğru eğildi, iri cüssesi ve öfkeli tavırlarıyla onu sindirmeye çalıştı. "Seninle iyi geçinmek istemiyorum. Yeterince açık mı, Bayan Sheridan?"

"Kristal kadar net."

Kafasını geriye eğerek onun öfkeli bakışlarına karşılık verdi, ondan uzaklaşmayı reddetti. Onun gözlerinde, kendisinden uzak durması gereken her şeyin o olduğu önemli değildi. Onun, kaldırabileceğinden daha fazla sorun yarattığı, hormonları için önemli değildi. Bir an için, ona yaklaştığında ve parfümünün kokusu onu daha da yaklaştırdığında, arzusu içinde sıcak ve parlak bir şekilde alevlendi ve tüm sağduyusunu yok etti.

Bakışları, kadının zarif yanak ve çene çizgisine, mükemmel melek kanadı kıvrımındaki kaşlarına, narin pembe dudaklarına kaydı. Onu öpmek, tadını almak, dilini ağzına daldırmak istedi. Bu delilikti.

Çılgınlık.

Bir titreme onu sardı ve bakışlarını ondan ayırdı. Aniden ondan uzaklaştı, elinden valizini çekip aldı ve onunla birlikte pirogue'a indi. Çantayı teknenin düz zeminine, diğer yükleriyle birlikte pruvaya koydu ve kış tarafına doğru geri dönerek itme sopasını aldı. Elleri titriyordu.

Tanrım, diye düşündü, sıırığı kavrayıp Serena tekneye binerken başka yere bakarak; onu Gifford'a ne kadar çabuk götürürse o kadar iyi olurdu. Hayatında bu tür bir eziyete ihtiyacı yoktu. Tek istediği huzur içinde bırakılmaktı.

Huzur mu, alaycı bir ses kafasının içinde alaycı bir şekilde sordu, o neydi ki? Bir rüya. Sürekli özlediği, ama ulaşamayacağı bir şey. Serena Sheridan'ın hiç çaba harcamadan sahip olduğu bir şey, diye düşündü, Serena'nın piroguesinin koltuğuna zarifçe otururken bir kraliçenin pelerini gibi giydiği sakın havayı içine çekerek. Onu kıskanmaktan kendini alamadı. Ama eğer kız kardeşi gibi soğuk, duygusuz bir kaltak olsaydı, neden huzur hissetmesin ki? Hiçbir şey onun bencillik zırhını delemeydi. O, şefkat ve acıdan korunmuş olurdu.

Tekneyi rıhtımdan uzaklaştırıp yönlendirirken içini çekti ve pruvayı nehrin yukarısına, medeniyetten uzak, evine, kalbinin yuvası olan Bayou Noir'ın selvi bataklığına doğru çevirdi. Kurtuluşu olan vahşi doğaya odaklandı, Chanson du Terre'nin galerisinde parıldayan sarı ışığı görmek için başını hiç çevirmedi.

BÖLÜM 4

SERENA'YI HER ZAMAN ETKİLEYEN İLK ŞEY

Bataklığın en büyük özelliği genişliği idi. Eyaletin bu bölgesindeki topraklar, labirent gibi su yollarıyla kaplıydı. Bazıları o kadar genişti ki, önlerine çıkan her şeyi yutmaya kararlı gibiydiler; bazıları ise o kadar dardı ki, yoğun salkım söğüt ve yosun kaplı sert ağaçların arasında uzanan bir dizi su birikintisinden ibaretti. Göz alabildiğince uzanan alanda, birbiriyle savaşıyor su ve ormanlardan başka bir şey yoktu; su toprağı aşındırıyor, toprak da suyun olduğu yerde yükseliyordu. Burası, kelimenin tam anlamıyla günlerce bataklıkta dolaşıp, sadece birkaç kilometre uzaklıktaki bir noktaya ulaşmaya çalışabileceğiniz bir yerdi. Burası, yolcuların yön kavramını yitirene kadar kıvrımlı, geriye doğru kesik ve döngüsel patikaların bulunduğu bir yerdi. Gölgelelerin zaman algısını bozduğu bir yerdi.

Bölgede çok az insan yaşıyordu. Hala bataklıkta geçimini sağlayanlar genellikle medeniyetin konforunu ve rahatlığını tercih ediyorlardı, alüminyum teknelerle vahşi doğaya girip günün sonunda geri dönüyorlardı, bataklıkla yıkanlar, timsahlar ve Lucky Doucet gibi yerli sakinlere bırakıyorlardı.

Bulundukları su yolu, ön camdaki çatlaklar gibi tekrar tekrar dallanıyordu. Serena'ya göre Lucky rastgele yön değiştiriyor, pirogue'u doğuya, sonra batıya, sonra tekrar güneye, sonra kuzeye çeviriyordu. Chanson du Terre'den otuz dakika uzaklıkta bile değillerdi ama Serena çoktan umutsuzca kaybolmuştu, korkusu rotayı hatırlama yeteneğini elinden almıştı. Sert bankta sırtı dik, kolları yanlarında, parmakları koltuğun kenarlarına kıvrılmış, şiddetli bir darbeye hazırlıklıymış gibi kendini hazırladı.

«Ne oldu, hayatım? Teknenin batacağından mı korkuyorsun?» Lucky, ağırlığını kaydırarak pirogue'yi sallayarak sorusunu vurguladı.

Serena, midesindeki az miktardaki içeriğin boğazına kadar çıktığını hissetti. Sertçe yuttu ve korkusunu dışa vurmadan çabasıyla sakin görünmeye odaklandı. Korkduğunu ona belli etme. Korkduğunu ona belli etme.

«Elbette hayır,» diye kekeledi.

Lucky, kırılmış bir şekilde burnunu çekti. «Bu pirog'a su girmesi için tek yol yağmur yağmasıdır. Onu kendim yaptım. Bu tekne, çiyin üzerinde yüzer.»

«Geçimini bu şekilde mi sağlıyorsun? Pirog yapıyorsun?» Serena, teknenin önündeki eşyalara bakarak sordu. Çeşitli çuval ve kırmızı soğan torbaları, tel ve ağdan yapılmış kerevit ağları, bir demet sivrisinek ağı vardı. Balıkçı malzemeleri. Adamın taşıdığı bıçağı düşündü ve kendini düzeltti. Kaçak avcı malzemeleri.

«Hayır,» dedi kısa bir cevapla.

«Ne iş yapıyorsun?» diye sordu, dönüp ona yukarıdan bakarak. Adam, üzerinde duran bir dev gibi görünüyordu. Adamın bu fırsatı değerlendirip ona yalan söyleyeceğini mi, yoksa gerçeği söyleyerek onu şok etmeye çalışacağını mı merak etti. Adam ikisini de yapmadı.

"Canım ne isterse onu yaparım."

Serena kaşlarını kaldırdı. «Bu işler bu aralar iyi para ediyor mu?»

Lucky başını eğdi ve başka yere bakarak ona profilini gösterdi. «Pas de betises» diye mırıldandı. «Bazen hiç para kazandırmıyor.»

Sırıgı çamurlu zemine sapladı ve itti. Tekne ileri fırladı, su sümbülüyle kaplı yüzen platformun kenarına çarptı, yoğun yeşil yaprakların üzerinde narin görünümlü lavanta çiçekleri parılıyordu. Tekrar döndüler ve nehir daha dar ve karanlık hale geldi. Pirogu, buz üzerinde kayan bir patenci gibi mürekkepli yüzeyi sıyırarak, her iki kıyıdan suya sarkan şeritler ile dar bir söğüt ağacı çardağına doğru ilerlerken yeşil su mercimeği tabakasını kesip geçti.

Serena, bitki örtüsünün oluşturduğu tünele girmeden önce yavaşça derin bir nefes aldı. Ani ışık kesintisiyle boğazı sıkıştı. Söğüt dalları yılan dilleri gibi ona dokunduğunda tüyleri diken diken oldu.

Tekne çardakın diğer tarafına çıktığında, fazladan bir yolcu vardı. Kalın siyah bir yılan, Serena'nın kırmızı ayakkabılarının ayak parmaklarının yanında, pirogue'un zemininde atılmış bir elektrik kablosu gibi kıvrılmış yatıyordu. Serena çığlık atmaya çalıştı, ama başaramadı. Koltuğa geri atladı, ayaklarını yukarı çekti ve kaçmak için çabalarken pirogue'u şiddetle salladı, tamamen içgüdüsel olarak tepki verdi. Lucky onu yakalamamış olsaydı, kendini tekneden dışarı atmış olabilirdi.

Lucky, kaslı koluyla Serena'yı kendine doğru çekti, onu geriye doğru eğdi ve yılanı yakalayıp suya attı.

"Sadece küçük bir fare yılanı," dedi alaycı bir şekilde onu bırakırken.

Dizleri titreyerek, Serena onun kollarından kaydı. Yılanın burnu suyun üstünde, kıyıya doğru yüzdüğünü izlerken bir titreme geçti.

Serena, yılanın burnu suyun üstünde, vücudu rüzgarda dalgalanan bir kurdele gibi dalgalanarak kıyıya doğru yüzdüğünü izlerken bir titreme geçirdi. Yılanın lastikten yapılmış ve Woolworth'tan alınmış olması umurunda değildi. O bir yilandı. Yine de, bu adamın korkularını bilmesinden hoşlanmıyordu, bu yüzden kendini çabucak toparlamaya zorladı. Kontrol, en iyi savunmasıydı.

«Aşırı tepki gösterdiğim için özür dilerim» dedi kibarca.

Lucky, onun başının arkasına somurtarak baktı. Onun o sakın tavrına kalıcı bir kırılganlık kazandıracak hiçbir şey yok muydu? Yılanı görünce kendini kaybetmişti, ama o kadar çabuk tekrar Bayan Sakin ve Soğukkanlı'ya dönüşmüştü, sanki yemek masasında geçirmiş gibi özür diliyordu. Onu o kısa saniye boyunca kendine doğru çekerek patlamak üzere olduğunu hissetti; o ise orada hiç etkilenmemiş gibi oturuyordu.

İrrasyonel bir öfke patlaması onu sarsmıştı. Nasıl bu kadar etkilenmemiş görünebilirdi? Onu nasıl bu kadar çok isteyebilirdi? Onun yaptıklarını bilirken, onu isteyerek orada nasıl durabilirdi?

Kız kardeşinin yaptığını...

Ne yaptığını fark ettiğinde içindeki her şey durdu - Serena'yı Shelby'nin yerine koymak, eski bir nefreti, bir göletin dibinde hapsolmuş kokuşmuş hava gibi kabarcıklar halinde ortaya çıkarmak. Bunca yıl sonra hala ortaya çıkabiliyordu, her zamanki gibi keskin bir şekilde.

«C'est ein affaire a pus finir,» diye mırıldandı, kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı.

«Anlamadım?» Serena, ona sorgulayan bir bakış atarak sordu.

«Dedim ki, burada kalmayı düşünüyorsan yılanlara alışsan iyi olur burada kalmayı düşünüyorsan yılanlara alışsan iyi olur dedim. On beş tür zehirsiz ve altı tür zehirli yılan var: mercan yılanları, kırbaç kadar uzun pamuk ağızlı yılanlar, bir insanın bileği kadar kalın bakır başlı yılanlar.»

Serena, sanki bu onu duymasını engelleyecekmiş gibi gözlerini sıkıca kapattı. Zihni, boş ekranı fırsat bilip en korkunç anılarından birini ortaya çıkardı: ona doğru dönen çamurlu su, oturduğu yerin dibinde kıvrılan üç koyu renkli, ince şekil, ok şeklinde siyah kafalar ve açıldıklarında pembe-beyaz parıltıyan ağızlar ona doğru geliyordu...

Buraya gelmek için onu neyin ele geçirdiğini bilmiyordu. Burayı nefret ediyordu. Hiçbir şey onu bu kadar korkutamazdı. Kontrolünü tamamen kaybetmişti. Etrafına baktı; devasa selvi ağaçlarının hayalet gibi gri gövdeleri, onların ötesindeki geçilmez bitki örtüsü, hepsi de uğursuz gölgelerle örtülüydü

gölgelerle örtülüydü ve kirli görünümlü yosunlarla kaplıydı. Burası bir kabus gibiydi.

Serena'nın gözleri yaşlarla doldu. Sakin görünüşünü korumak istiyordu, ama bunun giderek zorlaştığını hissediyordu. Sanki terli ellerle çılgınca tutunmaya çalışıyormuş gibi, yavaş yavaş kayıp gidiyordu. Bu noktaya kadar inatçılığı ve enerjisiyle ilerlemişti, ama öfkesi ve kararlılığı birdenbire onu terk etmiş, geriye sadece korkusu kalmıştı.

Düşün, Serena. Bir şey düşün, herhangi bir şey.

Bu tekne çok küçük.

«Bana o matara ver.»

Lucky'nin sesini duyunca kalbi bir sıçradı. Gerçekliğe geri döndü, dikkatinin dağılmasına sevindi. Matara'yı aldı ve ona geri verdi, yan dönerek otururken ona alaycı bir bakış attı.

«Lütfen, Bayan Sheridan?» dedi tatlı bir sesle. «Teşekkür ederim, Bayan Sheridan. Rica ederim, Bay Doucet.»

Lucky gözlerini devirdi. Mataranın kapağını açtı ve uzun bir yudum aldı, yutkunurken boğazındaki kaslar ritmik bir şekilde çalışıyordu.

"Ne içiyorsun?" diye sordu Serena, gözlerini onun kalın boynundan ayırmaya çalışarak.

Elinin tersiyle ağzını sildi. «Su,» diye yalan söyledi.

Serena'nın bakışları matara üzerinde dolaştı. Bilinçsizce, dilinin ucunu alt dudağına değdirdi ve yuttu.

Adam, kantini ona nezaketsiz bir şekilde uzattı, onun rahatını düşündüğü için kendine kızgın, ona karşı vücudunun tepkisini kontrol edemediği için daha da kızgındı.

Serena matara aldı ve şüpheyle ağzını kokladı.

«Bu su değil, likör,» dedi, yüzünü buruşturarak. Lucky ona kaşlarını çatı. «İçinde su var.»

Serena inanamıyormuş gibi burnunu çektirdi. «Onu su gibi içiyorsun, bu da muhtemelen kötü mizacının sebebidir.»

"Ben huyumu seviyorum," diye homurdandı.

"Gördüğüm kadarıyla, bu konuda tek başına azınlıktasın." Yine matara kokladı ve yüzünü buruşturdu.

"İçecek misin yoksa benim gibi biriyle aynı tenekeden içmekten bir şey kapmaktan mı korkuyorsun?" diye sordu Lucky alaycı bir şekilde.

Serena gözlerini kısarak kantinden bir yudum aldı, kısmen onu haksız çıkarmak, kısmen de azalan cesaretini desteklemek için. İçindeki profesyonel, ikinci nedeni hoş karşılamadı. Alkol tüketimini rasyonalize etmenin sağlıklı bir yanı yoktu. Ama içinden gelen onaylamayan sesi görmezden geldi. Burada bir profesyonel değildi; korkuyordu. Yaşadığı korku korkunçtu. Ondan kaçmak için her şeyi yapardı. En azından bu deneyim, fobileri olan hastalarına karşı yeniden sempati duymasını sağladı.

Tahmin ettiği gibi, kantindeki içki, içki dükkanlarının raflarında bulunan türden bir şey değildi. Ev yapımı bir içkiydi ve o kadar güçlüydü ki, muhtemelen onu sınıflandırmak için yeterince yüksek bir alkol derecesi yoktu. Bu tür içkiler, gerektiğinde boya inceltici veya akü asidi olarak da kullanılabilirdi. Sıvı ateş boğazından aşağı doğru bir yol açtı ve midesine ulaştığında cızırdadı, vücuduna sıcaklık yaydı.

Belki de ona duyduğu bu fiziksel çekim geçici bir delilikti, diye düşündü. Belki de geniş omuzları, panter gözleri ve fahişe ağzıyla Lucky Doucet, zihninin bataklık yerine odaklanmak istediği şeydi. Mantıklı olan tek neden buydu. Görünüşünün dışında, kusurlarının listesi sonsuzdu. Kaba, terbiyesiz, şovenist, otoriter, kibirli, öfkeli ve alkolikti. Aklı başında, kendine saygısı olan hiçbir kadın, onunla herhangi bir şekilde ilişki kurmayı düşünmezdi.

Gözleri bir kez daha onun vücuduna kaydı. Belki bir düzeyde olabilirdi... ama tabii ki o bununla ilgilenmiyordu. Sadece cinsel olan ilişkilere girmiyordu. Aslında, birdenbire çok uzun zaman önceymiş gibi gelen bir süredir hiçbir türden ilişkiye girmemişti.

Charleston'un en yoksul bölgelerinden birinde bulunan bir akıl sağlığı kliniğinde muayenehanesi ve gönüllü çalışmalarıyla meşgul oluyordu. Arkadaşları ve güzel bir sosyal hayatı vardı, ama ciddi bir romantik ilişkisi yoktu. Bir zamanlar bir psikologla evliydi, ama evlilik, her ikisinin de ilgisizliği nedeniyle sönmüştü. Evlilik, arkadaşlık, ortak ilgi alanları ve uygunluk üzerine kurulmuştu. İlişkinin diğer parçalarını bir arada tutan yapıştırıcı görevi gören yoğun fiziksel çekicilik belirgin bir şekilde yoktu. Yeminlerini ettikten dört yıl sonra birbirlerinden uzaklaştılar ve dostane bir şekilde boşandılar.

Boşanmadan sonra Serena nadiren ve rahatça flört etmiş, onu daha fazlasına motive edecek bir erkek bulamamıştı. Belki de kendisi cinsel bir varlık değildi. Kocasında o kadar da büyük bir tutku uyandırmamıştı, kocası da onu diğer kadınların anlattığı türden akıl almaz bir coşkuya ulaştırmamıştı. Kendisinin erkeklere karşı öyle tepki vermeye uygun bir yapıya sahip olmadığına karar vermişti. Muhtemelen bunun, duygusal kontrol ihtiyacıyla bir ilgisi vardı. Lucky Doucet'e bakarak, bu konuyu yeniden düşünmesi gerekebileceğine karar verdi.

"Gördüğün hoşuna gitti mi, tatlım?" diye tembelce sordu, o hiç kırpmayan kehribar rengi gözleriyle ona bakarak.

«Özellikle değil.» Yanaklarını kızartan utangaçlığını fark etmemesi için ona matarasını geri uzattı.

"Yalancı."

Bu bir suçlamadan çok bir gerçeğin ifadesiydi. Su matarasını aldı ve parmak uçlarıyla kasıtlı olarak Serena'nın parmaklarına dokundu. Serena elini geri çekti ve bu hareketine eğlenceli bir kıkırdama ile karşılık verdi.

Serena çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Kendi çekiciliğinize inanılmaz derecede yüksek bir değer veriyorsunuz, Bay Doucet."

«Oh, hayır, chere, ben sadece gördüğümü söylüyorum.»

«O zaman mümkün olan en kısa sürede bir göz doktorundan randevu almanı öneririm. İyi bir gözlük, sayısız kadını senin hoş olmayan arkadaşlığından kurtarabilir.»

Bakışları kilitlendi ve savaşılmaya başladı; onun bakışı soğuk, onunki ise yoğun bir şekilde yanıyordu. Serena, potansiyel olarak felaketle sonuçlanabilecek cinsel bir durumu yatıştırdığı için kendini tebrik etti. O ise Serena'nın öfkesini kışkırttığı için kendini tebrik etti. İkisi de bakmaya devam etti. Etraflarındaki hava elektriklerle doldu.

Koyun doğu kıyısında bir timsah uykusundan uyandı, yemyeşil eğrelti otları ve kahve otu saplarının arasından geçerek suya kayd.

Serena sıçrayarak, gözlerini kocaman açarak yaratığa bakmak için başını çevirdi. Timsah, pirogue'dan sadece birkaç metre uzaklıkta, sazlıkların arasında sığ suda yatıyordu, uzun, oluklu kafası bulanık suyun yüzeyini kırarak ona bakıyordu.

Lucky kahkaha attı. «Mais non, mon ange, o timsah sana zarar vermez. Tabii seni suya atmazsam, ki bunu yapmaya niyetliyim.»

«Bundan şüphem yok, yani bunu yapmak istediğinden,» diye mırıldandı Serena, kantini ondan kaparak sahte cesaret için bir yudum daha aldı.

Peki, bu adamı kızdırmakla ne kadar akıllıca davranıyorsun, Serena? Tanrım, o bir kaçak avcı ve kaçak içki satıcısıydı, kim bilir başka neler yapıyordu. Ona iğrenç bir gülümseme attı, ona yakındaki timsahı hatırlatarak tüylerini diken diken etti.

«Gifford'un buraya saklanmasına şaşmamalı,» dedi, itme sopasını tekrar eline alıp, güçlü pazı kaslarını kullanarak onları ileriye doğru itti.

"Bir adamın senin gibi iki kişiyle bir evde sıkışıp kalmaya nasıl dayanabildiğini anlamıyorum."

Serena bir gözü timsahı izlerken, iki eliyle koltuğun kenarını sıkıca tuttu. «Bilgin olsun, kardeşimle ben hiç benzemiyoruz.» «Kardeşinin nasıl biri olduğunu biliyorum.» Söylediklerinde hissettiği soğuk nefret, Serena'nın omzunun üzerinden ona bakmasına neden oldu. «Nasıl? İkinizin aynı sosyal çevrelerde döndüğünü hayal edemiyorum.»

Lucky hiçbir şey söylemedi. Zihinsel kapı yine kapandı. Serena, kapının çarpıldığını neredeyse duyabildiğini sandı. Serena yokmuş gibi, onun arkasını baktı, yüzü taştan bir maske gibiydi. Sessizliği, Serena'nın kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdi.

Belki Shelby, kaçak avcılar veya Mosquito Mouton's gibi yerlere karşı bir tür kamuoyu açıklaması yapmıştı. Shelby'nin, hoşuna gitmeyen insanları kamuoyu önünde düşman olarak göstermeye kalkışması çok normal bir davranış olurdu. Onun görüşleri, toplumun saygın üyeleri arasında geniş bir onay görecekti ve bu da onun egosunu büyük ölçüde tatmin edecekti.

Shelby her zaman çok fazla ilgi ve övgüye ihtiyaç duymuştu ve bunları elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Lucky Doucet gibi tehlikeli bir adamı hedef alması onun için hiç de zor olmazdı. Başına bela açılabilceğini düşünmeden çok önce, kendini yüceltme olasılığını değerlendirirdi.

Serena, kız kardeşinin, kılıç büyüklüğünde bir av bıçağı taşıyan bir adamı düşman edindiğinin farkında olup olmadığını merak etti.

Bataklıkta ilerlediler, bataklığın sessizliği sıcaklık kadar ağır ve bunaltıcıydı. Bitki örtüsü yoğunlaştıkça, sessizlik daha da ezici hale geliyordu. Bu durum Serena'nın sinirlerini bozdu, onları o kadar gerginleştirdi ki, balıkçıl kuşunun «quock» sesi gibi masum bir ses bile onları titretmeye yetiyordu.

Vahşi doğanın derinliklerine girdikçe, insanın buraya hiç girmiş gibi görünmüyordu. Serena'nın gördüğü en belirgin insan yerleşimi işareti, ara sıra bir dala bağlanmış, kerevit tuzağının yerini gösteren renkli plastik şeritlerdi.

Lucky, bunların birinin yanına, bir söğüt fidanının dalına bağlanmış kırmızı bir kurdeleye yanaştı ve altındaki sığ suda duran kepçeyi boşaltmaya başladı. İnce ağ, kırmızı kerevitlerle doluydu. Aynı kıyı boyunca dört ağa el attı ve içlerini pirogun pruvasında sakladığı soğan çuvallarına boşalttı, sanki Serena onun için sadece etrafında dolaşması gereken can sıkıcı bir yükmüş gibi görevini yerine getirdi. Serena onu ilgiyle izledi, topladığı tuzakların ona ait olup olmadığını sormaya cesaret edemedi.

«Yaklaştık mı?» diye sordu, Lucky pirogue'u bir kez daha kuzeye, sonra doğuya doğru sürmeye başladığında.

"Neredeyse. Gifford'un yerine vardığımızda anlarsın."

"Sanmıyorum. Buraya gelmeyeli yıllar oldu."

"Anlayacaksın," dedi emin bir şekilde.

"Nasıl?"

"Silah seslerinden."

Serena yüzünü buruşturdu. «Bu çok saçma. Yaşlı Lawrence, insanların vurulduğundan da bahsetmişti. Büyükbabamın huysuz olabileceğini biliyorum, ama insanları vurmak? Bu çok saçma. Neden insanları vursun ki?»

«Onları korkutmak için.»

«Peki neden insanları korkutmak istesin ki?»

«Böylece onu rahat bırakırlar.»

Serena sabırsızca başını salladı. «Hiçbir şey anlamıyorum. Öncelikle, Giff'in bu kadar uzun süre plantasyonu terk etmesi, kerevit sezonunda bile, hiç ona göre bir şey değil.»

«Onun nedenleri vardır,» dedi Lucky gizemli bir şekilde.

Serena ona uzun uzun, araştırmacı bir bakış attı. Bu adamın, ailesinin sorunları hakkında kendisinden daha fazla bilgi sahibi olması hoşuna gitmiyordu. Bu, kendisini bir yabancı gibi hissettiriyordu. Ayrıca torun olarak eksikliklerini de gözler önüne seriyordu. Eve yeterince sık gelmiyor, yerel haberleri takip etmiyor, gerektiği kadar sık aramıyordu. Affedilebilir günahların listesi uzayıp gidiyordu ve bu da suçluluk duygusunu artırıyordu. Yine de, 64 bin dolarlık soruyu sormaktan kendini alamadı.

"Peki sizce bu nedenler nelerdir, Bay Doucet?" diye sordu, ona bakarak.

Yüzü ifadesiz kaldı. «Bilmek istiyorsanız Gifford'a sorun. Ben başkalarının hayatlarına karışmam.»

"Ne kadar da uygun. Endişelenecek kimsesi yok, kendinden başka kimseye hesap vermek zorunda değil."

"Doğru, tatlım."

"O zaman neden beni buraya getirdiniz, açıkça tek başına gelmeyi tercih ederken?"

Lucky ona kaşlarını çatı, siyah kaşları gözlerinin üzerinde ikiz fırtına bulutları gibi birleşti. Konuştuğunda sesi yumuşak ve ipeksiydi, ama uyarıcıydı. "Kafamın içine girmeye çalışmayın, Dr. Sheridan."

Serena gözlerini devirdi. «Tanrı korusun. Yılan çukuruna düşmeyi tercih ederim. düşmeyi tercih ederim.»

Aynı şey, cherie, dedi Lucky kendi kendine, ama psikologların atlayacağı türden bir ifade olduğunu bildiği için bu düşüncüyü dile getirmekten kaçındı, çünkü bunun psikologların atlayacağı türden bir ifade olduğunu biliyordu. Gayet iyi idare ediyordu. Herkes hayatından çekip gitse, harika olurdu.

«Gifford'un buraya gelme nedenlerini nasıl bilmezsin?» diye sordu, saldırıya geçerek. «Büyükbabanla hiç telefonda konuşmaz mısın? Belki de burada olanlar umurunda değildir. Belki de burayı ya da Chanson du Terre'yi umursamıyorsun, ha?»

"Bu ne biçim bir soru?" Serena, sinek gibi yemi yutan bir levrek gibi öfkeleni. "Tabii ki Chanson du Terre'yi önemsiyorum. Orası benim ailemin evi."

Lucky omuz silkti. "Senin orada yaşadığını görmüyorum, tatlım."

«Nerede yaşadığım seni ilgilendirmez.»

«Doğru. Tıpkı birinin gelip burayı buldozerlerle yerle bir etmek istemesi benim ilgilendiğim bir şey olmadığı gibi. İki yüz küsur yıldır bu topraklarda yaşayan ve çalışan benim ailem değil.»

Serena ona bakarak, göğsüne çekiçle vurulmuş gibi hissetti. «Ne demek, orayı yerle bir etmek? Neden bahsediyorsun?»

«Chanson du Terre, meleğim. Kız kardeşin onu Tristar Chemicals'a satmak istiyor.»

"Bu saçmalık!" diye bağırdı, bu çılgın ifadeye gülerek. "Shelby, Chanson du Terre'yi satmak istemez, tıpkı

Scarlett O'Hara'nın Tara'yı satmak istemediği kadar istemez! Belli ki kız kardeşimi tanımıyorsun. Böyle bir şey asla olmaz. Asla.»

Bu düşünceye gülerek devam etti, başını salladı ve Lucky'nin ona bakarken gözlerindeki korkunç kesinliği görmezden gelmeye çalıştı. Bu bakış, onun hakkında hiçbir fikri olmadığı birçok şeyi bildiğini ona göstermek içindi. Bir kısmı bu fikri tamamen reddetti, ama diğer kısmı ani ve garip bir endişeyle çalkalandı.

Her halükarda, bu konuyu sorgulamak veya tartışmak için zaman yoktu, çünkü bataklığın bir virajını döndüklerinde, onlara ateş eden bir av tüfeğinin ani ve sağır edici patlaması duyuldu.

BÖLÜM 5

SERENA BU ANDA ÇIĞLIK ATMAKTAN ÇOK ZORLANMADI

. Çığlık attı, pirogue'un zeminine diz çöküp kollarını başına koydu, çünkü saçma önlerindeki bataklığa isabet etti ve her yere çamurlu su ve parçalanmış nilüfer yaprakları sıçradı.

İlk düşüncesi, Lucky'nin avlanma izni olmayan yerlerden avladığı dürüst adamlardan birinin onlara saldırdığıydı. Belki de burnunun iki adım ötesindeki soğan çuvarlarında kıvranan kerevitlerin gerçek sahibi bile olabilirdi. Bir dizi daha silah sesi duymayı bekliyordu ve Lucky'nin onları korumak için bir yerlere sakladığı bir silahı olup olmadığını merak ediyordu. Ama ilk patlama sesi yavaş yavaş kayboldu. Ardından gelen sessizlikte, başını birkaç santim kaldırdı ve parmaklarının arasından dışarıya baktı.

Gifford, bacaklarını açarak kıyıda duruyordu, dumanı tüten silahı büyük ellerinde gevşekçe tutuyordu. Uzun boylu, yapılı bir adamdı ve kalın, kar beyazı saçları dışında yaşını hiç göstermiyordu. Saçlarından bir tutam, geniş alnının üzerine pervasızca düşmüştü. Kare omuzları ve ince beliyle, hala bir ayı ile güreşip kazanacak kadar formda görünüyordu. Cesur yüz hatları, karakteristik olarak sert bir ifadeye sahipti: kalın beyaz kaşları aşağıya doğru inmiş, kare çenesi agresif bir şekilde öne çıkmıştı. Burnu büyüktü ve yıllarca güneynin acımasız güneşi altında tarlalarda çalışmaktan sürekli kırmızıydı.

"Lanet olsun, Lucky!" diye bağırdı, sesi, ses yüksekliği açısından av tüfeğiyle yarışacak kadar gür bir baritondan çıkıyordu. "Senin o piç Burke olduğunu sandım!"

«Hayır,» diye cevapladı Lucky sakın bir şekilde, sanki ateş açılması onu hiç etkilememiş gibi tekneyi ileri doğru iterek. «Yine de, sana ne getirdiğimi gördüğünde beni vurmak isteyebilirsin.»

Serena dizlerinin üzerine çöktü, başını çevirip ona kötü bir bakış attıktan sonra tekrar büyükbabasına döndü. Bir eliyle saçlarını gözlerinden çekip diğer eliyle pirogue'nin kenarına tutunarak dengede kalmaya çalıştı. Onu büyüten adama bakarken, çelişkili duygular göğsünde birikmiş bir tıkanıklık gibi birbirine karışmıştı. Adrenalin hala damarlarında dolaşıyor ve av tüfeğinin sesi kulaklarında çınlıyordu, o anda öfke ön plana çıkmıştı.

Pirogu, çürümüş kazıklar ve çukurlu tahtalarla kaplı yıpranmış bir iskelenin yanına yanaştı. Serena teknenin durmasını beklemedi bile.

aceleyle tekneye tırmandı ve sallanan iskeleyle çıktı. Pirogu, o tekneyi ittiğinde uzaklaştı ve o kayarak bacağını çarptı, ancak çamurlu sığ sulara düşmekten kurtuldu. Kirli, dağınık, daha önce tertemiz olan beyaz pamuklu pantolonunun paçasına kan sızmış ve saçları omuzlarında dağınık bir şekilde dökülmüş halde, topallayarak kıyıya doğru koştu.

«Lanet olsun, Gifford, ne halt ettiğini sanıyorsun? İnsanlara ateş ediyorsun! Tanrım!»

Gifford ona kaşlarını çatı. «Tanrı aşkına. Bir hanımefendi nasıl böyle konuşur?»

«Senden öğrendiğim türden!» Serena karşılık verdi. Ellerini beline koyarak onun önüne dikildi ve tüm cesaretini toplayarak ona meydan okurcasına baktı.

«Lanet olsun,» diye mırıldandı Gifford. Bundan kaçış yoktu. Tüfeği açıp bir fişek çıkardı ve solmuş chambray iş gömleğinin göğüs cebine koydu. «Bahse girerim Charleston'da böyle bir dil kullanmıyorsun.»

"Ben Charleston'da değilim."

"Bir kez olsun," dedi burun kıvrarak. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, yine Serena'ya kaşlarını çatarak. "Seni bataklıkta bir pirogue ile dolaşırken göreceğimi hiç beklemiyordum."

"İnan bana, bu benim eğlence anlayışım değil," dedi Serena, Lucky'ye sert bir bakış atarak. "Boş zamanlarımda yapabileceğim çok daha iyi şeyler ve bunları yapmak için çok daha keyifli arkadaşlar düşünebiliyorum."

"Benim mizacımı beğenmiyor," dedi Lucky alaycı bir gülümsemeyle yaklaşırken, elinde bir soğan torbası dolusu kerevit sallanıyordu.

«Diğer şeylerin yanı sıra,» diye mırıldandı Serena.

Lucky onun yanında durdu, torbayı ayaklarının dibine bıraktı ve dudaklarında sallanan sigarayı yaktı, gözleri sürekli Serena'nın üzerindeydi.

Başını geriye eğdi ve havaya ince bir duman bulutu üfledi.

"Sanırım yeniden cazibe okuluna gidip tazeleme kursu almam gerekecek," dedi laconically.

"Ona inanmayın, Miz 'Rena," dedi Pepper Fontenot, çim sandalyesinden onlara doğru yavaşça yürürken boğuk bir kahkaha attı. Pepper, kız kardeşi, müthiş Odille ile aynı koyu tenli ve açık gözlü, zayıf, sinirli bir adamdı. Hayatı boyunca Odille ile yaşamasına rağmen, bir şekilde çok neşeli bir kişiliğini korumayı başarmıştı ve

geniş gülümsemesini solmuş eski tulumunu giydiği kadar rahat taşıyordu. Lucky'nin omzuna bir şaplak attı. "Eğer isterse, bu adam bir timsahı bile baştan çıkarabilir."

Serena, Lucky'ye kaşlarını kaldırdı. "O zaman niyeti yokmuş."

«Belki de arkadaşları yüzündendir,» dedi Lucky dişlerinin arasından.

Ona dilini çıkarma isteğini bastırarak, Serena büyükbabasına döndü. «Beni gördüğüne sevindiğini söyleyebilirsin,» dedi, onun soğuk karşılamasından duyduğu incinmeyi tam olarak gizleyemeden.

"Burada ne yaptığını öğrendikten sonra söyleyebilirim."

"Burada ne yapıyorum!" diye haykırdı, elini göğsüne koyarak. "Buradayım çünkü kimseye bir açıklama yapmadan çekip gittin. Seni ziyarete geldim ve ilk duyduğum şey, iki hafta önce buraya taşındığın ve o zamandan beri haber alınamadığıydı. Ne yapmam gerekiyordu? "Oh, ne yazık, onu kaçırdım" deyip tatilime devam mı etmeliydim? Tanrım, Gifford, bizim için ölmüş olabilirdin!»

"Ölmedim," diye tersledi. "Eğer öğrenmek istediğin tek şey buysa, artık eve gidebilirsin. Benim elimden gelirse, bir süre miras alamayacaksın."

«Bu ne kadar kötü bir laf?»

«Bu, seksenine yaklaşmış, kalbi zayıf ve nankör iki torunu olan bir adamın söylemeye başladığı türden bir şey.»

Kararlı bir tıklama ile av tüfeğini kapattı, döndü ve uzaklaştı.

Serena, şaşkın bir şekilde orada durup, onun hafif eğimli yokuşu tırmanarak kulübeye doğru yürüdüğünü izledi. Gifford'u her gördüğünde, onun sevgisini ve onayını ne kadar çok istediğini ve bunları ona cömertçe sunmadığında ne kadar acı çektiğini fark ederek şaşkına dönüyordu. Sanki onunla karşılaştığı anda, içindeki çocuk yeniden canlanıyordu.

Yorgun ve sinirliydi, aç ve kirliydi. Tek istediği, büyükbabasının kucağına sokulup, onu bu noktaya getiren kararlılığından vazgeçmekti. Titreyip, Giff'in onu küçük bir kızken yaptığı gibi korkularını yatıştırmasını istiyordu, ama bu mümkün değildi. Artık çocuk değildi ve Gifford, uzun zamandır bataklığa olan korkusuna anlayış göstermiyordu.

Ona göre makul bir süre geçmesine rağmen bu korkuyu yenemediğinde, anlayışlı tavrı ince bir hoşnutsuzluk ve hayal kırıklığına dönüşmüş ve o günden beri ilişkilerini gölgelemişti. Onun bir korkak olduğunu düşünüyordu. Onun uzaklaşmasını izlerken, bu noktaya gelmek için ne kadar cesaret gerektirdiğini fark etmesini diledi.

«Evet, aile buluşması kadar iç açıcı bir şey yok,» diye mırıldandı Lucky, gözleri de yaşlı adam uzaklaşırken Gifford'un sırtına dikilmişti.

Serena ona öfkeyle baktı. «Karışma, Doucet.» Büyükbabasının peşinden sert adımlarla yürüdü, espadril ayakkabıları ön bahçeyi kaplayan nemli, süngerimsi toprağı ıslatıyordu.

Kulübe, kahverengi asfalt kiremitlerle kaplı basit bir dikdörtgen yapıydı. Kaçınılmaz bahar selinden korunmak için, sağlam selvi direkler üzerinde yerden birkaç metre yüksekte kurulmuştu. Çatı, paslı çizgili oluklu sacdan yapılmıştı. Bir soba borusu, eğik bir açıyla çatıdan dışarı çıkıyordu. Ön kapı, gözleri yoran bir su rengi tonunda boyanmıştı. İki küçük ön pencerede perde yoktu.

Kulübede hiçbir zaman herhangi bir konfor bulunmamıştı, tabii boynuzlardan yapılmış raflar sayılmazsa, "dekorasyon" olarak kabul edilebilecek hiçbir şey yoktu. Serena, buraya son geldiğinden beri bunun değiştiğini sanmıyordu. Av kulübesi, estetik açıdan hoş olan her şeyin erkekçe olmadığı için hoş görülmediği erkeklerin kalesi gibi bir yerdi. Gifford, yirmi yıl önce Salvation Army mağazası için bile yeterince iyi olmayan aynı eski, zevksiz, yıpranmış mobilyaları kullanmaya devam ediyordu. İki odalı yapının zemini muhtemelen hala aynı çirkin gri muşamba ile kaplıydı, sonsuza kadar dayanacağına söz veren ve ne yazık ki gerçekten de öyle olan, yok edilemez türden bir malzeme.

Serena bunu hemen öğrenemeyecekti. Gifford kulübenin kapısına gitmedi. Merdivenlerin bir kısmını çıktı, sonra arkasını döndü ve yolunu kesmek istercesine silahını kucağına koyarak oturdu. Serena'nın adımları, odunluğun arkasından koşarak çıkan iki yaşlı mavi benekli tazi ona atlayıp gömleğinin önüne pençelerinin izlerini bırakacak kadar uzun süre durakladı. Serena inleyerek onları kovdu ve azarladı.

«Eskiden bu köpekleri severdin,» diye homurdandı Gifford, ona onaylamayan bir ifadeyle bakarak. «Sanırım Charleston'da böyle av köpeklerine izin vermiyorlar.»

Serena merdivenlerin dibine gelip dururken parmağını ona doğru salladı. «Bana bu lafı yapma, Gifford. Charleston'ın beni nasıl değiştirdiğini anlatmaya kalkma.»

"Ama değiştirdi, lanet olsun."

«Buraya seninle bunu konuşmak için gelmedim.»

Gifford uzun ve renkli küfürler etti. «Bu günlerde bir erkek huzur bulamıyor,» dedi, tüm dünyaya seslenircesine. «Buraya insanlardan uzaklaşmak için geldim, hanım evladı bir tartışma grubu kurmak için değil.»

Serena onun itirazını görmezden geldi ve devam etti. «Özellikle bu mevsimde öylece çekip gitmek senin tarzın değil. Plantasyonda yapılacak çok iş var.»

Gifford geniş omuzlarını silkti ve ayaklarına baktı. "Bunun için Arnaud var. O yönetici, bırak da o yönetsin. Benim gibi yorgun yaşlı adamların kaçıp balık tutması gerekir."

"Ziyarete geleceğimi bildiğinde mi?" Serena, incinmişliğini zorla bastırdı ve bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde burnunu çekti. "Ne zamandan beri yorgun bir ihtiyarsın sen?"

"Sırtımı kırdığım her şeye zerre kadar değer vermeyen bir varisim olmadığını anladığımdan beri."

«Tanrı aşkına, Gifford!» diye bağırdı. «Neden bahsediyorsun?»

«Senin sekiz yüz mil uzakta yaşamın ve kız kardeşinin eski evi bir çırpıda satmaya hazır olmasından bahsediyorum. Bundan bahsediyorum.»

«Shelby'nin Chanson du Terre'yi satmak istemesi ne saçmalık?» diye sinirli bir şekilde sordu. «Hayatımda daha saçma bir şey duymadım. Küçük kızlardan beri büyüüp evlenip plantasyonda yaşamaktan bahsederdi. Onu satmayı hayal bile etmezdi!»

«Bu da senin kendi ailenle ne kadar kopuk olduğunu gösteriyor, genç bayan,» dedi Gifford alçakgönüllü bir tavırla.

«Oh, Mike aşkına!» Serena, öfkesini biraz kontrol altına alana kadar daha fazla konuşmaya cesaret edemedi ve aniden sözünü kesti. Ağzını sıkıca kapattı ve merdivenlerin dibinde bir ileri bir geri yürümeye başladı, sanki patlamamak için kendini tutmak istercesine kollarını sıkıca kendine doğru çekti.

«Dürüst olmak gerekirse, ne düşüneceğimi bilmiyorum,» diye Gifford'dan çok kendine mırıldandı. «İnsanlar bana Shelby'nin aklını kaçırdığını ve Chanson du Terre'yi satmak istediğini söylüyor. Shelby ise senin bunadığını düşünüyor...»

"Demans!" Gifford merdiven basamağından roket gibi fırladı ve tüm boyunu ortaya çıkardı. Engebeli yüzü sağlıksız bir bordo rengine büründü.

«Tanrı aşkına, bu kadarı fazla! Buraya bunun için mi geldin, Serena? Bu profesyonel bir ziyaret mi? Yaşlı adamın aklını kaçırıp kaçırmadığını görmek için mi buradasın? O zaman Shelby'nin o korkak avukat kocasını bulup beni ehliyetsiz ilan ettirip, eski evi satıp, benim emeğimin karşılığını alabilirsiniz... Lanet olsun... Tanrı aşkına... Buna izin vermeyeceğim!»

Bir eliyle korkuluğa, diğer eliyle av tüfeğine tutunarak dişlerinin arasından nefes aldı ve aniden nefes almakta zorlandı.

Serena merdivenleri koşarak çıktı, kalbi endişeyle güm güm atıyordu. «Tanrı aşkına. Gifford. Otur!»

O itiraz etmeden dediğini yaptı, dizleri büküldü, poposu eski basamağa gürültüyle çarptı. Kaslarındaki gerginlik kayboldu. Geniş omuzları çöktü ve derin bir nefes aldı. Gömleğinin cebinde hap aradı, av tüfeğinin fişliğini çıkardı ve umursamazca bir kenara attı.

Serena ayaklarının dibine diz çöktü, tüm vücudu titriyordu. Ellerini dudaklarına bastırdı ve ağlamamak için kendini zor tuttu, onun ne kadar yaşlı ve ölümlü olduğunu ilk kez fark etti. Onun dilinin altına küçük bir hap koymasını izledi ve rengi yavaşça kırmızıdan soluk griye dönerken nefesini tuttu. Gözlerinin önünde yirmi yaş yaşlanmış gibiydi, inanılmaz içsel ateşi aniden söndürülmüş bir alev gibi sönüyordu.

"İyi misin, Giff?" dedi Lucky, gerginlikle dolu koyu sesiyle. Serena, onun hemen arkasındaki basamakta olduğunu fark etti. Gifford'un yüzüne bakmak için eğildi ve onu rahatlatmak amacıyla omzuna elini koydu.

Gifford, en şiddetli küfürlerinden birini mırıldandı.

Pepper merdiven korkuluğunun altından başını uzattı ve rahatlamış bir gülümseme attı. «Öyle küfür ediyorsa, iyidir. Küfür etmeyi bırakırsa, ona öldü mü diye sorarsın.»

«Ukala,» diye homurdandı Gifford.

Pepper boğuk bir kahkaha attı ve kıvranan kerevit torbasını, onu koklayıp pençeleyen meraklı rakun köpeklerinden almak için geri çekildi.

Serena rahatlamış bir şekilde kendini gevşediğini hissetti. Kendini sakinleştirmek için elini uzatıp büyükbabasının dizine dokunmaktan kendini alamadı.

«İçeri girip uzanmalısın, Giff. Sonra konuşuruz.»

«Uzanmam gerekmiyor,» diye tersledi yaşlı adam. «Sadece biraz başım döndü, hepsi bu. Tanrım, etrafında tüm bu olan biten varken kim başı dönmez ki? Beni o kadar sinirlendiriyor ki, çoğu zaman düzgün göremiyorum. Satışla ilgili bir yorum yapıyorum ve cehennemde buzlu su bile satamayan kız kardeşin hemen koşup bir alıcı buluyor. Judas H. Priest. Peki sen neredesin? Carolina'da kafaları küçültüyorsun, sanki Louisiana'da yeterince deli yokmuş gibi.»

«Eve gidince konuşabiliriz,» dedi Serena yumuşak bir sesle.

Sorulacak yüzlerce soru vardı. Gifford ayrıldığında Shelby neden onu aramamıştı? Gifford'un ayrılma nedenini bilmediğini neden inkar etmişti? Gifford neden plantasyonu satmaktan bahsetmişti ve Shelby neden bunu kabul etmiş, hatta alıcı bulmuştu?

Alice'in Harikalar Diyarında uyanması gibi hisseden Serena, ayağa kalktı ve gözlerinden kalan yaşları sildi. Sorular beklemek zorundaydı. Gifford'a şimdi soru sorup, ona bir kriz daha geçirecek riski göze alamazdı. Eve döndüklerinde her şeyi halledebilirlerdi. Ve ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Arkasını dönüp rıhtıma baktı. Gifford'un balıkçı teknesi, Lucky'nin piroguesinin karşısındaki tarafta bağlıydı. «Pepper, tekneyi hazırlar mısın lütfen?»

Pepper başını salladı ve Lawrence Gauthier'in az önce yaptığı gibi ona gülümsedi. «Oh, hayır, chere. Ben, hayatta olmayı seviyorum. Giff'e sor, o hiçbir yere gitmek istemiyor.»

Serena büyükbabasına döndü. O ise ona bakmayı reddetti.

«Gifford, lütfen. Burada kalamazsın.»

«Tabii ki kalabilirim.»

Lucky'ye döndü.

O omuz silkti ve fiziksel olarak konuşmadan uzaklaştı. «Burası özgür bir ülke.»

«Buna inanamıyorum,» dedi Serena öfkeyle, titrek ellerle saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak. «Lanet olsun, Gifford, gözlerimin önünde neredeyse kalp krizi geçiriyordun. Burada kalamazsın!»

«Ne istersem onu yaparım, genç bayan,» dedi, kendini ayağa kaldırmaya zorlayarak. Biraz sallandı, ama beyaz parmaklıklarla

«Ne sen, ne kız kardeşin, ne de başka biri benim hayatımı yönetmeye çalışacak.»

Serena, Pepper ve Lucky'ye son bir kez baktı, yardım arıyordu ama bulamadı. Pepper ayaklarını sürüyerek onun bakışlarından kaçtı ve kerevit torbasına bakmaya başladı. Lucky ise sadece ona bakarak hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey sunmadı. Serena başını salladı. «Sanırım hepiniz delirdiniz.»

"Öyleyse neden Charleston'a geri dönmüyorsun, orada deli akrabaların hakkında endişelenmene gerek kalmaz," dedi Gifford soğuk bir sesle.

"Gözden uzak, gönülden uzak. Burada olan biten umurunda değil."

Serena elini kaldırarak onu susturdu, dudaklarını sıkıca kapattı ve hayal kırıklığından akan gözyaşlarını engellemek için gözlerini kuvvetlice kııptı. "Şu anda bunu seninle tartışmayacağım, Gifford. Tartışmayacağım."

"Peki. O zaman git buradan. Beni rahat bırak."

«Hiçbir yere gitmiyorum» dedi. «Seni eve dönmeye ikna edene kadar burada kalacağım.»

"Hayatta olmaz. Seni istemiyorum," diye bağırdı Gifford. "Lucky, onu Chanson du Terre'ye geri götür."

Lucky bir adım daha geri çekildi, kaşları gözlerinin üzerinde uğursuz bir şekilde birleşti. «Unut gitsin. Lanet olası bir feribot servisi işletmeyeceğim. Onu Chanson du Terre'ye geri götürmeyeceğim. Hava kararıyor. Yapacak işlerim var.»

"O zaman senin evinde kalabilir, çünkü burada kalmayacağı kesin," dedi Gifford. "Buraya nankör kadınlardan uzaklaşmak için geldim."

"Onunla kal!" dedi Serena dehşetle.

«Benimle kal!» Bu fikir Lucky'yi neredeyse boğacaktı.

Birbirlerine Gifford'un da fark ettiği bir dehşetle baktılar. Yaşlı adam kaşlarını kaldırdı.

«Benimle kalmayacak,» dedi Lucky kesin bir şekilde. «Bu söz konusu bile olamaz. Kesinlikle söz konusu olamaz.»

Evi onun sığınağıydı. Kendini iyileştirmek, biraz huzur bulmak için yarattığı alandı. Onun özel sığınağı, akıl sağlığının son kalesiydi. Bu duvarları aşmasını istediği son kişi, mantığının ötesinde istediği, yüzü başka birinin acısı ve ihanetinin anılarıyla zihnini meşgul eden bu kadındı.

«Hayır. Hayır,» diye mırıldandı, başını sallayarak. «Sa c'est de la couyonade.»

Gifford burnunu çekti. «Sen de benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Tanrım, ikiniz birbirinize layıksınız. Bu gece kahve içip, sorumluluklarınızdan kaçınmanın yollarını karşılaştırarak vakit geçirebilirsiniz.»

Lucky arkasını döndü, üç basamak yukarı çıkarak Gifford'un yüzüne uyarıcı bir parmak salladı. «İnce buz üzerinde kayıyorsun, ihtiyar,» dişlerinin arasından söyledi. «Sana borçlu değilim. Chanson du Terre'ye borçlu değilim.»

«Oh, doğru ya,» dedi Gifford alaycı bir şekilde. Lucky'nin öfkeli bakışları onu etkilemedi; kendi ölümlülüğünden korkmak için çok yaşlıydı. «Kimseye bir şey borçlu değilsin. Sen kendinindir. Aferin sana, Lucky. Bataklık çamurla dolup her şey öldükten sonra kendini tebrik edebilirsin.»

«Bana sorumluluklardan bahsetme, Gifford,» dedi Lucky sertçe. «Senin kendi sorumlulukların var. Peki sen neredesin? Burada balık tutuyor ve Tristar temsilcilerine ateş ediyorsun. Bu nasıl bir şeyi çözecek ki?»

"Bu durumla başa çıkmak için kendi yöntemim var."

"Tabii, evet," dedi Lucky sert bir kahkaha atarak. "Başa çıkmayarak."

Serena aralarına girdi. «Affedersiniz. Bu konuda benim de söz hakkım var mı?»

İki adam da aynı anda ona kaşlarını çattı ve gürültülü bir şekilde aynı anda cevap verdi. «Hayır!»

Serena, inanamadan bir adım geri attı.

Lucky merdivenlerden atladı ve tekrar volta atmaya başladı. Gifford-mules'ın inatçılık konusunda kendisine rakip olamayacağını biliyordu. Serena'nın yanında kalmasına izin vermeyeceğini söylediğinde, bunu ciddiye aldı. Gerekirse onu bütün gece kapının önünde bırakırdı. Bu fikir, uzun zaman önce tüm duygularını terk ettiğini düşündüğü Lucky'nin temel karakterine aykırıydı.

Göz ucuyla Serena'ya baktı ve zihninde küfürler savurdu. Serena, dedesi kadar gururlu ve inatçıydı. Yaşlı adamla karşı karşıya gelmişti. Onun için endişelenerek gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Onu sevdiği belliydi.

Ve yaşlı Giff, ona bu zahmeti için duygusal bir darbe indirmişti. Serena, fırtına sırasında dışarıya atılmış bir serada yetişen çiçek gibi görünüyordu: dağınık, kirli, bitkin.

Ve Gifford onu geri çevirmeye kararlıydı.

Kahretsın.

Lucky, onun için endişelendiği için değil, kendine güvence verdi. Bu işe karışmak istediği için de değildi. Gifford'un torununa nasıl davrandığı onu ilgilendirmiyordu. Bildiği kadarıyla, bütün gece verandada bırakılmayı hak etmişti. Onu endişelendiren hafifletici sebeplerdi - diğer insanların işlerinin sürekli olarak kendi hayatına karışmasının bir başka örneği. Bu bataklık onun dünyasıydı. Onun yok olmasını düşünmeye dayanamıyordu.

Derin bir nefes aldı ve ellerini saçlarına geçirdi. Seçenekleri nelerdi? Gifford'un, Len Burke'ü vurması veya Shelby'nin burayı çevre katili bir şirkete satması gibi felaket bir olay yaşanmadan önce Tristar sorununu çözmesini istiyordu. Bu, Gifford'un geri dönüp durumla yüzleşmesini sağlamak anlamına geliyordu. Serena onu geri döndürmeye kararlıydı ve yeterli fırsat verilirse onu ikna edecek kararlılığa sahip olduğu da malumdu. Bu, onu yaşlı adamın yanında tutup kız kardeşinin zehirli etkisinden uzak tutmak anlamına geliyordu. Ve bu da...

Cehennem ve lanet.

Bu ikilemi başka bir açıdan inceledi. Serena'nın Gifford'u eve dönmeye ikna etmesi ne kadar sürerdi? Bir iki gün. En fazla üç gün. Sonuçta bir adam ne kadar ısrarla konuşmaya dayanabilirdi? Lucky, Serena onun evinde kalırsa, aslında onunla birlikte kalmak zorunda olmayacağına karar verdi. O kadar zamanı bataklıkta kolayca geçirebilirdi. Onu meşgul edecek başka birçok şeyi vardı. Yine de, bir şeyi yapmak zorunda kalma fikri hoşuna gitmiyordu.

Yürüyüşünü durdurdu ve başını çevirip Gifford'a sert bir bakış attı. «Tamam,» dedi, sesi alçaktı. «Onu ben alacağım.»

Gifford gülümsemeyi zorlukla engelledi. Serena'nın ağzı açık kaldı.

Uzun bir saniye boyunca kimse bir şey söylemedi. Havada oluşan gerginlik, rakun av köpeklerinin inleyip güvenli bir sığınak aramak için uzaklaşmasına yetecek kadar fazlaydı.

«Beni tutmak mı?» Serena, Lucky'ye sert bir bakış atarak yumuşak bir sesle sordu. «Beni tutmak mı!» Sesi birkaç desibel yükseldi. Ellerini beline koydu ve bir kez olsun boy avantajından yararlanarak ona doğru eğildi. «Beni kesinlikle tutamayacaksın!» Yüzü öfkeli bir ifadeyle Gifford'a döndü. «Bu adamla kalmayacağım! Onu neredeyse hiç tanımıyorum ve onun hakkında bildiklerim

onun hakkında bildiklerim pek de övgü dolu değil. Tanrı aşkına Gifford, onunla kalmamı gerçekten bekleyemezsin!"

«Ne bekleyebileceğimi kim bilir,» dedi Gifford, incinmiş bir tavır takınarak. «Ben sadece ölmeyi bekleyen çılgın bir yaşlı adamım.»

"Kes şunu!" diye bağırdı Serena. Solan öğleden sonra ışığında ona baktı ve göğsünde balon gibi şişen büyük bir korku topu hissetti. Yüzünde, on yedi yaşındayken şerif onu ve diğer iki onur öğrencisini futbol stadyumundaki tribünlerin altında ucuz şarap içtiklerini yakalayıp eve getirdiği zamanki aynı ifade vardı.

Sesi fısıltıya dönüştü. «Gifford?»

Adam başını salladı. «Bana soru bile sorma, Serena. Şu anda o kadar kızgıyım ki, çiviye bile tükürebilirim. Duke Üniversitesi'nden diploma aldın ve Charleston'da lüks bir muayenehanen var diye, buraya gelip bir iki cümle ile her şeyi düzeltebileceğini mi sanıyorsun? Burada neler olduğunu bilmiyorsun ve umursamıyorsun. Sadece her şeyi eski haline getirip tatiline devam etmek istiyorsun.» Bir kez daha başını salladı ve derin bir nefes verdi. Yüzü yine kızarıyordu, boğazından yüzüne doğru, termometrede cıva yükselir gibi bir kızarıklık yayılıyordu. «Hadi, git buradan. Lucky ile iyi olacaksın.»

Arkasını döndü ve kalan basamakları ağır adımlarla çıktı, arkasına bakmadan kabine girdi. Serena sanki biri gözlerinin arasına bir taşla vurmuş gibi sersemlemişti. Eh, hak ettiğini bulmuştu, değil mi? Gifford, her zamanki ciddi tavrıyla meselenin özüne inmişti. Buraya gelip işleri yoluna koyacağını, hayatını düzene sokacağını, her şeyi kendi istediği gibi yeniden düzenleyeceğini düşünmüştü. Bu sorumluluk sahibi tavrını Gifford'dan miras almıştı. Charleston'daki günlük hayatında bu tavrını büyük bir başarıyla kullanıyordu. Ama onlar Charleston'da değillerdi.

Lanet olsun buraya. Gözlerini kapattı ve ellerini yüzüne sürerek makyajının kalanlarını sildi.

"Üzgünüm, Bayan Serena," dedi Pepper, merdivenleri tırmanarak yanına geldi, yumruklarından sarkan, kıvrılan ve tıklayan kerevit torbası. "Yaşlı Giffi bilirsiniz. Sinirlenince ne diyeceğini bilemezsiniz. Yarısını bile kastetmez."

Serena gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. «Yani beni eve bırakacak mısın?»

Kaşlarını çattı, bu onun yüzüne hiç yakışmayan bir hareketti, sanki ağzı o şekilde hareket etmeyi bilmiyor gibiydi. «Yapamam. O eski tekne çalışmıyor. Şanslıyız ki yedek parçayı getirdi, ama bu tekneyi çalıştırmaya yetmez. Tamir etmesi birkaç günümü alır.»

Serena, moralinin daha da bozulmasının mümkün olmadığını düşünmüştü. Yanılmıştı. Şimdi, son dayanak noktalarından dipsiz bir kara çukura düşüyor gibiydiler. Bunu izlemek acı verici olmalıydı, çünkü Pepper kaşlarını çatmaya bir kez daha çalıştı. Yıpranmış basamakta ayaklarını sürüyerek, kaçmak için hazırlanıyordu.

Neden, neden öfkesinin onu düşünmeden, önce tam olarak neler olup bittiğini öğrenmeden buraya gelmesine izin vermişti? Şimdi bu berbat yerde sıkışıp kalmıştı. Kendi büyükbabası tarafından kovulmuştu. Yakışıklı kıçını ısırsa bile vicdan azabı duymayacak bir adamın bakımına teslim edilmişti.

Kasvetli bakışlarını Lucky'ye çevirdi. O, dalgın dalgın bir rakun av köpeğinin kafasını okşarken onu izliyordu, yüzünde okunamaz bir ifade vardı. Güneş batarken yere sızan uzun, uğursuz gölgelerde, her zamankinden daha tehlikeli görünüyordu.

"Tekneye bin, chere," dedi yumuşak bir sesle. "Görünüşe göre bir süre daha birbirimize mahkumuz."

BÖLÜM 6

"Hadi," dedi Lucky, pirogue'ye doğru başını sallayarak. "Yarın seni geri getireceğim ve bütün gün onu avlayabilirsin."

Serena isteksizce onu su kenarına kadar takip etti. Körfezi ve ışıklar sönerken gittikçe büyüyen siyah ormanı seyretti. Korku, direncinin son duvarını da aşmaya başladı.

"Beni eve götürürsen sana ne istersen öderim." Bu sözler, düşünmeden ağzından çıkmıştı, ama geri almaya çalışmadı. Doğruydı. Gifford ve Pepper ile kulübede kalabilirdi, ama bir yabancıyla, tehlikeli bir yabancıyla kalmak ve onun korkusunu görmesi... bunu yapamazdı. O anda, onu medeniyete geri götürmeyi kabul ederse, ona Mercedes'inin anahtarlarını verirdi. Uzun ve sıcak bir banyo, bir yemek, biraz aspirin ve kız kardeşinden bir açıklama istiyordu - mutlaka bu sırayla değil.

«Hiçbir şey mi?» Lucky kaşlarını kaldırdı ve düşünürken ona yavaşça, kötücül bir gülümseme attı. «Bu çok cazip, tatlım, ama bu gece seni geri götüremem. Önceden bir randevum var.»

Serena dişlerini sıktı ve zorla bir kelime çıkardı. «Lütfen.» Lucky eğildi ve teknesinin pruvasından motor parçalarının bulunduğu kutuyu kaldırdı. onu kıyıya bırakarak. «Bak, melek,» dedi, doğrulurken ellerini düşük bel pantolonunun hemen üstüne koyarak. «Eminim seni evime götürüp yatağa bağlayıp bütün gece tecavüz edeceğimi düşünüyorsun, ama daha önemli işlerim var. Hayal kurmakla yetinmek zorundasın.»

Serena ona tamamen tiksiniş bir bakış attı. O ise onu görmezden geldi, suya girip pirogue'u kıyıdan uzaklaştırdı.

"Hadi ama tatlım, allons. Tekneye bin, yoksa geceyi Gifford'un orman kulübesinde rakun av köpekleriyle geçirebilirsin."

Başka seçeneği var mıydı? Serena büyükbabasını tanıyordu. Onu bütün gece dışarıda bırakacak kadar acımasızdı. Öyle bir şey yapacak kadar kızgın görünüyordu. Lucky Doucet ile aynı evde kalmak, bütün gece yalnız başına dışarıda kalmaktan daha az korkunç bir fikir gibi görünüyordu.

Yırtık pırtık gurur pelerinini bir kez daha üzerine çekerek burnunu kaldırdı ve tekneye binmek için harap iskeleye doğru yürüdü.

Gifford'un evinden uzaklaşıp vahşi doğanın derinliklerine doğru ilerlediler. Bataklık, her iki tarafı geçilmez ormanlarla çevrili bir koridora daraldı. Selvi ve tupelo ağaçları, doğal bir slalom pisti gibi yolun üzerinde karanlık, sessiz sıralar halinde duruyordu. Akşam karanlığı çökmüş, her şeyi son bir kez gerçeküstü bir ışıkla kaplamıştı.

Serena oturdu, sırtını dik tutmaya çalıştı, ağlamamaya çalıştı. Gifford ile yüzleşmesi sona erdiğinde ve öfkesi yatıştığında, acı hiç azalmadan hücum etti. O, onun için gelmişti. Bunu göremiyor muydu? Onu, sadece mirasını düşünen kadar duygusuz olmakla nasıl suçlayabilirdi? Onun ölümünü hiç düşünmemişti, bırakacağı mirası ise hiç düşünmemişti.

Gifford'un ölümü. Zihninde, onun morarıp yere yığılmasını izlemenin dehşetini yeniden yaşadı. Onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordu. Özellikle de ona bu kadar kızgın ve hayal kırıklığına uğramışken onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordu.

Gözleri yaşlarla doldu ve öfkeyle gözlerini kırptırdı. Şimdi ağlamayacaktı. Lucky Doucet'in önünde ağlayıp ona alay etmek için bir neden daha vermeyecekti. Zaten şimdi ağlayamazdı, çünkü bir kez ağlamaya başlarsa durduramayacağından korkuyordu ve bu gün bitmeden önce halletmesi gereken çok şey vardı.

Bu pek de neşeli bir ihtimal değildi, diye düşündü, bir başka umutsuzluk dalgasıyla mücadele ederken. Zaten saçlarından 800 mil sürüklenip acımasızca parçalanmış gibi hissediyordu. Dün olduğu kişi artık tanınmaz hale gelmişti; bu yer, buradaki insanlar ve onların uyandırdığı anılar ve duygular onu parçalamıştı. Bu çile onu yormuştu, ama son kalan güç ve haysiyetine sarıldı ve gözyaşlarını geri püskürttü.

Lucky, Serena'nın arkasında durmuş, omuzlarını titreten küçük sarsıntıları izliyordu. Nefesini tuttuğunu duyabiliyordu ve ağlamamak için cesurca çabaladığını biliyordu. Gururlu, inatçı küçük şey. Göğsünde bir şeyin kıvrıldığını hissetti ve bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Onu soğuk bir cadaloz olarak görmeye devam etmekte zorlanıyordu. Hizmetlerini kiralamaya çalışan kadın, profesyonel, ciddi ve soğukkanlı, tasarımcı takım elbisesiyle son derece işine odaklanmış, saçında tek bir tel bile bozuk olmayan bir kadındı. O kadını sevmemek onun için kolaydı. Ama o

maske artık çoktan kaybolmuştu ve sakin ve kontrolü elinde tutmaya çalışması artık sinir bozucu değil, dokunaklıydı - ya da o duyarlı olsaydı öyle olurdu.

Hıçkırdı, burnunu çekti ve su yüzeyinden sürüler halinde yükselip başının etrafında dolaşan sivrisinekleri kovmaya çalıştı. Lucky, hiç alışık olmadığı bir sempati duyma dürtüsüne karşı çenesini sıkı.

«Bu yerden nefret ediyorum,» dedi Serena, iki eliyle sivrisinekleri kovarak. Sürü dağıldı ve yeniden toplanarak başka bir saldırıya geçti. Tekrar hıçkırdı ve burnunu çekti, ağlamaya çok yakın bir ses çıkardı. Gözyaşlarını tutmaya çalışırken sesi titriyordu. «Bu yerden hep nefret ettim.»

Harika. Lucky kaşlarını çatı. Bataklığın kaderi, ondan nefret eden bir kadının omuzlarına yükleniyordu.

Pirogu'yu yavaşça durdurdu ve sırtı sabitledi. Serena'nın etrafında dikkatlice yürüdü, sivrisinekleri kovarken Serena'nın kasıklarına vurmasını kıl payı önledi. Teknenin ön tarafında tuttuğu baire yığınını kaptı ve eski bir sandalyenin toz örtüsü gibi şeffaf ağırları Serena'nın üzerine attı.

«Artık bizi alabora edip timsahlara akşam yemeği olarak sunmadan önce kıvranmayı bırakabilirsin.»

Serena timsahların adının geçmesiyle titredi, ama suda timsah olup olmadığını kontrol etmek için bakmadı. «İlginiz için teşekkür ederim,» dedi kuru bir sesle.

«Neden sivrisinekler senin peşinde değil, devasa, yarı çıplak bir hedef olduğun halde?»

"Senin parfümünü seviyorlar. Bu sivrisineklerin zevki çok üst düzey. Belki de bazılarını Charleston'a götürmek istersin, oui?"

"Bana başlama," diye uyardı, boğazında kaya gibi duran büyük bir duygu yumruğu yüzünden sesi kısılmıştı. "Sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun."

«Giff'in sana burada ihtiyacı olduğunu biliyorum,» dedi, tekrar arkasına geçerek. Pirogu ilerledi. «Tabii, mirasınla ilgileniyorsan. Belki ilgilenmiyorsundur. Burayı sevmediğini söylüyorsun. Belki de buranın zehirlenip mahvolmasını istiyorsundur, değil mi?»

"Gifford böyle bir şeyin olmasına asla izin vermez."

"Gifford, durumu bir an önce ele almazsa bu konuda hiçbir söz hakkı kalmayacak. Burada kalıp Tristar temsilcisi her geldiğinde ona ateş ederse her şeyin yoluna gireceğini düşünüyor."

«Sanki sorunlardan kaçıyormuş gibi konuşuyorsun. Gifford Sheridan hayatında hiç kavgadan kaçmadı.»

«Ama bu sefer kaçıyor.»

«Bu çok saçma,» diye ısrar etti Serena. «Tristar'a satmak istemiyorsa, tek yapması gereken hayır demek. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum.»

«Bence burada anlamadığın çok şey var tatlım,» dedi Lucky yavaşça.

Serena, bunların en önemlisi de kendisi olduğunu düşündü ve cibinlik kenarını çekiştirirdi. Adam bir çelişkiler yumağıydı. Bir an ona kötü davranıp, bir sonraki an ona sivrisinek ağını atıyordu; bir nefeste başkalarının işlerine karışmadığını söyleyip, sonra durum hakkında yorum yapıyordu. Onu çok şefkatli biri olarak görmüyordu, ama onu geceyi dışarıda geçirmekten kurtarıyordu ve kötü niyetli nedenler dışında, şefkat onun görebildiği tek motivasyondur.

Onu ne tür bir yere götürdüğünü merak etti. Lüks bir konaklama yeri olacağına pek umutlu değildi. Kaçak avcılarının sığınağı hakkında fikri, yere hayvan derileri serpilmiş bir mağaradan biraz daha iyi bir yerdi. Katran kağıdıyla kaplı bir kulübe ve ölü elektrik jeneratörleri ve atılmış bütan tanklarıyla dolu çamurlu bir avlu hayal etti. Muhtemelen kaçak avcılık malzemeleriyle dolu yıkık bir kulübe, çalınmış derilerle dolu raflar ve kokuşmuş muskrat kalıntıları ile dolu kovalar olacaktı. Kesinlikle Gifford'un evinden daha iyi olmayacaktı. Lucky'nin perde astığını hayal edemiyordu. Ona, müstehcen dergilerden kesilmiş orta sayfa resimlerini duvarlara asıp buna sanat diyen türden bir adam gibi geliyordu.

Bayou'daki bir virajı döndüler ve küçük, bakımlı bir ev görüldü. Ağaçların kesildiği bir oyukta, küçük bir tepenin üzerinde duruyordu. Yıpranmış selvi kaplaması, solan ışıktaki soluk gümüş renginde parılıyordu. Eski Louisiana kırsal tarzında bir evdi, nemli zeminden yüksekte kalması için taş sütunlar üzerine inşa edilmiş bir Akadya evi. Merdivenler, panjurlu pencereler ve sineklikli bir kapı ile bölünmüş derin bir galeriye çıkıyordu. Dış merdiven, galeriden galerinin tavanını oluşturan çıkıntılı tavan arasına çıkıyordu - bu, Cajun mimarisinin klasik bir özelliği idi. Çıkıntıyı destekleyen ince ahşap sütunlar, küçük eve zarif bir hava katıyordu.

Serena, böyle vahşi bir doğanın ortasında bu kadar düzenli ve medeni bir şey görmekten hoş bir sürpriz yaşadı, ancak Lucky'nin bunun kendisine ait olduğunu söylemesi onu

Lucky'nin bunun kendisine ait olduğunu söylediğini duymak kadar şaşırtıcı bir şey olamazdı.

Serena'nın sivrisinek ağının arkasından ona yönelttiği şok dolu bakışa, Lucky kaşlarını çatı. «Ne oldu, chere? Bahçesinde domuzlar ve tavuklar çöpü karıştıran eski, beyaz çöp yığını bir kulübe mi bekliyordun?»

"Ağzıma laf koyma," diye homurdandı, ne kadar bariz olursa olsun, hoş olmayan düşüncelerini itiraf etmek istemiyordu.

Lucky'nin ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve ağır göz kapakları lazer gibi yoğun bir şekilde Serena'nın dudaklarına odaklandı. «Oraya başka bir şey koymamı ister misin?»

Serena'nın kalbi, zihninden geçen istem dışı görüntüler karşısında haince çarptı. Gözlerini, göz hizasında bulunan vücudunun o kısmına kaydırmamak için elinden gelen tek şey buydu.

"Gerçekten kibir konusunda pazarı köşeye sıkıştırdın, değil mi?" dedi, kendinden de ondan olduğu kadar tiksinierek.

"Ben mi?" dedi masumca, yumruğunu göğsüne vurarak. "Hayır. Ben sadece bir kadının gerçekten ne istediğini biliyorum, hepsi bu."

"Bir kadının gerçekten ne istediğini en ufak bir fikrin bile olmadığına eminim," dedi Serena, baire'den kurtulup onu bir kenara attı. Bir kraliçe gibi Lucky'ye elini uzattı ve onun onu iskeleye çıkmasına izin verdi, ayakları sağlam ahşaba basarken ona kendini beğenmiş bir gülümseme attı. "Ama teorini kendin üzerinde denemek istiyorsan, seni engellemeyeceğim."

Lucky, onun küstahlığından alaycı bir şekilde eğlenerek uzaklaşmasını izledi. Hafifçe topallıyordu, ama bu, dar beyaz pantolonunu dolduran çekici kalçalarının sallanışını gölgelemiyordu. Bayan Sheridan'ın gerçekten ne istediğini bilmiyor olabilir, ama vücudunun ne istediğini çok iyi biliyordu.

Önlerinde uzun bir iki gün vardı.

Pirogu'yu sudan çıkardı ve içindeki valizleri ve kerevitleri bırakarak Serena'nın yanına, galeriye gitti. Onun orada olmasını istemiyordu. Burası onun hakkında bazı şeyleri ortaya çıkarıyordu. Onun orada olması, savunma mekanizmaları onu duygusal olarak uzak tutmasını gerektirirken, ona çok yaklaşmasına izin veriyordu. Onu fiziksel olarak istemiş olabilir, ama hepsi bu kadardı. Kendisi için özenle inşa ettiği duvarların içine kimseyi almamayı zor yoldan öğrenmişti. Serena, onun eski, paslanmış bir karavanda hayvan gibi yaşadığına inanmaya devam etseydi, daha güvende olurdu.

«Çok güzel,» dedi kibarca, o merdivenleri tırmanıp galeriye çıkarken.

"Sadece bir ev," diye homurdandı, ekran kapıyı açarak. "İçeri gir ve otur. Gangren başlamadan ayağındaki kıymığı çıkaracağım."

Serena, sırtarak dişlerini gösterdi. «Ne kadar nazik bir ev sahibi,» dedi, onun önünden içeri girerken.

Evin içi, dışı kadar onu şaşırtmıştı. İki büyük odadan oluşuyordu ve her ikisi de girişten görülebiliyordu: mutfak ve yemek odası ile yatak odası ve oturma odası. Ev tertemizdi. Eski avcı botları, eski porno dergileri, çamaşır yığınları, yemek artıklarıyla kaplı tencere ve tavalar yoktu. Serena'nın ilk keşif gezisinde gördüğü kadarıyla, yerde toz topu bile yoktu.

Lucky bir kibrit çaktı ve yemek masasındaki iki gaz lambasını yaktı, odayı yumuşak bir ışıkla doldurdu, sonra tek kelime etmeden odadan çıktı. Serena bir sandalye çekip oturdu, hala hayretler içindeydi. Dekorasyon stili sadeydi, Amish evleri kadar yalın ve sadeydi, bu stil evi bir sanat eseri gibi gösteriyordu. Duvarlar, yumuşak beyaz sıva altında vernikli selvi panellerle kaplıydı. Mobilyalar titizlikle restore edilmiş antikalar gibi görünüyordu: geniş çam ağacından yapılmış bir yemek masası, duvara dayalı büyük bir Fransız dolabı, meşe ve ceviz ağacından yapılmış, ham deri koltuklu sandalyeler. Mutfak alanında, gizemli bitki demetleri saplarından geniş bir kirişe asılarak kurutuluyordu. Lavabonun üzerindeki pencereyi perde yerine sarımsak ve biber demetleri süslüyordu.

Lucky buzdolabını ve akan suyu onaylıyor gibi görünüyordu, ama elektrikli ışıkları onaylamıyordu. Bir başka çelişki. Serena, onun hakkında sandığından çok daha fazlası olduğunu düşünmekten dolayı belirsiz bir rahatsızlık duyuyordu. Bir kulübede yaşayan ve geçimini kaçak avlanarak sağlayan bir adamı sevmemek kolay olurdu. Bu ev ve içindekiler onu tamamen farklı bir ışıkta gösteriyordu; yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun bu yönünü Serena'nın görmesini pek istemiyordu.

Serena'nın banyo olduğunu tahmin ettiği yerden, kaslı kolunda ilk yardım malzemeleriyle çıktı. Bunları masanın üzerine koydu, sonra Serena'nın karşısına bir sandalye çekti ve Serena'nın ayağını kendi kucağına çekerek onu neredeyse sandalyesinden düşürecekti. Serena'nın ayakkabısını bir kenara attı ve çıplak ayağına sertçe baktı

bir bakış attı, ayağını göz hizasına kaldırıp en iyi ışığı yakalamak için çevirdi. Serena bir eliyle sandalyenin kolunu, diğer eliyle masanın kenarını tutarak geriye düşmemek için kendini zorladı. Lucky kıymığı çıkarmaya çalışırken Serena yüzünü buruşturdu.

«Senin büyükbaban kadar inatçısın, bütün gün bununla ayağında dolaşıyorsun,» diye homurdandı, cımbızı oynatarak. «Espesces de tete dure.»

«Bu ne demek? Ah!»

"Sen inatçı birisin."

«Ah!» Ayağını geri çekmeye çalıştı.

«Kıpırdama!»

«Sen sadistsin!»

«Kıpırdamayı kes!»

«Ah-ah-ah!»

«Çıkardım.»

Kıymık ayağından çıkar çıkmaz anlık bir rahatlama hissetti, ama bu kısa sürdü. Serena, alkolün ilk acısını hissedince dişlerinin arasından tısladı ve gözlerine otomatik olarak dolan yaşlara öfkeyle gözlerini kırıştırdı.

«Yatağa yaklaşımınız çok yetersiz,» dedi sert bir sesle.

Lucky gözlerini kaldırdı ve ayak parmaklarının üzerinden ona baktı. Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. «Evet, ama yataktaki tavırlarım hiçbir şekilde yetersiz kalmaz. Sana bunu garanti edebilirim, chere.»

Serena, onun hipnotik bakışlarına karşılık verdi, uzun parmakları ayak ve ayak bileğinin kemiklerini nazikçe okşarken kalbi boğazında çılgınca atıyordu. Aklındaki tüm acı düşünceleri kayboldu. Arzu, onu hem heyecanlandıran hem de korkutan ani bir sıcak akıntı gibi damarlarında dolaştı. Erkeklere karşı böyle tepki vermezdi. Kesinlikle bu adama karşı böyle tepki vermemeliydi. Sağduyusu ne olmuştu? Kontrolü ne olmuştu?

Zorlukla sesini buldu, ama sesi yumuşak ve boğuktu ve konuştuğunda kendi sesini zar zor tanıdı. «Bu bir söz değil, bir tehdit.»

Lucky ayağını indirdi ve yavaşça kalktı. Parmaklarını Serena'nın sandalyesinin kollarına doladı ve sandalyeyi arka ayakları üzerinde geriye doğru eğdi, gözlerini onunkilerden ayırmadan eğildi.

«Öyle mi?» dedi ipeksi bir fısıltıyla, ağzı onunkinden birkaç santim uzaktaydı. «Benden korkuyor musun, chere?»

"Hayır," dedi, sesindeki titreme cevabını alaycı hale getiriyordu. Gözlerini kocaman açarak ona baktı, nefesini aralık dudaklarından ince bir akıntı halinde dışarı verdi.

"Benden korkmuyorsun?" dedi, kaşlarını kaldırarak, sözleri zar zor duyulur bir şekilde. Daha da yaklaştı. "O zaman belki de korktuğun şey budur."

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Isı anında yayıldı. Etraflarında ve içlerinde patladı, yanlarındaki masadaki lambaların parlaklığı ve sıcaklığı kadar parlak ve sıcaktı. Serena hafifçe nefesini tuttu ve Lucky'yi kendine çekti. Ağzını onun ağzına koydu ve kendine sadece onu tatmak istediğini, daha fazlasını değil, söyledi ama ateş onu sardı, kanı damarlarını yakıyordu. Bir tat. Sadece bir tat... asla yeterli olmayacaktı.

Serena'nın ağzı şaraba batırılmış ipek gibiydi; yumuşak, tatlı, sarhoş edici. Lucky, bu deneyimi daha iyi tatmak için dilini Serena'nın aralık dudaklarının arasına kaydırды. Dilini okşadı ve keşfetti, Serena da içgüdüsel olarak karşılık verdi. Dilini Lucky'nin diline kıvrımlı bir şekilde kaydırды. Lucky, dilini Serena'nın ağzına daha derine daldırды. Alevler daha da yükseldi.

Serena'nın boğazından bir inilti yükseldi ve kolları Lucky'nin boynuna dolandı. Vücudu sandalyeden yükseliyormuş gibi başı dönüyordu. Lucky'nin ayağa kalktığını ve onu da kendisiyle birlikte kaldırdığını fark etti. Kolları çelik gibi onu sardı, kaldırdı ve kendine çekti. Büyük elleri beline kaydı ve onu kendine doğru çekti.

Tamamen tahrik olmuştu. Ereksiyonu, granit kadar sert, günah kadar baştan çıkarıcı bir şekilde karnına bastırıyordu. Serena düşünmeden tepki vererek, şehvetle ona doğru eğildi. Lucky'nin göğsünün derinliklerinden bir homurtu yükseldi ve öpücüğün açısını değiştirip dilini tekrar tekrar Serena'nın ağzına daldırırken kalçalarını ona doğru salladı.

Elini kalçasının dolgun kıvrımları üzerinde gezdirdi. Kalçasını avuçlayarak onu kendine doğru çekti. Kız boğazından küçük, korkmuş bir ses çıkardı ve ihtiyaç sel gibi içini kapladı. Onu istiyordu. Onu hemen burada, şu anda, masada, yerde istiyordu. Bu delilikti.

Delilik.

Tanrım, ne yapıyordu? diye düşündü, sonunda kafasında çalan alarm zillerini duydu. Kız ona ne yapıyordu? Onu, oturduğu sandalyeye geri tökezlemesine neden olacak kadar şiddetle kendinden uzaklaştırdı.

Kız ona baktı, gözleri geniş ve karanlıktı, tutku ve korkunun baştan çıkarıcı bir karışımıyla. Saçları omuzlarına altın rengi bir dağınıklıkla dökülüyordu. Onun öpücüğünün şiddetinden şişmiş ve kızarmış ağzı titriyordu. Ona vahşi ve korkutucu bir şey gibi bakıyordu.

Vahşi, tam da onun hissettiği şeydi - kontrol dışı, aklın ulaşamayacağı bir yerde. Düzgün düşünebilmek için yeterince oksijen almaya çalışırken göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu. Ellerini saçlarına geçirdi, başını eğdi ve gözlerini kapattı. Kontrol. Kontrole ihtiyacı vardı.

Kontrol. Kontrolü kaybetmişti - durumu, kendini. Serena zorlukla yutkundu ve morarmış dudaklarına elini bastırdı. Bu nasıl olabilirdi? O adamdan hoşlanmıyordu bile. Ama ağzı onun ağzına değdiği anda, her şeyi eriten bir arzu patlaması yaşamıştı. Onun ağzının kendi ağzında olması, tadı, kollarının gücü, vücudunun hissi dışında hiçbir şey düşünmemişti. Şimdi deprem sonrası sarsıntıları gibi titremeler onu sarsıyordu. Tanrım, artık kendini tanıyamıyordu. Sakin öz disiplini, eğitimi, bir durumdan uzaklaşıp onu analitik olarak inceleyebilme yeteneği ne olmuştu?

Onu istemiştin, Serena. Analiz için bu nasıl?

Şaşkınlık ve inanamama içinde başını hafifçe salladı. «Sanırım rakun av köpekleriyle daha güvende olurdum,» mırıldandı.

Lucky'nin gözlerinde bir şey parladı. Yüzündeki ifade soğudu. «Hayır. Bu evde güvendesin, bayan. Ben gidiyorum.»

Arkasını döndü ve yan odaya fırladı. Serena'nın irkilmelerine neden olan bir kapı çarpma sesi duyuldu. Tekrar ortaya çıktığında, göğsüne boya tabakası gibi yapışan siyah bir tişört giyiyordu. Omuz kılıfını omzuna astı. Kılıfın içindeki tabanca bir fili bile öldürebilecek kadar büyük görünüyordu. Serena gözlerinin büyüdüğünü ve ağzının açık kaldığını hissetti.

«Av mevsimi değil.» Yüksek sesle konuştuğunun farkında değildi, ama Lucky dönüp ona uzun, çok rahatsız edici bir bakış attı, kalın kaşlarının altındaki panter gözleri parlıyordu.

«Benim peşinde olduğum şey için av sezonu.» dedi ipeksi bir sesle.

Silahı çekti ve mermiyi kontrol etti. Şarjör, yumuşak, uğursuz bir tıslama ve tıklama sesiyle yerine oturdu. Sonra ortadan kayboldu. Ses çıkarmadan, bir gölge gibi kapıdan dışarı süzüldü.

Serena ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Uzun bir süre, gecenin sıcaklığında korkudan donakalmış bir şekilde orada durdu. Zorlukla

sonunda ayaklarını hareket ettirmeye zorladı ve dışarı bakmak için sineklik kapıya gitti.

Gece, taze katran kadar karanlıktı ve sadece bir ay parçası bataklığa ışıık saçıyordu. Su, bir cam levha gibi parlıyordu. Lucky'nin piroguesini bir selvi ağacına doğru ittiğini gördüğünü sandı, ama bir göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu, sanki gecenin en karanlık tarafından gelen, istediğı zaman ortaya çıkıp istediğı zaman ortadan kaybolabilen bir yaratıkmış gibi.

"Tanrım, yardım et," diye fısıldadı, parmak uçlarıyla alt dudağını okşayarak. "Şimdi neye bulaştım ben?"

BÖLÜM 7

KAYIK, BAYOU'NUN MÜREKKEP GİBİ SİYAH YÜZÜNÜ

rüzgârda fısıldayan bir ses kadar yumuşak bir şekilde ilerledi. Sis, ağaçların pürüzsüz, koyu gövdeleri arasında duman gibi süzülüyordu. Hava, bir fahişenin parfümü gibi, tatlı, neredeyse elle tutulur kokularla doluydu: hanımeli ve yasemin, mineçiçeği ve wisteria, hepsi suyun ve altında yatan çürüyen bitkilerin daha koyu metalik kokusuyla karışıyordu. Koku ile iç içe geçmiş sesler vardı - böceklerin cıvıltıları ve trilleri, kurbağaların şarkıları, baykuşların çığlıkları ve tünelerinden ayrılırken kanatlarının çıkardığı sesler. Uzakta bir timsah kükredi, bir nutria çığlık attı. Gece beslenenler avlanmak ve avlanmak için dışarı çıkmışlardı.

Lucky, teknesini su kenarına sarkan devasa bir meşe ağacının gölgesine doğru sürüklendi. Kıyı, ağacın budaklı köklerine kadar aşınmış ve tekneyi yüzdürmeye yetecek kadar derin küçük bir koy oluşturmuştu. Ağacın geniş ve alçak yayılan gölgesi, yırtık pırtık yosun sakalları güve yemiş bir perde gibi sarkarak doğal bir koruma sağlıyordu. Beklemek için mükemmel bir yerdi.

Gömleğinin cebindeki paketinden bir sigara çıkardı, yakıp derin ve rahatlatıcı bir nefes çekti. Ucu, gecenin karanlığında kırmızı bir ışık yaydı. Kibrit, su yüzeyine değdiğinde tısladı. Gerginlik, aşırı yüklenmiş bir elektrik hattı gibi içinde uğulduyordu. Buraya yapmaya geldiği iş için gerginlikti, ama daha büyük kısmı cinsel tatminsizlikti. Hayatında hiç bir kadını bu kadar çok istememişti. Hiç. Hormonlarının sürekli yüksek hızda çalıştığı gençliğinde bile. Orta Amerika'da bir yıl hapis yattıktan sonra bile. O kör edici sıcaklıkta Serena Sheridan'ı istediği kadar bir kadını hiç istememişti. Hâlâ o yoğunluğun etkisiyle titriyordu. Hâlâ yarı sertleşmişti.

Lanet olsun ona. Neden o? Dünyadaki onca kadın varken neden o? Serena'ya bakıp Shelby'nin ikiyüzlülüğünü hatırlayıp yine de onu istemek nasıl mümkün olabilirdi?

O Shelby değildi. Bunu biliyordu. Shelby asla Gifford'un peşine düşmezdi. Asla yaşlı adamla burun buruna gelip onun öfkesine öfkeyle karşılık vermezdi. Shelby'nin istediğini elde etme yöntemleri daha çok kirpik çırpma ve dudak bükme kategorisine girerdi. Hayır, açısından kişilik, kız kardeşler hiçbir şekilde birbirine benzemiyordu. Shelby tamamen

hesaplı flört ve utangaç çekicilikle doluydu. Serena ise tamamen işine odaklanmış ve küstah biriydi. Yine de, onu istemiyordu. Serena, onun akıl sağlığı için tehlikeliydi, ona geçmişini ve hayatını neredeyse felakete sürükleyen ilişkisini hatırlatıyordu.

Shelby'nin cazibesine teslim olmuş, ona boyun eğmiş ve kendini kaybetmişti. Lafayette'deki Güneybatı Louisiana Üniversitesi'nde üçüncü sınıf öğrencisiydi, genç, yakışıklı ve kendine güvenen, dünyayı kasıp kavurma fikrine kapılmış, herkese neler yapabileceğini göstermeye kararlıydı. Herkesin dikkatle izlediği büyük, düşünceli çocuk, Doucet ailesinden üniversite eğitimi alan ilk kişi olacaktı. Biyolog olacaktı. Shelby Sheridan'ı koluna takmak - ve yatağına atmak - onun için bir başka gurur kaynağıydı. O bahar, dünyayı avucunun içinde tutuyordu. Sonra her şey tersine döndü ve onu sersemletti.

O, Shelby'nin gerçekten istediği şeyi elde etmek için kullandığı bir araçtan başka bir şey değildi: John Mason Talbot IV. Talbot evlilik fikrine karşı çıkıyordu. Shelby, kıskançlığı kışkırtmak için Lucky ile birlikte olmaya başladı. Basit, geleneksel bir plandı. Onun bebeğine hamile kalması, Talbot parmağına yüzüğü taktığı anda kolayca halledilebilecek bir sorun olmuştu.

Lucky hala bu acı tadı damağında hissediyordu. Shelby'yi, onun hakkında kurduğu hayaller kadar sevmemişti. Shelby onu terk ettiğinde, genç egosu büyük bir darbe almıştı. Kürtaj yaptırdığını öğrendiğinde ise, bu haber onu derinden yaralamıştı. Shelby, onun gururunu hiç önemsemeden paramparça etmiş ve hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmişti. Oysa acı ve aşağılanma, onu okulu ve tüm büyük planlarını terk etmeye itmişti.

Gençlik dramasıyla her şeyi bırakıp orduya katıldı ve hayatını, iyinin ve kötünün olmadığı, sadece görevlerin ve hedeflerin olduğu, ruhunun parça parça elinden alındığı gölgeli bir varoluşun olduğu gri bir yere sürükledi.

On üç yıl geçti ve hala güzel, koyu gözlü sarışın bir güzellik tarafından aptal yerine konmanın utancını hissedebiliyordu.

Ve şimdi başka biri tarafından baştan çıkarılmaya çalışılıyordu.

Fransızca küfretti ve sigara izmaritini fırlattı. Sanki yeterince sorunu yokmuş gibi, eski kin yuvalarını karıştırmak zorunda kalmıştı. Belki de öyleydi. Belki de Serena'ya baktığında istediği şey intikamdı. Ya da belki de işleri gereksiz yere karmaşıktırıyor. Belki de sadece seksti.

Seksle başa çıkabilirdi. Aralarında harika olurdu. Bunu zaten biliyordu. Dudaklarını onun dudaklarına değdirdiği anda, içine girmek için deli gibi can atmıştı. O da soğukkanlılığını kaybetmiş ve daha önce alaycı tavırlarıyla sakladığı tüm ateşiyle ona karşılık vermişti. Evet, Serena Sheridan'la seks yapabilir. O soğukkanlı güzelliğin ve içsel ateşin altında ve etrafında olması düşüncesi, onu içten dışa yakıp kül etmek üzereydi.

Bu, kaçınmak istediği duygusal bir karmaşaydı. Bunun olmasını engelleyecek kadar akıllıydı. Serena'nın kendisine bu kadar yaklaşmasına izin vermeyecekti. Kimsenin kendisine bu kadar yaklaşmasına izin vermezdi, ailesi bile. Kimseye verecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Ruhunun geri kalanını cimri gibi koruyordu.

Uzaklardan gelen bir dıştan takma motorun uğultusu düşüncelerini böldü. Lucky dikkatini sesin kaynağına verdi. Çok uzak değildi, bir sonraki bataklıkta ve onun bulunduğu isimsiz küçük dereye açılan çatala yakındı. Tam olması gereken yerdeydi. Karanlık yüzünde kötü bir gülümseme belirdi. Ekipman çantasından bir çift kıızılötesi gözlük çıkardı, taktı, sonra baire'sini alıp üzerine örttü, silahını çekti ve bekledi.

Serena uyuyamıyordu. Denememişti bile. Yorgunluğu kemiklerine işlemişti, ama korkusu daha da derindi. Yalnızdı. Başının üzerinde bir çatı olan bir evde olması pek de önemli görünmüyordu. Hâlâ bataklıkta, yalnızdı. Normal şartlarda kendini güçlü, yetkin, kendine güvenen ve başına gelebilecek her şeyle başa çıkabilecek bir kişi olarak görürdü. Ama bununla başa çıkamıyordu. Bunca yıl geçmesine rağmen anıları hala çok güçlüydü. Her görüntü, her ses, her koku onları daha da netleştiriyordu. Valium için sol kolunu bile verirdi. Sadece bir tane. Sinir uçlarını parçalayan küçük bıçakları köreltmek için her şeyi yapardı.

"Kendine gel, Serena," diye mırıldandı, yemek odasında bir ileri bir geri yürürken sembolik bir hareketle kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. "Hastaların seni şimdi görebilselerdi, nevrozlarını toplayıp başka bir psikiyatriste giderlerdi."

Ekran kapısından geçerken galeride bir tıkırtı sesi duyuldu. Çığlık attı ve yana doğru fırladı, dizini çarptı ve ayak parmağını masa ayağına çarptı. Kendi kendine bir dizi küfür etti ve masanın etrafında topallayarak dolaştı.

Lucky ayrıldığından beri, dolaşmaktan başka bir şey yapmamıştı. Küçük, tertemiz banyoda yıkanmış, bir tarak bulmuş ve saçlarını düzeltmişti. Evangeline Maid marka beyaz ekmek ve fıstık ezmesinden bir sandviç yapıp, oturmak için fazla gergin olduğu için yürürken yemişti. Aslında yemek yiyemeyecek kadar gergindi, ama deneyimlerinden, düzgün yemek yememenin paranoyasını daha da artırdığını biliyordu. Bu yüzden yürüdü ve çiğnedi, Lucky'nin evinin birinci katının her santimini dolaştı.

Korkusundan onu uzaklaştıracak pek bir şey yoktu. Televizyon, radyo, müzik seti yoktu. Mutfaktaki rafta bir CB radyo gördü, ama nasıl çalıştığını bilmiyordu. Valizini açıp tekrar toplamakla bile kendini eğlendiremiyordu, çünkü valiz hala dışarıdaydı. Lucky'nin valizini piroguesinden çıkardığını düşündü. Bir kaçak avcının ipek iç çamaşırları ve makyaj malzemeleriyle yakalanması pek iyi olmazdı. Diğer bataklık çocukları yanlış bir fikre kapılabilirdi. Ama valizlerini iskelede bırakmış olsa bile, ona bir faydası olmazdı çünkü onları almaya gitmesi imkansızdı. Geceleri buradaki zemin kelimenin tam anlamıyla böceklerle doluydu. Hayalinde, kendini, kıvrılan sürüngen bedenlerinin üzerinden parmak uçlarında yürümeye çalışırken hayal etti.

«Kes şunu!» diye bağırdı, sırtından bir korku dalgası geçti ve boğazında yağ kadar kalın ve ekşi bir dalga yükseldi.

Ön kapının ötesindeki uzak bir yerden silah sesi gibi gelen çat! çat! sesleri geldi.

Şanslı.

«Aman Tanrım,» diye fısıldadı Serena. Gözleri yaşardı ve titreyen elini dudaklarına götürdü. Ya vurulmuşsa? Ya öldürölmüşse? Ya onu öldüren kişi Tanrı bilir neyi aramaya gelmişse?

Kalbi göğsünün içinde bir raket topu gibi çarparken, kapıya doğru sürünerek yaklaştı ve gözlerini zorlayarak ötesindeki zifiri karanlıkta bir şey görmeye çalıştı. Bir an için tek duyabildiği kulaklarında cınlayan kanın sesi ve ardından kurbağaların tiz çığlıklarıydı. Bir şey çığlık attı, ölüm döşeginde bir hayvan ya da histerinin eşğinde bir kadın olabilecek, kan donduran korkunç bir ses. Ses, bıçakla ipek keser gibi geceyi yırttı ve sonra kayboldu, ardında ürkütücü bir sessizlik bıraktı. Serena hıçkırığını bastırdı ve hızla kapıdan uzaklaşarak yan odaya geçti.

Yürümeye devam etti, ön pencereden eski deri koltuğun önünden geçip yatağa ve geri dönerek hızını artırdı. Ayak tabanındaki yara, acıdan öteye geçip uyuşmaya başlamıştı. Acının geri gelmesini diledi; bu korkunç boğucu korkudan başka düşünecek bir şey olurdu.

Chanson du Terre'deki durumu düşünmeye çalıştı, ama hala çok fazla eksik parça vardı ve durumu anlamlandıramıyordu. Lucky ile geçirdiği son anlar aklından geçiyordu, ama onları kafasından uzaklaştırdı. Deli olduğunu iddia eden ve silah taşıyan bir adama bu kadar yaklaşmanın sonuçlarını henüz düşünmek istemiyordu.

Ön pencereye doğru dönmek için köşeyi döndüğünde, ayak parmağı yatağın altında saklı olan sert bir şeye çarptı. Tereddütle yatağa doğru döndü. Mahogany ağacından yapılmış, ince oyma detayları olan bir yarım tester yatağıydı. Baş kısmından kalın bir cibinlik perdesi sarkıyordu. Yorgan, dar indigo çizgili yumuşak kahverengi pamuktan yapılmış, Cajun dokumacılığının zarif bir örneği idi.

Lucky'nin, pagan ve barbarca, bu zarif yatakta çıplak uzanmış hali, Serena'nın içindeki arzusun közlerini alevlendirdi. Serena şaşkınlıkla başını salladı. Modern bir erkeğin nasıl olması gerektiği konusundaki fikirlerine bu kadar aykırı bir erkeği nasıl isteyebilirdi?

Dominant olmasını isteyen kadınlar olduğunu, Lucky Doucet gibi bir erkeğin ayaklarına kapanacak kadınlar olduğunu biliyordu. O onlardan biri değildi. Her zaman cinsiyetler arası eşitlik fikrine bağlı kalmıştı. Lucky, erkek şovenizminin altın çağından kalma bir kalıntıydı. Ona güvenmiyordu, onu sevmiyordu, ona saygı duymuyordu. Onu nasıl isteyebilirdi?

Gözleri yine yatağın üzerinde dolaştı ve karnında bir düzine kurdele gibi yayılan bir sıcaklık, gıcıklayıcı, baştan çıkarıcı bir his uyandırdı.

Düşüncelerini seksten uzaklaştırarak, yatağın yanındaki dokuma halının üzerine diz çöktü ve yorganın kenarını kaldırdı. Orada birkaç büyük karton kutu saklanmıştı ve o birine uzandı, parmak uçları kenarına değdiği anda kendini durdurdu. Bilmesen daha iyi olacak bir şey bulabilirdi. Ya da Lucky Doucet'in gerçekte kim olduğuna dair bir ipucu verecek bir şey bulabilirdi. Kararsızlık içinde dudağını ısırdı ama pencereden başka bir garip tırmalama sesi geldiğinde kutuyu kendine doğru çekti.

Kutu kitaplarla doluydu.

"Tanrım, onun okumayı bildiğini kim tahmin edebilirdi ki," diye mırıldandı kendi kendine.

Parmakları, özenle paketlenmiş ciltli kitapların sırtlarını hafifçe okşadı. Çoğu, üniversite düzeyinde biyoloji ders kitaplarıydı. Shakespeare'in eserlerinden oluşan bir koleksiyon, sanat tarihi üzerine birkaç cilt ve soluk altın rengi harflerle Fransızca başlıkları yazılmış, çok eski görünümlü küçük ciltlerden oluşan bir set vardı. Serena bilim kitaplarından birini dikkatlice çıkardı ve kapağını açtı. Kitap küflü ve tatlı bir koku yayıyordu ve sayfalar birbirine yapışmıştı. Serena, kitabın başlık sayfasına geldi ve sağ üst köşede el yazısıyla yazılmış notu okudu:

Etienne Doucet. USL. 1979.

Üniversite. Lucky'nin USL'nin kutsal koridorlarında yürüdüğünü, kollarında kitaplarla derslere gittiğini hayal etmeye çalıştı, ama onu sadece ordu üniforması pantolonuyla ve gömleksiz, saldırı tüfeğiyle bir kuleye tırmanırken hayal edebiliyordu. Ama bu kitaplara bakılırsa, o bir öğrenciydi ve ciddi bir öğrenciydi. Öyleyse neden kötü yollardan geçimini sağlıyordu?

«Sınırı aştım. Her şeyi yapabilirim.»

«Ordudan ayrıldığından beri bataklıkta bir hayvan gibi yaşıyor. İnsanlar onun yarı deli olduğunu söylüyor.»

Bir bilim ve sanat öğrencisi nasıl askeriye atlardı ve askeriyeden buraya geldi? Ne olmuştu? Hangi olaylar onu bugünkü sert, somurtkan adam haline getirmişti?

Serena, bu soruyu kafasında düşünürken kitabı yerine koydu ve kutuyu yatağın altına geri itti. Yatağın kenarına oturdu ve uzun bir süre orada oturup düşündü, Lucky'nin gizemini çözmeye çalışırken bakışları odanın içinde dolaştı.

Sessizlik yavaş yavaş onu sardı. Tamamen farkına vardığında, sessizlik mutlak gibiydi. Seslerle neredeyse gürültülü olan gece birdenbire sessizliğe büründü. Bu ürkütücü sessizlik, sanki parmaklar sırtını okşuyormuş gibi hissettirdi.

Kendini tamamen savunmasız hissetti. Evden dışarıda biri içeri girmeye kararlıysa, onu durdurabilecek tek şey bir sineklik kapıydı. Galeri zemininde bir botun sürtünme sesini duyduğunu sandı, ama ses o kadar çabuk kayboldu ki, hayal etmiş olabileceğini düşündü. Geçici olarak azalmış olan korku, bir sel gibi geri geldi. Geceleri bataklıkta dikkat edilmesi gereken yılanlar ve timsahlar dışında başka şeyler de vardı. Lucky'nin

iğrenç bir netlikle aklına geldi ve iri adamın tehdidi yüksek sesle ve net bir şekilde geri döndü: Seni yakalayacağım...

Serena komodinin üzerindeki gaz lambasını söndürdü ve odayı karanlığa boğdu. Ağır pirinç şamdanı kaparak, parmak uçlarında ön duvara doğru süründü. Lucky kendi kavgalarını verebilirdi, bundan emindi, ama düşmanları onu aramaya gelirse, onların şiddetinin ikincil hedefi olmak istemiyordu.

Sırtını pencerenin yanındaki duvara dayadı ve kulak kabarttı. Hiçbir şey... hafif bir gümbürtü... yoksa bu sadece kalp atışı mıydı? Nefes nefese, elinde beyaz parmaklı yumruğuyla şamdanı kaldırmış, kapıya doğru yavaşça ilerledi.

Bir el arkadan kolunu yakaladı.

Çığlık atacak nefes almaya vakti olmadan, döndürüldü ve duvara yapıştırıldı. Büyük bir el ağzını kapattı ve ağır bir erkek vücudu ona bastırdı, ağırlığıyla onu gülünç bir kolaylıkla tutuyordu. Mumluk elinden düştü ve yere çarptı.

"Kafama birkaç çukur açmak mı istiyorsun, tatlım?"

Serena duvara yaslanarak gevşedi. Gerginliği kayboldu ve yerine titremeye başlayan korku kaldı. Şanslı. Elini ağzından çekti ve ondan uzaklaştı, dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirdi. Serena ona atladığı anda gülümseme kayboldu.

«Seni piç kurusu! Yapılacak onca kötü şey varken!»

Onu bileklerinden yakaladı ve uzaklaştırdı. «Hey, sakin ol!»

«Sakinleşmeyeceğim!» Onun bacağına tekme attı, ama o kolayca kaçtı, bu da onu daha da kızdırdı. «Başlangıçta ne kadar korktuğumu bilseydin... Lanet olsun sana!» diye bağırdı, korku gözyaşları kirpiklerinin barajını aşarak akmaya başladı. Tekrar tekme attı ve ayak parmağı ona değdiğinde onun inlemesini duymanın tatminini yaşadı. «Bilseydin...»

O anda her şey onu yakaladı. Korku, anılar, Gifford ile olan olay, yorgunluğu, Lucky'yi incitmeye çalışmanın boşunallığı, hepsi birden üzerine çöktü ve bir yük treninin gücü ve inceliğiyle vurdu. Ona karşı mücadele etmeyi bıraktı. Adamın tutuşu gevşedi ve o kollarını geri çekerek kurtuldu. Kapıya döndü ve kararlılığının son tuğlası da yıkılırken ellerini yüzüne bastırdı.

Orada olmak istemiyordu. Korkmak istemiyordu. Aile sorunlarıyla uğraşmak istemiyordu. Lucky gibi bir adamla uğraşmak istemiyordu.

Göz yaşları istemediği halde akmaya başladı, ama onları durduracak gücü yoktu. Göz yaşları yanaklarından inci gibi yuvarlandı.

Lucky dehşete benzer bir duygu ile izliyordu. Bir kadının ağlama sesi içindeki panik düğmesini çalıştırdı. Onun sivri dili, soğukkanlılığı ve az önce ona gösterdiği öfkeyle başa çıkabilirdi, ama gözyaşları... Dieu! Ve bunlar sahte, bir şey kazanmak için tasarlanmış sahte ağlamalar değildi. Bunlar gerçek gözyaşlarıydı ve onun bunları görmesinden hoşlanmadığı belliydi. Ona sırtını dönmüş, omuzları gergin bir şekilde gözyaşlarını durdurmaya çalışıyordu. O ise çaresizce orada durmuş, ellerini beline koymuştu. Gauthier'in iskelesinde duran görüntüsü aklına geldi; pirogue'una baktığında yüzündeki rengin birden solduğu, içsel kırılmanlığı hissettiği an. Yine oradaydı, içindeki bir şeyin kırıldığı hissi.

Empati duymaktan kendini alamadı. İçindeki gücün kaybolduğunu, karanlığın soğuk siyah mürekkep gibi içini kapladığını hissetmenin ne demek olduğunu biliyordu. Kendine fiziksel anlamda onunla ilişki kurmayacağını kaç kez söylerse söylesin fark etmiyordu. Kendine ne kadar mesafeli olduğunu söylerse söylesin fark etmiyordu. Bu tür bir acıyı görmezden gelemezdi.

"Hey," dedi, doğrudan arkasına gelerek. Elini omzuna koydu ve o onu itmeye çalışırken nazik ama kararlı bir şekilde tuttu.

«Ne oldu, canım? Seni o kadar mı korkuttum? İsteyerek yapmadım. Ön kapıdan girmek istemiyorum. Bu eski bir alışkanlık, defalarca canımı kurtardı. Bu sefer de kafama yumruk yemekten kurtardı,» dedi, botunun burnuyla şamdanı iterek.

«O değil,» diye fısıldadı Serena kederle. Başını salladı ve gözyaşlarını geri çekmeye çalıştı, ama gözyaşları yine de yüzünden süzülerek akmaya devam etti. Gururuna sarılmak için kendini çok yenilmiş hissediyordu. Zaten bir işe yaramıyordu. Neden ona söyleyip bu işi bitirmiyordu? Muhtemelen onun hakkında en kötüsünü düşünüyordu, ama ne önemi vardı ki? Ona cevap vermek zorunda değildi.

"Bu yer yüzünden. Bataklik yüzünden," dedi. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve kapının ötesindeki karanlığın gölgelerine bakakaldı. "Beni korkutuyor."

«Bu yüzden mi çantalarını almaya hiç çıkmadın?»

Serena başını salladı. «Sana tamamen aptalca geldiğine eminim, ama karanlıkta oraya çıkmak benim en kötü kabuslarımdan biri.»

"Neden?" diye sordu Lucky, ondan bir adım uzaklaşarak elini omzundan indirerek.

"Neden burayı bu kadar nefret ediyorsun? Senin için çok mu kirli? Çok mu ilkel? Sofistike duyarlılığını bu kadar mı rahatsız ediyor?"

Sesindeki acı, Serena'nın hassas sinirlerine asit gibi dokundu. Serena ani bir hareketle ona döndü ve gözyaşları arasında ona öfkeyle baktı. «Kes şunu. Tersine snobluğundan bıktım. Şehirde yaşamayı, düzenli bir işi olmayı ve tam bir kıyafet seti giymeyi tercih ettiğim için beni aşağılamayı bırak. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Bu yeri neden bu kadar sevmediğimi hiç bilmiyorsun.»

"O zaman söyle bana." Bunu bir meydan okuma gibi söyledi, cevabın ne olduğu umurunda olmadığını kendine söyledi ve yine de cevabı duymak için bekledi.

Serena dudakları arasında uzun bir iç çekişle pes etti. Kollarını kendine dolayarak, bir kez daha kapıya döndü. «On yedi yaşındayken burada kayboldum,» diye başladı, hikayeyi dikkatlice duygusuz bir sesle anlatarak. «Kız kardeşim, ben ve bazı arkadaşlarımız Giff'in balıkçı teknesiyle günübirlik bir geziye çıkmıştık. Sadece eğleniyorduk, vakit geçiriyorduk. Piknik öğle yemeği hazırlamıştık ve yemek için küçük bir açıklıkta durduk. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama tekneyi süren çocuk bildiğini söyledi, ben de endişelenmedim.

Shelby ve ben bir şey yüzünden tartışmaya başladık. Ne olduğunu bile hatırlamıyorum. Biz hep öyleydik, küçük şeyler yüzünden tartışır, ne kadar önemsiz olursa olsun her konuda karşı tarafta yer alırdık. Neyse, ayrılmaya hazırlandığımızda, ceketimi açıklıkta unuttuğumu fark ettim ve tek başıma geri dönüp almaya gittim. Shelby, tekneyi süren çocuğa beni orada bırakması için ikna etti."

«Seni orada bıraktı. Yalnız başına.» Lucky'nin içinde öfke kaynıyordu, sıcak ve şiddetli bir öfke. Shelby. «O kaltak.»

Serena bir eliyle küçümseyen bir hareket yaptı, sonra elini tekrar cebine soktu. «Sadece kötü niyetli bir şakaydı. Kötü bir şey olmasını istememişti.»

«Öyle mi?» dedi Lucky düz bir sesle.

«Hayır. Tabii ki hayır. Bana kızgındı ve beni korkutmak istedi. Tekneyle gittiler, bir saat kadar sonra geri dönüp beni almayı planlıyorlardı, ama bir fırtına çıktı.

«Öyle bir gündü. Bir dakika önce gökyüzü maviydi, bir dakika sonra karardı.» Hâlâ zihninde o anı net bir şekilde görebiliyordu: Bulutlar

, gri ve siyah, tuhaf bir sarı tonla, sanki yüzlerce fabrika bacasından yükselen zehirli duman gibi. Hala havanın tadını alabiliyor, fırtına kopmadan önceki anda havanın ağırlığını hissedebiliyordu. Hala sağır edici gök gürültüsünü, gökyüzünü yaran şimşeklerin şiddetli çatırtısını duyabiliyordu.

«Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki, sanki buz parçaları yağıyor gibiydi. Saatlerce fırtına sürdü ve sonunda gök gürültüsü ve şimşekler kesildiğinde, yağmur hala yağıyordu. Korktum. Yağmurun bu kadar şiddetli yağdığı bir günde kimsenin beni tekneyle almaya gelemeyeceğini biliyordum. Doğru yönü bulursam, geri dönüş yolunu bulabileceğimi düşündüm. Yanılmışım.»

Orada durdu, bir yönden diğer yöne akan şişkin akarsuları takip ederek durmadan yürümek nasıl bir şeydi, o kadar çok kez yön değiştirdi ki eve mi yoksa cehenneme mi gittiğini bilemediğini anlatamadı. Barınak, erzak ve yiyecek olmadan geceyi geçirme korkusunu anlatamıyordu. Karanlık sular ona doğru yükselirken, üç pamuk ağızlı yılanın da onunla aynı yere tünediği ağaç kütüğünün üzerinde çömelmiş olmanın nasıl bir his olduğunu kelimelere dökemiyordu.

Anılarını yeniden yaşarken içinde biriken baskı, sesindeki sahte sakinliği zorla çıkardı. «Olanların çoğunu hatırlamıyorum,» dedi titrek bir fısıltıyla. «Çoğunu hafızamdan sildim. Soğuk ve ıslak olduğumu hatırlıyorum... ve o kadar korkmuştum ki, boğulacağımı sandım... korkudan o kadar titriyordum ki, neredeyse yürüyemiyordum. Beni bulduklarında Gifford'un yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum.»

"Ne kadar sürdü?"

"İki gün."

Lucky içinden küfretti. O, babası ve kardeşleriyle balık tutup avlanarak, sırf zevk için keşifler yaparak bataklıkta büyümüştü. Bu vahşi doğada günler geçirmek onun için hiç zor değildi. Her bitkiyi, her hayvanı, her böceği, çamurun ve suyun her santimini tanıyordu. Ama Serena'nın nasıl bir kız olduğunu hayal edebiliyordu: yumuşak, güzel bir sosyete kızı, ülke kulübü ve ponpon kız takımı üyesi... Ve onun yaşadığı dehşeti de hayal edebiliyordu. Bataklık acımasız bir yerdi, doğal güzelliğin ve doğal şiddetin hüküm sürdüğü bir yer. Aptallara tahammül göstermezdi. Serena buraya tamamen hazırlıksız atılmıştı. Koşulları göz önüne alındığında, hayatta kalması bir mucizeydi.

Ve hepsi Shelby'nin hatasıydı.

Serena'nın şu anda onun önünde durmasının sebebi Shelby'ydi. Serena'nın şiddetli gururu paramparça olmuştu, sanki düzenli aralıklarla elektrik şoku veriliyormuş gibi titriyordu. Bu korkuyu ona kendi ikiz kardeşi yaşatmıştı. Bu, Lucky için düşünölemez bir şeydi. Hayatında başka ne yapmış olursa olsun, kendi ailesinden birini kasten incitmemişti. Ama Shelby bunu yapmıştı. Shelby, istediğini elde ettiği sürece kimi incittiği umurunda değildi.

Serena'ya bakarken öfke onu sardı. Öfke ve koruma duygusu olarak kabul etmek istemediği bir duygu. Serena sırtını ona dönmüştü, ama Lucky bir yana kayarak omzunun üzerinden yüzünü biraz görebiliyordu. Saçları omuzlarına dökölmüş, yüzünde makyaj yoktu ve orada dururken inanılmaz derecede genç ve üzgün görünüyordu.

"Bir hafta hastanede kaldım," dedi. "Soğuktan ve yılan ısırığından dolayı. Gördüğün gibi, bunu hiç atlatamadım." Hafifçe güldü, ama gülüşünde mizah yoktu, sadece acı, hayal kırıklığı ve utanç vardı. Burnunu çekip omuz silkti. "Artık benim utanç verici küçöğk sırrımı biliyorsun: Sakin, soğukkanlı psikologun üstesinden gelemediği bir fobisi var."

Lucky gözlerini kapattı ve kollarını ona doladı, onu tuttu çünkü onun ne kadar teselliye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sesinden bunu anlayabiliyordu ve buna karşılık vermemek için kendini tutamadı. Onu büyük, sağlam vücuduna doğru çekti ve onun ne kadar mükemmel uyduğunu dalgın dalgın hayranlıkla izledi.

Serena onun kucaklamasına karşı koymadı. Bu kadar sert bir adamın gösterdiği bu şefkatin ne anlama geldiğinden emin değildi, ama kabul etti. Kendini ona yaslayarak, kollarının verdiği güvenlik hissine kapıldı. O anda, nasıl kavga ettikleri ya da birbirlerinden ne kadar farklı oldukları önemli değildi. O, Serena'nın çok ihtiyaç duyduğu anda ona şefkat gösteren bir adamdı. Serena başını çevirip yanağını onun göğsüne dayadı ve kalp atışlarının sağlam sesini dinledi.

«Bu yüzden pirogue ile buraya gelmek istemedin, değil mi?» diye sordu adam yumuşak bir sesle, farkında olmadan yanağını kızın başının üstüne dayadı, bu hareketin ne kadar şefkatli olduğunu kesinlikle fark etmeden.

«Buraya gelmek istemedim, o kadar.»

«Neden geldin peki?»

"Çünkü gelmek zorundaydım. Birinin gelmesi gerekiyordu."

«Bataklıktan bu kadar korktuğunu neden daha önce söylemedin?»

"Bana alay etmek için bir neden daha vermek için mi? Hayır, teşekkürler. Açıkçası, korkularımın senin gibi bir adam için ilgi çekici olacağını düşünmemiştim."

«Hepimizin korkuları vardır, chere,» diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine.

Omzunun üzerinden ona bakarak kaşlarını kaldırdı. «Büyük, kötü Lucky Doucet bile mi?»

Lucky hiçbir şey söylemedi. Serena'nın ona itiraf etmesi bir şeydi. Ama durumu tersine çevirmek bambaşka bir şeydi. Onun kendisine bu kadar yaklaşmasına izin vermezdi, veremezdi. Kendini toparlamak için çok uğraşmıştı, bir psikologun onu parçalara ayırmasına izin veremezdi.

"Neden korkuyorsun, Lucky?" diye fısıldadı, zeki ve meraklı gözleri parıldıyordu. Yanaklarında gözyaşı izleri vardı ve ağzı yumuşak ve savunmasız görünüyordu.

"Hiçbir şeyden," diye mırıldandı, onu kollarında döndürerek, "hiçbir şeyden." Ağzını onun ağzına yaklaştırdı.

Onu derin bir şekilde öptü, dudaklarını ustaca ayırdı ve dilini sahip olma jestiyle ağzına kaydırды. Tadı tuzlu ve tatlıydı ve o kadar lezzetliydi ki, zihni neredeyse uyuşacaktı. Elleriyle onun serbest bırakılmış ipeksi saçlarını okşadı ve sırtından kalçalarının ince kıvrımlarına doğru indi.

Gittiği süre boyunca onu istemekten vazgeçmemişti. Ateş sadece bastırılmıştı, sönmemişti. Ağzı onun ağzının altında hareket ettikçe, vücudu onun vücuduna değdikçe alevler yeniden canlandı. İlk seferinde çekilmişti, ama şimdi çekilmeye niyeti yoktu. Onu istiyordu. Bu arzuydu, daha derin, bir erkeğin bir kadını istemesinden, bir erkeğin bir kadına ihtiyaç duymasından daha karmaşık bir şey değildi.

Bir elini kadının beline koyarak, kalçalarını kendine daha sıkı çekti. Diğer eliyle kadının bluzunun kenarını buldu ve altına girerek kadının pürüzsüz, saten gibi cildini okşadı. Becerikli parmaklarıyla kadının sütyeninin ön kopçasını açtı ve bir göğsünü avuçladı. Göğsün dolgunluğu onu şaşırttı. Parmak uçlarının dokunuşuyla sertleşen meme ucu onu heyecanlandırdı.

Ağzını Serena'nın dudaklarından çenesine, oradan da kulağına kaydırды. Dilinin ucuyla narin kulak memesini okşadığında Serena titredi, gece kadar karanlık ve ateşli sesiyle kulağına fısıldadığında ise titremeye başladı.

«Göğsünü ağzımda istiyorum, chere. Tadını almak istiyorum. Dudaklarımın arasında meme ucunu hissetmek istiyorum.»

Boğazında bir inilti belirdi.

«İçinde olmak istiyorum. Seni etrafımda hissetmek istiyorum, sıkı, sıcak ve ıslak.»

Serena'nın zihni, onun yarattığı baştan çıkarıcı görüntülerle dolup taşıyordu. Vücut ısısının yükseldiğini, cinsel arzusun kanında ateş gibi yandığını hissedebiliyordu. Bu heyecan verici, sarhoş edici ve korkutucuydu. Zihni kontrolü ele geçirmeye çalışırken, vücudu onun vücuduna bastırarak kendi arzularını belli ediyordu.

Adam kadının boğazını öptü, dişleriyle cildini okşadı. Serena, çıkmak üzere olan iniltiyi bastırmak için nefesini tuttu, ama boynunu geriye doğru eğerek adama daha iyi erişim sağlamak için kendini tutamadı. Adam kulağına daha açık bir istek fısıldadı, sonra kulak memesinin yumuşak yapraklarını nazikçe emdi.

"Hayır," diye zar zor nefes nefese söyledi. Bu, cevaptan çok soru gibi geliyordu. "Hayır," diye daha güçlü bir şekilde söyledi.

Lucky başparmağı ve işaret parmağıyla meme ucunu yuvarladı, sertleşmiş ucu hafifçe çekiştirdi. Başını biraz kaldırdı ve ona baktı, gözleri ağır ve tutkuyla kararmıştı, göz bebeklerini çevreleyen ince kehribar rengi halka, masadaki lambanın ışığı kadar sıcaktı.

"Evet, chere," diye fısıldadı.

Serena'nın bakışları, öpücüklerinden dolayı ıslak ve kırmızı parıltıyan, o inanılmaz, şehvetli ağzına kaydı. O ağza bakarak, onu göğsünde hayal etti, çekip emdiğini, parmakları en hassas yerlerini okşarken dilinin meme ucunu yaladığını hayal etti.

«Hayır,» diye mırıldandı, sözcük dudaklarından zar zor çıkan bir nefes gibiydi.

"Seni pek tanımıyorum."

"Sen benim bir erkek olduğumu biliyorsun. Ben de senin bir kadın olduğumu biliyorum. Daha ne bilmemiz gerekiyor ki?"

"Birbirimizi sevmiyoruz bile."

Lucky, ağzını onun ağzına doğru yaklaştıırken boğazından düşük bir homurtu çıkardı. «Şu anda senden çok hoşlanıyorum, tatlım.» Ağzının köşesini öptü, dilinin ucuyla dudaklarının arasına nazikçe dokundu.

«J'aime te faire l'amour avec toi,» diye fısıldadı dudaklarına. «Bien, ma chere, casse pas mon coeur.

Herhangi bir şey söylüyor olabilirdi. Ona bir katırdan daha çirkin olduğunu söylüyor olabilirdi, ama dumanlı sesiyle ve zengin Fransız aksanıyla söylenen sözler yine de istenen etkiyi yarattı. Serena, arzusun sağduyusunu daha da zayıflatıldığını hissetti. Kollarında ve bacaklarında halsiz bir zayıflık hissetti. Lucky'ye ağır bir şekilde yaslandı ve kokusu kafasını doldurdu - misk kokulu, sıcak ve tartışmasız erkek kokusu.

Lucky onu tekrar öptü, ağzını kendi tadı ile doldurdu. Parmakları göğsünden ayrılıp sağ elinin bileğini kavradı. Elini göğsüne yaslanmış olduğu yerden aşağı çekti. Elini okşadı, yanağına burnunu sürttü, kulağını ısırdı. «Hepsi senin için, melek. Sana vereyim, chere.»

Serena parmaklarını tereddütle esnetti. Bir başka sıcaklık dalgası içinden geçti. Tanrım, onu istiyordu. Yeni tanıştığı, ona gizemli gelen, ezici erkekliği onu derinden korkutan bir adamı istiyordu.

Derin bir nefes almak için başını çevirdi ve bakışları, adamın kaburgalarına yaslanmış yarı otomatik tabancanın kabzasına takıldı. Kalbi bir an durdu, sonra tabancanın ötesindeki pazılarına bakınca iki kat hızla çarpmaya başladı. Etinde iki inç uzunluğunda çirkin bir yara izi vardı ve ondan kurumuş bir kan izi akıyordu.

Adam tehlikeli biriydi. Bir suçluydu. Vicdansız bir adamdı.

İçinde kopan fırtınadan titreyerek, Serena ondan uzaklaştı. «Kanaman var.»

«Ne?»

"Kolun. Silahın yanındaki," dedi Serena açıkça. "Kanıyor."

"Önemli değil." Lucky ona uzandı.

Serena geri çekildi, kollarını önünde kavuşturdu, hala onun bakışlarından kaçınıyordu. «Benim için önemsiz değil.»

Yavaşça uzanıp saçlarına dokundu, altın rengi bir tutamı kaldırıp parmakları arasında ovuşturdu. «Üzerine yara bandı yapıştırırsam, benimle yatmaya gelir misin?»

"Hayır."

"Neden?"

«Çünkü tanımadığım erkeklerle anlamsız cinsel ilişkilere girmiyorum,» dedi, sakın görünüşünü yeniden kazanmaya çalışarak.

Lucky, onun çenesini kaldırıp omuzlarını düzeltmesini izledi ve hala içinde çırpınan arzuyu bu kadar kolayca bir kenara atmasına çok kızdı. «Yani, sadece parmağına yüzük takacağını düşündüğün bir adamla yatarsın demek istiyorsun,» dedi acımasızca.

"Ben öyle demedim."

"Mais non, ama demek istediğin buydu."

"Demek istediğim o değildi," diye itiraz etti Serena. "Gündelik sekse inanmıyorum. Sadece iyi bir penisi olduğu için, bir ilişkiye duygusal olarak yatırım yapma niyeti olmayan erkeklerle yatmam. Demek istediğim buydu," dedi sertçe. "Bana aşık olduğunu mu söylemeye çalışacaksın?"

Lucky zorla güldü. «Hayatta olmaz.»

Serena, onun sözlerinin beklenmedik bir şekilde kalbini delip geçmesine karşı çenesini sıktı. Elbette bunu söylemeyecekti, ne şimdi ne de başka bir zaman. Serena da bunu istemiyordu. «O zaman karar verilmiş, değil mi?»

"Sadece bu gece için, tatlım," dedi, parmağını Serena'nın çenesinin altına koyup başını geriye doğru eğdi. Başını eğdi ve dudaklarına alaycı bir beyefendi öpücüğü kondurdu. "Bonsoir, cherie. Tatlı rüyalar."

Serena onun ön kapıdan çıkıp gitmesini izledi. Nereye gittiğini bilmiyordu. Bilmek istemediğini kendine söyledi. Her halükarda, çok yorgundu ve umursamıyordu. Duygusal bir sıkıntıdan geçmişti ve her kemiği ve kası ağrıyordu.

Yatağa bakmaktan bile kaçınarak, kanepenin bir köşesine kıvrıldı ve Lucky'yi, onun sıcaklığını, tutkusunu... ona korktuğunu söylediğinde onu nasıl kucakladığını düşünmemeye çalıştı...

BÖLÜM 8

SERENA KAYIKTA OTURDU, GÖZLERİNİ

Henüz öğlen olmamıştı ama sıcaklık, temmuz ayında kürk manto giymiş gibi bunaltıcıydı. Kolsuz beyaz pamuklu bluz ve haki renkli yürüyüş şortu giymişti ama bu yazlık giysiler bile vücuduna yapışıp kalmıştı ve ona mayosunu giyip sahilde sakın bir gün geçirmeyi özlemle düşündürdü.

Rahatsızlığını artıran bir diğer şey de Lucky'nin arkasında durduğunu biliyor olmasıydı. Onun kendisine öfkeyle baktığını hissedebiliyordu ve onun kötü ruh hali karşısında korkmadığını göstermek için sırtını düzeltti.

Saat yedi buçukta onu aramaya çıkmıştı, Gifford'a gitmek için sabırsızlanıyordu - kısmen onunla yalnız kalmaya pek güvenemediği için. Önceki gece ayrıldıklarından beri sadece iki saat uyumuştı. Ve o iki saat, Guess Who'nun başrol oynadığı erotik rüyalarla doluydu. Sadece bu anı bile onu kızartmaya yetiyordu. Anlamını çözmeye başlamak istemiyordu.

Lucky Doucet belaydı; o bir kanun kaçağıydı. Adonis'e rakip olacak bir vücuda sahip olması bu tartışmaya girmeyecekti. Onunla ilişki kuramazdı. Bunu kendine bir mantra gibi tekrar edip duruyordu, ama kendini ikna ettiğini her düşündüğünde, bataklıkta kaybolduğunu ona anlattığında onu nasıl kucakladığının hatırası zihnine gizlice giriyordu. O an için o nazık, şefkatli ve merhametliydi...

O sabah onu bulduğunda ise hiç de öyle değildi. Galerileri baştan sona aradıktan ve merdivenlerde oynayan üç yavru rakun bulduktan sonra, dış merdivenlerden çatı katına çıktı.

Lucky, o merdiven sahanlığına yaklaşırken dışarı çıktı ve kapıyı arkasında çarparak kapattı, kan çanağına dönmüş gözleriyle ona öfkeyle baktı. Çenesinde sabah sakalı gölge gibi duruyordu. Saçları dağınık ve karışık, omuzlarına mavi-siyah dalgalar halinde düşüyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordu, sesi alçak ve çakıl kadar sert. "Buraya gelmeni istemiyorum. Anladın mı?"

"Neden?" diye sordu Serena, kaşlarını kaldırarak. "Cesetleri burada mı saklıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez," diye mırıldandı. "Burada ne sakladığımı umursama. Güzel bir psikiyatristin burnunu sokacağı bir şey değil. Bilmediğin daha iyi."

Bu ima Serena'nın merakını uyandırdı. Ne saklıyordu? Çalıntı mallar mı? Yasadışı içki mi? Uyuşturucu mu? Silah mı? Bunların herhangi biri, hepsi ya da daha kötüsü bile olabilirdi.

«Orada ne sakladığınız umurumda değil, Bay Doucet,» dedi olabildiğince soğukkanlı bir şekilde. «Buraya sadece sizi aramaya geldim.»

Adam, Serena'nın bulunduğu basamağın bir altındaki basamağa indi, böylece neredeyse göz hizasına geldiler. Serena'ya hem kasıtlı olarak acımasız hem de baştan çıkarıcı bir bakış attı, elini kaldırıp Serena'nın yanağını avuçladı ve ağzını Serena'nın ağzına yaklaştırdı.

«Fikrini mi değiştirdin, tatlım?»

«Kesinlikle hayır.» Tiksiniş bir yüz ifadesi takınarak geriye yaslanıp onun nefesinden kaçmaya çalışan kız, eliyle kokuyu uzaklaştırmaya çalıştı. «İçki içmişsin.»

«Çok içtim,» dedi Lucky, ondan uzaklaşarak. «Bir ara denemelisin. Seni rahatlatır. Gördüğüm kadarıyla, buna dayanabilirsin.»

Bu sinir bozucu sözlerle, dönüp merdivenlerden aşağı indi, ağır botları ahşap basamaklarda neredeyse hiç ses çıkarmadan. Serena, ihtiyatlı bir mesafeden onu takip etti, zihni bu adamın çelişkili yönleri ve onda uyandırdığı çelişkili duygularla boğuşuyordu. Aklındaki tek düşünce, Gifford'a ne kadar çabuk ulaşırsa, Lucky Doucet'ten ve onun üzerinde yarattığı garip büyüünün etkisinden o kadar çabuk kurtulacağıydı.

O masada sabırsızlıkla beklerken, Lucky acele etmeden sabah abdestini aldı, tıraş oldu, duş aldı ve banyodan çıplak göğüslü, neredeyse beyazlaşmış bir kot pantolon giymiş olarak çıktı. Islak saçları geriye doğru taranmış ve uzun bir deri bot bağıyla bağlanmıştı. Sağ pazısına kırmızı bir bandana parçası bağlanmıştı, önceki gece aldığı çirkin yarayı gizlemek için.

Serena'nın bakışları bu geçici bandaja takıldı ve midesinde bir şeylerin kıvrıldığını hissetti. Kendine, bu adamın nasıl para kazandığını hatırlamaktan duyduğu tiksinti olduğunu söyledi, ama bunun tüm gerçek olmadığını biliyordu. Bu düğümün bir kısmı, mermi daha yukarıya ve içeriye girseydi ona ne olabileceğine dair korkudan kaynaklanıyordu.

Ölmüş olacaktı ve kimse onu ıslah etme şansı kalmayacaktı.

Düşüncelerinin gittiği yönden uzaklaştı. O yol çıkmaz sokaktı, kalp kırıklığına giden hızlı bir yoldu.

«Sanırım diğer adamın daha kötü görüldüğünü söyleyeceksin,» dedi, hala bandaja ve bandajın sarıldığı iri kola bakarak. En azından ona bakmak, gözlerini onun göğsünden ve gergin, sert karın kaslarından uzak tutuyordu.

Lucky, sanki kurşunla sıyrılmış olmayı unutmuş gibi bandana'ya baktı. Serena'ya spekülatif bir bakış attı. «Evet, ama o zaten başından beri çirkin bir piç kurusuydu.»

"Bir doktora baktırman gerekmez mi?"

"Sen doktorsun," dedi, sesi alçak ve sert, gözleri Serena'ninkini yakaladı. Ellerini Serena'nın sandalyesinin kollarına dayadı ve ağzı Serena'ninkinden bir nefes uzaklıkta kalana kadar eğildi. "Bakmak ister misin?"

"Hayır," diye mırıldandı Serena, içini kaplayan sıcaklık dalgalarına karşı gerginleşerek. Çok yakındı. Vücudu, sağduyusunu kısa devre yapan ve sofistike görünüşünün altında gömülü olan ilkel içgüdülerini uyaran bir elektrik yükü yayıyordu. Temiz erkek kokusu burnunu doldurdu ve tütün yerine diş macunu tadı varken onu öpmek nasıl olurdu diye merak ettiğini fark etti.

"Hayır mı?" diye sordu adam yumuşak bir sesle, siyah kaşlarından birini kaldırarak. "İncelemek istediğiniz başka bir yerim var mı, Dr. Sheridan?"

Hafızası, onun elini ereksiyonuna doğru yönlendirdiği anı hatırlatmak için bu fırsatı kaçırmadı. Serena küfür etmekten kendini alıkoydu, ama yanaklarının kızarmasını engelleyemedi.

«Sadece söyle, tatlım,» dedi Lucky. «Senin isteğin benim için emirdir.»

Serena onun bakışlarından kaçarak dişlerinin arasından konuştu. «Keşke bu kaba baştan çıkarma numaralarıyla zaman kaybetmeyi bırakıp beni Gifford's'a götürsen.»

O, soğuk ve kapalı bir ifadeyle ondan uzaklaştı. «Oraya gideceksin.»

«Ne zaman?»

"Seni götürmeye hazır olduğumda."

Arka verandaya çıktı ve bebek rakunlar için bir tabak kuru kedi maması bıraktı, Serena'ya yorum yapmaya cesaret ederse bakış attı. Serena arka kapıda durdu ve küçük haydutların

onun büyük ayaklarının etrafında zıplarken, dikkatini çekmek için yarışırken, ayakkabı bağcıklarıyla oynarken sessizce izledi. Lucky onlara Fransızca olarak homurdandı, ama onları uzaklaştırmak için hiçbir hareket yapmadı. Sinirli ve utanmış görünüyordu ve Serena, ona karşı sert olmaya çalıştığı kalbinde çok feci bir zayıflama hissetti.

"Onları beslemek, sürekli çöpümü karıştırmalarından daha kolay, hepsi bu," dedi savunmacı bir tavırla. "Onlar evcil hayvan değil ki."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, rakunlardan biri arka ayakları üzerinde doğruldu ve ona sırtıttı, ön pençeleriyle pantolon paçasına vurmaya çalıştı.

«Neden onları vurup öldürmüyorsun?» diye sordu Serena tatlı bir sesle. «Onların küçük derilerini biriktirip kendine bir gömlek yapabilirsin.»

Lucky gözlerini kısarak ona hırladı, ama galeri korkuluğundaki başka bir rakun, Lucky'nin kot pantolonundaki parlak düğmeye uzanınca bu etki bozuldu. O, rakundan uzaklaşarak hızlıca Fransızca azarladı. Küçük rakun geriye yaslanıp ona kişnedi ve o da isteksizce uzanıp üçgen kulağının arkasını kaşıdı.

Serena kalbinin haince bir şekilde attığını hissetti. Büyük kötü kaçak avcı, küçük hayvanlara karşı zaafı vardı. Hitler'in bile bir evcil hayvanı olduğunu kendine hatırlattı ve kendini masaya geri dönüp beklemeye zorladı.

Lucky, kızarmış yayın balığı ve bir şişe biradan oluşan kahvaltısını bitirdikten sonra, onu Gifford'a götürmeye hazır olduğunu belli etti.

"Şoförlük yapmaktan daha iyi işlerim var," diye homurdandı, pirogue'u kıyıdan uzaklaştırırken.

Serena omzunun üzerinden ona bir bakış attı. «Biliyor musun, şikayetlerini dinlemekten bıktım. Bu işe karışmak istemiyorsan, dün beni Gifford's'ta bırakabilirdin. Beni geri götürmek için çok meşgulsen, neden buraya getirdin?»

Aynalı güneş gözlüğünün kenarından, aşağılayıcı bir şehvetle kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten sormak zorunda mısın, tatlım?"

Gözlerini spekülatif bir şekilde kısarak, "Biliyor musun, bence bunu bilerek yapıyorsun." dedi.

«Ne?»

«İğrenç cinsiyetçi yorumlar yapmak. Bence bunu beni kızdırmak, konuyu saptırmak için yapıyorsun. Neden, Lucky? Bir kadınla gerçek bir konuşma yapmaktan mı korkuyorsun?»

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," dedi çok şiddetle, itme sopasını kuvvetlice iterek. "Senden kesinlikle korkmuyorum."

Nemli hava kadar yoğun bir sessizlik içinde yol aldılar.

Bu sefer Gifford'un kulübesine doğru virajı döndüklerinde silah sesi duymadılar. Gifford merdivenlerde oturmuş balıkçılık sinekleri bağıyordu. Pepper Fontenot bahçede eski, yıpranmış yeşil ve beyaz bir bahçe sandalyesinde oturmuş, ayaklarının dibinde bir brandanın üzerinde içini boşaltılmış bir dıştan takma motor vardı. Galerideki taşınabilir radyodan Cajun grubunun gürültülü müziği geliyordu.

«Hey, Giff, neyin var senin? Fişeklerin mi bitti yoksa?» Lucky, tekneyi çürümüş iskeleye yanaştırırken bağırdı.

Gifford ayağa kalktı ve büyük ellerini beline koydu. «Lanet olsun, sana iyi saçma mermilerimi harcamayacağım, Doucet.»

"Peki ya ben?" diye seslendi Serena. Lucky'nin pirogue'un burnunu kıyıya çekmesini bekledi ve pruvadan çıktı, çürümüş iskelede yine hayatını tehlikeye atmaktansa karaya çıkmayı tercih etti.

Gifford, Serena merdivenlerin dibine geldiğinde ona uzun ve sert bir bakış attı. "Şimdiye kadar Charleston'a dönmüş olacağını sanıyordum."

Serena incinmişliğini içine attı ve onun bakışlarına karşılık verdi. «Sana söyledim, sen gitmeden bu bataklıktan ayrılmayacağım. Benimle Chanson du Terre'ye dönmeni istiyorum.»

"Ben de sana gitmeyeceğimi söyledim. Bana emir veremezsin, küçük kız. Kaç tane diploman olduğu umurumda değil. İlk fırsatta Louisiana'dan kaçıp, sonra geri gelip hafta sonu işleri yönetmeye çalışamazsın."

Kız geri adım atmadı. Lucky, kızın dayak yemesini izledi. Gifford'a ona bu kadar sert davrandığı için lanet okudu, sonra da umursamadığını söyledi kendine. Kalçasını merdiven direğine dayadı ve sabah dördüncü sigarasını yaktı, zaten tahriş olmuş boğazına dumanı çekerek.

Kendini çok kötü hissediyordu. En iyi koşullarda bile kabuslar yüzünden bir seferde birkaç saatten fazla uyuyamazdı, ama önceki gece her zamankinden daha kötüydü. Uyuduğu azıcık uyku bile acı ve ihanet anılarıyla doluydu. Bilinçli zihni işini yeterince iyi yapmamış gibi, bilinçaltı da ona sorunlarının çoğunun nedeninin güzel kadınlar olduğunu hatırlatmayı uygun görmüştü. Önce Shelby, sonra Amalinda Roca, ikiyüzlülüğüyle onu Orta Amerika'da bir hapishaneye düşürmesine neden olan sevimli küçük yılan.

Sonunda uyku fikrinden vazgeçmiş ve kötü ruh halini ve cinsel hayal kırıklığını viskiyle boğmaya çalışmıştı,

ancak bunun sonucunda sadece kocaman bir akşamdan kalma hali yaşadı. şimdi kafası, Mean Gene Willis'in onu kesmeyi başardığı kolundaki yara ile senkopik bir ritimle çarpıyordu.

"Berbat görünüyorsun," dedi Gifford, sert bakışları hala Serena'nın üzerindeydi. Sesi biraz yumuşamıştı, gözlerinin altındaki koyu halkaları fark edince gerçek endişesini ele veriyordu. Suçluluk duygusundan kurtulmak için Lucky'ye baktı. "İkiniz de berbat görünüyorsunuz."

"Belki de ikisi de cehennemi yaşıyorlardır," dedi Pepper, Lucky ve Serena'nın yorumuna verdikleri karanlık bakışlara neşeyle gülerek. Gifford, onları incelerken sadece kalın beyaz kaşlarını kaldırarak merakla baktı.

Serena, önceki gece kıl payı kurtulduğu anı hatırlayarak yanaklarının kızardığını hissetti. Tanrı'nın ve Smith & Wesson'un lütfu olmasaydı... Lucky'nin silahını görmek onu soğuk bir telaşla gerçeğe döndürmeseydi, şimdi utanacak bir şeyleri olabilirdi. Başını eğerek merdivenleri çıktı, büyükbabasının yanından geçip galeriye girdi.

«Bir fincan kahve iyi gider. Pepper, hâlâ sert yapıyorsun, değil mi?»

«Bayou kadar siyah ve güzel sarı saçlarını kıvırmaya yetecek kadar sert, pichouette,» dedi Pepper, dişlerini göstererek.

"Kulağa cennet gibi geliyor," diye mırıldandı Serena, ön kapıdan içeri girerken.

Gifford merdivenlerde kalarak Lucky'ye bakıyordu. «Ne diyeceksin? Benim küçük kızım la oynaşıyor muydun?»

Lucky güneş gözlüklerini başına kaydırđı ve Gifford'a kavgacı bir bakış attı. «Senin neyine umurunda, ihtiyar? Tek istediğın ona sivri dilinle sataşmak. Dün gece onu kalacak bir yerden mahrum bırakan sensin.»

"Sebeplerim var."

"Burada saklanmak için de nedenlerin var gibi mi?" Lucky başını salladı ve küfürlü bir söz mırıldandı. "Ona biraz müsaade et, Giff. Geldi, değil mi?"

"Evet, geldi ve yine gidecek," dedi Gifford, başını sallayarak. "İlk fırsatta. Burada olanlar umurunda bile değil. Kızın ailesine, geleneklere biraz saygı duyması gerek."

Lucky burnunu çekti. «Saygıyı öğretmenin tuhaf bir yöntemin var. Onu geceyi geçirmesi için bataklığa atıyorsun. Eğer bir kalbin olsaydı, muhtemelen onu da kesip çıkarırdı.»

Gifford'un Serena'nın korkusunu bildiği ve bunu kullandığı düşüncesi Lucky'yi öfkелendirdi. Koruma içgüdüsünün uyanması onu daha da kızdırdı. Tekrar küfretti, sigara izmaritini toprağa attı ve botunun burnuyla acımasızca söndürdü. «Hepinizden elimi etmeliyim. Bu işten başka bir şey çıkmıyor.»

"Ben, Perret'in oğlu ve o çirkin oğlu Willis'le yeterince belaya bulaştığını duydum," dedi Pepper, bahçe sandalyesinin arka ayakları üzerinde sallanarak. Koyu tenli yüzünde açık renkli gözleri akuamarin gibi parlıyordu.

Lucky ona kaşlarını çatı. «Bunu nereden duydun?»

«Ben, bunu kendi kulaklarımla duydum, gerçekten.» Yaşlı adam küçük şakasına gülerек, Lucky'nin öfkeli bakışlarına hiç aldırış etmedi.

«Evet, kulaklarını bu işten uzak tut yoksa vurulabilirler.

»

Uyarısının sonu, ekran kapısının çarpma sesiyle son buldu, yumuşak «pop» sesi oyuncak tabancaya benziyordu. Serena küçük galeriden geçerek, içerideyken ekran kapısından açıkça duyduğu konuşma yerine kahvesinden yükselen buhara konsantre olmaya çalıştı.

«Hepimiz için işi kolaylaştırıp bana neler olduğunu açıklayacak mısın, Gifford?» dedi ve dikkatlice en üst basamağa oturmak için eğildi.

Gifford ona baktı ve kaşlarını çatı. "Sana lanet olası bir yabancı muhabir gibi bilgi vermek zorunda olmamalıyım."

Serena derin bir nefes aldı, Pepper Fontenot'un kahvesinin muhteşem iksirinden bir yudum almak için fincanını dudaklarına götürmeye bile çok yorgun hissediyordu. «Gifford, lütfen. Hayatım hakkındaki görüşünü gayet açık bir şekilde belirttin. Evet, kilometrelerce uzakta yaşıyorum. İnsanlar bunu yapar, biliyorsun. Büyürler, yoluna devam ederler, kendi hayatlarını kurarlar.»

«Senin geleneklere saygın yok.»

«Eğer kastettiğin buysa, ben onun kölesi olmayacağım. Chanson du Terre'nin tarihini takdir ediyorum, ama onu devam ettirmek için çiftçi olmayacağım. Shelby, her zaman bir şekilde geleneği sürdürmeyi planlayan kişiydi. Kariyerim beni başka yerlere götürdü. Bu, Chanson du Terre'yi veya seni umursamadığım anlamına gelmez. İkinizi de seviyorum,» dedi, geniş, koyu renkli gözleriyle ona şiddetli bir ciddiyetle bakarak. «Aradığın itiraf bu mu? Şimdi mutlu musun?»

"Hiç de değil," diye homurdandı yaşlı adam. Yine de bir adım geri çekilip yanına oturdu. "Bu yeri önemseydin, işler asla bu noktaya gelmezdi."

"Peki 'bu' ne demek? Neler oluyor?"

Uzun süre tereddüt etti, seçenekleri düşündü ve reddetti. Serena onu aceleye getirmede, sabırla oturup kahvesini yudumladı. Sonunda, derin bir nefes aldı ve beyaz saçlarını eliyle taradı, kısa saç telleri dik duruyordu.

«Bazı önemli politikacılar, Mason Talbot'un siyasi yıldızlığa yazgılı olduğuna kafalarına takmışlar. Onun gelecek yıl yasama organına aday olmasını istiyorlar. O da seçilmek için yeterince yakışıklı ve yeterince aptal. Petrol patronları için güzel bir kukla olacak. Babası krizde servetini kaybetmiş olabilir, ama bağlantılarını kaybetmedi. Eminim ki yaşlı John Talbot bir gün oğlunun vali konağında oturmasını çok isterdi.»

"Mason aday mı oluyor?" Serena, kaşlarını çatarak endişeli bir şekilde mırıldandı. "Shelby'nin bana bundan bahsetmediğine inanamıyorum."

«Bana öyle geliyor ki Shelby sana pek çok şeyi söylememiş, chere» dedi Lucky karamsar bir şekilde.

Serena ona sinirli bir bakış attı ve tekrar Gifford'a döndü. «Bunun Chanson du Terre ile ne ilgisi var anlamıyorum.»

«Bir düşün, Serena. Shelby, Mason'ın Baton Rouge'a gitmesine kararlı. Plantasyona ihtiyaçları olmayacak. Şu anda bulunduğu durumda, tek bir yükten ibaret. Ama şimdi satın mirasını ona ödersem, Mason istediği herhangi bir göreve girmek için yeterli paraya sahip olacak.

«Günümüzde seçimleri reklamların kazandığını herkes bilir. Mason'ın yakışıklı yüzünü reklam panolarına, televizyona, otobüslerin yanlarına asarsak, kimsenin onun beyni pamukla dolu olduğunu umursamayacaktır.»

Serena, yokluğunda olan kayınbiraderini savunmak zorunda hissetti. Mason'ı her zaman sevmişti. Gifford'un zevkine göre fazla rahat biriydi ve belki de özünden çok görünüşüne önem veriyordu, ama iyi bir kalbi vardı. «Mason'ın beyni pamuktan ibaret değil. Hukuk fakültesini sınıfında beşinci olarak bitirdi.»

Gifford, avukatlara genel olarak ne kadar saygı duyduğunu açıkça gösteren bir homurtu çıkardı. «Bu, onun birazcık akli olduğu anlamına gelmez. Bana göre bu, onun

boşlukları ve teknik ayrıntıları sezme yeteneği var demek. Lanet olsun, şuradaki av köpeği bir rakunu çok hızlı koklayabilir, ama bu onun Einstein olduğu anlamına gelmez.»

Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu ve en önemli konudan sapmışlardı, bu yüzden Serena zorlukla konuyu tekrar ana konuya çevirdi. «Dün Shelby'ye satış hakkında bir şey söylediğini söylemiştin. Satmak istemiyorsan neden böyle bir şey yaptın?»

Botlarına somurtarak baktı ve rahatsız görünüyordu. Konuştuğunda, öğretmeninin sandalyesine sakız yapıştırdığını itiraf eden bir okul çocuğu kadar isteksizdi. «Lanet olsun, sadece laf kalabalığı yapıyordum. Burada zor bir dönem geçiriyoruz - geçen yıl şeker kamışı küfü, bu bahar aşırı yağmur, üretim maliyetleri arttı, lanet olası benzin vergisi bizi mahvediyor. Sadece söyleniyordum, Shelby'nin evde kaldığı süre boyunca evi yeniden dekore etmekten başka bir şeye ilgi duyup duymadığını görmek için. Bir akşam yemeğinde dedim ki, 'Tanrı aşkına, eğer tek yapacağım şey bu yerde kendimi öldüresiye çalışmak ve sonra bir yabancıнын gelip burayı ele geçirmesine izin vermekse, o zaman satıp Tahiti'ye gitsem daha iyi. ' Ben daha lafımı bitirmeden, bir Tristar temsilcisi burayı incelemeye gelmişti."

Serena dinlerken kaşlarını çatı. Shelby'nin Chanson du Terre'yi satmak isteyeceği ona pek olası gelmiyordu, gelenek duygusu olmasa bile, çünkü bu ev her zaman toplumdaki statüsünü temsil ediyordu ve Shelby bunu neredeyse her şeyden daha çok değer veriyordu. Ama daha yüksek bir hedefe yönelmişse ve bu hedefe ulaşmak için evi satmayı bir araç olarak görüyorsa, o zaman durum farklıydı. Serena'nın deneyimlerine göre, Shelby'nin mantık yürütme yeteneği eşsizdi.

"Neden Tristar Chemical?" diye sordu.

Gifford yorgun bir şekilde omuz silkti. «Bilmiyorum. Muhtemelen Mason'ın ailesiyle bir bağlantısı vardır. Başka türlü nasıl alıcı bulabilirdi ki? Petrol krizinden bu yana, buradaki pazar tereyağı kadar yumuşak. Shelby, Eskimo'lara iglo satamazdı. Mason, onu yatıştırmak için şehir merkezindeki ofis alanını ona verdi. Onu sevdiğimi biliyorsun, ama o aptal bir kız ve hep öyleydi. Emlak sektörüne girmesinin tek nedeni, giyinip süslenip, önemli görünmek ve ticaret odası toplantılarına gitmekti.»

«Yani burayı satmak istemiyorsun,» dedi Serena, ikiz kardeşi konusundan rahatsız olarak. «Tristar'a hayır de ve bu işi bitir.»

«Onlar hayır cevabını kabul etmezler,» diye homurdandı. «O lanet Burke pitbull gibidir. Ne sevgiyle ne de parayla ondan kurtulabilirim.»

Serena, dedesinden öğrendiği sert bakışla ona baktı. «Gifford Sheridan, hayatım boyunca senin bir kavgadan vazgeçtiğini hiç görmedim.»

Ona kaşlarını çatı. Kare çenesi bir parça yukarı kalktı. «Kavgadan çekilmiyorum.»

"O zaman burada ne yapıyorsun?" diye sordu Serena, sinirlenerek.

Başını gururla bir santim daha kaldırdı, Rushmore Dağı'ndaki heykeller kadar inatçı ve sarsılmaz görünüyordu. «Kendi yöntemimle hallediyorum.»

Yine başlangıç noktasına dönmüşlerdi. Serena bir saniye gözlerini kapattı ve kafasını delen acı hissine odaklandı. Kahveden bir yudum aldı, kafeinin enerji seviyesini yükselteceğini umarak, ama boşuna. Bunun yerine, kahve midesinde asit gibi kaynadı ve onu başlangıçta olduğundan daha da sıcak ve rahatsız hissettirdi.

Elbette, Gifford'un inatçılığı da yardımcı olmuyordu. Lucky'nin ona sabit bakışları da öyle. Merdivenlerin dibinde durmuş, güneş gözlüğünün opak camlarından ona bakıyordu, en iyi koşullarda bile sinir bozucu bir deneyimdi.

Tek kötüleştirebilecek şey, gözlüğü takmamış olmasıydı. O kehribar rengi gözlerin sıcaklığı ve yoğunluğundan daha rahatsız edici bir şey düşünemiyordu. Pepper gergin sessizliği bozdu ve koltuğundan tembelce kalktı. Kimseye bir şey söylemeden bayoun kenarına doğru yavaşça yürüdü ve bir süre durup manzarayı hayranlıkla seyretti. Geri dönmek için döndüğünde, Giff'e bakıp «Misafir geliyor. Ben, o yaşlı Johnson'ı duydum» dedi.

dıştan takma motorun valfi bozuk.»

Gifford küfrederken ayağa kalktı ve kabine doğru döndü. Av tüfeğiyle geri döndü, on iki kalibrelik tüfeği açarak mermileri içine soktu ve merdivenlerden aşağı inip bahçeyi geçerek koştu.

«Gifford!» Serena kahve fincanını bırakıp onun peşinden koştu. «Gifford, Tanrı aşkına!»

Serena ona ulaşmadan önce bir el ateş etmeyi başardı. Saçma, suya çarparak av bekçisinin teknesinin iskele tarafında bir su sıçraması yarattı. Perry Davis'in sesi megafondan cızırtılı bir şekilde duyuldu.

«Lanet olsun, Gifford, silahı indir!»

Gifford tüfeği indirdi ama Serena onu elinden almaya çalıştığında silahı bırakmadı. Serena dişlerini sıktı, on saydı ve yılların danışmanlık tecrübesini kullanarak öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Hiçbir şey işe yaramadı.

çok yardımcı oldu. Gifford'a çok kızgındı ve ona karşı tamamen mantıklı ve objektif davranamayacak kadar ona çok yakın olduğunu biliyordu.

Oyun bekçilerinin teknesinin motoru durdu ve tekne, kıyıdan birkaç metre uzaklıkta karanlık suda sallanmaya başladı. Perry Davis direksiyonun arkasında durmuş, öfkeli ve resmi bir ifadeyle, bebek yüzü kızarmış bir şekilde bakıyordu. Yanında orta yaşlı, iri ve kemikli, etli yüzlü, geriye taranmış çelik grisi saçlı bir adam duruyordu. Donanma mavisini pantolon ve çizgili kravat takmıştı, kravatı gevşemiş ve ter lekeli mavi gömleğinin yakasına bir ilmek gibi asılmıştı.

"İnsanlara ateş etmeye devam edersen seni tutuklamak zorunda kalacağım, Gifford," diye tehdit etti Davis, megafonu kapatarak.

Serena'nın soluna gelen Lucky, alaycı bir şekilde burnunu çekti.

"Başka kimseyi tutuklamıyorsun. Neden ondan başlıyorsun?"

Av bekçisi, bastırılmış öfkesini ağzına kilitleyerek konuştu.

"Belki de seninle başlarım."

Lucky güneş gözlüklerini burnuna itti ve Davis'e uzun, soğukkanlı bir bakış attı, hafifçe gülümsedi. «Öyle mi? Sen ve hangi ordu?»

"Seni yakalayacağım, Doucet. Sana söz veriyorum," dedi Davis, Lucky'ye uyarıcı bir şekilde parmağını doğrultarak. "Senin gibi deli piçler ortalıkta dolaşıp duruyor. İnsanlar buna sonsuza kadar tahammül etmeyecek."

Serena, Lucky'nin etrafında elektrik dalgaları gibi titreyen gerginliği hissedebiliyordu. Çenesindeki kaslar çalışıyordu. Perry Davis'ten gözlerini ayırmadı ve başka bir şey söylemedi. Yine de, birkaç metre uzaklıktan bile Davis geri çekilmek zorunda hissetti; motoru kontrol etmek bahanesiyle teknenin arkasına geçti, Lucky'yi ve konuşmalarını önemsizmiş gibi göstermeye çalışıyordu. Gifford sessizliği fırsat bilip konuştu.

«Burke, arkayı dön ve dışarı çık.»

Büyük Teksaslı, etli yüz hatlarını sahte bir gülümsemeyle böldü. «Bunu yapamam dostum. Konuşmamız gereken işler var.»

"Bir bayanın önünde söyleyebileceğim hiçbir şey yok," diye karşılık verdi Gifford. "Teklifinle ilgilenmiyorum. Seni delik deşik etmeden önce Teksas'a geri dön."

"Gifford," dedi Serena, en azından sakın ve kontrolünü kaybetmemiş gibi görünmek için kendini zorlayarak. "Neden Bay Burke'ü içeri davet etmiyorsun? Eminim bu işi biraz açık sözlü konuşarak dostane bir şekilde çözebiliriz."

Burke abartılı bir şekilde omuz silkti. «Küçük hanım akli başında biri, Gifford. Bunu başından beri söylüyorum. Artık onu dinlemenin zamanı gelmedi mi?»

Serena, Tristar temsilcisinin onu Shelby ile karıştırdığını fark etti, ama onu düzeltme şansı olmadı.

«Kimseyi dinlemek zorunda değilim!» diye bağırdı Gifford, boynundan yüzüne kadar kızardı. «Tanrı şahidimdir ki, bunak değilim. Kendi kararımı kendim verebilirim. Ve açık bir konuşma olacaksa, bu eski Betsy'nin iş tarafında olacak,» dedi ve av tüfeğinin dipçik kısmını omzuna kaldırdı.

«Gifford!» Serena bağırdı ve ona doğru atıldı. Serena onu dengesinde düşürdüğünde, Gifford tetiği çekti. Avcı bekçisinin teknesinin gövdesine su sıçradı ve Burke ile Davis'i çamur ve parçalanmış bitkilerle kapladı. İki adam eğilip başlarını kollarınınla korudular, sonra küfrederek ayağa kalktılar.

Burke, Gifford'a uyarıcı bir şekilde parmağını doğrulttu. «Senden bıktım, Sheridan. Sen deli bir ihtiyarsın. Buna tanık olan pek çok kişi var. Şerifi buraya çağırabilirim. Seninle iş yapmak isteyen insanlara öylece ateş edemezsin.»

"Lanet olsun," dedi Gifford, suya girerek, Burke'e sert bakışlarını dikti. "Uzun zaman önce Teksaslılar için av sezonu açılmalı demiştim. Sizi açgözlü orospu çocuklarını sınırın öbür tarafında tutmuş olsaydık, bu eyalet bu kadar karışık olmazdı!"

Serena çamurlu suyu tiksintiyle seyretti, omurgasından bir korku titremesi geçti. Sonra av bekçisinin teknesine doğru ilerleyen büyükbabasının sırtına baktı ve kendini zorlayarak ilk adımı attı, ayakkabıları çamurlu zemine battı. Gifford'un kot pantolonunun kemer halkasından tuttu ve onu kıyıya doğru çekmeye çalıştı.

Burke'ün yüzü pembeye dönmüştü; sanki biri aniden kravatını nefesini kesecek kadar sıkmış gibi gözleri yuvalarından fırlamıştı. «Devam et, Sheridan! Hadi, bunun gibi birkaç cümle daha söyle! Yeterlilik duruşmasında çok iyi duracaklar!»

Gifford tekneye doğru atılmaya çalıştı, ama Lucky önüne geçip elini göğsüne koydu.

«C'est assez. Evine git, mon ami,» dedi yumuşak bir sesle. «Git devam et.»

Yaşlı adam bir an durdu, dişlerini gıcırdatarak, ağırlığını ön ayağına vererek, büyük elleriyle av tüfeğini çevirerek. Tek ses, Beausoleil'in taşınabilir radyoda «J'ai Ete au Zydeco»yu uygunsuz bir neşeyle çalmasıydı.

«Gifford, lütfen,» Serena arkasında fısıldadı, ayakları çamura batarken yanağını onun geniş sırtına dayadı.

"Hadi ama Giff," dedi Pepper kıyıdan. "O kadar zahmete değmez."

Gifford küfürler savurarak, ani bir hareketle geri döndü ve kıyıya doğru yürüdü. Pepper onun yanında fısıldayarak ve heyecanla el kol hareketleri yaparken, o kulübeye doğru yöneldi.

Lucky'nin bakışları Serena'ya takıldı. Serena, dizlerine kadar bataklığa batmıştı. Yüzünün rengi solmuştu ve ona bakarken gözleri kocaman görünüyordu.

"Foute ton quant d'ici," diye mırıldandı. "Hadi, chere, buradan git. Ben hallederim."

Serena, çamur ayakkabılarını emdiğinde yüzünü buruşturarak yavaşça geri çekildi.

Lucky döndü ve tekneye doğru ilerledi, çamurlu suya beline kadar batana kadar teknenin yanına kadar yürüdü. «İşler böyle yürümüyor, M'sieu Burke,» dedi, alçak ve kaba sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Burke eğildi, ellerini teknenin kenarına dayadı ve bakışlarını Lucky'nin yüzüne dikti. "O zaman arkadaşına işbirliği yapmasını söyle, evlat," dedi Teksaslı, sanki konunun ağırlığı gizli bir konuşma tonu gerektiriyormuş gibi, yine yumuşak bir sesle. "Şirketim o yeri seçmek için çok uğraştı ve onu almak istiyor."

«Bu bir tehdit mi?»

«Bu bir gerçek, evlat.»

Bu sözler onu çok rahatsız etti. Burke'ün sesi, tonu, aksanı, emir veren tavrı, Lucky'nin zihninde ona karşı bir komplo kurmuş gibiydi. Bir an için kendini Orta Amerika'da, onu satmış olan iri yarı Teksaslı bir adamdan emir alan, gizli operasyon ekibini kendi çıkarları için kullanan bir yarbay olarak buldu. Lucky, bu adamın bir hain olduğunu ortaya çıkarmıştı, ama bunu yapmak için bir yıl boyunca cehennemde yaşamıştı. Tüm bunlar bir anda aklına geldi ve kontrolü biraz kaybetti.

"Biliyor musun, emin olmadığım pek çok şey var," dedi Burke'e, ağzında ürpertici bir gülümsemeyle. "Ama kesin olarak bildiğim bir şey var

. Göz açıp kapayıncaya kadar gülümseme kayboldu. Burke'ün kravatının düğümünü yakaladı ve onu kendine doğru çekerek, burnu burnuna gelecek şekilde eğdi. «Ben senin oğlun değilim.»

Tristar temsilcisi, itirazda bulunamadan teknenin kenarından aşağı atladı ve başı önde bataklığa daldı. Suyu bir balina gibi düştü ve çamur tükürerek su yüzüne çıktı.

«O şekilde kenara yaslanmamalısın dostum,» dedi Lucky, rahatça kıyıya doğru yürürken. «Düşebilirsin. Düşersen, bu suda başına ne geleceği belli olmaz.»

Sanki sözlerini örneklemek için sihirle çağırılmış gibi, bir su yılanı kıyıdaki sazlıklardan kayarak çıktı. Burke küfretti ve teknenin kenarına geri tırmanmak için çabaladı. Davis ona yardım etti, pantolonunun arkasından tutup onu yukarı çekti ve bu sırada Lucky'ye bağırdı.

«Ciddiyim, Doucet! Senin bu kabadayılıklarına artık tahammülüm kalmadı! Buradaki günlerin sayılı.»

Lucky yüzünü buruşturdu ve eliyle onu uzaklaştırdı. Serena kıyıda onu karşıladı ve ona öfkeyle baktı. Yanaklarına renk geldiğini fark etti.

«Kimseye saygı gösteremiyor musun?» diye alaycı bir şekilde sordu.

«Tabii ki,» dedi alaycı bir şekilde. «Annem, babam, Papa. Len Burke Papa değil, tatlım. Onun iyi bir Katolik olduğunu bile sanmıyorum.» Ona sinir bozucu bir hoşgörüyü baktı. Arkalarında, oyun bekçisinin teknesinin motoru gürültüyle çalışmaya başladı, sonra uzaklaşarak sesini kaybetti.

"Yeter," dedi Serena, durarak. Ellerini yenilgiyi kabul edencesine havaya kaldırdı. "Bıktım artık. Bu yerde insanları çileden çıkaran bir şey var. Dayanamıyorum. Gifford etrafta dolaşıp insanlara ateş ediyor. Sen... Sen...» Çok sinirli olduğu için cümleyi tamamlayamadı. Ayağını yere vurma dürtüsüne kapıldı. Orada hiçbir şeyi kontrol edemiyor gibiydi; ne durumu, ne korkularını, ne tutkularını, ne öfkesini, en azından rehberini.

«Bütün bu durum çok saçma,» dedi, kollarını sıkıca kavuşturarak kısa bir mesafeyi bir ileri bir geri yürüyerek. «Shelby neden beni aramadı? Neden başından beri bana bütün bunları açıklamadı?»

"Vay canına," dedi Lucky, masummuş gibi davranarak. "Belki de senin bilmeni istememiştir? Belki de, çok geç olana kadar sana hiçbir şey söylemeden anlaşılmayı halledebileceğini düşünmüştür?"

Serena ona göz ucuyla bir bakış attı. "Tanrı aşkına, bunu büyük bir komplo gibi gösteriyorsun."

«Çünkü bu büyük bir komplo, tatlım,» dedi, devasa bir meşe ağacının gövdesine yaslanarak. Gömleğinin cebinden paketinden bir sigara çıkardı ve yakmadan dudağına taktı.

"Saçmalama," diye tersledi Serena. "Shelby'nin kendi dedesini toprağından kovmak için Tristar insanlarıyla işbirliği yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Lucky omuz silkti. «C'est bien. Tam isabet. Bu çok iyi bir anlaşma. Satıştan ve mirasından güzel bir komisyon alacak. Üstelik, politik hırslı Bay Talbot ile birlikte, ekonomik olarak çökmüş bir kasabaya sanayi getirecekler. Seçim yılında yerel bir kahraman gibisi yoktur, bilirsin.»

Serena, tartışmaya hazır olarak onun önüne dikildi. «Hiç de öyle değil. Öncelikle, Mason'ın vücudunda hırs diye bir şey yok. Biraz daha rahat olsaydı, biri onu mezara koyardı.»

«Büyükbabanı duydun, chere. Güçlüler Talbot'un göreve gelmesini istiyor. Babası onun göreve gelmesini istiyor. Shelby onun göreve gelmesini istiyor. Sence o tüm bu insanlara hayır mı diyecek? Sence Shelby ona izin verir mi?

«Kız kardeşimi Lady Macbeth gibi gösteriyorsun. Shelby o kadar hesapçı ve kurnaz biri değil.»

Lucky, Shelby'nin ne kadar kurnaz ve hesapçı olabileceğini çok iyi biliyordu, ama kendi deneyimlerini dile getirmedi. Bunun yerine Serena'nın deneyimlerini kullandı. «Öyle değil mi? Dün gece bana söylediklerini unuttun mu? Seni burada yalnız bıraktı. Ölebilirdin.»

«O bir kazaydı, ters giden bir şakaydı.»

«Öyle miydi?»

Serena onun sabit bakışlarından kaçtı. O, içindeki eski yaraları deşiyordu ve bunların burada yeri yoktu. Üstelik, Serena'nın çileli macerasından sonra bulunması Shelby'den daha fazla kimseyi rahatlatmamıştı. Kız kardeşi hastane yatağının başında ağlamış ve ondan af dilemişti... ve o zamandan beri, o olaydan kaynaklanan bataklık korkusunu defalarca yüzüne vurmuştu.

Serena, zihnine girmeye çalışan şüphe tohumunu omuzlarından silkeledi. İkizine karşı olan duyguları zaten yeterince karmaşıktı; Lucky'nin karanlık şüphelerinin bu karmaşaya eklenmesine gerek yoktu.

«Kız kardeşime karşı beni kışkırtmaya çalışmayı bırak,» dedi sinirli bir şekilde. «Yaşadığım hayatı düşünürsek paranoyak olman için her türlü nedenin var,

ama ben o düşünce tarzına kapılmayı reddediyorum.»

"Siz psikologların bunun için de bir terimi var, değil mi?" dedi Lucky, kaşlarını kaldırarak. "İnkar?"

"İnkar mı?" Serena homurdandı ve konuyu değiştirerek tekrar odada dolaşmaya başladı. Kabine öfkeli bir bakış attı. "Gifford'a inanamıyorum. Bu konuyu kendi yöntemleriyle halledeceğini söylüyor. Ama hiç de halletmiyor. Beni..."

Aniden farkına varınca sözünü kesti. Onunla başa çıkmasını sağlamak, onun bu konuyla başa çıkma yöntemi. Onu plantasyona daha fazla önem vermeye zorlamak istiyordu. Onun bayrağı devralıp bu amaç için savaşmasını ve böylece gelenek ve görev duygusunu yeniden canlandırmasını istiyordu. Tanrım, onu on beş yıldır korktuğu bataklığa bile çekmişti.

«O yaşlı tilki,» diye mırıldandı, ellerini beline koyarak. «O yaşlı piç kurusu.»

Onu bir satranç ustası kadar ustaca manipüle etmişti ve artık onurlu bir çıkış yolu kalmamıştı. Bu işe bulaşmıştı ve durumu çözmek için elinden geleni yapmalıydı, yoksa Gifford'un gözünde yine itibarını yitirecekti. Onun öfkesini üzerine çekme riskini göze alabilirdi, ama onun hayal kırıklığına uğramasını düşünmek bile ona dayanılmaz geliyordu. Yaşlı at hırsızı bu konuda bahis oynamış ve kazanmıştı.

"Beni geri götür," dedi aniden, Lucky'ye dönerek. "Beni Chanson du Terre'ye geri götür. Shelby ile konuşmam lazım. Bu karışıklığı elimden geldiğince düzelteceğim. Ama Gifford, beni suçluluk duygusuyla burada kalmaya zorlayabileceğini düşünüyorsa, bir daha düşünsün."

BÖLÜM 9

LUCKY ONU EVİNİN ÖNÜNE BIRAKTI VE

bir saat sonra onu alıp Chanson du Terre'ye geri götüreceğini söyledi. Serena onun uzaklaşmasını izledi, sonra içeri girdi. Ev sessiz ve serindi. Bebek rakunlardan biri arka kapıdan ona baktı, uzun ön pençelerini ekrana dayadı. Serena ona doğru hareket ettiğinde, rakun kişnedi ve kaçtı, pençeleri galerinin ahşap zeminde tıkırdadı, önceki gece onu korkudan deliye çeviren sesin aynısını çıkardı.

Bavullarını ön kapının yanına koydu, sonra Lucky'nin küçük buzdolabını yağmaladı ve kendine jambonlu sandviç yaptı, işini bitirdiğinde mutfağın başlangıçta olduğu gibi tertemiz olmasını sağlamak için büyük özen gösterdi. Bu küçük işi bitirdiğinde, hala kırk dakika beklemesi gerekiyordu.

Aklı, Chanson du Terre'de onu nelerin beklediğine yöneldi. Her şey çok olasılık dışı görünüyordu. Mason'ın aday olması. Shelby'nin Giff'e komplo kurması. Plantasyonun varlığının tehdit altında olması.

Buldozerler, demişti Lucky. Tristar, laboratuvarlar, ofisler, üretim tesisleri ve depolar için yer açmak amacıyla burayı yerle bir edecekti. Bu olasılık, ne kadar uzak olsa da, Serena'yı hassas bir noktadan vurdu. O eski ev, birçok tarihin sessiz tanığı olmuştu. Louisiana'daki Fransız yönetiminin son günlerini, savaş öncesi altın çağını görmüştü. Yankeeler çimlerde kamp kurmuşlardı ve merdivenlerde, sarhoş bir subayın atıyla çıktığı izler hâlâ duruyordu. Yeniden Yapılanma ve Büyük Buhran'dan sağ çıkmıştı. Bütün bunları atlatmışken, şimdi de açgözlülüğün kurbanı mı olacaktı?

Hayır, elbette hayır. Mevcut durum açıklığa kavuşacak ve Chanson du Terre'de hayat, Gifford'un neredeyse altmış yıldır yaptığı gibi evin reisi olarak devam edecekti.

Peki Gifford öldüğünde, Shelby Baton Rouge'a gittiğinde ve Serena Charleston'a döndüğünde... o zaman ne olacaktı?

"Oh, hayır, yapma," diye mırıldandı Serena, masadaki yerinden kalkarak. Bu tam da Gifford'un istediği şeydi: onun duygusal yönünü uyandırmak.

Bunun yerine, zihnini başka bir bilmeceye çevirdi: Lucky. Onun kulübesinin iki odasında dolaşarak, bulduğu şeylerden onun hakkında olabildiğince çok şey anlamaya çalıştı.

bulduğu eşyalardan onun hakkında olabildiğince fazla bilgi edinmeye çalıştı. Bu, algı ve mantık egzersizi olduğunu, o adam hakkında basit bir merak olmadığını kendine söyledi.

Lucky'nin sığınağını incelerken bulduğu neredeyse hiçbir şeydi. Antika olan kullanışlı mobilyalar. Gösterişli hiçbir şey, kişisel hiçbir şey, mirasına duyduğu saygı ve düzen ihtiyacından daha fazla bir şey ortaya çıkarmayan hiçbir şey. Görünürde kitap, dergi, fotoğraf, duvarlarda sanat eseri yoktu. Ama bu bile başlı başına bir açığa çıkarmaydı. O saklanan bir adamdı. Evi saklıydı. Evinde kişisel her şey saklıydı. Elinden gelirse iç dünyasını hiç göstermiyordu.

Neden böyle davranıyordu? Bu tamamen doğal bir çekingenlik gibi görünmüyordu. Daha çok, kendini korumak için etrafına özenle bir duvar labirenti inşa etmiş gibi görünüyordu. Lucky gibi bir adamın neyden korunmaya ihtiyacı olabilirdi ki? O kadar sert ve kendine güvenen birine benziyordu. Yine de çelişkiler vardı. Yetim rakunlara yemek vermişti. Gifford'a karşı onu savunmuştu. Kendini mutsuz ve korkmuş hissettiğinde ona sarılmıştı.

Yemek odasındaki yüksek dolabın kapısını açtı. Dolabın raflarında sadece bir yemek odasında bulunması beklenen türden şeyler vardı. Serena hayal kırıklığıyla hafifçe inledi ve bir an tereddüt ettikten sonra, mobilyaların kalitesi dışında bir keşişin hücresi kadar boş olan diğer odaya geçti.

Yatağın ayak ucunun karşısındaki büyük dolabın kapısını açarken "Bingo" diye fısıldadı.

Dolabın sol tarafında bir dizi küçük bölme, sağ tarafında ise kıyafetleri asmak için bir alan vardı. Üç adet derin çekmece dolabın tabanını oluşturuyordu. Serena, kot pantolonlar, askeri pantolonlar, tişörtler ve göğsü madalyalarla dolu bir ordu üniformasından oluşan gardırobuna göz attı. Üniforma ilgisini çekti, ancak sol taraftaki küçük raflar Serena'nın dikkatini hemen çekti.

Çerçevesiz fotoğraflar tutuyorlardı. Doucet ailesi, hayatlarının farklı dönemlerinde çekilmiş fotoğraflar. Sepya tonlarında, birbirlerine sevgiyle bakan yakışıklı, gülümseyen bir çift olan anne ve babasının düğün fotoğrafı vardı. Babasının, gururla kupa büyüklüğünde bir balık ve dişleri aralıklı bir gülümsemeyle poz veren sırık gibi bir çocuğun omzuna elini koymuş, yıpranmış siyah beyaz bir fotoğrafı vardı. Lucky, çok daha genç ve neşeli görünüyordu. Ailenin diğer üyelerinin daha yeni fotoğrafları da vardı, birbirlerine olan benzerlikleriyle ayırt edilemeyecek kadar, çeşitli yaşlardaki çocuklar

yaşlarda, fırfırlı vaftiz elbiseleri giymiş tombul bebekler ve yüzleri parıldayan, saçları düzgünce taranmış, en güzel pazar kıyafetlerini giymiş ilk komünyonlarını alan ilkokul öğrencileri vardı.

Serena fotoğrafları incelerken kalbinin biraz eridiğini hissetti. Lucky'nin bir ailesi vardı ve onları seviyordu. Eğer onları derinden sevmeseydi, fotoğrafları çerçeveletmek için bu kadar zahmete girmezdi. Neden onlardan uzak duruyordu? Shelby, ailesinin iyi ve saygın insanlar olduğunu söylemişti. Lucky, yaşadığı hayat yüzünden onlara layık olmadığını mı düşünüyordu? Yoksa kendisini onlardan ayrı hissettiren başka bir şey mi vardı?

Lucky ve babasının fotoğrafına uzandı, parmak uçlarıyla eskiden olduğu gülümseyen çocuğun yüzünü okşadı. O çocuğun gözlerine gölge düşüren ne olmuştu? Onu bugün olduğu tehlikeli, kasvetli adama dönüştüren olaylar neydi?

Serena'nın içinde, mesleki merakından daha derin bir öğrenme arzusu acıtıyordu. Lucky'nin sırlarını bilmek, onlara ulaşp ona bir şeyler sunmak, teselli ve rahatlık vermek istiyordu. Bu özlem akıllıca değildi ve ona mutluluk getirmiyordu, ama bunu inkar etmeye çalışmadı. Orada durdu, onun için acı çekti, kendisi için acı çekti, Charleston'dan hiç ayrılmamış olmayı diledi.

«Annem bugün pişirdiği çikolatalı kek, kurabiye ve iki somun Fransız ekmeği gönderdi. Onları tezgahın üzerine koydum.»

Serena çığlık attı ve dolaptan sanki birdenbire canlanmış gibi geri sıçradı. Kalbi göğsünden fırlamasın diye elini kalbinin üzerine koyarak döndü. Odanın girişinde, yaklaşık on üç yaşında, çok kısa kot pantolon ve Breaux Bridge'in dünyanın kerevit başkenti olduğunu ilan eden bir tişört giymiş, sırık gibi zayıf bir çocuk duruyordu. Gözleri heyecandan kararmış ve yuvarlaktı.

«Sen Lucky değilsin,» diye patladı. «Ama Lucky kesinlikle öyle.»

Bu söz beynine ulaşır ulaşmaz, kafasına ters takmış olduğu beyzbol şapkasının rengiyle yarışacak kadar kızardı.

Serena, daha çok rahatlamış olmaktan dolayı güldü. "Beni korkuttun," dedi, dolabın kapısını kapatarak. "Lucky şu anda burada değil. Yaklaşık yarım saat sonra dönmüş olur. Ben Serena Sheridan."

"Will Guidry." Tereddütle öne çıktı, elini uzatmaya başladı ama yarı yolda durup elinde kir olup olmadığını kontrol etti. Nispeten temiz olduğunu görünce, elini tekrar önüne uzattı, sanki onunla temas etmek ona acı verici bir şok yaşatacakmış gibi görünüyordu.

"Tanıştığımızı memnun oldum, Will." Serena elini sıkıca sıktı ve bıraktı. "Lucky'nin dönmesini beklemek ister misin?"

«Şey, hayır, sorun değil,» genç kekeleydi. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve büyük ayaklarını sürükleyerek, sanki son zamanlarda gördüğü en şaşırtıcı manzara gibi onlara bakakaldı. «Sadece birkaç şey bırakıyordum. Annem onun hiçbir şey almayacağını bildiğini söylüyor..." Yüzünü buruşturdu ve kendini düzeltti. "Kaçak avcılar bizim kerevit ağlarımızdan kovduğu için hiçbir şey almayacak, ama annem, en azından ona güzel bir şeyler pişirebileceğini söyledi, çünkü burada tek başına yaşıyor..." Sözü kesti ve yine yüzünü buruşturdu, sanki görünmez bir görgü kuralları denetçisi, her hata yaptığına ona bir sopayla vuruyormuş gibi. "Yani, sen gelene kadar yalnız yaşıyordun ama... Ama belki de sen... Yani, bu sadece... Ah, lanet olsun... Yani, kahretsin..."

Serena ona baktı, içindeki her şey durdu. «Ne dedin?» diye sordu yumuşak bir sesle, çocuğun kızaran yüzündeki utangaçlığı görmezden gelerek. «Kaçak avcılar kovmak mı dedin?»

Will spor ayakkabılarını sürükleyerek omuz silkti ve ona, onun biraz tuhaf olabileceğinden şüphelendiğini gösteren bir bakış attı. «Evet, öyle. O da öyle bir şey yapıyor.»

"Ama ben sandım ki..." Serena sözünü kesti, ağzını duyulabilir bir tıklama sesiyle kapattı.

Lucky'nin onun düşünmesini istediği şeyi düşünmüştü. Ona bir bakış attı ve onun bir kanun kaçağı olduğunu varsaydı, o da onun böyle düşünmesine izin verdi, her fırsatta bu imajı pekiştirdi. Bu kesinlikle kendini aptal gibi hissettiği bir gündü.

«Bazı sorunlar yaşıyoruz, biliyorsun,» dedi Will kasvetli bir şekilde, kemikli dirseğini kaşıyarak. «Babam iş aramak için Körfez'e gitti, bu yüzden evde sadece annem ve biz çocuklar kaldık. Kaçak avcılar ağlarımızın kolay bir av olacağını düşündüler. Lucky onlara aksini gösterdi.»

«Lucky,» diye mırıldandı Serena. Büyük kötü Lucky Doucet. Yetim hayvanların kurtarıcısı. Savunmasızların savunucusu. Kaçak avlanmak değil, kaçak avcılar kadınların ve çocukların ağlarından uzaklaştırmak.

"O özel bir adam," dedi Will mutlu bir şekilde. "Ama sanırım bunu zaten biliyorsun." Bakışları aniden düştü ve yine kızardı. Neredeyse her şeyi cinsel imalar olarak algıladığı ve her sosyal gafın felaket gibi görüldüğü bir yaşıydı. Serena'ya dehşetle baktı. "Bildiğini kastetmedim. Demek istediğim, bilirsin..."

"Biliyorum," dedi Serena dalgın bir şekilde, hala çok şaşkın olduğu için zavallı çocuğa fazla acımıyordu.

Lucky kaçak avcı değilse, neden ona öyle olduğuna inandırmıştı? Ve neden av bekçisiyle aralarında bir antipati vardı? Belki de birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. Belki de Lucky, Perry Davis'in işini yeterince iyi yapmadığını düşünüyordu. Birçok neden olabilirdi ve bunların hepsi iyi nedenler değildi. Kaçak avcı olmaması, «hiçbir suç işlemediği» anlamına gelmezdi. Hâlâ yasadışı içki meselesi ve onun görmesini istemediği üst kattaki oda vardı.

"Her neyse," dedi Will, utancını yutarak. "Gitmem gerek." Uzun, kemikli kolunu mutfağın yönüne doğru sallayarak, geriye doğru kapıya doğru yürüdü. "Eşyaları tezgahın üzerine bıraktım."

"Evet, teşekkürler. Lucky'nin çok sevineceğinden eminim," dedi Serena, nezaketini ve gülümsemesini geri kazanarak. "Seninle tanışmak güzeldi, Will."

Yüzü kızardı ve omuz silkti, başını eğip utangaçça gülümsedi. «Evet, sen de. Görüşürüz.»

Ön kapıdan fırlayarak bahçeyi geçip, nehrin kıyısında duran bir kanoya doğru koştu. Serena galeriye çıktı ve o kürek çekerek uzaklaşırken ona el salladı. Uzaktan bile kızardığını görebiliyordu. Ergenlik. Ne cehennem ama. Eğlence ve sempati karışımı bir duygu ile başını salladı ve Lucky'nin o yaşlarda nasıl biri olduğunu merak etti.

Sanki bu yetişkin adam hakkında çözmesi gereken yeterince şey yokmuş gibi. Eğer kaçak avcı değilse, neydi o zaman? Kaçak içki satıcısı mı? Altın kalpli silah kaçakçısı mı?

Bakışları verandadan, yasak oda olan çatı katına çıkan merdivenlere kaydı.

Burada ne sakladığımı merak etme... Güzel bir psikiyatristin burnunu sokacağı bir şey değil... Bilmediğin daha iyi.

Bilmezse daha mı iyi olurdu, yoksa bilmezse o daha mı güvende olurdu?

Kendine devam etmemesi gerektiğini söylemeden önce merdivenlere çıkmıştı. Onu zorlayan şey, adamı anlamaya duyduğu ihtiyaç mıydı, yoksa ona olan çekiciliğini haklı çıkarma ihtiyacı mıydı, bunu anlamaya çalışmadı. Aslında, hiç düşünmemeye çalıştı. Sanki ayakları ve elleri başka birine aitmiş gibi, adım adım merdivenleri çıkarken, elinin kapı koluna uzanıp çevirdiğini, kapının açıldığını izledi.

Gördüğü şeye hiçbir şey onu hazırlayamazdı. En çılgın hayallerinde bile bunu tahmin etmemişti. Her şeye hazırlıklı olduğunu sanıyordu - silah sandıkları, uyuşturucu balyaları, çalıntı mallar dolu kutular - ama güzelliğe, sanata hiç hazırlıklı değildi.

Oda resimlerle çevriliydi. Üç sıra halinde istiflenmiş tuvaler duvarlara yaslanmıştı. Açık, havadar odanın ortasında bir şövale duruyordu. Üzerinde yapım aşamasında bir eser vardı.

Serena odaya girip, şaşkın bir şekilde etrafına bakındı. Birinci kattan farklı olarak, çatı katı bölünmemişti, her iki uçta pencereleri ve kuzey tarafındaki tavanda çatı pencereleri olan tek bir büyük odaydı. Panjurların arasından süzülen ışık yumuşak ve tozlu görünüyordu, uzun altın şeritler halinde yere dökülüyordu. Duvarın birinde uzun bir çalışma tezgahı vardı, üzerinde fırça ve boya tüpleri, eskiz defterleri, kalemler ve boya lekeli bezler duruyordu. Ağır bir tuval, halı ve örtü görevi görüyor, şövaleyi çevreleyen ahşap zeminin büyük bir bölümünü kaplıyordu. Yağlı boya ve mineral ruhu kokusu, ucuz parfüm gibi havada ağır bir şekilde asılı duruyordu.

Demek Lucky'nin derin ve karanlık sırrı buydu. O bir sanatçıydı.

Serena, koruyucu örtünün kenarından dolaşarak duvara yaslanmış resimleri incelemeye çalıştı. Resimler, bataklık ağaçlar ve sisle kaplı ıssız bir yer olarak tasvir ediyor, sessizliği ve bekleyiş hissini yakalıyordu. Resimler güzeldi, unutulmaz, güçlü bir güzelliğe sahiptiler, karanlık bir gerilim ve acı veren bir yalnızlık hissiyle doluydu. Muhteşem ve ürkütücüler.

Tek bir beyaz balıkçılın resmedildiği tablonun önünde durdu. Büyük kuş, gri selvi gövdelerinin, yırtık pırtık gri yosunların ve duman grisi sabah sisinin arasında küçük ve önemsiz görünüyordu. Sıcak, havasız odada durdu ve tablonun onu içine çekip yuttuğunu hissetti. Sislerin soğukunu hissedebiliyor, bataklığın kokusunu alabiliyor, uzaklardan kuşların çığlıklarını duyabiliyordu.

Tüm resimler, izleyiciyi bataklığın ortasına ve sanatçının ıstırabının merkezine çekme yeteneğine sahipti. Olağanüstüler.

«Oh, Lucky,» diye fısıldadı, acı bir şekilde anladığında. Gözlerini kapattı ve ellerini yüzüne bastırdı.

Bu, onun istemediği şeydi, onun maço cesaretinin ötesini görmesi, çünkü bulacağı şeyden utanç duyduğu için değil, çok kişisel, çok özel olduğu için. O, iç dünyasını kolayca paylaşan bir adam değildi

iç dünyasını paylaşan bir adam değildi; bunu başından beri biliyordu. Ama iç dünyasının bu kadar hassas, bu kadar acı ve özlem dolu olacağını hiç tahmin etmemişti.

Kendini kucaklayarak, bataklık üzerinde oluşan fırtınayı resmeden bir tabloya baktı. Öfkeli gökyüzü, bataklığın sessizliği üzerinde gri, yeşil ve sarı renklerin karmaşasıyla çalkalanıyordu. Gözleri yaşlarla doldu.

O, ona birden fazla kez, hayatını kurcalamasını istemediğini söylemişti. O, onun istemediği bir rehber ve istemediği bir ev sahibinden başka bir şey değildi. Ama o, profesyonel merakını bahane ederek ısrar etti ve kendisini, onun gerçekte ne kadar tehlikeli olduğunu bilmeye hakkı olduğuna inandırdı ve böylece en temel insan hakkı olan içsel mahremiyet hakkını ihlal etti.

Gitmek için döndü ve geri sıçradı, kalbi boğazına kadar çıkarken şaşkınlıkla nefesini içine çekti. Lucky açık kapıda durmuş ona bakıyordu. Tamamen hareketsizdi, ama etrafında korkunç bir gerginlik hissediliyordu. Gözleri yaklaşan bir fırtınayı haber veren şimşek gibi parlıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Serena. Titrediğini fark etti. "Buraya girmemeliydim."

«Hayır, gelmemeliydin,» dedi, sesi alçak ve öfkeyle titriyordu öfkeyle titriyordu.

Ona bakarak, öfkeye kapılmamak için kendini zor tutuyordu. Bu odada yaptıklarını kendisi için yapmıştı. Bu, Orta Amerika'dan döndüğünde onun tesellisi, kurtuluşu olmuştu. Bu odada saatler geçirmiş, iyileşmiş, zihnini bir arada tutmak ve onu parçalamaya çalışan duyguları dışa vurmak için tuvallere odaklanmıştı. Bu resimler, onun en özel duyguları, kaçamadığı acısı, kabul etmek istemediği korkusuydu. Birinin bunları görmesi, ruhunu çıplak bırakıp herkesin gözü önüne sermek gibiydi. Bu düşünülemez bir şeydi. Ve şimdi kaçınılmazdı.

"Merak etmek istemedim," dedi Serena aptalca.

"Tabii ki istedim," diye tersledi Lucky. Odaya girdi ve öfkeyle sarsılan hareketlerle resimlerin üzerine bezler atmaya başladı.

"Psikologlar en iyi bunu yapar, değil mi? İnsanların kafalarının içine girip sırlarını ortaya çıkarırlar."

"Sadece yasadışı bir şey yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordum. Kiminle kaldığımı bilmeye hakkım var," dedi, sözleri ona bile kendini beğenmiş ve aptalca geldi.

Aniden dönüp onu kollarından yakaladı, kendine doğru çekip eğildi, böylece kız sırtını kamburlaştırıp ona bakmak zorunda kaldı. "Burada hiçbir hakkın yok," diye homurdandı. "Sen buraya ait değilsin. Burası kibar bir toplum değil, Shelby. Benim kurallarım dışında başka kural yok."

"Serena." Adı dudaklarında titriyordu. Ona, gözlerindeki vahşi bakışa baktı ve ilk kez ondan gerçekten korktu. "Ben uçurumun kenarındayım... İnsanlar onun yarı deli olduğunu söylüyor..." "Ben Serena, Lucky," dedi yumuşak bir sesle, kalbi çarparak onun o uçurumun kenarından geri çekilmeye çalışmasını izledi.

Lucky ona göz kırptı, zihni karanlıktan geri çekildi ve onun söylediklerini fark edince ürperdi. Dikleşti ve onu aniden bıraktı. O, şövaleye çarptı ve üzerinde duran tuvali salladı.

«Kim olduğunu biliyorum,» dedi acı bir sesle. Ellerini saçlarının arasına geçirip, kafası aşağıda, gözleri öfke, acı ve korkuyla parıldayarak, kafeslenmiş bir kaplan gibi odanın içinde volta atmaya başladı.

"Lanet olsun sana. Lanet olsun sana," diye mırıldandı, ciğerlerinden nefesler hızla girip çıkarken. Ondan çok şey alınmıştı: gençliği, masumiyeti. Geriye kalan tek şeyi gururu ve mahremiyeti gibi görünüyordu ve orada durup ona korku dolu gözlerle bakan kadın, ikisini de elinden alıyordu. Onun müdahalesini istemiyordu. Onun getirdiği geçmişini hatırlamak istemiyordu. Onun kanında yaktığı ateşi istemiyordu. Lanet olsun ona, lanet olsun!

Serena, şövaleyi sabitlemek için elini uzattı ve aynı zamanda kendini de dengeledi. Lucky'nin adımlarını izledi, içindeki duyguların fırtınasını izledi ve bu duyguları içinde tutmak için verdiği müthiş mücadeleye tanık oldu. İzlerken, korkusu azaldı ve yerini daha güçlü bir duygu aldı: ona ulaşma ihtiyacı.

«Lucky, seni incitmek istemedim,» dedi yumuşak bir sesle. «Çok üzgünüm.

Gerçekten, çok üzgünüm."

Lucky aniden durdu ve ona yan bakarak, erimiş altın kadar parlak ve sıcak gözleriyle baktı. Karanlık yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. «Üzgünsün. Hayatıma giriyorsun, mahremiyetimi ihlal ediyorsun, beni savaşlarına sürüklüyorsun ve tek söylediğin üzgün olduğun. Beni kendi amaçların için kullanıp, bir özürle her şeyi mazur gösteriyorsun. Çok medeni. Çok uygun. Dieu, bu tam da Sheridan kızlarına yakışır bir davranış değil mi?»

Sözler kulaklarında çınlayan zil sesleri gibi yankılandı. Uzanıp onları geri alabilseydi, alırdı, ama orada asılı kalmışlardı

orada asılı kalmışlardı. Serena onun bakışlarını karşıladı, yüzünde yeni farkına vardığı şeyler ve sorularla doluydu.

"Shelby'yi ne kadar iyi tanıyorsun?" diye dikkatlice sordu, cevabı duymak istemiyordu.

"Onun ikizinin beni aynı yolculuğa çıkarmaması gerektiğini bilecek kadar iyi."

Serena, Shelby ve Lucky'nin birlikte olduğunu düşününce içini delen kıskançlık duygusuna hazırlıklı değildi. Bu mümkün görünmüyordu. Buna inanmak istemiyordu, ama başka seçeneği yoktu.

"Ben Shelby değilim," dedi, soğukkanlılığını koruyarak. "Shelby'ye hiç benzemiyorum. Seni incittiyse üzgünüm, ama onun günahlarının bedelini ben ödemem, Lucky."

«Boş ver,» diye mırıldandı. «O çok uzun zaman önceydi.»

Kadının başka soruları olduğunu görebiliyordu, ama kadın bunları dile getirmeden önce, başını çevirip tekrar volta atmaya başladı, sanki bu, hayatının gidişatını değiştiren önemli bir olay değilmiş gibi konuyu geçiştirdi.

"Burada ne bulacağını sanıyordun, ma petite? Kaçak mal mı? Silah? Uyuşturucu?»

«Bana kaçak avcı olduğunu düşündürdün,» dedi Serena sakın bir sesle. «Neden, Lucky? Neden kötü biri olduğunu düşündürdün, oysa değilsin?»

Seni uzak tutmak için. Yaralanmanı önlemek için. Gözlerinin arkasında şişip zonklayan düşünceleri tutmak istercesine, ellerinin avuç içlerini şakaklarına bastırdı. Ona doğru ilerlemeye başladığında, güçsüz bir öfke, suçluluk ve hiddetle hayvan gibi kükredi. Serena irkildi, ama yerinde kalarak bir cevap bekledi. Lucky ona atladı ve onun hemen önünde durdu.

«Bana bakıp kötü bir şey görüyorsun. Çünkü ben öyleyim,» diye ısrar etti.

«Senin görmemi istediğin şeyi gördüm, gerçekte kim olduğunu değil.»

"Mais non, chere," dedi acı bir şekilde. "Sen her şeyi gördün."

"Bu yalan. Peki ya bu?" Serena, şövale üzerindeki yarı bitmiş tuvali işaret etti. "Bunu görmeme izin vermezdin. Burada kötü bir şey yok. Resimlerin çok güzel ve dokunaklı, Lucky. Neden görmeme izin vermedin? Çok mu fazla şey gösteriyorlar?"

Küfürler savurarak, onu itip geçip, şövale üzerindeki tuvali kaptı ve dev bir frizbi gibi odanın diğer ucuna fırlattı. Tuvali,

Çalışma tezgahının ayağına çarptı ve gergi, tuvalin bir tarafı boyunca ikiye bölünerek onu mahvetti.

«Kumaş ve pigment,» dedi Lucky. «Hepsi bu kadar. Zaman geçirmek için yapıyorum. Fazla anlam yüklemeyin, Dr. Sheridan,» diye uyardı, tekrar ona doğru eğilerek. «Sembolizm ya da metafor aramayın. Emin olun, size dokunmak istediğim tek yol ellerim,» dedi, onu kendine doğru çekerek, zar zor dizginlediği bir şiddetle.

"Sana bu şekilde dokunmak istiyorum, chere," diye vahşice fısıldadı, ellerini saçlarından sırtına ve kalçalarına doğru kaydıldı. Parmakları etine bastıldı, sertçe okşadı, şefkat göstermeden okşadı. "Sana dokunmak istediğim tek yol bu." Bir elini kaldırıp bluzunun ince kumaşı üzerinden göğsünü avuçladı. "Sana verebileceğim tek şey bu, almana izin vereceğim tek şey bu."

Ağzını tamamen indirip onu sertçe öptü.

Onu itmesi gerekirdi. Sağduyu Serena'ya onu itmesini söylüyordu. Sağduyu ona, kaçak avcı ya da sanatçı olsun, Lucky Doucet'in sorunlu bir adam olduğunu, kendini paylaşmayacak bir adam olduğunu söylüyordu. Bu konuda ona açıkça uyarıda bulunmuştu. Tek istediği buydu, fiziksel, cinsel. Arzu istiyordu, başka bir şey değil. O ihtiyaç bile ona isteksizce, öfkeyle verilmişti. Onu istiyordu, ama bundan hoşlanmıyordu. O onu istiyordu ve bu onu şaşırtıyordu. Kendini asla vermeyecek bir erkeği isteme tuzağına düşmeyecek kadar akıllı bir kadındı. Bir barbar istemeyecek kadar kurnaz ve sofistikeydi, kontrolü tamamen teslim etmeyecek kadar kontrol ihtiyacında olan biriydi.

Onu uzaklaştırmalıydı. Ama yapmadı. Yapamadı. Onun dokunuşunu, öpücüğünü istiyordu. Evliliği boyunca uykuda olan içgüdüsünü uyandırmıştı. şimdi hayatla, açlıkla kkryordu. Bu onu korkuttu ve heyecanlandırdı, ve savaşmadan teslim oldu çünkü sağduyusu ne kadar yanlış olduğunu söylese de, içindeki kadın bunun doğru olduğunu söylüyordu.

İçindeki kadın, gerçek tutkuyu hiç tatmamış olan kadın, şimdi bu adamla, sanatçı ruhlu bu savaşçıyla, onu arzuluyordu. Onun bir suçlu olduğu düşüncesiyle kendini kontrol altında tutmuştu, ama o bir suçlu değildi. O, gizli korkuları olan bir adamdı. O, hassasiyetini, içsel yalnızlığını, iyiliğini sertlik ve tehlike maskesi ile örten, sevgiye ihtiyacı olan ama onu elde etmek için asla elini uzatmayan bir adamdı.

Serena onu itmedi. Ona karşı eridi.

Lucky, ağız onun ağzının altında yumuşarken çaresizce inledi. Böyle olmasını istememişti. Onu itmek, korkutmak, uzaklaştırmak, duygusal olarak ondan uzaklaşmasını sağlamak istemişti. Ama onun direnci eridiği anda, öfkesi de eridi. İhtiyaç, bir tsunami dalgası gibi onu sardı. Ona dokunmak, onu tatmak, onu kucaklamak istiyordu. Kendini onda kaybetmek istiyordu. Bunun delilik olduğunu biliyordu, ama karşı koyamayacağı kadar tatlı bir delilikti.

Başını birkaç santim kaldırdı ve gözlerine baktı. Gördüğü şey, kendi şaşkınlığının, ihtiyacının ve bu ihtiyaca karşı duyduğu ihtiyatın bir yansımasıydı.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı, sorunların köküne inen ezici duyguların düğümünü çözerek. "Seni istiyorum, Serena."

"Biliyorum."

Sözleri, dudaklarından geçen seslerin gölgesinden biraz daha fazlasıydı, dudakları onun öpücüğünden şişmişti. Örgüsü çözülmüş ve saçları omuzlarına dağınık bir şekilde düşmüştü, yukarıdaki pencereden gelen bir ışık huzmesi saçlarını altın rengi yapıyordu. O, baştan çıkarmanın vücut bulmuş haliydi, Lucky'nin direnmeye niyeti olmayan bir baştan çıkarma.

«Dün gece durdum,» diye hatırlattı ona. «Bu sefer durmayacağım, chere.»

Serena, onun karnına sert ve acil bir şekilde bastırdığını hissedebiliyordu ve onun söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu. Erkeklerin, zamanın başlangıcından beri eşlerini sahiplendikleri gibi, onun da onu sahiplenmek istediği düşüncesi, içini ilkel bir heyecanla doldurdu. Ağzını tekrar onun ağzına yaklaştırdı, yudumladı, tadına baktı, onu denedi. Serena, ellerini onun yüzüne koydu ve dudaklarını daha sıkı bir şekilde onun dudaklarına bastırdı, onu durdurmaya niyeti olmadığını belli etti.

Akıl ve mantık devre dışı kalıp içgüdü kontrolü ele geçirdiğinde, onun dilinin hamlesine hevesle karşılık verdi. Ağzını onun tadı ile doldurdu, vücudunu onun sıcaklığı ve ham gücü ile sardı. Kollarını onun boynuna doladı ve göğüsleri onun göğsüne yapıştığında nefesini tuttu.

Lucky bir eliyle alt vücudunu kendine sıkıca çekti ve diğer elini aralarına kaydırarak bluzunun açık yakasını aradı ve buldu. Onun tenine dokunmaya, onu görmeye ihtiyacı vardı. Parmaklarını kumaşa geçirip aşağı doğru çektiğinde üst düğme yerinden çıktı. Düğmeler tek tek pes ederek yere düştü.

Öpücüğünü çenesinden boğazına doğru indirdi, bluzunu omuzlarından çıkarıp bir kenara attı. Başparmaklarını sütyeninin askılarının altına soktu

ve omuzlarından aşağı indirdi, kupaları çıkarıp göğüslerini dokunuşlarına, bakışlarına, pcğnn açlığına maruz bıraktı.

Serena, sertleşmiş bir meme ucunu ağzına alıp kuvvetlice emdiğinde çığlık attı. Parmaklarını onun siyah ipeksi saçlarına doladı ve vücudunu saran sıcaklık onu sararken onu kendine daha da yaklaştırdı.

Birlikte buruşuk kanvas örtünün üzerine diz ktler. Serena geriye yaslandı, Lucky'nin ağzının sıcaklığına doğru eğildi. Dudaklarının ekiciliği, dilinin pürüzlülüğü, diğer göğsünü yoğuran elinin hissi enfesti. Kendi elleri onun geniş omuzlarında huzursuzca hareket etti, tişörtünün kumaşını yumruklarında topladı.

Lucky geri çekildi ve tişörtü yırtıp bir kenara attı, gözlerini Serena'dan ayırmadı. Bakışları yakıcı, ateşli ve arzuyla doluydu. Onun yüzündeki yoğunluk ve vücudunun mkemelliği Serena'nın nefesini kesti. Vücudu, kaslardan oluşan canlı bir heykel gibiydi. Serena'ya göre, o a ve vahşi, tek bir amaca odaklanmış, mükemmel bir erkek hayvandı.

Adam onu tekrar kollarına aldığında Serena şaşkınlık sesini çıkardı, sonra temasla inledi. Tenleri birbirine değdi, yumuşak beyaz ten sert, bronzlaşmış kaslara, kadın erkeğe. Serena ona dokunmanın gücüyle titredi ve onun tarafından sahip olunacağı düşüncesi onu heyecanlandırdı.

Adam onu sertçe, vahşice öptü, kollarıyla onu kendine çekti, elleriyle sırtını okşadı, onu sertçe kendi heyecanına bastırdı, sonra ellerini şortunun düğmesine doğru kaydırđı. Bol haki şortu dizlerinin etrafına düştü. Adam parmak uçlarını klotunun bel kısmına takıp ipek ve dantelden yapılmış parçayı kalçalarından çekip kopardığında, Serena onun ağzına doğru nefesini tuttu.

Bir eliyle çıplak kalçasını ve lezzetli yuvarlak kalçalarını okşarken, yoğururken, sıkarken, kaldırırken ona fısıldadı. Diğer elinin parmakları, uyluklarının birleştiği yerde bulunan koyu sarı buklelerin içine kayarken, ötesinde yatan sıcaklığı ve ipeksi yumuşaklığı ararken, kulağının kabuğuna seks sözleri, övgü sözleri, anlamadığı bir dilde sözler mırıldandı.

Serena nefesini toplayıp onun adını fısıldamaya çalıştı, ama başaramadı. O, onu samimi ve bilinçli bir şekilde okşadı, hazır olup olmadığını test etmek için parmağını onun sıcaklığına kaydırırken, ondan bir başka inilti kopardı. Kalçaları, elinin baskısına karşı hareket etti, onu davet etti, sessizce yalvardı.

Lucky başını kaldırıp ona baktı. Gözleri kapalıydı, dudakları aralıktı. Sırtı kavisli bir şekilde ona doğru hareket etti ve dolgun göğüslerini yukarı doğru itti. Omuzlarına dökülen saçlarıyla, şehvetli bir melek gibi görünüyordu. Sinir bozucu soğukkanlılığından eser yoktu. Sofistike bir zarafet izi yoktu. O, bir erkeği isteyen, onu isteyen bir kadındı ve vücudu bunu gizlemiyordu. Duygularına kapılmış, onun eline doğru hareket etti, kadınsı yarıklarının yumuşak yaprakları nemli ve sıcaktı.

Arzu, Lucky'nin içinde bir cehennem gibi kükrüyor, akıl sağlığını yalıyor, kasıklarında nabız gibi atıyordu. Hiçbir zaman böyle bir kadın istememişti. Hiçbir zaman. Onu tüm varlığıyla istiyordu ve o da ateşli ve onun için hazırdı, vücudu onu alması için yalvarıyordu. Burun delikleri, bir kısrağın kokusunu alan bir aygır gibi genişledi, kafası pahalı parfüm ve ince bir tahrik kokusuyla doldu.

Ondan uzaklaştı ve kot pantolonunun fermuarını açmaya çalıştı, düğmeyi beceremedi ve ereksiyonunun üzerinden fermuarı indirmek için uğraştı. Kız parmaklarını onun etrafına doladı, penisinin uzunluğunu ve kalınlığını ölçtü. Aşağı doğru okşadı, elini açarak onu nazikçe kavradı, sonra elini yavaşça yukarı çekti, parmaklarını sıkarak onu titretmeye başladı. Kızın başparmağı kadifemsi ucunu okşadığında Lucky nefesini tuttu.

Dudaklarını göğsüne bastırdı ve dilinin ucuyla bir meme ucunu okşadı, Lucky ise kontrolünü tamamen kaybetti. Göğsünden başlayan ve boğazının arkasına kadar çıkan vahşi bir hayvan inlemesi ile ondan uzaklaştı. Onu hemen şimdi istiyordu. Hem de hemen.

Serena'yı sırt üstü yatırdı ve üzerine çıktı, onu tek bir hamlede tamamen içine almaya çalıştı, onu kendine ait kılma ihtiyacı çok güçlüydü. Serena çılgık attı ve tırnaklarını onun sırtına geçirdi, vücudu onun girişine karşı gerildi.

«Oh, tatlı tanrım,» diye inledi Lucky, dirsekleriyle kendini onun üzerinde destekleyerek, vücudunun sıkı ve ıslak eldivenine gömülme içgüdüleriyle mücadele etti. «Hepsini al, bebeğim,» diye yalvardı. «Lütfen, lütfen, Serena! Hepsini. Hepsini.»

"Oh, Lucky," diye nefes nefese kaldı. "Yapamam. Sen çok..."

«Şşş...» diye fısıldadı, dudaklarını şefkatle kadının şakağına değdirdi. «Sadece rahatla, chere,» diye devam etti baştan çıkarıcı bir sesle, kendi vücudunu

«Rahatla. Her şey yoluna girecek. Çok güzel olacak. Benim için rahatla, tatlım. İşte böyle. Çok iyi.»

Kız onun altında tereddütle hareket etti, bir santim daha aldı, sonra onu sıkıca kavradı ve onu başka bir ecstasy seviyesine taşıdı. Lucky, tutkusunu acımasızca kontrol etti, kendini ona sokma, kendini sonuna kadar gömme dürtüsünü dizginledi. Kızın yanağından saçlarını geriye doğru itti ve onu yavaşça, derinlemesine öptü, kızın vücudu onun altında gevşerken, yavaş yavaş içine girdi.

«Bir yumruk kadar sıkımsın,» diye nefes nefese fısıldadı, dudakları onun dudaklarına değiyordu. Vücudu ona uyum sağlamak için hafifçe dalgalanırken, kendini sabit tutmak için çabaladı. «Mon Dieu, Charleston'daki o adamlar güzel bir kadına ne yapacaklarını bilmiyorlar mı?»

Serena ona cevap vermedi. Veremedi. Konuşacak durumda değildi, son yattığı adamın adını bile hatırlayamadığını, çünkü o adın zihninden kalıcı olarak silindiğini söyleyemeyecek durumdaydı. Tek düşünebildiği Lucky'ydi. Tek hissedebildiği Lucky'ydi, onu dolduran, onu geren, onu öpen. Elleriyle terden kayganlaşmış sırt kaslarını okşadı, parmağını omurgasının çukuruna doğru kaydırды. Elleriyle gergin kalçalarını kavradı ve onu tamamen içine almak için kalçalarını eğerek onu daha derine çekti.

Onun iri vücudu ona bastırdı ve yavaşça hareket etmeye başladı, içine girip çıkarken her itişte hız ve güç kazandı, ta ki her girişinde kalçalarını yerden kaldırmaya başlayana kadar. Serena ona doğru eğildi, ona ulaşmak için zorladı, şimdiye kadar sadece tahmin ettiği bir şeye doğru zorladı. Bu, daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu, içinden bir balon gibi büyüyen, akıl sağlığını uzaklaştıran, kontrol ihtiyacını bir kenara iten bu yoğun heyecan duygusu. Hem korkutucu hem de heyecan vericiydi, onu bir duygu dalgasıyla süpürüp götürüyordu.

Lucky'ye, sanki onu gerçek dünyaya bağlayabilecekmiş gibi sarıldı. Kollarını onun etrafına doladı, bacaklarını onun ince kalçalarına doladı. Ve yine de vahşi his büyüdü, daha sıcak, daha parlak ve daha yoğun hale geldi, milyonlarca parlak parçaya ayrılana kadar şişti.

«Lucky!»

Lucky onun doruğa ulaştığını hissetti, adını haykırdığını duydu, sonra kendi bilinci bulanıklaştı ve onun içinde patladı. Boğuk bir çığlık atarak ona doğru eğildi, düşünemiyordu, onun vücudunun etrafında

onun vücudunun etrafında hissettiği enfes titreşimden başka hiçbir şey düşünemedi. O an o kadar tatlı, o kadar mükemmel, o kadar altın değerindeydi ki, bir an için ruhundaki tüm karanlık yok oldu ve uzun zamandır ilk kez kendini temiz, bütün ve huzurlu hissetti. O duyguya, Serena'ya sarıldı, sanki onda bulduğu iyiliğin bir kısmını emebilecekmış gibi onu kendine çekti.

Gerçeklik yavaş yavaş geri döndü, sanki bir sisin içinden çıkıyormuş gibi. Boya lekeli muşamba. Şövale ayakları. Panjurların arasından süzülen gün ışığı çizgileri. Altında yatan kadın.

Serena'ya baktı ve göğsünde acı verici bir sıkışma hissetti. Serena sessizce ağlıyordu, başı yana dönmüştü, gözyaşları sivri kirpiklerinin arasından sızıyordu. Onu incitmişti. Serena'nın ne kadar gergin olduğunu hissetmişti, ama yine de kendi ihtiyacının onu ele geçirmesine izin vermiş ve onu ölümüne becermişti. Tanrım, ne tür bir hayvana dönüşmüştü?

Kendine defalarca kimseyi ve hiçbir şeyi umursamadığını söylemişti. Lucky bunu kaldıramıyordu. Kadınlara nazik ve saygılı davranmak üzere yetiştirilmişti. Yıllar içinde içinde kök salmış olan sinizmine rağmen, bir erkeğin bir kadına fiziksel şiddet uygulaması, gücünü kullanarak onu ezmesi fikri ona iğrenç geliyordu. Serena'ya, cesur, gururlu Serena'ya, asil maskesinin ardında gizli korkularını saklayan Serena'ya zarar verme fikri, itiraf etmek istediğinden daha fazla canını yakıyordu.

Elini hafifçe titreyerek, saçlarını şakaklarından geriye doğru taradı. «Serena? Serena, özür dilerim...»

«Özür dileme,» diye fısıldadı. «Ben iyiyim.»

"Sana zarar verdim. Çok sert davrandım. Ben..."

"Hayır. Bu bana daha önce hiç olmamıştı," dedi, özrünü itirafıyla keserek.

Lucky, anladığında onun üzerinde hareketsiz kaldı. «Hiç mi?»

Kız başını çevirip ona titrek bir gülümseme attı. «Öyle değil. Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Seks konusunda hiç iyi olmadım.»

Lucky'yi, onun bakire olduğunu söylemesi dışında, hiçbir şey bu kadar güçlü ve anında tahrik edemezdi. Onu başka hiçbir erkeğin götürmediği bir yere götürdüğünü bilmek, bundan sonraki en iyi şeydi. İçinde sahiplenme duygusu yükseldi ve bir kez olsun bununla savaşılmaya ya da inkar etmeye çalışmadı. O, onundu. Bunu temel, içgüdüsel bir düzeyde hissediyordu. O, onundu.

Hâlâ Serena'nın kadınlığının ipeksi cebinde sıkıca sarılmış olan vücudu güçlü bir şekilde kıpırdadı ve Serena'nın vücudu otomatik bir tepkiyle onun etrafında sıkılaştı. Ona baktı ve adını koyamadığı güçlü bir duygunun pençesine kapılmış gibi hissetti.

. Kız ona baktı, gözleri karanlık ve ıslaktı, nefesi kesilirken dudakları yumuşakça açıldı.

«Oh, ma jolie fille,» dedi Lucky, başını eğip nazikçe kızın boynunu okşayarak. «Bu senin cennete ilk yolculuğun olabilir, ama kesinlikle sonuncu olmayacak.»

BÖLÜM 10

Bu rüyayı yüzlerce kez görmüştü, kendini general ve uyuşturucu baronu ilan eden Juan Rafael Ramos'un özel hapishanesinin altındaki kanalizasyon tüneline sürünerek ilerliyordu, dumanlar onu boğuyordu, sorgu odalarındaki mahkumların çığlıkları taş duvarların arkasından başka bir boyuttan gelen işkence gören ruhların ürkütücü çığlıkları gibi ona ulaşıyordu.

Ramos'un adamları tarafından ilk kez "sorguya çekildikten" sonra bilincini geri kazandığı günden beri bu kaçıışı planlamıştı. Onlar onu işkence ettikçe plana odaklanmış, dayanılmaz acıya değil özgürlüğe konsantre olmuş, karanlık ve nemli hücrede geçirdiği sonsuz saatler boyunca bunu zihninde defalarca canlandırmıştı. Artık tünelin sonu tam anlamıyla görünür olmuştu. Parmaklarını paslı ızgaraya geçirip onu dışarı itti. Diğer tarafta, parlak bir ışık topunun içinde Ramos, Amalinda Roca ve Yarbey R. J. Lambert duruyordu.

Önce Lambert'e saldırdı ve onu sert bir metal çubukla öldürdü. Kan, yangın musluğundan su fişkirir gibi vücudundan fişkirdi ve etrafında omuzlarına kadar ulaşan kalın ve ılık bir gölet oluşturdu. Bir kadının kahkahasını duydu ve etrafında akan sıvının hareketlerini engellediği halde yavaşça o yöne döndü. Amalinda onun üzerinde uçuyordu, uzun saçları rüzgarda dalgalanan flama gibi etrafında dalgalanıyordu.

Onu tanıdığı anda, yüzü grotesk bir şekilde bir canavarın hırlayan yüzüne dönüştü, dişlerinden zehir damlıyordu. Parmakları yılanlara dönüştü, boğazını sardı ve başını kanın girdaplı akıntısının altına çekerek onu boğdu. Basıncı, ciğerlerindeki acıyı, boğazının arkasında yükselen paniği hissedebiliyordu...

Lucky birdenbire uyandı, nefes nefese kalarak göğsündeki baskının kaynağını çılgınca aradı. Bir kadın yanağını onun kalbine dayamış yatıyordu, saçları gümüş rengi ipek bir perde gibi onun koyu teninin üzerine dökülüyordu. Shelby. Hayır, hayır, dedi kendi kendine, bir başka kötü anı dalgasını uzak tutmaya çalışarak. Shelby değil. Serena.

Gerçekliği kabustan ayırmak, Serena'nın kim olduğunu ve nerede olduklarını anlamak uzun zamanını aldı. Düşünce ve duyguların parçaları zihninin kenarlarında toz gibi uçuşuyordu ve o özenle uygun parçaları seçip geri kalanını çılgınca bir kenara itmeye çalışıyordu.

Serena. Güvenlik. Ev.

Serena başını kaldırdı ve uykulu gözlerle ona baktı, sessizce soru sorar gibi. Lucky hiçbir şey söylemedi. Onun altından yavaşça çıktı ve yataktan ayrıldı, çıplak ayakla ön pencereye doğru yürüdü.

Soğuk ter cildini kapladı. Parmaklarını saçlarına geçirdiğinde saçları nemliydi, saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. Titriyordu, belki dışarıdan belli olmuyordu, ama içten içe şiddetle titriyordu ve kalbi gök gürültüsü gibi atıyordu. Ellerini açık pencerenin çerçevesine dayadı, temiz hava almaya çalıştı, korku aklının sınırlarını parçalarken dayanmaya çalıştı. Korku boğazına kadar yükseldi ve onu boğmaya başladı, öksürdü ve bu hissi bastırmak için pencere çerçevesine daha sıkı tutundu.

Kabuslar ve onların ardından gelen titreme, belki de bu sefer zihninin sınırlarından karanlığı geri püskürtemeyeceği korkusu, yorgunluk, pişmanlık... Bunlar eski dostlardı. En çok istediği şey uzanıp uykuyla tüm bunlardan kaçmaktı, ama bu gece yine uyuyamayacağını biliyordu. Rüyalar çok korkunç, çok canlı, onu uçurumun kenarına çekmeye çalışan çok baştan çıkarıcıydı.

Bu gece yine uyuyamayacaktı çünkü korkuyordu ve korktuğu için utanıyordu. Daha güçlü bir adam uyuyabilirdi. Daha iyi bir adam bu tür şeytanların eziyetine maruz kalmazdı. Serena'nın tüm bunları gördüğünü bilmek utancını yüz kat daha artırıyordu ve o da bunu savuşturmak için derin öfke ve kendini koruma rezervlerine başvurdu.

Serena onu yataktan izledi. Yüzünü göremiyordu, ama pencereden içeri sızan soluk ay ışığı, başını eğmiş duran adamın omuzlarını ve sırtını gümüş rengi bir ışıqla kapladı. Her kas gergin, gergin ve komşusundan mükemmel bir şekilde ayrılmıştı. Nefes almaya çalışırken sırtı inip kalkıyordu. Onu uykusundan uyandıran ve şu anda tutunduğu bu zihinsel uçuruma sürükleyen kabusun ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, ona yardım etmek istediğiydi. Ona elini uzatıp, önceki gece onun yaptığı gibi ona gücünü sunmak istiyordu.

Yatağın yanındaki yerde duran giysi yığınının Lucky'nin tişörtünü buldu ve giydi. Yataktan kalkıp ona doğru yürürken tişört uyluklarının ortasına kadar indi.

"Ne oldu?" diye sessizce sordu. Uzun bir süre, ona cevap veren tek ses dışarıdan geliyordu: kurbağaların ve böceklerin cıvıltıları, uzaktan gelen bir rakunun kişnemesi.

"Rien," dedi sonunda, sonra ona İngilizce cevap vermediğini fark edince sabırsızca başını salladı. "Hiçbir şey."

Elini uzatıp koluna dokundu. «Lucky...»

"Hiçbir şey!" diye bağırdı, ona dönerek. Bu taktiksel bir hataydı. Serena geri çekilmedi. Bunun yerine, yüzüne baktı ve bir üniversite profesörünün ilköğretim ders kitabını okuduğu kadar açık bir şekilde okudu. Lucky tekrar pencereden dışarı bakmak için döndü ve sesini daha sakın bir tona getirdi.

"Seninle bir ilgisi yok. Sadece Orta Amerika'da kaldığım süreden kalan bazı şeyler."

«Orta Amerika'da ne yapıyordun?»

Ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. «Maryknoll Rahipleriyle birlikte orada değildim, orası kesin.

«Ordu mu?»

"Evet. Sam Amca için küçük bir iş yapıyordum. Önemli bir şey değildi."

«Boşuna kabus görmüyoruz.»

«Saçmalama,» diye mırıldandı.

«Eğer bunun hakkında konuşmak istersen, sana yardımcı olabilirim,» dedi Serena yumuşak bir sesle, gözleri endişeyle doluydu.

Lucky zorla gülümsedi. «Kendine bile yardım edemiyorsun,» dedi, sözlerinin kasıtlı acımasızlığı karşısında neredeyse yüzünü buruşturarak.

Serena onun sözlü saldırısını görmezden geldi. Lucky korkmuş ve incinmişti; saldırgan davranmak doğal bir tepkiydi. «Başkalarının sorunlarını çözmek daha kolaydır.»

"Evet, boş ver," diye homurdandı.

Serena omuz silkti ve kollarını önünde kavuşturdu. On dokuz yaşında gibi görünüyordu, onun tişörtünü giymiş, saçları açık, cildi ay ışığında pürüzsüz ve kusursuzdu. Lucky, yeni bir arzu ve tehlikeli bir şefkat hissetti. Bunlar, o anda omuzlarında taşıdığı diğer tüm duyguların yüküne eklendi ve bu yükün altında ezilmeden önce bunları silkelemeyi başarabilecek mi diye merak etti.

"Tamam," dedi Serena, başını sallayarak. "Sadece düşündüm ki..."

"Ne?" diye tersledi Lucky. "Ne düşündün? Gece yarısını seninle geçirdim diye, kafamı açıp içinde ne tür yılanlar olduğunu görmeye hakkın olduğunu mu düşündün? Bir daha düşün, melek."

Serena onunla tartışmak istedi. Onun rüyalarını neyin rahatsız ettiğini sorma hakkını istedi. Onun hakkında her şeyi bilmek istedi. Onun bu bilgileri kendisiyle isteyerek paylaşmasını istedi, ama onun

onun resimlerini onunla paylaşmayacağı gibi, bu bilgileri de paylaşmayacağını biliyordu. O, Serena'nın onun bir suçlu olduğuna inanmaya devam etmesinden daha mutlu olurdu.

Belki o da daha mutlu olurdu. İlk başta inandığı adamdan uzak dururdu.

Dönüp son birkaç saati paylaştıkları yatağa baktı. Gün geceye dönüşmüştü. Sevişmelerin arasında grenier'den aşağı inmişler, Lucky'nin stüdyosunun sert zemini yerine İspanyol yosunu ve kokulu kuru çiçekler ve otlarla doldurulmuş eski moda bir yatağın rahatlığını tercih etmişlerdi. Lucky, yavaşça, şefkatle, beklentiyi ve doruk noktasını uzatarak, onu daha önce hiç ulaşmadığı başka bir zirveye çıkardı. Vücudu hala o hislerle doluydu, her sinir ucu yanında duran adamın farkında olarak uğulduyordu.

«Buna bir anlam yükleme,» diye mırıldandı, onun bakışını takip ederek. «Sadece seks.»

Serena'nın ağzı alaycı, pişman bir gülümsemeyle kıvrıldı. «Vay canına, beni ucuz bir tek gecelik ilişki gibi hissettirdiğin için teşekkürler.»

"Kişisel bir şey değil."

«Oh. Anlıyorum,» dedi kuru bir şekilde. «Ben sadece uzun bir dizi ucuz tek gecelik ilişkiden biriyim. Bu beni çok daha iyi hissettiriyor. Bir kızı nasıl pohpohlayacağını iyi biliyorsun, Lucky.»

"Güzel sözler istiyorsan, yanlışı adama geldin. İçimde güzel hiçbir şey yok."

Serena, onun resimlerinin unutulmaz güzelliğini düşündü ama hiçbir şey söylemedi. Onun resimlerini görmesini hoş karşılamamıştı ve onun, onun lekeli zırhının altında gömülü olan diğer şeyleri görmesini de hoş karşılamayacaktı.

«Sana karşı dürüst davranıyorum, chere. Psikologlar her zaman bunu istemez mi? Dürüstlük? Doğruyu söylemek?»

Serena hiçbir şey söylemedi. İşin kötü yanı, içten içe bu gece ona yalan söylemesini tercih ediyordu. Duygusal olarak çok hassas bir durumdaydı; son iki günde o kadar çok şey olmuştu ki, bir erkeğin ona sarılması ve ona her şeyin anlamı olduğunu söylemesi, bu doğru olmasa bile, onu mutlu ederdi. Ama bu adamın bunu yapacağını düşünmek aptallık olurdu.

Lucky kimseyi kendisine bu kadar yaklaştırmazdı, yalan olsa bile.

Ondan uzaklaşarak, dikkatlice yürüdü. Sekse alışkın olmayan vücudunda, varlığını unuttuğu kasları ağrıyordu. Ekran kapısına gitti

ve bataklığa baktı. Önceki gece onu saran korku, bu gece belirgin bir şekilde yoktu. Başka şeyler onun önüne geçmişti: Gifford, Shelby ve Lucky'nin çok gerçek ve fiziksel varlığı. Lucky, kahramanı, anti kahramanı, sevgilisi.

Daha önce hiç sevgilisi olmamıştı. Lucky gibi bir adamı da hiç tanımamıştı - sert, musallat olmuş, karanlık ve karmaşık. Bu adamla bu yerde olmak, hepsi o kadar gerçek dışı geliyordu ki. Artık kendini tanıyamıyormuş gibi hissediyordu. Aynaya bakıp iki gün önceki haline benziyor mu diye görmek için çılgınca bir dürtü duyuyordu.

«İyi misin?» diye sordu Lucky.

Arkasına geçmişti. Vücudunun ısınısını hissedebiliyordu ve ona yaslanma isteğine direnemedi. Kolları otomatik olarak onu sardı, asla dile getirmeyeceği bir rahatlık sağladı.

Serena burnunu çekt, ağzının bir köşesinde alaycı, yorgun bir gülümseme belirdi.

"Tabii. Hayatım düzenli olarak altüst oluyor. Herkesin öyle değil mi?"

"Gidebilirsin. Charleston'a geri dön. Gifford'un bununla tek başına başa çıkmasını sağla."

«Hayır. Senin aksine, ben diğer insanlara karşı sorumluluklarım var. Onlardan ayrı yaşıyor olabilirim, ama bu onları hayatımdan çıkarabileceğim anlamına gelmez. Bu iş bitene kadar buradan ayrılamam.»

Lucky, sesindeki istifa ve inanç karışımını dinledi ve onu nasıl kız kardeşi ile karıştırabildiğini merak etti. Onların tek ortak noktası güzel bir kabuktu. Serena, Shelby ve Gifford sayesinde tekrar tekrar başvurmak zorunda kaldığı bir dürüstlük çekirdeği ve derin bir güç kaynağı saklıyordu. O hem sert hem de kırılıyordu, bu kombinasyon onu itiraf etmek istemediği bir şekilde etkilemişti. Ve burada her şey bitmeden, Serena'nın kalan masumiyetini de kaybedeceğini düşünmek onu incitti; hiç dokunulmayacağını sandığı bir yerinden incitti.

Güçlü bir kendini koruma duygusuyla bu duyguları inkar etti. Serena'ya karşı hissettiği şeyin arzu ve başka bir şey olmadığını kendine söyledi. Doyumsuz görünen bir arzu. Bu arzu, söndürülemez ama bastırılabilir bir ateşin parlayan kömürleri gibi içini tekrar kıpırdatıyordu.

Başını eğdi ve ağzını kızın yanağına ve şakağına değdirdi. "Her şey bitene kadar sana sahip olabilir miyim?" diye fısıldadı, elleri huzursuzca yukarı doğru, kızın kaburgaları ve karnından göğüslerine doğru ilerledi.

Serena, onun dokunuşunun sıcaklığı ve sözlerinin soğukluğundan titredi. Aşk ya da sevgi numarası yoktu. Sadece açık ve net gerçek vardı. Bunun kalbini incitmesine izin vermemeye çalıştı. Lucky uzun vadeli bir ilişki kuracak bir adam değildi. Onu istiyorsa, onun kitabından bir sayfa alıp bunu harika bir seks fırsatı olarak görmesi ve daha fazlasını beklememesi iyi olurdu. Bir macera, bir serüven, daha sonra Charleston'a ve akıl sağlığına döndüğünde geriye bakıp, bu pervasızlığa hayret edebileceği bir macera.

Her halükarda, başka seçeneği olduğunu düşünmüyordu. Onu elde edebileceği her şekilde istiyordu. Vücudu, sanki saatler değil haftalarca sevgiliymiş gibi ona tepki veriyordu. Onun parmakları tişörtün yumuşak pamuğundan göğüs uçlarını okşarken, içinde bir sıcaklık yükseldi ve göğüs uçları alev aldı. Onun ereksiyonunun sırtına bastırıldığını ve bacaklarının arasındaki hassas ete acımasızca attığını hissettiğinde, içini yakıp kavurdu. Onu kollarında döndürdü, tişörtünü yukarı çekerek tenine tenine yapışmasını sağladı.

"Sana doyamıyorum, chere," diye fısıldadı, yumuşak, ateşli öpücüklerle dudaklarını tattı. "Seni tekrar istiyorum."

Serena başını göğsüne yasladı. «Sanırım yapamam.»

Lucky parmağını Serena'nın çenesinin altına koydu ve başını geriye doğru eğdi. Yüzünde gördüğü şey reddetme değil, utançtı ve anlayışla yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Benim bunun için tam da uygun bir şeyim var, tatlım," dedi baştan çıkarıcı bir sesle, eğilip yanağına burnunu sürdü. "Hadi yatağa dön de, yaşlı Lucky öpsün ve iyileştirsin."

Sis, bataklığın üzerinde ince pamuk yumağı gibi asılı dururken, bataklığa en ilkel havasını veren Chanson du Terre'ye doğru yola çıktılar. Sanki dünyanın sular altında soğuduğu zamanların şafağı gibiydi. Dinozorlar bile buraya yakıştırdı.

Serena, zamanın dokusundaki bir delikten geçip dünyanın tarih öncesi dönemine düştüklerini, kendisinin ve Lucky'nin dünyadaki tek kadın ve erkek olduklarını hayal etmekte zorlanmadı. Bu, ona hiç de uymayan romantik bir düşünceydi, ama onu kafasından atmaya çalışmadı.

Lucky kayığı küreklerken, o sessizce manzarayı seyretti. Hâlâ bataklıkta kendini rahat hissetmiyordu - muhtemelen hiç hissetmeyecekti - ama Lucky'nin burayı resmettiği tabloları gördükten sonra algısı biraz değişmişti

Şimdi burayı onun gözünden biraz olsun görebiliyordu ve hem bataklığı hem de adamı daha iyi anlamaya çalışıyordu.

İkisi de sırlarla doluydu. İkisi de gizemli bir hava ile örtülmüş, izolasyon ve yalnızlık ile sarılmıştı. Lucky'nin buraya sığınmış olması şaşırtıcı değildi; bataklık onu anlıyordu. Serena, onu tam olarak anlayabilecek miydi, sırlarını çözebilecek miydi, yoksa bataklık gibi onun için bir bilmece olarak kalacak mıydı diye merak etti.

Onun hakkında daha fazla şey öğrenme arzusu, bilgi blokunda doldurulması gereken bir boşluk gibi içini kemiriyordu. Çocukken nasıl biriydi, neden üniversiteyi bıraktı, hangi olaylar onda sinizm tohumlarını ekti, bilmek istiyordu. Sorular dilinin ucunda dolanıyordu, ama Serena onları dile getirmedi. İlişkilerini derinleştirme arzusunu teşvik etmek aptalca olurdu. Lucky sınırları çok net ve özlü bir şekilde belirlemişti: Serena'nın kaldığı süre boyunca birbirlerinin bedenlerini paylaşabilir, ara sıra dostluğun temellerini sunabilirlerdi, ama daha fazlası olamazdı.

«Ne düşünüyorsun?»

Serena şaşkınlıkla başını kaldırdı ve Lucky'ye, maalesef suçlu bir ifadeyle baktı.

«Hiçbir şey,» diye mırıldandı. Yalan söylemede pek iyi değildi. Bu kelime muhtemelen yanaklarına kırmızı harflerle yazılmıştı. Lucky ona kaşlarını çattı ve o yorum yapamadan konuyu değiştirdi. «Chanson du Terre'deki bu durumla uğraşmak istemiyorum. Bu işe karışmak bana düşmez.»

İtme sopasını suya batırdı ve pirogue ileri doğru kayd. «Sen kendin söyledin, başka seçeneğin yok.»

«Biliyorum, ama bunu sevmek veya rahat hissetmek zorunda değilim. Kendimi dışarıdan gelen bir yabancı gibi hissediyorum. Shelby buna çok kızacak.»

«Burada Miz Shelby'nin duygularından daha önemli şeyler söz konusu.» dedi Lucky sert bir sesle.

Serena, onu daha iyi görebilmek için pirogue'un koltuğunda döndü. Çenesi sıkıydı, gözleri orta mesafedeki bir noktaya odaklanmıştı. Yüzü hiçbir şey belli etmiyordu.

«Aileniz birbirine yakın mı?» diye sordu. Lucky içten içe irkildi. Ailesi birbirine yakın mıydı? Evet, birbirlerine yakındılar, ev yapımı Cajun kumaşındaki dokunmuş iplikler gibi... tek bir istisna dışında: o. Döndüğünden beri mesafeli davranıyordu, bunun onları şaşırttığını ve incittiğini biliyordu. Onlar iyi

insanlardı, ailesi, kardeşleri, onun deneyimleri ve sorunlarıyla onları lekeleme riskine giremeyecek kadar iyiydiler. Sık olmasa da görevini yerine getirerek ailesini ziyaret ediyor, diğerlerini de ara sıra görüyordu, ama Doucet klanının dokusunda gevşek bir iplik olarak kalmaya devam ediyordu. Çözölmüş olan iplik, diye düşündü acı bir mizahla.

«Şanslı mısın?»

«Oui,» dedi kısaca. «Onlar yakın.»

«Kız kardeşim ve benim için bunu söyleyebilecek kadar şanslı olmadım. Plantasyonla ilgili olacaklar bu konuda pek yardımcı olmayacak gibi görünüyor.»

«Dediğim gibi, cherie, dikkate alınması gereken daha önemli şeyler var.»

Pirogu'yu kıyıya yönlendirdi. Serena etraflarına baktı. Bataklığın ortasında gibiydiler. Medeniyetin hiçbir izi yoktu, hedeflerinin izi de yoktu. Siyah su ve yoğun orman dışında görünen hiçbir şey yoktu. Lucky ona baktığında, sessizce soru sormak için kaşlarını kaldırdı.

«Sana bir şey göstermem gerek.»

Pirogdan atladı ve burnunu kıyıya çekti. Serena, ona elini uzattığında inatla yerinde kaldı.

«Bana göstermek istediğin şey nerede?» diye şüpheyile sordu.

"Bu yolun sonunda," dedi Lucky, ormanı işaret ederek.

Serena, Lucky'nin izini göremedi. Tek odaklanabildiği şey, ağaçların ve çalıların oluşturduğu vahşi karmaşa ve çalıların altında ne olabileceğiydi. Eski korkusu, yağ gibi duygularının yüzeyine çıktı.

Lucky nazikçe eliyle Serena'nın çenesini kavradı ve yüzünü ormana değil, kendisine bakması için yukarı çevirdi. «Bu yerden korkma, chere,» diye fısıldadı. «Sen benimlesin. Artık benimsin. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.»

Sert yüzüne bakarken, Serena onunla güçlü bir bağ hissetti, tutkulu bir şekilde bir araya geldiklerinde, onların bilgisi veya rızası olmadan kurulmuş bir bağ. O, Lucky Doucet'in kadınıydı, en temel şekilde ona bağlıydı. Erkeklerin binlerce yıldır kadınlarını koruduğu gibi, o da onu koruyacak ve ona sahip olacaktı.

«Bana güveniyor musun, cherie?»

«Evet,» diye cevapladı. Kalbim olmasa da hayatımla.

Ona güveniyordu. Sadece iki gün önce bu düşünülemez bir şeydi. Hiçbir zaman, bu kadar vicdansız, bu kadar vahşi, otoriteye karşı gelen ve sorunlarını şiddetle çözen bir adamın herhangi bir konuda güvenilir olacağına inanmazdı, ama artık Lucky'nin görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu biliyordu. O, işlenmemiş bir elmas gibiydi - dışı sert ve karanlık, içi ise çok sayıda yüzü olan.

Elini tuttu ve tekneye çıkmasına yardım etmesine izin verdi. Ayakları kıyıya değdiği anda onu kollarının arasına aldı ve görmek istediği yere taşıdı. İzlediği yol, eğrelti otları ve dikenli böğürtlen çalılılarıyla kaplıydı ve her iki tarafı ağaçlarla çevriliydi. Bataklık, insanın geçmişteki izlerini silmek için elinden geleni yapıyordu. Serena çoğunlukla hiçbir iz görmüyordu, ama Lucky sanki kasabanın ana caddesinde yürüyormuş gibi emin adımlarla ilerliyordu.

Onu başka bir derenin kenarındaki küçük bir açıklığa götürdü. Açıklık, akçaağaç ve manolya ağaçlarıyla çevriliydi, manolyalar son birkaç çiçeğinin yoğun kokusuyla havayı dolduruyordu. Derenin karşı kıyısı, beyaz tepeli papatya ve kara gözlü susanlarla noktalanmıştı. Yükselen güneşe karşı silüetleri beliren bir geyik ve ikiz yavruları su içmeye gelmişti.

Lucky, Serena'yı önüne dikti ve onu kollarının arasında korudu. Kıyıdan kıyıya uzanan su sümbülü salllarını işaret etti.

«Bu bitki bataklığı boğabilir» dedi yumuşak bir sesle. «Tek bir bitki bir sezonda altmış beş bin tane daha üretebilir. Altındaki bitkilere ışığın ulaşmasını engeller ve onlar ölür. Balıkların beslendiğı fitoplankton yok olur, balıklar da yok olur. Ördeklerin beslendiğı gölet otları ölür ve ördekler gider. İnsanlar bu bitkiyi buraya kazara getirmişler.»

Hafifçe döndü ve uzak kıyıdaki sazlıkların arasında, sazlıkların arasında kunduz benzeri bir hayvanın başının görüldüğü bir sazlık grubunu işaret etti. «İşte bir nut'ra. Onlar, üreme deneyleri için otuzlu yıllarda Lou'siana'ya getirilmişlerdi. Bazıları kaçtı. Şimdi bataklıklarda o kadar çok var ki, her yeri yiyip bitiriyorlar. Petrol şirketlerinin avcılarının girmesine izin vermediğı yerlerde çimleri tamamen yok ediyorlar. Çimleri bir arada tutan kökler olmadan bataklık toprağı parçalanıp akıp gidiyor ve Körfez'den tuzlu su sızarak her şeyi zehirliyor. Nut'rayı buraya insan getirdi.

"Buraya bakıp, buranın dünyadan çok uzak bir yer olduğunu düşünüyorsun," dedi. "Ama burada insanın müdahalesinin iki örneği var. Bataklık acımasız, yok edilemez bir yer gibi görünebilir, ama hassas bir denge ve kontrol mekanizmasına sahip bir yer. İnsanlar onu bir göz açıp kapayıncaya kadar yok edebilir."

«Bunu bana neden gösteriyorsun?» diye sordu Serena, omzunun üzerinden ona bakarak.

«Shelby, Talbot ve Tristar ile ilgilenmek için geri dönmeden önce bunu anlamayı istedim. Bu sadece Chanson du Terre'nin sorunu değil, melek, ve sadece kız kardeşinle veya Gifford ile olan ilişkinin sorunu da değil. Bu bütün bir ekosistem» dedi, sanki çok geç olmadan her yönünü ezberlemesi gerekiyormuş gibi vahşi doğaya bakarak. «Bu bataklık zaten yavaş yavaş ölüyor. Mississippi'nin, başından beri tarım arazisi olmaması gereken tarım arazilerini su basmasını önlemek için inşa edilen büyük kanallardan gelen çamurla doluyor. Tristar kendi navigasyon kanalını kazmayı planlıyor. Bu daha fazla çamur getirecek, Le bon Dieu, kimsenin göremeyeceği buraya ne dökeceklerini ancak o bilir. Kolun kadar uzun bir çevre suçları sicilleri var.»

Serena dikkatle dinledi, sadece sözlerini değil, sözlerinin ardındaki duyguları da anladı. Bu, eski kaçak avcı Lucky'nin sözleri değildi, sert adam Lucky'nin sözleri değildi. Bu, biyoloji öğrencisi Etienne'in, bu bataklıklarda büyüyen, onların sırlarını öğrenen çocuğun sözleriydi. «Burayı seviyorsun, değil mi?»

Lucky uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Bu bataklık onun eviydi, kurtuluşuydu, akıl sağlığının sınırında tutunmaya çalışırken iyileşmesine yardımcı olan yalnızlıktı. Sessizlik ağırlaşıyordu; cevabının önemi ile yüklenmişti.

«Evet» dedi sonunda. «Bundan nefret ettiğini biliyorum, ama burası benim hayatım.»

Onun itirafı Serena'nın kalbinin en hassas köşesine dokundu ve gözlerinin arkasında tehlikeli bir duygu dalgası hissetti. Bu, Lucky'nin iç dünyasının ilk kez onunla isteyerek, samimi bir şekilde paylaştığı parçasıydı.

Beyninin ne kadar aptalca olduğunu söylese de, kalbi bu küçük umudu açgözlülükle kucakladı. Lucky'nin kollarında döndü ve ona sarıldı, adını koymaya cesaret edemediği bir şey istiyordu ve o anda, ne kadar korkarsa korksun, burayı kurtarmak için her şeyi yapacağını hissetti, sadece Lucky'ye arzudan daha derin bir şey verebilmek için.

BÖLÜM 11

«BİR ŞEY YAPAMAZ MISIN, MASON?»

Shelby, geçici olarak Chanson du Terre'ye taşındıklarında kocasının kendi kullanımı için ayırdığı küçük çalışma odasında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Panel duvarları ve ahşap zemini olan karanlık bir odaydı, erkeksi deri mobilyalar ve küflü kitaplarla dolu raflarla doluydu. Geçen yüzyıldan kalma sert erkeklerin portreleri duvarlardan onaylamayan bakışlarla aşağıya bakıyordu. Shelby onları görmezden geldi, göğüslerinin altında kollarını sıkıca kavuşturarak odada dolaştı ve sessizlikte topuklarının tıklamasını dinledi.

Mason masadaki kağıtlardan dikkatini vermeden başını kaldırdı ve gözlüklerini burnuna itti. Shelby'nin yeni kırmızı ve siyah takım elbisesini incelerken gözlerinde sıkıcı, biraz boş bir bakış vardı. «Benden ne yapmamı istediğini tam olarak anlamadım, hayatım.»

Shelby, sabırsızlıkla yanan koyu renkli gözleriyle ona baskı yaptı. Ellerini masaya dayadı, yeni manikür yaptırmış parmaklarında granat ve elmas bir yüzük vardı. «Burke'ün söylediklerini duydun. Gifford'un yetersiz ilan edilmesi gerektiğini düşünüyor.»

"Şimdi, Shelby," dedi Mason, iyi niyetle gülümseyerek. Üzerinde çalıştığı kağıtları bıraktı ve ellerini düzgünce üstüne koydu. «Bunun neden işe yaramayacağını sana daha önce açıklamıştım. Öncelikle, karımın büyükbabasını, onun mal varlığının satışından kar elde etmek için ehliyetsiz ilan ettirsem, bu nasıl görünür? Bu olmaz, tatlım. Seçmenler bu tür şeylere hoşgörü göstermez. İkincisi, Serena buna asla razı olmaz.»

«Serena.» Shelby, masadan uzaklaşıp tekrar odada dolaşmaya başlarken, kız kardeşinin adını bir küfür gibi tükürdü. «Lanet olsun ona. Neden işler bizim için bu kadar iyi giderken geri dönmek zorunda kaldı? Her şeyi mahvedecek. Her zaman öyle yapar.»

Mason gülümsemesinin ardında ona tısladı. «Biraz inançlı ol, tatlım. Serena tüm hikayeyi duyduğunda mantıklı davranabilir.»

«Gifford'un tarafını tutacak,» diye tersledi Shelby, dağınık saçlarını düzgün Fransız topuzuna doğru düzelterek. «Eminim kafasını saçmalıklarla doldurmuştur. Ve kim bilir Lucky Doucet ona neler anlatmıştır.»

«Neden ona bir şey anlatsın ki? Onu sadece Gifford'un evine götürmesi için tuttu.»

«Şey...» diye durakladı, kocasının belirsiz meraklı bakışlarından kaçınarak.

«Şey... çünkü o deli, işte bu yüzden.»

Mason başını salladı. «Boşuna sinirleniyorsun.»

«Birimizin sinirlenmesi gerekiyor. Yakında para bulamazsak, başımız belaya girecek Mason. Seçim kampanyan için paraya ihtiyacın var ve yakında yeni evin satın alma işlemini tamamlamamız gerekiyor.»

«Eskisini satabilirsen çok yardımcı olur.»

Shelby durdu, elini kalbine koydu ve incinmiş gibi baktı, sanki kocasının önerisi ona bir kazık saplanmış gibi. «Evi satmaya çalışıyorum, Mason. Loughton'ların finansmanı son anda suya düşmesi benim suçum değil. Piyasanın şu anda durgun olması benim suçum değil.»

«Senin suçun olmadığını biliyorum, hayatım,» Mason onu teselli etmek için acele etti. «Tabii ki senin suçun değil. Sadece yüksek sesle dilek tuttum, hepsi bu.»

Shelby bu yeni kıyafeti satın almadan önce kredi kartının limitini doldurduğunu düşünerek, geri kalan dileklerini sessizce dile getirdi. Kırmızı deri ayakkabıların aşırı pahalı olduğuna dair içini kemiren bir his vardı, ama hiçbir şey söylemedi. Shelby'nin harcama alışkanlıklarını frenlemesi için daha önce yaptığı öneriler histerik tepkilerle karşılanmıştı.

"Sana ne dilediğimi söyleyeyim," diye mırıldandı Shelby, en etkili somurtkan yüz ifadesini takınarak. "Keşke tek çocuk olsaydım ve Gifford aklını başına toplasa. İşte dilediğim bu."

«Çok fazla endişeleniyorsun, tatlım,» dedi Mason. «Her şey yoluna girecek.

Göreceksin. Her zaman öyle olur.»

Kapıdan keskin bir vuruş duyuldu ve Odille Fontenot odaya girdi. Kemikli vücudu acı verici bir şekilde dik duruyordu, açık renkli gözleri ve ince ağzı her zamanki gibi sert ve onaylamayan bir ifadeyle bakıyordu. Saçları, başının etrafında tuz ve biber rengi kıvrımlı bir top gibi duruyordu. Parlak çiçek desenli pamuklu bir ev elbisesi giymişti, ancak genel olarak kasvetli havası bu elbisenin güzelliğini gölgeliyordu. Omuzlarından, tel askı kadar keskin ve ince bir şekilde şekilsiz bir şekilde sarkıyordu.

"Davet edilene kadar beklemelisin, Odille," dedi Shelby savunmacı bir tavırla, hizmetçinin ne duyduğunu bilmediği için. "Davranışların çok kötü. Benim için çalışsaydın, küstahlığından dolayı seni kovardım."

Odille öfkeyle burnunu çekti. «Ben senin için çalışmıyorum. Senin için çalıştığım gün, aklımı kaçırdım.»

Shelby, kırgın bir güvercin gibi kendini şişirdi. «Ne küstahlık!»
«Bize söylemen gereken bir şey mi vardı, Odille?» Mason nazıkçe araya girdi.

Odille'in dar gözleri Mason'dan Shelby'ye, sonra tekrar Mason'a kaydı. «Bayan Serena evde,» diye kötü bir şekilde duyurdu, sonra dönüp, izin verilmeden çıkıp gitti.

Serena bir dakika sonra ortaya çıktı. Çantalarını kapının yanında bırakıp doğrudan kız kardeşini aramaya gitmişti, bazı şeyleri hemen açıklığa kavuşturmak niyetindeydi.

«Shelby, Mason, sanırım konuşmamız gerek,» dedi kütüphaneye girerken.

"Serena!" Shelby endişeli bir şekilde haykırdı. Mücevherlerle süslü ellerini ovuşturarak ileri atıldı. "İyi misin? Senin için çok endişelendik! O deli adamla bataklıkta başına her şey gelmiş olabilir!" Bakışları Serena'nın omzunun üzerinden geçti. "Gifford seninle birlikte mi geldi?"

"Hayır, gelmedi."

Mason masanın arkasından çıktı, soylu bir zarafetle hareket ediyordu, yüzünde güneş gibi parlayan bir hoş geldin gülümsemesi vardı. Tüm Talbot'lar gibi yumuşak ve mütevazı bir çekiciliği vardı. Buruşuk mavi bir oxford gömlek giymişti ve Serena'yı hemen sakinleştiren iyi huylu bir dalgınlık havası vardı. O ona uzanırken Serena bir gülümsemeyi başardı.

«Serena, canım, seni görmek ne güzel,» dedi, ona kardeşçe sarıldı, sonra onu kol mesafesine çekerek iyice bakmak için geri çekildi. «Geçen gün seni karşılamaya gelemediğim için üzgünüm. Maalesef işim çok yoğun. Sonra Shelby, Gifford'un peşinden tek başına gittiğini söyledi.» Kınama dolu bir şekilde başını salladı. «Söylemeliyim ki, bizi çok endişelendirdin.»

«Gifford'un durumu acil müdahale gerektiriyor gibi görünüyordu.»

«Gifford. Evet.» Başını salladı, ellerini bej renkli chino pantolonunun ceplerine sokarken yüzünü uygun bir ciddi ifadeye bürüdü. «Shelby, sen aceleyle çıkmadan önce durumu yeterince açıklayamadığını söyledi.»

«Hatırladığım kadarıyla,» dedi Serena kuru bir şekilde, kız kardeşine keskin bir bakış atarak.

«Shelby açıklamaya hiç çalışmadı.»

Shelby, daha önce kocasına gösterdiği aynı incinmiş bakışı takındı ve kız kardeşine yöneltti. «Bu doğru değil, Serena! Konuşabilmemiz için kalman için sana yalvardım resmen!»

«Gifford'un neden bataklığa gittiğini bilmediğini söylemiştin.» Mason, doğuştan diplomat gibi arabuluculuk yapmak için araya girdi. «Sanırım Shelby'nin demek istediği, Gifford'un neden burada kalıp her zamanki gibi açık sözlü tavrıyla durumla başa çıkmak yerine gittiği konusunda hepimizin biraz şaşkın olduğuydu.

. Anladığın gibi, işler biraz karışık.»

«Evet, av tüfeği patlamaları arasında bunu anladım,» dedi Serena alaycı bir şekilde. «Oturup bunu baştan tartışabilir miyiz?» diye sordu ve büyük deri koltuklardan birine doğru ilerledi.

Mason saatine bakarak özür diler bir ifadeyle, «Maalesef şu anda yapamam Serena. Saat ikide bir müşterimle randevum var. Acele etmeliyim yoksa geç kalacağım» dedi. Kitaplığın cam kapılarında yansıyan görüntüsüne bakarak gömleğinin yakasını ilikledi ve regimental kravatının düğümünü düzeltti. «Bu akşam yemekte her şeyi konuşmak için bolca vaktimiz olacak. Bay Burke ve Gifford'un avukatı da gelecek. Lamar'ın, sen onu geri getiremezsen Gifford üzerinde bir miktar etkisi olabileceğini düşündük.»

Serena sabırsız bir nefes aldı. Sorunu hemen çözmek, bir an önce bitirmek istemişti, ama artık bu mümkün olmayacaktı. Mason'a baktı ve gerçekten bir müşteri olup olmadığını merak etti. Kayınbiraderi, Shelby'nin yanağına bir öpücük kondurup ayrılmadan önce ona yine içten ve özür diler bir gülümseme attı. Serena, muhtemelen hiç olmayan bir komplo ve aldatma arayışında olduğu için kendini azarlardı. Mason ona karşı her zaman çok nazikti.

«Ve bugün yapmam gereken milyonlarca iş var!» diye bağırdı Shelby aniden. Masada telaşla dolaşarak kağıtları düzgünce istifledi. «Harlen ve Marcy Stones'un evinde bir açık ev etkinliği düzenlemem gerekiyor. Harlen, İskoçya'ya tayin ediliyor. Düşünsenize! John Mason'ın futbol maçı var, Lacey'nin piyano dersi var. Ve tabii ki akşam yemeği hazırlıklarını da denetlemem gerekecek.

«Odille'den taç rosto yapmasını istedim, ama ne yapacağı belli olmaz. O nefret dolu yaşlı bir kadın. John Mason, savaş sırasında Yankees tarafından vahşice öldürülen bir çocuğun hayaleti odasında dolaştığını söylediğinden beri iki gecedir uyumuyor.»

Serena bir sandalyeye çöktü ve başını geriye attı, kız kardeşlerinin coşkulu enerjisi kendi yorgunluğunu daha da fark etmesine neden oldu.

Shelby telaşını bırakıp ikizine anne gibi endişeli bir bakışla döndü. «Aman Tanrım, Serena, ölümden dönmüş gibisin!» Gözleri biraz kısıldı. «Dışarıda ne oldu sana?»

«Hiçbir şey.»

«Ama berbat görünüyorsun. Uzun bir banyo yapıp sonra biraz uyumalısın. Odille'e gözlerinin altındaki korkunç morluklar için salatalık dilimlemesi gerektiğini söyledim, ama muhtemelen bıçakla peşimden gelirdi. O böyle biridir. Gifford'un onu neden işten çıkarmadığını anlayamıyorum.»

"Mason'ın aday olabileceğini neden bana söylemedin?" diye sordu Serena aniden.

Kız kardeşi ona boş boş baktı. «Çünkü bana hiç fırsat vermedin, o yüzden. Ben bir şey açıklayamadan bataklığa kaçmak zorunda kaldın. Şimdi de benim gitmem gerekiyor. Akşam yemeğinde sana her şeyi anlatırız.» Elizabeth Arden'in en iyi makyaj malzemeleriyle yüzü aydınlandı. «Bu çok heyecan verici! Çok mutluyum!» Bileğindeki ince, elmaslarla süslü saati kontrol etti ve nazıkçe nefesini tuttu. «Geç kaldım! Akşam konuşuruz.»

«Elbette konuşacağız,» Serena, kız kardeşinin topuklarının staccato ritmi koridorda kaybolurken kendi kendine mırıldandı.

Etrafında sessizlik hakim olunca, Shelby'nin banyo yapıp biraz kestirmeyi önerisini özlemle düşündü. Oturduğu sandalyede bilinçsizce uykuya dalmayı düşündü. Ama sonunda kendini zorlayarak ayağa kalktı ve plantasyon müdürü James Arnaud'u aramak için dışarı çıktı.

Chanson du Terre bir zamanlar yaklaşık on bin dönümlük bir plantasyondur, ancak on yıllar içinde parça parça küçülerek şu anda iki bin dönümlük bir alana indi. Pirinç ve indigo, başlangıçta para getiren ürünlerdi. Indigo, çiftliğin çevresindeki hendeklerdeki otlulara yabani olarak yetişiyordu. 1800'lerde pirinçle kısa süreli bir deneme yapılmış, ardından şeker kamışı devralmıştı. Serena'nın hatırlayabildiği kadarıyla, tarlaların yarısı şeker kamışı, dörtte biri soya fasulyesi ile ekilmiş, dörtte biri ise nadasa bırakılmıştı.

Şeker kamışı yetiştirmek bir kumar gibiydi. Bu ürün nem konusunda hassastır, hastalıklara yatkındır ve dona karşı savunmasızdır.

hasat zamanı, her şeyi ya da hiçbir şeyi riske atan bir kumar gibiydi. Yetiştiriciler, en zengin sakaroz hasadını elde etmek için hasadı mümkün olan en son güne erteler, ardından hasadı yapmak için gece gündüz çalışırlardı. Don geldiğinde, tarlalardaki mahsul hemen hasat edilmezse çürürdü.

Gifford, şeker kamışının Sheridan'lar için mükemmel bir ürün olduğunu hep söylemişti. Chanson du Terre'yi bir kumar oynayarak kazanmışlardı; kumar oynamaya devam etmek en uygun seçenek gibi görünüyordu. Ancak son zamanlarda bu kumar karşılığını vermiyordu.

Makine hangarında traktöre küfürler yağdıran James Arnaud, Serena'ya plantasyonun yakın zamanda tersine dönme ihtimali olmayan bir düşüş eğilimine girdiğini söyledi. Arnaud, kırklı yaşlarında, kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Cajun kökenli olduğu için koyu renk saçları ve gözleri vardı ve buna uygun olarak değişken bir mizacı vardı. Neredeyse on iki yıldır plantasyonun müdürüydü. Bu süre zarfında Gifford'un güvenini defalarca hak ettiğini kanıtlamıştı. Serena, Arnaud'un ona gerçeği söyleyeceğini biliyordu, ancak bu gerçeğin ne kadar acımasız olacağını fark etmemişti.

Geçen sezonun mahsulünün büyük bir kısmı hastalık nedeniyle kaybedilmişti. Yoğun bahar yağmurları, drenajın sürekli bir sorun olduğu birkaç tarlada mevcut mahsulün büyümesini olumsuz etkilemişti. Sonuç olarak, eskiyen ekipmanı değiştirmek için fazladan nakit yoktu ve yardımları azaltmak zorunda kalmışlardı. Arnaud, tüm bunları göz önünde bulundurarak, 78 yaşındaki bir adamın başa çıkabileceğinden daha fazlası olduğunu düşündü ve Gifford'un burayı satıp Tahiti'ye gitmesi halinde onu hiç suçlamayacağını söyledi.

Arnaud, ihtiyaçları olan şeyin para akışı ve muhtemelen şeker kamışı ile dönüşümlü olarak yetiştirilecek yeni bir nakit mahsul olduğunu söyledi. Ancak para çok azdı ve Gifford değişime dirençliydi.

Serena, konuşmadan başladığından daha depresif bir şekilde uzaklaştı. Tristar Chemicals ile olan bu iş halledildikten sonra bile, plantasyonun nihai kaderi hala belirsizdi. O Charleston'a geri dönecekti. Shelby ve Mason Baton Rouge'a gidecekti. Gifford kalacaktı; yaşlanan bir adam ve solup gidecek yaşlanan bir rüya.

Ellerini şortunun ceplerine sokmuş, ezilmiş kabuklu deniz kabukları ile kaplı yolu yürüdü. Hüzünlü bakışları yıpranmış binaların üzerinde dolaştı, ceviz bahçesinin ötesindeki şeker kamışı tarlasına doğru baktı. Saplar çoktan uzamış ve yeşillenmiş, gökyüzüne uzanıyordu. Hafızasında, hasat zamanında yanan yaprakların keskin, acı-tatlı kokusunu neredeyse hissedebiliyordu. O zamanlar, dinozor büyüklüğündeki makineler tarlalarda sürünür, işçiler her yerde koştururdu.

Hasat zamanı, çocukluğunun en sevdiği anılarından biriydi. Uzun, yavaş geçen yaz günlerinin ardından gelen heyecan ve telaş hissini çok severdi.

Burada büyümek güzel bir çocukluktu, diye düşündü, büyük evin arkasındaki bahçede bulunan eski çardak merdivenlerini tırmanırken. Yıpranmış bir bankta kayarak oturdu, gölgenin keyfini çıkararak, sırtını korkuluğa yaslayıp eve baktı. Odille, koluna bir sepet asmış, kocaman bir hasır şapka takmış, bahçe makası ve şiddetli bir kaş çatışıyla bahçenin arka kapısından çıktı ve bahar çiçeklerinin olduğu yatağa doğru yöneldi. Evin bir köşesinde John Mason, çimlerde oturmuş bebekleriyle oynayan Lacey'i korkutmak için bir sütunun etrafında sinsice dolaşıyordu. Bu tür sahneler, sıcak bahar günlerini ve Chanson du Terre'nin gölgesinde geçen çocukluğun kaygısız hayatını hatırlatıyordu.

Serena ve Shelby'nin büyürken tanıdıkları tek ev burasıydı. Aileleri düğünlerinden hemen sonra buraya yerleşmişti. Tek oğulları Robert Sheridan, babaları, küçük yaşlardan itibaren Gifford'un yerine plantasyonun başına geçmesi için yetiştirilmişti. Serena, babası hayatta olsaydı her şeyin ne kadar farklı olacağını düşünmeden edemiyordu. Ama babası hayatta değildi. O ve Shelby on beş yaşına bastıkları gün bir uçak kazasında hayatını kaybetmişti.

Karısı ondan on yıl önce vefat etmişti. Serena, annesini rastgele sıfatlarla dışında neredeyse hiç hatırlamıyordu: güzel bir gülümseme, yumuşak bir ses, sevgi dolu bir dokunuş. Annesinin ölümünün babasını mahvettiğini hatırlıyordu. Hâlâ babasının ağlamasının korkunç sesini duyabiliyordu: kilisedeki kadınlar ton balıklı güveç ve jöle ile herkesi yatıştırırken, babası yatak odasına kapanmış, içini parçalayan, teselli edilemez bir keder içindeydi. İkinci bir evlilik olmamıştı, başka çocukları olmamıştı, soyunu devam ettirecek ya da plantasyonun yönetimini devralacak oğulları olmamıştı.

Birini o kadar çok sevmek nasıldı? Öyle sevmek ki, ölüm kişinin kendi kalbinin ölümü anlamına gelirdi. Serena bunu hayal edemiyordu. Bir erkekle bu kadar derin bir duygu yaşamamıştı, yaşamayı da beklemiyordu. İşinde çok fazla yıkılmış ilişki görmüştü, diğer tarafın çok sık ortaya çıktığına inanmak için.

Düşünceleri Lucky'ye kaydı. Bunun çok doğal olduğunu söyledi kendine. Uzun ve sıcak bir geceyi onun kollarında geçirmişti. Bu, onu kalıcı olarak düşündüğü anlamına gelmiyordu. Ama onun da bu tür bir aşkı hiç tatmış olup olmadığını merak etmeden duramıyordu. O, buna muktedir olduğunu inkar ederdi.

O bundan emindi. Granitten oyulmuş göğsünün altında bir kalp olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu. Neden? Kırılmış, incitilmiş olduğu için mi?

Shelby'yi tanıyordu, onunla bir dereceye kadar ilişkisi olmuştu. Serena bunu her düşündüğünde, şiddetli bir inanamama ve kıskançlık hissi duyuyordu. Sevgili miydiler? Aşık mıydılar? Onun kadınlara karşı güvensizliğini besleyen Shelby miydi? Bu düşünce ağzında acı bir tat bıraktı. Lucky Doucet ile ilişkiye girmemesi için bir başka mantıklı ve pratik neden daha vardı, ama yine de bu akılsızca adımı atmıştı. Tüm uyarı işaretlerini görmüş, ama yine de bunlara aldırış etmeden kendini bu ilişkiye atmıştı.

Ne karmaşa, diye düşündü ve dudaklarından uzun bir iç çekiş kaçtı. Dikkatsizce korkuluğun üzerinde soyulmuş boya parçalarını kopardı ve başını salladı. Charleston'dan ayrılırken aklında sadece keyifli bir tatil düşüncesi vardı, ama Judith Krantz romanlarına layık bir komploya düşmüştü.

Bu, Chanson du Terre'den ayrılmasının bir başka nedeniydi. Charleston'da uğraşması gereken karmaşık aile ilişkileri yoktu. Kendi kız kardeşinin kötü bir şey yapıp yapmadığını merak etmek zorunda değildi. Atalarının evine bakıp, Sheridan ailesinin iki yüz yıllık yönetiminden sonra ne olacağını merak etmek zorunda değildi. Gifford'un beklentilerini karşılayamama endişesi yoktu. Onun yaşlanmasını izlemek zorunda değildi. Ara sıra nostalji için geri gelip, geçmişteki acı ve eski korkular gibi hoş olmayan şeylerle uğraşmak zorunda kalmadan önce ayrılabilirdi.

«İlk fırsatta Lou'siana'dan kaçıp, sonra geri gelip hafta sonu işleri yönetmeye çalışamazsın.»

Gifford'un sesi hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Yaşlı ahlaksız. O sözle sinirine dokunmuş, tam isabet sağlamış, dartı suçluluk duygusunun tam ortasına saplamıştı. Ve bunu yaparken, ya sorunlarla başa çıkmak ya da suçluluk duygusunu daha da derinleştirmek zorunda kalması için onu manevra ediyordu. Onu tam istediği yerde, en son olmak istediği yerde, hiç yüzleşmek istemediği sorularla başa çıkarken yakalamıştı.

"Serena, Tristar Chemical'dan Bay Burke ile tanışmadığını sanıyorum," dedi Mason nazikçe. Öne çıktı, masum bir gülümsemeyle, Serena ön salona girerken kolundan nazikçe tuttu.

"Hayır, resmi olarak tanıştırılmadık," dedi Serena, batı tarzı takım elbise giyen iri yarı adama elini uzattı. "Korkarım geçen gün Gifford's'ta beni kız kardeşimle karıştırdınız, Bay Burke. Ben Serena Sheridan."

Burke gözlerini kadının vücuduna kaydırды, düz kesimli, karamel rengi, kolsuz keten elbisesinin ortaya çıkardığı ince hatlarını inceledi. Elini sıktı ve sıırttı. «Vay canına, bu kadar güzel iki tane olacağını kim tahmin edebilirdi? Tanıştığımızı memnun oldum, Bayan Sheridan?» Kaşlarını umutla kaldırdı, bu da Serena'nın onun ima ettiği soruyu cevaplamaktan çekinmesine neden oldu.

«Evet,» diye mırıldandı. Parmaklarını onun etli avuçlarından çekip çıkardı ve dudaklarını gülümseme gibi görünen bir hareketle kıvırdı. Gözleri radar gibi göğüslerine odaklandı.

"Peki, senin gibi güzel bir genç kız o bataklıkta ne arıyordu?" diye sordu, çok samimi bir şekilde elini omzuna koyarak.

Serena, gevşek bağlanmış saçlarını düzeltmek için uzanma bahanesiyle onun dokunuşunu omuzlarından silkeledi.

"Serena Charleston'dan ziyarete geldi. Gifford'u geri dönmeye ikna etmeye çalışıyordu, böylece hepimiz bu teklifi uygun bir şekilde ele alabilirdik," diye açıkladı Mason.

"Peki başardınız mı?"

"Hayır, maalesef başaramadık," diye cevapladı Serena. "Şimdiye kadar fark etmişsinizdir, Bay Burke, büyükbabam çok inatçı bir adam olabilir."

"Bana sorarsan, inatçılığın biraz ötesinde," dedi Burke, dişlerini göstererek. "Onun akıl sağlığından şüphelerim var."

«Öyle mi?» Serena kaşlarını kaldırdı. «Psikolog musunuz, Bay Burke?»

"Hayır..."

"Ben öyleyim," dedi, sesi mermer kadar pürüzsüz ve soğuktu. "Ve size temin ederim ki, Gifford mantıksız ve huysuz olsa da, zihinsel yeteneklerini gayet iyi kontrol edebiliyor."

Burke'in yüzü donuk bir kırmızıya döndü. Burun delikleri boğa gibi genişledi ve göğsü şişti. Mason diplomatik bir nezaketle araya girdi.

"Bir içki ister misin, Serena?"

«Gin tonik lütfen,» dedi tatlı bir gülümsemeyle, parmağını yalayıp kendine bir puan yazma dürtüsüne direnerek.

«Hemen geliyor. Senin viskini tazeleyebilir miyim, Len?»

Burke kaşlarını çatarak onu odanın diğer ucundaki bar ve içki dolabı olarak kullanılan antika büfeye kadar takip etti. Serena, odayı incelemek için bu kısa yalnızlık anını değerlendirdi. Oda her zamanki gibi görünüyordu

yumuşak beyazla süslenmiş boz kahverengi duvarlar, cilalı ahşap zemin üzerinde solmuş oryantal halılar, galeriye açılan Fransız kapıların iki yanında ağır kırmızı brokar perdeler. Mobilyalar rahatlamaya davet edecek kadar resmi değildi. Gifford'un zorlanmadıkça asla ayak basmadığı bir odaydı. Orayı, pek sevmediği insanları ağırlamak için bir yer olarak adlandırıyordu. Serena, akşam yemeği için toplanan insanlara bakarken, burada toplanmalarının ne kadar uygun olduğunu düşündü.

Mason, temiz bir gömlek, kravat ve koyu renk pantolonuyla, her zamanki gibi dağınık ve dikkati dağılmış görünmüyordu, tam bir genç senatör gibi görünüyordu. Küçük bir maşa ile buz kovaşından buz küpleri çıkarırken zararsız bir sohbet ediyordu. Serena daha önce hiç düşünmemişti, ama Mason'ın yumuşak yüz hatları ve nazik tavırlarıyla muhtemelen başarılı bir politikacı olacağını düşündü.

Burke, pahalı takım elbisesine rağmen, ellerini kirletmekten çekinmeyen bir adam izlenimi veriyordu. Mevcut statüsüne tırmanmış ve geri dönmeye niyeti olmayan bir adamın yırtıcı havası vardı. Gösterişli bir elmas yüzük takmış ve bolo kravatında kaya büyüklüğünde bir turkuaz taş vardı, sanki bir savaşçı savaş ganimetlerini sergiler gibi emeklerinin karşılığını gösterişli bir şekilde sergiliyordu.

Serena, Gifford'un evinde gördüğü halinden hoşlanmamıştı ve içgüdüleri bu gece de ondan hoşlanmamasını söylüyordu, ama objektif olmaya çalıştı. Bir erkeğin kaba, kibirli veya cinsiyetçi olması ölümcül bir karakter kusuru değildi ve önceki günkü öfkesinin haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı - sonuçta Gifford ona ateş etmişti. Yine de, onda onu rahatsız eden bir şey vardı. Dar gözleri ve ağzının şekliyle ilgili bir şey. Gifford, bu adamın hayır cevabını kabul etmeyeceğini söylemişti. Serena, amacına ulaşmak için ne kadar ileri gidebileceğini merak etti.

Shelby, karanlık İngiliz bahçesi desenli, kare şeklinde fildişi dantel yakalı ve dökümlü etekli, son derece kadınsı bir elbiseyle salondan içeri girdi. Saçları, eski moda ekru bir saç filesi ile düzgünce toplanmıştı ve bu, zarif güneyli kadınlık imajını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Opium parfümünün kokusu, etrafında hoş bir bulut gibi yayılıyordu.

«Bay Burke! Sizi tekrar görmek ne güzel!» Kendini beğenmiş ve ışıltılı bir şekilde, ona en cilveli gülümsemesini göstererek yanına geldi ve elini uzattı.

"Her zamanki gibi, çok memnun oldum Bayan Talbot," dedi Burke, Serena'ya yaptığı gibi ona da aynı bakışı attı. "Az önce sevimli kız kardeşinizle de tanışma fırsatım oldu."

Shelby, Serena'ya bir bakış atarak gülümsemesini sıkılaştırdı. «Bu gece biraz daha iyi görünüyorsun, Serena. Önceki kadar bitkin değilsin.»

"Teşekkür ederim," dedi Serena, alaycı bir gülümsemeyle. Mason'dan içkisini aldı ve yudumladı, muhtemelen gerekenden biraz daha fazla cin tadını çıkardı. Bu kalabalık, herkesi içkiye yöneltecek kadar fazlaydı. Oda, altta yatan gerginlikle uğulduyordu.

"Mutfağa gidip bir bakayım dedim," dedi Shelby, iri Teksaslıya kirpiklerini kırıştırarak. "Harika bir jambonumuz var. Umarım jambonu seversiniz, Bay Burke. Odille'in jambon sosu tek kelimeyle günahkar!"

"Taç rosto ne oldu?" diye sordu Serena masumca. Shelby ona karanlık bir bakış attı. "Umduğum gibi olmadı."

"Yazık."

"Peki," dedi Mason geniş bir hareketle. "Sadece Lamar'ı bekliyoruz, sonra girebiliriz."

Shelby, kocasının ona uzattığı içkinin karıştırma çubuğunu karıştırarak dudaklarını büzdü. «O yaşlı bunak. Gifford'un neden o adamı tuttuğunu anlamıyorum. Kendi torununun kocasının hukuki işlerini halletmesine izin vermemesi utanç verici.»

«Haydi ama Shelby,» diye Mason onu yatıştırdı. «Lamar, Gifford'un avukatı, Tanrı çocukluğundan beri. Onun böyle eski bir sadakati bozmasını beklemiyorum.»

"Ben beklerdim," dedi Shelby, inci küpesiyle oynayarak. "İnsanlar ne düşünür? İşlerini halletmen için sana güvenmediğini mi? Bu utanç verici. Umarım kampanyaya olumsuz bir etkisi olmaz."

Mason ona şefkatle gülümsedi. «Ben endişelenmiyorum, hayatım. Sen de endişelenme.»

«Topluma yeni işler sağlamak bunun etkisini fazlasıyla telafi edecektir, Bayan Talbot,» dedi Burke kendini beğenmiş bir şekilde, bardağındaki buzu karıştırarak.

«Durgun bir ekonomiye sanayi getirmek, Mason'ı çok uzun bir yol kat ettirebilir.»

«Bir şeyi unutmuyor musunuz, Bay Burke?» dedi Serena yumuşak bir sesle.

"Büyükbabamız mülkünü Tristar'a satmaya niyetli değil."

Burke yine kızardı, gözleri kısıldı. Shelby, kız kardeşine gözleriyle bıçak gibi bakışlar attı. Mason, büyük bir politikacının gülümsemesini takındı ve «Lamar'ın eski Mercedes'inin araba yolundan geldiğini duyuyorum galiba» dedi.

Lamar Canfield, en az seksen yaşında, eski usul bir güneyli beyefendi avukattı. Küçük, bakımlı bir adamdı, büyük siyah gözleri ve artık sadece başının yanlarında çıkan ince beyaz saçları vardı. Mavi seersucker takım elbise ve kolalı beyaz gömlek giymişti, boynunda neşeli çizgili bir papyon vardı ve elinde kaliteli bir Panama şapkası tutuyordu.

«Shelby! Seni tekrar görmek ne güzel!» dedi, Fred Astaire'in zarafetiyle Serena'nın elini tutup parmaklarına nazıkçe bir öpücük kondururken gülümseyerek.

«Ben Serena, Bay Canfield,» diye nazıkçe düzeltti.

Geniş bir gülümsemeyle geri çekildi, gözleri o gün birden fazla kadının kalbini çarptıran bir ışıltıyla parlıyordu. «Evet, elbette öylesin, canım» dedi hiç duraksamadan. «Seni evde görmek ne güzel. Yeterince sık gelmiyorsun, biliyorsun» diye onu azarladı, başını sitemkar bir ifadeyle eğerek.

Serena ona gülümsemeden edemedi. Lamar'ı her zaman sevmiştir. O tamamen flört ve gösterişten ibaretti ve yılan yağı satıcısının sesine sahipti - pürüzsüz ve abartılı, dramatik bir şekilde yükselip alçalan. Tamamen çekici bir şarlatanın tüm havasını ve tavırlarını sergiliyordu, hepsi de kendini veya başkalarını çok ciddiye almadığını gösteren koyu renkli gözlerinde eğlenceli bir ışıltıyla sunuluyordu.

«Biz beyefendiler için, sevimli Sheridan hanımlarımızın ikisinin de eşlik etmesi ne kadar da büyük bir şans» dedi ve Shelby'ye dönüp selam verdi. Shelby ise, bir kez olsun iltifattan etkilenmeden, ona ihtiyatlı bir huysuzlukla baktı. Lamar doğruldu ve elindeki şapkasını çevirerek dikkatini tekrar Serena'ya yöneltti.

"Belki de kalıcı olarak geri döndün, Serena? Tanrı biliyor ki, bu civarda bolca çarpık zihin var. Kesinlikle kendini eğlendirebilirsin."

"Hayır," dedi Serena biraz tereddütle. "Korkarım sadece ziyarete geldim."

Lamar kirpiklerinin altından ona spekülatif bir şekilde baktı ve dilini saklattı.

Mason öne çıktı. «Lamar, hatırlarsan Tristar'dan Bay Burke ile tanışmıştın.»

«Evet... tabii ki,» Lamar, sözcükleri uzatarak ve sanki ona acı veriyormuş gibi yavaşça söyledi. «Sen Teksaslı adamsın, değil mi?» O, bunu "takes-us" olarak telaffuz etti, ancak bunu kasıtlı bir hakaret olarak mı yaptı yoksa sadece abartılı konuşma tarzından mı kaynaklandığını anlamak imkansızdı.

Burke ona taş gibi bir bakış attı ve viskisindeki buzları çalkaladı.

Odille odaya girdi ve akşam yemeğini duyururken hepsine kötücül bir bakış attı.

"Odille, canım!" Lamar neşeyle dedi. "Her zamanki gibi büyüleyici. Gifford'un hizmetinden ayrılman için ne yapabileceğimi söyle."

Odille öfkeyle burnunu çekerek, açık renkli gözlerini onaylamayan bir şekilde kısarak «Hiçbir şey» dedi.

"Çok konuşkan, değil mi Shelby?" dedi Lamar, bir kaşını kaldırarak Serena'nın kolunu tutup kendi koluna taktı.

Akşam yemeği, yüz yıldır çok az değişmiş olan resmi yemek salonunda servis edildi. Savaş öncesi dönemden kalma plantatörlerin oturduğu maun masaya oturdular. Savaş sırasında, Yankee'lerin yağmalamasından korumak için kuyunun dibinde bir çuvalda saklanmış gümüşler kullanıldı. Büfesinin üzerindeki duvarda asılı yağlı boya tablo, Chanson du Terre'nin çimlerinde duran ve değerli bir yarış atının dizginlerini tutan Sheridan'ı tasvir ediyordu; çerçevenin üzerindeki pirinç plaket, tablonun 1799 tarihli olduğunu gösteriyordu.

"Ne kadar güzel bir ev," dedi Lamar, jambonu keserken. "Çok zarif ve tarihle dolu."

"Evet," diye onayladı Serena. "Yıkıldığını görmek çok yazık olur."

"Burada mimariden daha önemli şeyler var," dedi Mason. "Chanson du Terre zarif bir eski ev, kabul ediyorum, ama bütün bir topluluğun refahından daha mı önemli?"

"İyi bir noktaya değindin Mason," dedi Burke. Masada karşıdaki Serena'ya baktı. "Siz bu civarda yaşamıyorsunuz Bayan Sheridan. Petrol krizinin ne kadar ağır vurduğunun farkında olmayabilirsiniz. İnsanlar Lafayette'den konvoylarla taşındılar. Güney Louisiana'da kalanların çoğu işsizlikle karşı karşıya kaldı. Yeni Tristar fabrikası başlangıçta iki yüz elli kişiyi istihdam edecek ve zamanla bu sayı çok daha artacak."

«Peki bunun çevreye maliyeti ne olacak, Bay Burke?» diye sordu Serena. «Anladığım kadarıyla şirketinizin bu alanda oldukça kötü bir itibarı var.»

Burkes'in gözleri soğudu. Çenesindeki bir kas seğirdi. «Bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyorum, ama bu kesinlikle doğru değil. Tristar,

kirlilik standartlarını ihlal ettiği için hiçbir zaman mahkum olmamıştır.»

Serena kaşlarını kaldırarak «mahkûm» kelimesini vurguladı. Tristar hiç mahkûm olmamıştı, ama bu, hiç suçlanmadıkları veya hiç suç işlemedikleri anlamına gelmiyordu. Sadece hiç mahkûm olmamışlardı, bu da Serena'ya, kayıtlarında leke kalmaması için ne kadar ileri gidebileceklerini merak ettirdi. Len Burke, şirketin satın almalarını gerçekleştirmek için işe aldığı türden bir adamsa, EPA düzenlemeleri gibi rahatsız edici durumların üstesinden gelmek için hukuk ekibinde ne tür köpekbalıkları bulundurduğunu tahmin edebilirdi.

Bakışları, kampanyası büyük ölçüde Tristar'a bağılı olan acemi politikacı Mason'a kaydı. Mason'ın ne kadar ustaca manipüle edildiğinin farkında olup olmadığını merak etti. Tristar ona seçim kampanyası için bir platform sağlıyordu. Doğrudan veya dolaylı olarak ona finansman sağlayacaklardı. Sonunda bu iyiliklerin karşılığını isteyecekleri aklına gelmiş miydi?

«Tristar'ın bataklığın yok olmasına katkıda bulunacak bir navigasyon kanalı kazacağı doğru değıl mi?» diye sordu.

Burke burnunu çekip başını salladı. "Buradaki insanların hayatlarından daha mı önemli birkaç dönüm değersiz çamur ve yılanlar?"

"Bataklık herkes için değersiz değıl," dedi sessizce, o sabah Lucky'nin ona özel yerini gösterirken gözlerindeki ifadeyi düşünerek.

"Bu, saygı duyulması gereken bir ekosistem."

Shelby gülmeden güldü. "Vay canına, bunu senden duymayı hiç beklemiyordum Serena. Hatırladığım kadarıyla bataklığı hep nefret etmişsinizdir. Oradan uzaklaşmak için Charleston'a taşınmıştın."

Serena, kız kardeşine öfke ve incinmişliği zar zor gizleyen bir bakışla baktı. «Öyle olabilir,» dedi, «ama biraz aceleci davranmıyoruz mu? Gerçek şu ki, Gifford miras ve geleneklere çok önem veriyor. Chanson du Terre'nin her zamanki gibi devam etmesini tercih eder.»

«Nasıl olabilir ki?» diye sordu Shelby, bir bisküviyi ısırık büyüklüğünde parçalara ayırarak. İkizine şüpheyle baktı. «Charleston'dan dönüp çiftliği işletmeye başlayacak mısın, Serena?»

"Tabii ki hayır."

«O zaman ne öneriyorsun? Masonların geleceğı başka yerde. Onu yönetecek başka kim kaldı ki?»

«Shelby haklı,» dedi Mason. «Gifford şimdi satmasa bile, kaçınılmaz olanı sadece erteleyecek. Çok uzak olmayan bir gelecekte emekli olmak zorunda kalacak. Sonunda satmak zorunda kalacak. Tristar'ın teklifini şimdi kabul etmek, yapılacak tek pratik şey. Bu çok cömert bir teklif, kesinlikle Chanson du Terre'nin devam eden bir işletme olarak değerinden daha fazla.»

«Gifford'un kulaklarının dibinde bina yıkılıyor,» dedi Shelby. «Fark etmemiş olamazsın. Ev büyük bir restorasyona ihtiyaç duyuyor. Mesela bu odanın tavanına bir bak.»

Herkesin gözleri yukarıya kayd ve sarkmış, su lekeli, sıva dökülmüş bir noktanın ortasından sarkan ağır pirinç avizeyi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Sanki bir kez çekilse tüm avize başlarının üzerine çökebilirmiş gibi görünüyordu.

"Satış dışında başka alternatifler de var," dedi Serena, onları asıl konuya geri döndürerek. "Arazi başka bir çiftçiye kiralanabilir. Ev tarihi eser statüsüne sahip olmalı; restorasyon için hibe parası alınması ihtimali var."

"Ama ne için?" diye sordu Mason. "Gifford öldüğünde, burayı sana ve Shelby'ye eşit olarak bırakacağına inanıyorum ve Shelby zaten artık istemediğini söyledi. Onun payını satın almaya hazır mısınız, Serena?"

"Eğer hazırsan, gidip çek defterini alabilirsin, canım," dedi Shelby alaycı bir şekilde. "Yaşayacak bir hayatım var ve beklemek yerine onu yaşamayı tercih ederim."

Serena, kız kardeşine bakarken ağzını sıkılaştırdı. «Güney antikalarının korunmasına olan bağlılığın ne oldu, kardeşim?» diye sordu, soğuk bir gülümsemeyle alaycı bir şekilde. «O komite toplantısı, yüz bakım randevularıyla çakıştı mı?»

Shelby çatalını masaya vurarak sandalyesinde dikleşti, ağzı öfkeli bir şekilde sıkılaştı. «Bana adanmışlıktan bahsetme, Serena. Sekiz yüz mil uzakta yaşayan sensin. Sen...»

«Hanımlar,» Mason, gözlüklerinin arkasından parıldayan Süleyman'ın bilgeliğiyle sözlerini kesti. «Birbirinizi suçlamaya geri dönmeyelim. Gerçek şu ki, ikiniz de plantasyonun yönetimini devralmayacaksınız. Odaklanmamız gereken şey, Bay Burkes'in teklifini nasıl değerlendireceğimiz ve Gifford'la nasıl başa çıkacağımız. Bu konuda herhangi bir önerin var mı, Lamar? Lamar?»

Canfield patates püresinin üzerinde uyuyakalmıştı. Shelby gözlerini devirdi. Burke sabırsız ve tiksinti dolu bir şekilde homurdandı. Taze sos kabıyla dolaşan Odille, yaşlı avukata omzuna kemikli dirseğiyle vurdu. Avukat birden uyanarak, gözlerinde şaşkınlık belirirken masayı taradı ve Serena'ya odaklandı.

"Yemek çok lezzetliydi, Shelby," dedi gülümseyerek. "Beni yemeğe davet ettiğin için çok teşekkür ederim."

Serena içinden inledi. Gifford'un avukatında değerli bir müttefik bulma umudu varsa, o umut da az önce yok olmuştu.

"İş hayatında duygusallığa yer yoktur," dedi Burke, kendine bir dağ dolusu dilimlenmiş jambon daha alırken. "Sonunda bu yer satılacak. Hepiniz gerçeği kabul edip parayı alsanız iyi olur."

"Bu bizim kararımız değil, Bay Burke," dedi Serena sertçe.

Burke ona uzun uzun baktı. "Öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

Omuzlarını kaldırdı ve Serena'dan uzaklaşarak Mason ve Shelby'ye baktı. «Sadece Tristar'ın teklifi kesin. Bu mülkü istiyoruz. Eğer bunu almak istiyorsanız, büyükbabanız konusunda ikna gücünüzü artırmanızı öneririm, bir şekilde.»

Bu ek, bir tehdidin tüm kötü anlamlarını taşıyordu. Serena sandalyesine yaslandı ve Burke'ün ağzına yemek tıkıştırmasını izledi. Gifford haklıydı; basit bir hayır, Tristar temsilcisini caydırmayacaktı. Kız kardeşi ona baktığını fark edince, bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitirmek için ne yapılması gerektiğini ve bu iş bittiğinde ailesinden geriye bir şey kalıp kalmayacağını merak etti.

BÖLÜM 12

SERENA, BİR AYDIR UYUMAMIS GIBI HISSEDEREK

Bir aydır uyumamış gibi hissediyordu. Akşam yemeği yorucu bir işkence olmuştu, iç karartıcı olduğundan bahsetmeye gerek bile yok. Üstelik tüm bu zahmete rağmen hiçbir ilerleme kaydedilmemişti. Burke hâlâ Chanson du Terre'yi satın almaya kararlıydı; Shelby ve Mason da hâlâ ona satmaya kararlıydılar. O ise hâlâ ortada kalmıştı.

Yatak odasının sessizliğine ve rahatlığına kaçabildiği için mutluydu. Chanson du Terre'den uzakta yaşadığı süre boyunca oda hiç değişmemişti. Evin geri kalanı gibi, değişime direnen inatçı bir zamansızlığa sahip gibiydi. Duvarlar, zengin fildişi rengi bir arka plan üzerine narin asma ve çiçek desenli duvar kağıdıyla kaplıydı. Zemini kaplayan halı, nesiller boyu Sheridanların ayakları tarafından basılmıştı. Kiraz ağacından yapılmış yatak ve elle bağlanmış cibinlik, bir asır önce yorgunlara dinlenme imkânı sunmuştu. Serena bu düşünceyi rahatlatıcı buluyordu. Sabitlik hissi ona çekici geliyordu, özellikle de şu anda, yorgun ve pek çok konuda kararsız hissettiği bir zamanda. En azından yatak başındaki lambanın yumuşak ışığında odasına bakıp kendini rahat hissedebilirdi.

Beyaz ipek bornozunu beline bağlayarak, galeriye açılan açık kapının önüne gitti ve sanki kendini tutacak gücü kalmamış gibi çerçeveye yaslandı. Dışarıdaki gece karanlık ve yıldızsızdı, hava yağmur yağacağına dair ağır bir his ve wisteria ve hanımeli kokusuyla doluydu. Kaç tane Sheridan kadını tam da bu noktada durup geceye bakarak geleceklerini düşünmüştü? Önümüzdeki yıllarda kaçını yapacaktı? Len Burke istediğini elde ederse, hiçbir. Peki ya Burke istediğini elde edemezse...?

Kapıya gelen yumuşak bir vuruş, Serena'yı acı dolu düşüncelerinden uyandırdı.

Shelby başını odaya soktuğunda Serena döndü.

«Girebilir miyim?»

Serena'nın verebileceği tek cevap omuz silkmeydi. Yorgundu. Kız kardeşi ile bir kez daha konuşma güreşi yapma ihtimali hiç de cazip gelmiyordu.

Shelby içeri girip kapıyı arkasında kapattı, kapıya yaslanarak, koyu renk gözlerinde belirsiz bir ifadeyle. Topuklu ayakkabılarını çıkarmış ve saçlarını açmıştı, bu da onu kadınsı elbisesiyle genç ve tatlı göstermişti. Hâlâ

zarif ellerinde bir dizi pahalı yüzük takıyordu ve parmağındaki topazı çevirerek tereddütünü gösteriyordu.

«Sadece pratik olmaya çalışıyorum, Serena,» dedi, sanki konuşmanın başına değil de ortasına girmiş gibi ani bir şekilde. «Bence, herkesten çok senin bunu takdir etmelisin. Sen her zaman pratik birisi oldun.»

«Mesele pratiklik değil,» dedi Serena, galeri kapısından uzaklaşarak, ellerini bornozunun derin ceplerine soktu.

"Olmalı. Tanrı aşkına, Serena, bir düşün!" diye ısrar etti Shelby. Kısa, hızlı adımlarla odada dolaşarak, düzeltilmesi gerekmeyen şeyleri kompulsif bir şekilde düzeltiyordu. «Bu yer eninde sonunda satılmak zorunda kalacak. Elimizde bize parayı altın tepside sunmaya hazır bir alıcı var ve bir emlak profesyoneli olarak sana şunu söyleyebilirim ki, böyle fırsatlar her gün karşımıza çıkmaz. Bu işin herkes için sadece iyi yanları var, ama Gifford sırf inatçılık etmek için engel oluyor!»

«Hayatı boyunca bu topraklarda çalıştı,» dedi Serena sakın bir şekilde, alışkanlık ve gereklilikten şeytanın avukatlığını yaparak. «Her şeyin yok olmasını istemiyor.»

Shelby telaşını kesip kız kardeşine yan gözle baktı, ruh hali iş adamı havasından huysuzluğa, oradan da kurnazlığa dönüştü. «Seni manipüle ediyor.»

Serena bu noktayı tartışmadı; bu doğrudu. Kız kardeşinin bukalemun gibi özelliklerini izlemekle çok meşguldü, bu hızlı değişikliklerden hem büyülenmiş hem de dehşete kapılmıştı. Bu değişiklikler, Serena'nın inkar etmek istediği sorunlara işaret ediyordu.

«O böyle biridir,» diye devam etti Shelby, dalgın dalgın kendi zevkine göre komodinin üzerindeki eşyaları yeniden düzenlerken. «Şu anda zirvede, hepimizi rehin tutuyor. İnatçı bir ihtiyar.»

«Başkasının geçimini sağlamak için çocuklarını feda eder miydin?» diye sordu Serena.

Shelby ona döndü, kırılgan ve inanamayan bir ifadeyle. «Çocuklarımdan vazgeçmek mi? Saçmalama! Tabii ki hayır, ama bu aynı şey değil.»

«Bu Giff'e ait. Bu topraklar bizim kadar onun da bir parçası. Neden onu bırakması beklensin ki?»

Shelby'nin yüzü kızardı ve halıya ayağını vurdu. Elleri yanlarında yumruk haline geldi. «Çünkü herkes bunu istiyor!

Çünkü bu zaten olacak. Tanrı aşkına, neden pes etmiyor?»

«Çünkü o Gifford.»

«Bir şeyler yapılmalı, Serena,» diye sertçe söyledi ve tekrar odada dolaşmaya başladı. «O mantıksız davranıyor ve bu hepimizi incitiyor. Sana onun bunak olduğunu düşündüğümü söylemişim ve buna inanıyorum. Ve böyle düşünen tek kişi ben değilim.»

Serena, Burke'ün yetkinlik duruşması tehditlerini hatırladı ve ikizine kaşlarını çattı. Bu kadar çok insanı bu kadar ustaca manipüle edebilen bir adamın bunak olamayacağını belirtmekten kaçındı. Bunun yerine, sadece «Gifford'un yetkinlikten yoksun ilan edilmesini istemiyorum, Shelby. Bunu önermeyi aklından bile geçirme.» dedi.

«Bu ona hak ettiği cezayı verir,» dedi Shelby ekşi bir yüzle, alt dudakını öne doğru çıkarak somurarak.

Serena, bu öneri ve ona eşlik eden tavırdan dehşete düştü. Kız kardeşine özellikle yakın ya da düşkün olmayabilirdi, ama yine de kendi kanından, kendi ikizinden, bu kadar duygusuz ve bencil olabileceğine inanmak istemiyordu. Şimdi Shelby'ye baktı, yüzünde tiksinti ve inanamama ifadesi vardı. "Açgözlülüğünün seni bu kadar çirkin bir şeye ittiğine inanamıyorum."

Shelby'nin gözleri çılgınca parladı. Serena, kız kardeşinin kontrolünün kırıldığını neredeyse duyabileceğini düşündü. «Açgözlülük mü? Açgözlülük mi!» diye bağırdı Shelby, Serena'ya doğru adım atarak. Güzel fildişi teni kırmızı lekelerle kaplandı. Vücudundaki her kas gerginleşmiş gibiydi. «Beni açgözlülükle suçlamaya nasıl cüret edersin! Açgözlü olan sensin! Sen ve Gifford. Açgözlü ve bencil! Ben sadece herkes için en iyisini istiyorum!»

Doğru, diye düşündü Serena. Yılın İş Kadını. Mason yasama organında. Sağlıklı bir banka hesabı ve anlaşmadan kar elde edeceklerin sonsuz minnettarlığı. Ancak bunların hiçbirini söylemedi. Sessizce durdu, kız kardeşine bakarak, midesinde bir ağrı hissederek.

Shelby, yatak boyunca ileri geri yürüyerek, oyuncak tren gibi homurdanıp pufluyordu. "Bu tam da sana göre bir davranış değil mi?" dedi acı bir sesle. "Charleston'dan gelip Gifford'un tarafını tutuyorsun, sırf onu memnun etmek için, sonra da geri dönüp herkesi mahvettiğini umursamadan çekip gidiyorsun. Bununla uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Sen burada yaşamıyorsun. Umursamıyorsun. Geri kalanımızın burada sorumlulukları var."

«Gifford'a, ailenin evine veya çevreye karşı hiçbir sorumluluk hissetmiyor gibisin,» dedi Serena, hiçbir şey söylememesinin daha iyi olacağını bilerek. Ama aşırı gergin bir hastayla karşılaştığında kullandığı soğukkanlılığı bulamıyordu. Kendi ailesine karşı objektif olamıyordu ve onlardan uzaklaşabilmesinin tek yolu fiziksel olarak uzaklaşmaktı. Buraya geri döndüğü anda, kendini duygusal bir girdap, onu her şeyin üstünde güvenli bir konumdan aşağı çeken kalın bir ailevi bataklığa çekilmiş gibi hissetti. Bu, alçakgönüllü ve yorucu bir deneyimdi. Siniri yükselip kontrolünü kaybettiğinde, buna boyun eğdi.

"Petrokimya endüstrisinin burada ne yaptığını biliyorsun," diye tartıştı. "Toprağı ve suyu kirletiyor..."

"İnsanları besliyor, iş sağlıyor, kasabaları ayakta tutuyor..."

«-kanser oranını artırıyor, hayvanların yaşam alanlarını yok ediyor-»

"Oh, Tanrı aşkına!" Shelby sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı. "Oregon'daki ya da her neredeseler, başka bir yere taşınacak kadar akıllı olmayan bir grup baykuşu korkuttukları için oduncuları eleştiren o deliler gibi konuşuyorsun. Hem de başından beri nefret ettiğin bir yer için!"

Serena öfkenin uçurumunun kenarından geri çekildi ve savunmacı bir şekilde kollarını kavuşturarak iç geçirdi. «Sırf benim sevdiğim bir yer olmadığı için, onun yeryüzünden silinmesini istediğim anlamına gelmez. Orada hala geçimini sağlayan insanlar var, biliyorsun.»

Shelby öfkeyle burnunu çekti. «Kaçak avcılar ve beyaz çöp. Bana sorarsan, Tristar onları ortadan kaldırarak hepimize bir iyilik yapmış olur.»

Serena gözlerini devirdi. «Çok hayırsever bir tavır.»

«Pratik. Pratik,» Shelby kararlı bir şekilde başını sallayarak tekrarlardı. İş kadını kişiliğine geri dönerek, ellerini önünde düzgünce birleştirerek gözle görülür şekilde sakinleşti. «Bu pratik bir şey, Serena. Ve zaten burada kalmak istemiyorsan, neden bizim tarafımıza geçip bu işi bitirmiyorsun? Bu herkes için en iyisi. Aslında, Gifford için de en iyisi.

«O yetmiş sekiz yaşında ve kalp rahatsızlığı var, Tanrı aşkına,» dedi, başkası için endişe gösterme konusundaki bu yeni bakış açısına ısınarak. «Şeker kamışı tarlalarında olmamalı. Hava durumu, böcekler, dizel yakıt fiyatları ve o eski John Deere'in bir sezon daha dayanıp dayanmayacağı konusunda kendini hasta edecek kadar endişelenmemeli.

sezon daha dayanıp dayanmayacağı konusunda endişelenmemesi gerekir. Rahatlaması gerekir. Pepper ile balık tutmaya gitmek ve Gauthier's'teki adamlarla hikayeler paylaşmak dışında hiçbir şey düşünmemesi gerekir.

«Geçen yıl neredeyse iflas ediyordu, biliyorsun,» diye ekledi, gerçekten üzgün görünüyordu. «Bu yıl daha fazla şey ters giderse, iflas edecek. O zaman inatçı gururu ona ne yarar sağlayacak? İflas etmek onu öldürür. Şimdi bunu önleyebilir, onurlu bir şekilde emekli olabilir.»

Serena hiçbir şey söylemedi. Kız kardeşinin argümanları geçerliydi. Tamamen mantıklıydılar. Düzgün ve netlerdi ve hiçbir şeyi eksik bırakmıyorlardı - Gifford'un kalbinin arzusu ve Lucky'nin bataklığının kaderi hariç. Peki bu şeyleri bir kasabanın kaderiyle nasıl karşılaştırabilirdi? İki yüz yıllık miras, iki yüz elli işten daha mı önemliydi? Birkaç iş, asla yerine konamayacak hassas bir vahşi doğayı mahvetmeye değer miydi?

«Bilmiyorum,» diye mırıldandı, yarı kendine.

Yatağın ayak ucuna oturdu ve ince bir direğe yaslanarak kolunu bir asma gibi direğin etrafına doladı. Şifonyerin üzerindeki aynada kendi yansımasına bakarak, gelmeyecek cevapları aradı. Sanki dünyanın tüm yükü omuzlarında gibi hissediyordu ve tek istediği bu yükü omuzlarından atıp uzaklaşmaktı, ama yapamıyordu. Chanson du Terre'den, Gifford'u memnun etme ihtiyacından ya da kız kardeşi ile olan karmaşık ilişkisinden uzaklaşamıyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı, içini bir mağara gibi kaplayan kasvetli bir ıssızlık hissi.

Shelby yanına oturduğunda aynadaki görüntü ikiye katlandı. Serena, artık ikiz gibi görünmediklerini düşündü, çünkü kendisi berbat görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, solgun ve bitkindi. Duygusal savaş onu yıpratıyordu. Shelby, pahalı kozmetik ürünlerin yardımıyla bu baskıya daha iyi dayanıyordu. Belki de yükün hiçbirini omuzlamadığı için, tüm bu yükten daha az rahatsız görünüyordu. Shelby her zaman suçu başkasına atma konusunda yetenekliydi, bu yüzden mevcut durumdan rahatsız olsa da, her şeyin başkasının suçu olduğunu düşünüyordu. Serena, kız kardeşinin bebek gibi uyuduğundan emindi. Sorumluluk almaktan bahsetmesine rağmen, sorumluluk Shelby'nin sırtından su gibi akıp gidiyordu.

"Vay canına, çok yorgun görünüyorsun," dedi Shelby yumuşak bir sesle ve nadiren gösterdiği gerçek endişeyi yansıtan bir ifadeyle kaşlarını çatı.

Serena'ya doğrudan bakmadı, ama sanki ikisinin benzerliğine takıntılıymış gibi aynadan onun görünüşünü değerlendirdi. Bu rahatsız edici bir durumdu ve Serena kendini zorlayarak ayağa kalkıp uzaklaşmaya çalıştı. Yine Fransız kapılarına gitti ve sırtını çerçeveye dayayarak durdu.

"Lucky Doucet'i tanıdığını bana söylememiştin," dedi yumuşak bir sesle, göz ucuyla tepkisini izleyerek.

Shelby şaşkınlıkla döndü, yüzünde gece gökyüzünde hızla geçen bulutlar gibi birçok duygu belirdi. «Sana ne anlattı?» diye temkinli bir şekilde sordu.

"Fazla bir şey değil," diye kabul etti Serena.

Güvende hissettiği anlaşılan Shelby ayağa kalktı ve yavaşça hareket ederek yatak örtüsünü düzeltti, elbisesinin eteğini düzeltti. "Mason'la çıkarken onu kıskandırmak için birkaç kez onunla çıktım," diye pişmanlık duymadan itiraf etti. "Çok uzun zaman önceydi. Hiç düşünmüyorum bile. Yani, Tanrı aşkına, ona ne olduğunu bir bak. Onu tanıdığımı itiraf etmekten utanıyorum. Neden bilmek istedin?"

«Önemli değil.»

"Tanrım, Serena," dedi içten bir endişeyle. "Onunla bir ilişkin yok, değil mi? O tehlikeli biri. İnsanların onun hakkında söylediklerini hayal bile edemezsin!"

Serena, ortalama bir insanın Lucky hakkında ne söyleyeceğini oldukça net bir şekilde hayal edebiliyordu. Onu gördüklerinde, onun görmek istediklerini göreceklardı ve "tehlikeli" kelimesi bunu ancak kısmen ifade edebilirdi. Shelby'nin onun başka bir yönünü görmesine izin verip vermediğini merak etmişti. Açıkçası vermemişti.

Bunun onu ne kadar mutlu ettiğini düşünmek onu korkutuyordu. Bu tehlikeli bir alandı - onun engellerini aşp kalbine dokunabilecek tek kadın olabileceğini düşünmek, kız kardeşinin ondan önce bunu başaramadığını bilmek onu mutlu ediyordu. Bu aptalcaydı. Lucky Doucet'i değiştirmek gibi bir projeye girişmeden de yeterince sorunu vardı. Onun ondan tek istediği seksdi.

«Seni tanıdığını söyledi,» dedi. «Sadece merak ettim, hepsi bu hepsi bu.»

«Oh.» Shelby omuz silkti ve kapıya yöneldi. «Eh, önemli bir şey değildi," dedi, olayı önemsiz bir şeye indirgeyerek.

onun için bekledi. Lucky Doucet amacına ulaşmıştı. O istediğini elde etmişti. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. «İyi geceler.»

"İyi geceler."

Serena kız kardeşinin gitmesini izledi. Hiçbir şey çözülmemişti. İlişkilerinin atlıkarıncasında bir tur daha dönmüşlerdi, duygusal iniş çıkışlar yaşayarak başladıkları yere geri dönmüşlerdi.

Kapı kapandığında içini çekti ve bir sonraki nefeste biri onu arkadan yakaladığında nefesini tuttu. Kaslı bir kol beline dolandı ve onu kaya duvarına benzeyen bir şeye doğru çekti, bir el ağzını kapattı ve boğazından çıkmak üzere olan çılgılığı etkili bir şekilde bastırdı.

"Benim için giyinmiş misin, tatlım?" dedi Lucky, dudakları kulağına değerek, sol eli karnını kaplayan ipek kumaşın üzerinde huzursuzca hareket ediyordu. "Gerek yoktu."

«Lanet olsun sana,» dedi Serena, adam elini ağzından çekince. Onu vurmak için kollarında dönmeye çalıştı, ama adam onu gülünç bir kolaylıkla yerinde tuttu. «Beni çok korkuttun.»

"Evet, benden korkmalısın," diye mırıldandı, boynunun yanına burnunu sürterek.

Karakterinin karanlık yönünü ona ikna etmek için bu yorumu defalarca tekrarladı, ama Serena artık buna inanmak istemiyordu. Artık gerçek adamı görmüş olduğu için, efsaneye inanmaya istekli değildi. Kalbi, kendi iradesiyle, tehlikeli görünüşünün altındaki o adama bağlanmıştı. Ne kadar boşuna görünse de, onun içinde olduğunu bildiği iyiliğe tutunmak ve onu ortaya çıkarmak istiyordu.

Onun hala gerçek kimliğinden uzak durmasını istemesi onu kızdırıyordu - ona ve kendine kızdırıyordu. Dünyadaki onca erkek varken, neden onun kalbi bu adamın kalbi çalmıştı? İki gün önce onu sevmiyordu bile. Şimdi onu sevdiğinden emin değildi, ama ona aşık olduğu gerçeğinden kaçamıyordu. Bu imkansız ve aptalca romantik görünüyordu ve Charleston'da aklı başında ve düzenli bir hayat süren Serena Sheridan'a hiç yakışmıyordu. Ama Charleston'da değillerdi ve o da oradan ayrılan aynı kişi değildi, yorgun bir teslimiyetle kendine hatırlattı.

"Kes şunu," dedi, sesinde tüm bu durumdan duyduğu yorgunluk belirgindi.

"Neyi bırakayım? Bunu mu?" Sakallarıyla pürüzlü yanağını tekrar onun tenine sürüp, kokusunu içine çekti. "Yoksa bunu mu?" diye sordu, koyu renkli elini karnından aşağıya, uyluklarının birleştiği yere kaydırıp, giysilerinin üzerinden cesurca okşadı.

Serena, içinde barajdan taşan sel suları gibi patlayan ve akan hislere inledi. Bir gecede Lucky, vücudunu kendisinininkine çekinmeden tepki vermeye şartlandırmıştı. Onu anında istiyordu, uzanıp onu içine almak, tüm varlığıyla onu sevmekten başka bir şey istemiyordu. Ama kendini ondan uzaklaştırmaya zorladı, birazcık kontrolünü, birazcık akıl sağlığını korumak için mücadele etti.

Lucky onu bırakıp, kötücül bir şekilde kıkırdayarak, şifonyerine doğru yavaşça yürüdü ve aynadan onu gözetlerken, parfüm şişesini eline alıp inceledi.

Serena bornozunun kemerini sıkılaştırdı ve onun yansımasına sertçe baktı. "Beni korkutup kaçırmaya çalışmayı bırak," dedi.

"Ben öyle mi yapıyordum?" Şaşkın bir ifadeyle sordu. "Ben, seni yatağa atmak üzere olduğumu sanıyordum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Omuz silkti ve yorum yapmayı reddetti, onun argümanından çok tuvalet malzemelerine daha fazla dikkatini verdi. İçinde hayal kırıklığı kabardı, ama onu kışkırtmanın onu uzak tutmak için en sevdiği yöntemlerden biri olduğunu bildiği için bunu dışa vurmayı reddetti.

"Burada ne yapıyorsunuz? Bu gece engelleyecek kaçak avcı yok mu?"

Aynadan ona kara kara baktı ve bir tüp nemlendirici aldı. «Akşam yemeği nasıldı?»

«Aydınlatıcıydı. Burke, Tristar'ın kirlilikle ilgili hiçbir suçtan mahkum edilmediğini söylüyor.»

«Oh, hayır,» diye uzattı. «Tıpkı hükümet yetkililerine rüşvet vermekten veya ruhsatsız çöp sahalarına yasadışı maddeler taşımaktan hiç mahkum olmamışlar gibi. Ama bunu hiç yapmadıklarını söylediyse, o zaman yalancıdır.»

"Burada inşaat yapma fikrinden vazgeçmeye hazır görünmüyor."

«Eminim ki vazgeçmeyecektir. Hiçbir yerin ortasında mükemmel bir arazi, arka bahçelerinde hektarlarca çöp sahası ve hevesli genç bir politikacı

bulacaklardı.» Gül ağacından yapılmış saç fırçasının oyulmuş arkasını parmaklarıyla okşarken başını salladı. «Mais non, vazgeçmeyecek.»

Serena onun yanına yaklaştı, uzun sanatçı parmaklarının eşyalarına dokunmasını izledi. «Başka ne yapabilir ki?» diye sordu. «Gifford satmayacağını söylüyor ve ciddi. Burke'ün yapabileceği bir şey yok. Gifford satmaya zorlanamaz.»

Bunu söylediği anda, büyük Teksaslı adamın yemek masasında oturup Gifford'un ikna edilmesi gerektiğini söylediği zamanki bakışını hatırladı. Ona, ne pahasına olursa olsun istediğini elde eden bir adam gibi gelmişti ve büyükbabası onunla hedefi arasında duruyordu. Ne kadar zorlayabilirdi? Ne kadar ileri gidebilirdi?

Rahatsız edici soruları zihninden uzaklaştırdı ve tekrar açık kapının önüne gidip, karanlıkta bir yıldız gibi parlayan bir cevap bulabilecekmiş gibi geceye baktı. «Fabrikanın başlangıçta iki yüz elli yerel işçi istihdam edeceğini söylüyor.»

«Bu saçmalık,» dedi Lucky. «Yüz kişi, belki. Yetmiş beş kişi, muhtemelen. Gerisi şirket çalışanları olur. Burada iş arayan kimyager ve mühendisler sokak köşelerinde dolaşmıyor.»

«Yine de, bu Gifford'un sağlayabileceğinden daha fazla iş demek. Yerel ekonomiye büyük bir katkı olur.»

«Ve yerel çevreye vereceği zarar yıkıcı olacaktır.»

Serena iç geçirdi ve ellerini alnına götürerek gerginliğini gidermeye çalıştı. «Düşündüğüm kadar basit değil.»

«Basit,» diye ısrarla savundu Lucky. «Aptalca basit. Siyah ve beyaz. İyi adamlar ve kötü adamlar.»

Serena dönüp ona baktı. «Sen hangisisin, Lucky? Kimseyi ve hiçbir şeyi umursamadığımı sanıyordum. Bana kötü adam olduğunu söylüyorsun, sonra geceleri Lone Ranger'ı oynadığını öğreniyorum. Bana sert bir kaçak avcı olduğunu düşündürüyorsun, sonra dönüp bana çevrecilik propagandası yapıyorsun. Sen gerçekte kimsin?»

"Güven bana tatlım," dedi. "Bilmek istemezsin."

O, onun somurtkan bakışlarına hiç aldırmadan karşılık verdi. «Bilmek istiyorum.»

«Sana daha önce söylemiştim, Doktor,» dedi karanlık bir sesle, uyarı olarak parmağını kaldırarak.

"Kafamın içine bakmaya kalkma. Bulduğun şey hoşuna gitmeyecek."

Serena ona baktı, sert çenesini, duruşundaki tehditkarlığı, gözlerindeki kısa süreli belirsizliği... Ona mı yoksa kendine mi karşı bir ihtiyatlılık?

Ona ulaşmak için içindeki tehlikeli arzuyu hissedebiliyordu, merakın ötesinde bir bilgiye ulaşma ihtiyacı. Akıllı bir kadın onun uyarısına kulak verirdi. Akıllı bir kadın mesafesini korurdu. O aralarında bir sınır çizmişti ve aptalca bir şekilde, mecazi ve gerçek anlamda, o sınırı tekrar aştı, ona doğru ilerledi, bilmek, ona dokunmak ihtiyacı duydu.

"Peki kalbinde ne bulacağım?" diye sordu yumuşak bir sesle, aralarındaki mesafeyi kapatırken.

«Kalbim olmadığını» dedi, yüzünde dikkatlice ifadesiz bir ifadeyle.

Serena başını salladı. «Buna inanmıyorum. Sen insanlara yardım etmek için elinden geleni yapıyorsun. Tanrım,» dedi, yaralı koluna hala bağlı olan bandanayı işaret ederek, «insanlara yardım etmek için hayatını tehlikeye atıyorsun.»

"Beni kahraman gibi gösterme," dedi Lucky, ondan uzaklaşmak için duyduğu dürtüye zar zor direnerek. "Yaptıklarımın karşılığını alıyorum."

"Fransız ekmeği ve kurabiyelerle mi?"

"Mahremiyetle. İnsanlar hayatıma giriyor ve ben onları çıkarıyorum. Tek yaptığım bu. Tek umursadığım şey bu," diye ısrar etti, iç gerginliği düşük, kaba sesinde çatırdıyordu.

"Kendine böyle mi söylüyorsun, Lucky? Sen bir yalancısın."

"Bu gerçek." Ellerini Serena'nın omuzlarına koydu, parmakları ipek ve yumuşak tenine bastırdı, sanki ona fiziksel olarak kendi görüşünü kabul ettirebilecekmiş gibi. Kalbi, bunun gerekliliği ve aciliyeti ile çarpıyordu. Serena'nın üzerine eğildi, gözleri bir fanatik kadar parlaktı.

«Ben bir aziz değilim, bir şeytanım ve bir zamanlar sahip olduğum kalp, uzun zaman önce kökünden sökülüp atıldı, tatlım. Olmayan şeyleri aramaya kalkma.»

Serena hiçbir şey söylemedi, ama elini kaldırıp göğsüne koydu, parmakları siyah tişörtünün üzerinde küçük ve beyazdı. Gözleri onun gözlerine kilitlendi, ikisi de kaburgalarının arkasında çılgınca atan kalbi hissettiler, bu, onun yalanını hiçbir kelimenin yapamayacağı kadar parçalayan bir kanıttı.

Lucky, hayal kırıklığı ve öfkeyle hırladı ve içinde balon gibi şişen korkuyla kendi içinde mücadele etti. Onu tekmeledi, acımasızca kontrol etti, depresyon gibi titreyerek kendini ona karşı sertleştirdi. Serena'yı salladı.

«İnanmıyorsan umurumda bile değil,» dedi duman gibi bir sesle. «Psikoloji kitaplarını karıştırıp açıklamalar aramak istiyorsan,

kendi zamanında yap. Buraya analiz edilmek için gelmedim; sevişmek için geldim.»

Ağzı sertçe, cezalandırmak istercesine onun ağzına indi, ama hiçbir direnç, hiçbir korku ile karşılaşmadı. O yumuşak ve tatlıydı, ona karşı eriyordu ve bu, başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde öfkesini yok etti. Öpücüğü yumuşattı, dudakları onun dudaklarının altında davetkar bir şekilde açıldığında boğazından teslimiyet sesi çıktı. Öpücük derinleşti ve kendini kaybolurken, kendini kaybettiğini hissetti. Kalbi çarpıyordu ve Serena'yı kendine çekti, zihni onun onu batıracak taş mı yoksa boğulmaktan kurtaracak dal mı olduğu sorusuyla doluydu.

Hiçbiri, dedi kendine. İki de olamazdı çünkü bu sadece arzu ve başka bir şey değildi. Ona zarar veremezdi; onu iyileştiremezdi. Ona zevk verebilirdi ve o da birkaç saatliğine sorunlarını unutmasına yardım edebilirdi. Basitti. Aptalca basitti. Siyah ve beyaz.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı Serena'nın dudaklarına.

Dudaklarını kadının şakağına değdirdi ve onu kollarında döndürerek, kadının giyinme masasının üzerindeki aynaya bakmasını sağladı. Serena, yansımalarına baktı: Arkasında büyük ve erkeksi Lucky, kolları kadının omuzlarında, başı eğik, gözleri aynadaki kadının gözlerine bakıyordu; ve kendisi, onun gölgesinde narin ve kadınsı, onun karanlığının yanında altın ve beyaz. Parmaklarının bornozunun kemerini çözmesini izledi ve o, bornozu omuzlarından çekip yere düşürürken hareketsizce durdu. Altında giydiği gecelik ipek ve dantelden yapılmıştı, vücudunun kıvrımlarına yapışan ve dizlerinin altına kadar uzanan şeffaf beyaz bir sis gibiydi.

Adam ellerini kadının göğüslerine doğru kaydırды, dantel kupalardan göğüslerini avuçladı, ipek kumaşın üzerinden karnını yoğurdu, kalçalarına doğru kaydı, kadınlığını ifade eden her kıvrımı ve çizgiyi izledi. Ağzını kadının omzuna indirdi, tenini ısırdı, geceliğin dar askısını dişleriyle yakaladı ve aşağı çekti. Serena, adamın tenini öpüp, ısırıp, yalayıp, açıkta kalan her santimetreyi yiyip bitirmesini izledi. Başını yana eğerek ona boğazına erişim imkanı verdi ve o, fildişi sütunu boyunca ateşli bir şekilde ağzını hareket ettirirken inledi. Elbisesinin diğer askısını parmaklarıyla yakaladı ve aşağı çekti, sonra dantel korsesini ondan ayırarak belinde beyaz bir yığın halinde bırakarak. Göğüslerini elleriyle kavradı, kaldırıp sıktı, bir araya getirdi ve başparmaklarıyla meme uçlarını okşadı.

Serena'nın nefesi boğazında takıldı. Hiç bu kadar erotik bir şeye maruz kalmamıştı. Tutkuyla ağırlaşmış ve kararmış gözleri aynadaki görüntüye kilitlenmişti. Lucky'nin büyük, bronzlaşmış elleri göğüslerini yoğuruyor, meme uçları parmaklarının arasında şişmiş ve kızarmış bir şekilde dışarı çıkıyordu. Kendi baştan çıkarılmasını izlerken ve her duyuyu aynı anda yaşarken, sıcak ve yoğun bir heyecan onu sardı.

Bir elini kaburgalarının üzerinden karnına kaydırды ve beyaz ipek geceliğini kadınsı tepesinin üzerine gergin bir şekilde bastırды. Serena ona yaslandı ve bacaklarını ayırarak elini arasına kaydırmasına izin verdi. İpek kumaşın üzerinden onu okşadı, serin ve kaygan kumaşı en hassas ve ateşli tenine sürttü. Sonra elbise yok oldu ve arzusun sisinden, ihtiyaç ateşinin içinde yoğunlaşmasıyla, parmaklarının kahverengi buklelerin arasında dolaşmasını izledi. Bir kolunu kaburgalarına dolayarak, onu kendine doğru kaldırdı ve başı omzuna yaslandı, parmağını kadının sıcak, ıslak kanalının derinliklerine sokarken, başını bir yandan diğer yana salladı.

"İzle," diye fısıldadı. "İzle," dedi, sesi viski kadar yumuşak ve dumanlı, bir sirenin şarkısı kadar baştan çıkarıcıydı. "Senden istediğim bu, mon ange."

Gözleri aynada onun gözlerine kilitlendi. Onun sert nefesine uyum sağlayarak, ritmik ve derin bir şekilde onu okşadı. Serena inledi ve eline karşı hareket etti, kontrolünü kaybetti, Lucky onu uçurumun kenarına yaklaştırırken içgüdüleri onu ele geçirdi.

Nefes almaya çalışırken, boğazında takılan kelimelerle onun adını mırıldandı. Göğüsleri aynadaki görüntüsünde inip kalkıyordu. Karnı titriyordu. Lucky'nin eli kasıklarına doğru hareket etti. Gözleri, koyu kirpiklerinin altından, sıcak ve parlak, yanan kehribar rengi ile onu izliyordu. Bakışları, açıkça şehvetli, cinsel, dudakları nemli ve ona fısıldarken hafifçe aralanmış olan ağzına sabitlendi.

«Gel, chérie, gel, gel, gel...»

Zirveye ulaştığında, bir dalga gibi üzerine çöktü, nefesini kesti. Vücudu kollarında sertleşti ve çılgılık atacaktı, ama Lucky onu döndürdü ve ağzını onun ağzına yapıştırdı. Onu açgözlülükle, vahşice öptü, sırtını koluna yasladı, serbest eliyle arkasına dökülen saçlarını karıştırdı.

Bir saniye sonra yataktaydılar, Serena serin çarşafların üzerine uzanmış, Lucky bir dizini yatağa, bir ayağını yere koymuş

Tişörtünü yırtıp bir kenara attı. Sonra da kot pantolonunu çıkardı. Muhteşem bir şekilde çıplak, muhteşem bir şekilde tahrik olmuş bir şekilde ona yaklaştı, üzerine eğildi ve onu yataktan kaldıran tek bir yumuşak hareketle içine girdi.

Serena ona karşı kıvrıldı, ona vereceği her şeyi aldı ve kalbinde bunun yeterli olmayacağını biliyordu. Ona bedenini verdi, onu erkek yapan özüyle tekrar tekrar doldurmasına izin verdi. Onun itişlerinin sürükleyici gücünü memnuniyetle karşıladı, ellerinin altındaki kaslı sırtının hissini, vücudunun sıcak misk kokusunu, öpücüklerinin dumanlı tadını zevkle karşıladı, ama daha fazlasını arzuluyordu.

Yüzüne baktı ve orada işkenceyi, bedenini ona verirken ruhunu saklamak için verdiği mücadeleyi gördü. Bir anlığına gözlerine bakıp içindeki korkunç mücadeleyi hissedebildi ve bu onun kalbini parçaladı. Burada mantık ya da özenetim için yer yoktu. Ona verebileceği tek şey sevgisiydi, ne kadar aptalca görünse de, onun bunu kabul etmeyeceğini bilsede, sonunda kalbinin kırılacağından emin olsa da.

Adam güçlü bir şekilde onun üzerinde ve içinde hareket ederken, kadın kollarını ona doladı ve yanağını göğsüne dayadı, özlem mantığının kalkanını bir kez ve sonsuza kadar parçalarken, canını dişine takarak ona sarıldı. Hayatında ilk kez bir adama aşık olmuştu, çaresizce, umutsuzca aşık olmuştu. Adam onu nefes kesen bir tırmanışla tutkunun zirvesine çıkardı ve onunla birlikte uçurumun kenarından süzüldü, iri vücudu kadının vücuduna bastırdı, kolları onu kendine doğru çekti. Ve o parlak anda, adamın da onu sevebileceğine inanmaya başladı.

BÖLÜM 13

MELEK GİBİ GÖRÜNÜYORDU. SAÇLARI altın rengi ve ipeksi bir şekilde yastığın üzerine dökülüyordu. Kirpikleri, yanaklarına kahverengi dantel yelpazeler gibi uzanıyordu. Ağzı yumuşak ve pembeydi, uykuda gevşemişti. Lucky ona baktı, göğsünde acı verici bir şey kıvrılıyordu, ona dokunmak için elini uzattı ama kendini durdurdu, parmakları yüzünün birkaç santim üzerinde durdu.

O, cömert ve şefkatli, güçlü ve cesurdu; bir kadında bulmayı hiç umudunu kestiği her şeydi ve Lucky, onun vücudundan başka hiçbir şeye kendini kaptırmaya izin veremezdi. Tabii ki, bu cennetin ta kendisiydi. Serena'nın içindeyken hissettiği şey inanılmazdı. Serena soğukluğu ortadan kaldırmış, karanlığı kovmuş, onu kasvetli bir varoluş düzleminde sıkışmış hissetmekten kurtarmış, canlı hissettirmişti. Onu günde beş kez alabilirdi ve yine de doyamayacaktı. Hiçbir kadına karşı bu kadar doyumsuz bir özlem hissetmemişti, ihtiyaçları hiç bu kadar tatlı ve mutlak bir teslimiyetle karşılanmamıştı.

Gauthier'de ilk karşılaştığı kadında bunun mümkün olabileceğine inanmazdı, ama o soğuk, kontrollü kadın Serena'nın gerçek hali değildi. Ne yazık ki, diye düşündü, ağzı alaycı bir gülümsemeyle bükülürken.

Serena soğuk ve sert değildi. O sıcak, altın rengi bir cazibeydi. Cennet, kendini ona kaptırmaktı, cehennem ise kalamayacağını bilmektir. Ondan çok fazla şey isteyecekti. Ona veremeyeceği şeyler isteyecekti. Onun bu kadar yaklaşmasına izin veremezdi.

İlk olarak, kadının göreceklere korkuyordu - yaptığı şeylerden, gördüklerinden, ruhunu saran ve zihnine sızan soğuk karanlıktan. İkinci olarak, olacıklardan korkuyordu. Geçtiğimiz bir yılı kendini toparlamakla geçirmiş, Ramos'un cehennemini bıraktığı parçalardan özenle kendini yeniden inşa etmişti. Şimdi bu parçalar, bir kart evi gibi birbirine dengede duruyordu. Tek bir yanlış hareket, her şeyi yıkıp geçirebilirdi.

Huzura, yalnızlığa, sanatına ihtiyacı vardı. Hepsisi bu kadar. Hayatını bu temel ihtiyaçlara indirgemişti çünkü daha fazlasını tolere edemiyordu. İnsanların yanında olamıyordu çünkü onların varlığı onu rahatsız ediyordu, sanki açıkta kalan bir sinire hava üfleniyormuş gibi. Zorunlu olarak odak noktasını içe yöneltmek, kendini bir arada tutmaya konsantre olmak zorundaydı.

insanların zihinlerini kurcalayan, sırlarını ortaya çıkaran, onları parçalara ayırıp nasıl çalıştıklarını anlamaya çalışan bir kadına ihtiyacı yoktu.

Serena'yı rahatsız etmeden yataktan kaydı, kot pantolonunu giyip fermuarını çekti, düğmeyi iliklemedi. Tişörtünün cebinden bir sigara çıkardı, dudağına taktı ve odanın diğer ucundaki hala açık olan Fransız kapılara doğru yürüdü. Uzaklarda gök gürültüsü duyuluyordu, içinde ve çevresinde olup biten her şeye uygun bir eşlikti; içte ve dışta yaklaşan bir fırtınanın habercisi.

Chanson du Terre ile ilgili bu iş hakkında kötü bir hisse kapılmıştı. Başından beri böyleydi ve durum gittikçe kötüleşiyordu. Karşıt güçler birbirlerine karşı baskı uyguluyor, gerginliği artırıyordu. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Cebinden bir kibrit çıkarıp sigarasını yaktı ve derin bir nefes aldı, hangi tarafın önce pes edeceğini merak ediyordu.

Gifford Sheridan yaşlı bir adamdı. Kesinlikle vahşi ve inatçıydı, ama yine de yaşlı bir adamdı. Mirasını devralacak bir oğlu ya da kalmak isteyen bir torunu olsaydı, işler daha iyi görünebilirdi. Ama durum böyleyken, kartlar ona, Chanson du Terre'ye ve bataklığa karşı dizilmişti.

Diğer tarafta ise Tristar ve Len Burke vardı. Burke, Lucky'ye eski düşmanı Albay Lambert'ı çok hatırlatıyordu, istediğini elde etmek için sınır tanımayan bir adamdı. Burke sınırını nerede çizecekti? Peki ya Shelby? Lucky, istediğini elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğini çok iyi biliyordu.

Mason Talbot, Tristar ve Shelby tarafından kullanılacak bir piyon gibi görünüyordu. Herhangi bir şeyi kıskırtmak için fazla sakin biriydi. Gifford'a göre fazla aptaldı. Ama işine yarayabilirdi. Ekonomik büyüme lehine kasabayı bir araya getirmek için mükemmel bir figür olabilirdi. Tristar kurulduktan ve Mason Baton Rouge'daki yasama organına yerleştikten sonra, kimya endüstrisi için çok çekici bir sözcü olacaktı.

Lucky'nin bakışları yatağa ve Serena'ya kaydı. Serena, uykusunda kaşlarını çatmış ve mırıldanıyordu, eli Mason'ın yattığı yeri okşuyordu. Yük, onun ince omuzlarına yüklenmişti ve büyükbabasının isteklerini yerine getirmeye kararlı görünse de, kaçınılmaz olanı sadece geciktiriyor olacaktı. Gifford'un planının onu burada tutamayacağını söylemişti. O gittiğinde ne olacaktı?

«Lucky?» diye fısıldadı, uykulu bir kedi yavrusu gibi uyanarak. Yumuşak ışığa gözlerini kırıştırtarak oturdu ve bal rengi saçlarını gözlerinden geriye taradı. Lucky onu izledi ve hiçbir şey söylemedi, göğüslerini mütevazı bir şekilde fildişi pamuklu çarşafı örttüğü görüntüsünün tadını çıkardı. Bu hareket, yatakta birlikte yaptıkları her şeyi düşününce ona tatlı bir şekilde uyumsuz geldi.

Kız başını eğdi ve ona göz kırptı. «Ne yapıyorsun?»

"Sigara içiyorum," dedi. Derin bir nefes aldı ve gösterişli bir şekilde dumanı dışarı üfledi.

Serena kaşlarını çatarak yataktan kaydı ve çarşafı Yunanlı bir elbise gibi etrafına sardı. «Çok sigara içiyorsun,» diye onu nazikçe azarlardı ve soluk halının üzerinde yürüyerek yanına geldi. Davet beklemeden ona sarıldı, kollarını onun ince beline doladı ve yanağını çıplak göğsüne sürttü. Başını geriye eğerek ona baktı.

"Hiç sigara içmemelisin. Sağlığın için zararlı."

Lucky, yumuşak ve inanılmaz bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Onun ciddi yüzüne baktı ve içinde bir tür hayret uyandı. En son ne zaman sağlığı hakkında düşündüğünü hatırlayamıyordu. Kendi ölümlülüğünden şüphe ettiği için değil, umursamadığı için. Uzun, çok uzun bir süredir, kendi hayatı da dahil olmak üzere kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış gibi hissediyordu. Orta Amerika'dan ilk döndüğünde, geceler boyu 9 mm'lik Beretta'sına bakarak, içi oyuk uçlu mermilerle dolu sık siyah kılıfın içinde onu bekleyen ölümüyle yüzleşmişti. Silahı ağzına dayayıp tetiği çekmesini engelleyen tek şey, koyu Katolik olan ailesine bunun ne yapacağını biliyor olmasıydı.

Ölümle sürekli birlikte yaşamıştı ve şimdi Serena ona bakarak sigaranın tehlikeleri konusunda uyarıyordu.

«Bu neden komik?» diye sordu, ona kızgın bir şekilde bakarak. Lucky ciddiye bindi. «Komik değil.»

Onu kucaklamadan dönerek, standın üzerinde duran dekoratif porselen fincanda sigarasını söndürdü. "Mutlu musun?"

"Hiç de değil." Serena burnunu çekti. "O benim büyük büyükannemin çay fincanıydı."

"Bu eski ev böyle şeylerle dolu, değil mi?" diye sordu, kollarını gevşekçe Serena'nın omuzlarına dolayarak. "Antikalar, yadigârlar, nesilden nesile aktarılan aile hazineleri."

"Evet," diye cevapladı Serena, bakışları sadece bu odada bile Sheridan ailesinin nesiller boyu gelip gittiğini gören bir düzine eşyaya kaydı.

"Tarihin bir mikrokozmosu gibi. Yenilenip müze olarak halka açılmalı."

"Bunun yerine, yıkılıp sonsuza dek kaybolabilir."

Kız ona baktı, kaşları sıkışmış, karanlık gözleri endişeyle doluydu. «Bir süre bu konuyu konuşmasak olmaz mı? Çok yorgunum.»

Lucky elini saçlarının üzerinden geçirdi, beklenmedik bir sempati dalgası onu sardı. Onu tüm sorunlardan uzaklaştırmak, korumak, bir süreliğine kendine saklamak isterdi, ama bu mümkün değildi. Ona bakarken içindeki şefkat duygusuna karşı kendini sertleştirmesi gerektiğini biliyordu, ama bir anlığına bu duyguya teslim oldu, eğildi ve onu öptü. Yorgun görünüyordu. Kafası karışık ve hırpalanmış görünüyordu. Ona biraz rahatlık sağlamak ne zararı olabilirdi ki?

Dudakları onun dudaklarının altında yumuşak ve sıcaktı. Hevesli, özlem dolu. Sanki onu düşüncelerinden uzaklaştırıp sarhoş edecekmiş gibi öpücüğüne sarıldı. Sanki doğrudan onun vücuduna emilmek istermiş gibi kendini ona bastırdı. Onu koruma arzusu içinde daha da güçlendi ve bunu geri püskürtmeye çalıştı. Kimsenin kurtarıcısı olamazdı; kendini bir arada tutmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Başını kaldırdığında, kızın yanağına dokundu ve pişmanlıkla mırıldandı, «Üzgünüm, chere. Bu kavgayı sen istemedin, biliyorum.»

"Sanırım bu benim doğuştan hakkım," dedi Serena, ondan uzaklaşarak. Küçük lamba ışığının aydınlattığı alanda dolaştı, bir eliyle masadaki ve şifonyerdeki nesnelere dalgın dalgın dokunurken, diğer eliyle göğüslerine çarşafı sıkıca tuttu.

"Bu ironik, biliyor musun?" diye ekledi, gülümsemeye çalışarak ama başaramadı. "Buradan ayrıldım çünkü hayatımın başka bir yerde olduğunu düşünüyordum, kalırsam asla kendim olamayacağımı düşünüyordum. Ve şimdi buradayım..." Odayı, genel olarak evi işaret ederek, etrafına belirsiz bir şaşkınlıkla bakındı. "Buradayım. Eve geri dönemeyeceğini söylerler. Ben kaçamıyorum."

"Kız kardeşin istediği gibi olursa, buradan kalıcı olarak uzaklaşabilirsin," dedi Lucky, onu şahin gibi bir bakışla izleyerek. "Senin istediğin bu mu, mirasın yükünden sonsuza kadar kurtulmak mı?"

Serena odaya bakındı, büyük evin kişiliğinin üzerine çöktüğünü hissetti. Bununla mücadele edecek kadar yorgundu. Teslimiyet hissi içini kapladı ve omuzları çöktü. İstesek bile zaman ve mesafenin değiştiremeyeceği bir şekilde sonsuza kadar bu eve bağlı kalacaktı.

Bu onun eviydi. Her zaman onun evi olacaktı. Chanson du Terre, köklerinin bulunduğu yerdi ve bu kökler iki yüz yıl öncesine kadar uzanıyordu.

«Hayır,» dedi yumuşak bir sesle.

Eski evin yıkılmasını istemiyordu. Yabancıların burada yaşamasını istemiyordu. Tristar Chemical'ın, eski köle barakalarının geçmiş yaşamlara sessiz bir tanıklık ettiği yere bir işleme tesisi kurmasını istemiyordu. Bir zamanlar şeker kamışı tarlaları olan yeri çevreleyen yüksek tel çitleri görmek istemiyordu. Chanson du Terre'nin bir Sheridan'a ait olmasını istiyordu; sadece bunun kendisi olmasını istemiyordu.

"O zaman savaşmaya hazır olsan iyi olur, tatlım," dedi Lucky. "Len Burke bu araziye almak istiyor. Bunu elde etmek için kirli savaşacak ve kız kardeşin de onun yanında olacak."

«Endişelendiğim Shelby değil.»

Ona ihtiyatlı bir bakış attı. «Onu hafife alma, Serena. Onun neler yapabileceğini farkında değilsin galiba.»

Serena, onun uyarısını ve son birkaç gündür zihninde filizlenen şüpheleri umursamadı. Shelby uçarı ve bencil biriydi, ama acımasız değildi. «O benim kardeşim. Onun neler yapabileceğini senden daha iyi biliyorum.»

"Seni bataklıkta terk edebilecek kadar acımasız olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu sözler hedefini buldu ve sinirine dokundu, ama Serena inatla bunu umursamadı. «Bunu daha önce konuştuk. Kötü bir şey olmasını istememişti. Shelby olayları sonuna kadar düşünmez. Yaptıklarının sonuçlarını düşünmez, sadece anlık etkisini düşünür.»

Buna güvenme tatlım, diye düşündü Lucky, ama bu düşüncesini kendine sakladı. Serena'nın ikiziyle ilgili kör bir noktası olması çok doğaldı. Kendi kanından olan birine bakıp onda kötülük görebilecek ne tür bir insan olabilir ki? O kör noktanın, çok geç olmadan gerçekten tehlikeli bir şeyi görmesini engellememesini umuyordu.

Patlama şafak sökmeden hemen önce oldu. Pencereleeri sarsarak eski evin temellerini salladı. Serena tam olarak uyanmadan dumanın kokusunu aldı. Tehlikeden kaçma içgüdüğü kan dolaşımına adrenalin pompalarken, yataktan fırlayarak kalktı.

Beyninin ne olduğunu anlaması, nerede olduğunu ve tehlikenin kaynağının ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

odası karanlıktı ve patlamanın ardından tek ses gök gürültüsüydü. Bir an için onu uyandıranın sadece bu olduğunu düşündü, ama sonra duman kokusu tekrar geldi. Açık Fransız kapısından içeri süzüldü, yaklaşan fırtınayı haber veren güçlü ve soğuk bir esinti ile taşındı.

Bornozunu kapıp aceleyle giyindi, açık kapıya koştu ve galeriye ve avluya baktı. Uzakta turuncu bir top parlıyordu ve alevler makine kulübesinin yan tarafını yalıyordu. Sessizliği çığlıklar bozdu ve adamlar olay yerine geldi, silüetleri ateşin parlaklığında belirginleşiyordu.

Serena yatağa doğru döndü, aniden Lucky'yi düşündü, ama o gitmişti. Onun yokluğu ona fiziksel bir darbe gibi çarptı, ama nereye, ne zaman ve neden kaybolduğunu düşünmeye vakit yoktu.

Gözüyle bakmadan gardıroptan kıyafetleri kapıp iç çamaşırı giymeden üstüne geçirdi. Yırtık pırtık espadril ayakkabılarını giyip galeriye koştu, merdivenlerden aşağı indi, bahçeyi geçip bacaklarının götürdüğü kadar hızlı koşarak alevler içindeki binaya doğru koştu.

Oraya vardığında işçiler yangına hortumlarla müdahale ediyorlardı, ama nafile. Ateş binayı yutuyordu. James Arnaud işçiler arasında koşuşturuyor, gürültünün üstüne çıkmak için bağıyor, onlara henüz alev almamış devasa eski ahşap kulübenin o kısmını ıslatmaya odaklanmalarını söylüyordu.

"Ne oldu?" diye bağırdı Serena, yanından geçerken kolunu tutup dikkatini çekmeye çalışarak.

"Nereden bileyim?" diye bağırdı James, kalın koyu kaşları öfkeli gözlerinin üzerinde V şeklinde duruyordu. "Patlamayı duydum ve koşarak geldim. Muhtemelen yıldırım düşmüştür. Tek bildiğim, ekipmanlarımızın çoğu orada ve bu yangını söndürmezsek hepsini kaybedeceğiz!"

"İtfaiyeyi arayan var mı?"

"Yoldalar ve çabuk gelseler iyi olur. Bu binaya işeysek de olur, ne fark eder ki."

Sonra omuzlarını silkti ve görünüşte boşuna olan kulübeyi söndürme işine yardım etmeye gitti. Serena çaresizce geride durup, alevlerin parlaklığına gözlerini kısarak, uzaktan bile yanaklarını yakacak kadar sıcak olan ateşi izledi.

Yukarıda gökyüzü beyaz çizgilerle aydınlanmıştı ve gök gürültüsü top ateşi gibi patlıyordu. Kalın, yuvarlanan fırtına bulutları, yıldırımların floresan ışığında aydınlanıyordu, siyah ve şişmiş, dev süngerler gibi.

"Hadi yağmur yağsın," diye bağırdı.

Mason pijamaları ve bornozuyla evden koşarak geldi, ince kahverengi saçları dikilmiş, gözlükleri eğri büğrüydü. Parlak oxford ayakkabılar giymişti ama çorap giymemişti.

"Tanrım, bu korkunç!" dedi, bornozunun kemerini çekerek. Alevlere bakarak, gözlük camlarında ürkütücü bir şekilde yansıyan alevleri izledi. "İtfaiyeyi aradım. Yoldalar."

"Ben de yağmur yağsın diye dua ediyordum," dedi Serena. Yukarıdan iri damlalar üzerlerine sıçradı ve o yüzünü gökyüzüne çevirdi.

Mason, öfkeli, açgözlü bir canavar gibi devasa kulübeyi yiyip bitiren, duvarları yakan, içindeki ağır ekipmanı yalayan yangını izledi. «Bütün o makineler. Umarım Gifford'un sigortası günceldir.»

Yağmur daha şiddetli yağmaya başladı. Uzaklardan siren sesleri geliyordu. Mason, Serena'yı kolundan tuttu. «Buradan uzaklaşmalıyız. Burada yapabileceğimiz bir şey yok.»

Gifford'u düşünerek çaresiz hissederek, isteksizce ateşten uzaklaştı. Bir şekilde onu hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu. Bunun saçma olduğunu biliyordu, ama bu, eski yetersizlik duygularının su yüzüne çıkmasını engellemedi. Bir şekilde bunu önleyebilmeliydi. Yıkımı durdurabilmeliydi.

Yağmur şimdi soğuk ve şiddetli bir şekilde yağıyordu, rastgele aldığı ipek bluzunu sıırıslam ediyor, saçlarını başına yapıştırıyor, görüşünü bulanıklaştırıyordu. Yine de alevler gece gökyüzüne sıçrayarak, kükreyip çtırdayarak, onları söndürmek için doğa ana'nın çabalarını alay ediyordu. Bir çatlama sesi duyuldu ve çatının bir kısmı çöktü, turuncu kıvılcımlar bulutu yukarı doğru yükseldi. Mason, Serena'nın kolunu daha sert çekti.

«Serena, hadi!» diye bağırdı acil bir şekilde. «Yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Burası güvenli değil!»

Onu birkaç adım daha geri çekti. Yıldırım gökyüzünü aydınlattı. Gök gürültüsü sağır edici bir patlama ile çınladı. Rüzgâr şiddetini artırdı, ağaçları salladı ve yanan binadan yükselen alevleri eğdi. Yağmur şiddetini artırarak şiddetli bir sağanak yağmaya başladı ve sonunda yangını küçülttü

yangını söndürdü. İlk itfaiye araçları araba yoluna girdi. Mason, Serena'yı birkaç adım daha geri çekti.

«Gidelim!»

Eve doğru üç adım bile atamadan ikinci patlama oldu. Serena, görüşünün kenarından, binanın yıkılmış duvarından alev topunun fırladığını gördü. O andan itibaren, gerçekte sadece bir saniye süren olay, beyninde yavaş çekimde kaydedildi: koşan adamlar, dışarıya yayılan ateş, her yöne fırlayan kereste ve şarapnel parçaları.

Daha sonra ağzını açıp çığlık attığını hatırladı, ama hiçbir şey duymadı. Patlamanın görünmez gücü onu sırtından vurdu ve Mason'ın hemen yanında, onu bir bez bebek gibi yere fırlattı. Kemiklerini sarsan bir sıçrayışla yere düştü, çakıl ve ezilmiş kabuklar derisine batıyordu. Sonra her şey şükürler olsun ki karardı.

«Tamamen kayıp,» dedi sigorta eksper, sevdiği birinin ölümünü haber veren birinin ciddiyetiyle. Elinde dolapla yemek odasının kapısında duran, kırk beş yaşında, küçük, özür diler gibi görünen, koyu renk saçları dökülmüş, gözleri spaniel köpeği gibi olan bir adamdı. Ellerinde ve kollarında is vardı ve yüksek alnında da büyük bir is lekesi vardı.

Komşularla birlikte, itfaiyenin hemen ardından gelmişti. Bu bölgede yangın önemli bir olaydı, insanların toplanıp bakakalarak kayıp yaşayanlara destek sunduğu bir olaydı. Sigorta görevlisini iki hafta beklemek gerekmiyordu, çünkü büyük olasılıkla son kirişler de küle dönüşürken orada durup izliyor olacaktı.

"Tamamen yok oldu," diye somurtkan bir şekilde tekrarladı. "Bina ve içindeki her şey. Hâlâ bazı yerleri yanıyor."

"Harika!" diye bağırdı John Mason, koltuğundan kalkarak. "Gidip bakacağım!"

Shelby oğluna kızgın bir bakış attı. «Kesinlikle gitmeyeceksin. Oradan uzak dur, John Mason. Babana ve Serena teyzene ne olduğuna bir bak!»

Serena yeğenine anlamlı bir bakış attı. Hâlâ titreyerek sandalyesinde oturuyordu, kulakları çınlıyor, vücudunun çeşitli yerlerinde ağrı hissediyordu. Ellerinde, dizlerinde ve çenesinde kesikler ve sıyrıklar vardı. Yanakları ve alnı ateşin ısısından koyu bir kızarıklıkla kaplıydı. Henüz duşa girememişti

duşa girmemişti ve saçları başının etrafında ıslak iplikler gibi sarkıyordu. Hâlâ mahvolmuş fuşya rengi ipek bluzunu ve kırmızı pantolonunu giyiyordu.

Sonuç olarak, pek de hoş bir manzara değildi ve Mason da ondan pek farklı değildi. Kayınbiraderine baktı, boş bir ifadeyle kahve fincanına bakıyordu. İnce saçları başının etrafında küçük tutamlar halinde dikilmişti. Bornozu yırtık ve kirliydi. Sol elmacık kemiğinde, küllü teninde kırmızı mürekkep izi gibi belirgin bir kesik vardı.

Serena, ikisinin de soyulup ölüme terk edilmiş gibi göründüklerini düşündü, ama kendilerini şanslı saymaları gerekiyordu. Yangınla mücadele eden iki adam, ikinci patlamada uçan enkaz parçalarıyla ağır yaralanmış ve hastaneye kaldırılmıştı.

"Gifford'un sigortası ödenmişti, değil mi Bay York?" diye sordu, fısıldıyor mu yoksa bağırıyor mu emin olamadan. Kulaklarında kulaklık takılıymış gibi hissediyordu.

York, onu kötü bir köpek olarak nitelendirip kovacağından korkuyormuş gibi, spaniel gözleriyle ona baktı. "Evet," dedi tereddütle.

"Primler ödenmişti. Bu konuda hiçbir sorun yok."

"Başka bir yerde sorun olduğunu mu varsaymalısınız?"

"Şey, şey..." Ayaklarını sürttü, sonra çamur izi bırakıp bırakmadığını görmek için hızla aşağıya baktı. "Korkarım ki, evet, var."

«Ah, lütfen!» Shelby ikinci fincan kahvesini doldururken sertçe dedi. «Çıkar ağzındakini.»

Gifford'un yerine masanın başına oturdu, yeşil ipek sabahlığıyla zarif ve sevimliydi, saçları arkada düzgünce toplanmıştı, sanki patlama ve yangın onun normal günlük rutinini bozacak bir şey değilmiş gibi görünüyordu.

York zorlukla yutkundu. «Hepinizin bildiği gibi, az önce yangın müdürüyle olay yerindeydim ve bunun kundaklama olduğuna dair hiç şüphe yok gibi görünüyor.»

"Kundaklama mı?" Serena inanamadan, içini bir ürperti kapladı. Başını sallayarak bu olasılığı ve tüm sonuçlarını reddetti. "Hayır. Yıldırım düşmüştü."

York kederli görünüyordu. «Ah, pardon Bayan Sheridan, öyle değildi. Yangın kasten çıkarıldı. Buna hiç şüphe yok. Oldukça özensiz bir işti. Bakın,» dedi, uzmanlığını paylaşma ihtimaliyle daha da canlanarak, «kulübenin güneybatı köşesinde ve oradan çıkan römorklarda büyük bir sıcak nokta vardı. Yani, yakıt yolunu gösteren çizgiler.

, hızlı ve yoğun bir ısıya işaret ediyordu ve beton zeminde parçalanma izleri vardı. Birinin etrafa benzin veya benzeri bir madde döktüğü ve ateşe verdiği çok açık. Ve tek bir traktörün kalıntılarından anladığımız kadarıyla, yakıt yolu doğrudan ona uzanıyordu. Birinin onu patlatmak istediğini söylemek zorundayım."

Serena sandalyesine yaslandı, bir elini dudaklarına bastırdı ve diğer elini ağrıyan kaburgalarına koydu. Masadaki kimse bir şey söylemedi. Len Burke'ün önceki gece oturduğu sandalyeye baktı, yemeklerini yiyip, şaraplarını içip, Gifford'u bir şekilde satmaya ikna etmek zorunda olduklarını söyleyen sandalyeye.

«Bu mesele açıklığa kavuşana kadar, şirketimin talebinizle ilgili ödeme yapamayacağını anlıyorsunuzdur umarım. Üzgünüm,» dedi Bay York, yine isteksiz bir ses tonuyla. Kötü haber vermek açıkça onun güçlü olduğu bir alan değildi. Klipsli dosyasını sıktı. «Gerçekten üzgünüm.»

"Bay York," dedi Mason, politikacıların güler yüzlü gülümsemesinin zayıf bir versiyonunu takınarak. "Bu korkunç suçtan ailenin bir üyesinin sorumlu olduğuna inanmıyorsunuz, değil mi?"

"Oh, hayır, şey... bunu yargılamak bana düşmez. Tam bir soruşturma yapılması gerekecek, anlarsınız ya."

"Ama Bay York," dedi Serena, zihnini Burke'den uzaklaştırmaya çalışarak, "bu ekipmanların bir kısmı derhal değiştirilmeli. Şirketiniz tazminat talebini karşılamayacaksa, bunu nasıl yapmamızı önerirsiniz?"

York bu soruyu ciddiyetle düşündü ve alnındaki is lekesi gölge kuklası gibi kıvrılana kadar bir dizi yüz ifadesi yaptı. Sonunda Serena'nın gözlerine baktı ve Serena onun ağlayacak gibi olduğunu düşündü. «Bilmiyorum,» dedi. «Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm.»

Birkaç tur daha soru, açıklama ve özürden sonra, hasar tespit uzmanı, John Mason'ın peşinden koşarak enkazı ikinci kez incelemek için ayrıldı.

«Ne korkunç bir adam,» dedi Shelby, Odille'in sanki günün en önemli göreviymiş gibi getirdiği sepetten bir kek seçerken.

"Karısının bankanın başkan yardımcısıyla ilişkisi olmasına şaşmamalı."

Serena ona bir bakış attı. «Shelby, Tanrı aşkına, tartışmamız gereken daha acil konular var.»

"Serena haklı, tatlım," dedi Mason nazikçe.

"İlişki nedir?" diye sordu küçük Lacey, annesine baykuş gibi bakarak.

Shelby gülümsedi ve kızının sarı buklelerini okşadı. «Bu, ucuz, değersiz kadınların yaptığı bir şey, canım. Bu konuda güzel kafanı yorma.»

«Kötülük,» dedi Odille dramatik bir ses tonuyla, uzun, kemikli ellerinde boş kahve kabını tutarak masadan geri çekildi. Turkuaz gözleri mavi alev gibi parlıyordu ve sırayla her birinin yüzüne bakıyordu. «Bu evin başına gelen şey bu. Kötülük. Tanrım, hepimize merhamet et.»

Bu uğursuz sözlerle odadan çıktı, ince ağzı aşırı bir hoşnutsuzlukla gerildi.

«Tanrım,» Shelby, küfür edercesine burnunu çekerek, sabahlığının yakalarını bir araya getirdi. «Gifford'un o kadını neden tuttuğunu anlamıyorum.»

"O bir cadı," dedi Lacey kayıtsızca, bir muffin uzanarak. Sepetten bir tane çıkardı ve odadan koşarak çıktı, kardeşini çağırdı.

Serena şakaklarını ovuşturdu ve iç geçirdi. «Kundaklama. Senin Bay Burke, Gifford'a küçük bir uyarı mı gönderiyor?»

Bir anlık şaşkın bir sessizlik oldu, sonra Mason canlandı.

"Oh, Serena, Len Burke'ün bununla bir ilgisi olduğuna inanmıyorsun herhalde!" dedi inanamayan bir kahkaha atarak. "Bay Burke saygın bir şirketi temsil eden saygın bir iş adamı. Onun bir kundakçı olduğuna gerçekten inanmıyorsun herhalde!"

Serena, kız kardeşi ve kayınbiraderine ciddi bir bakış attı. "Eh, alternatifine inanmak da istemem."

«Aramızdan biri yapmış olabilir mi?» Mason, gözlüklerinin üstünden kaşlarını kaldırarak sordu. «Gerçekten mi, Serena, hastalarla çok fazla zaman geçiriyorsun; paranoyaklaşıyorsun. Shelby ve ben yataktaydık. Böyle aşağılayıcı bir düşünceye kapılmandan çok rahatsız olduğumu söylemekten çekinmiyorum. Satıştan yana olmamız, burayı yakıp yıkacağımız anlamına gelmez.»

«Aman Tanrım, Serena, gerçekten bizim hakkımızda böyle mi düşünüyorsun?» dedi Shelby, kahvesine şeker karıştırırken heyecanı gözle görülür şekilde artıyordu. Mükemmel elmacık kemiklerinde renkli noktalar belirdi; ağzı ince bir çizgiye dönüştü. Kız kardeşine öfkeyle baktı, sakın tavırları aniden buharlaşıp kayboldu. «Kendi kız kardeşini ve kayınbiraderini suçluyorsun! Charleston'da sana ne oldu bilmiyorum. Bize yabancı gibi davranıyorsun!»

Serena iki parmağını şakaklarına bastırdı ve derin bir nefes aldı. Yorgun ve bitkindi. İnsanlarla başa çıkmak için kullandığı tüm araçları elinden alınmış gibi hissediyordu. İkizinin bitmek bilmeyen dramatik ruh hali değişimleriyle başa çıkmak için kullandığı enerjisi kesinlikle elinden alınmıştı.

«Shelby, lütfen bu sürekli tiyatroyu bırakabilir miyiz?» diye dişlerinin arasından söyledi. «Seni suçlamak istemedim. Sadece Bay Burke'ün bu yangından fayda sağlayacağını söylüyordum. Yangın bir uyarı olarak ya da makineleri yok etmek amacıyla çıkarılmış olabilir. Her iki durumda da, Gifford'un kaybetmeyi göze alamayacağı kadar parası kalmadı.»

"Bence bu çok saçma," dedi Shelby öfkeyle. "Bay Burke'ü çok çekici buluyorum."

Serena gözlerini devirmeye güç bulamadı.

«Yangın, mülkün satışı ile hiçbir ilgisi olmayabilir,» diye işaret etti Mason. «Gifford yıllar boyunca kendine düşmanlar edinmiştir. Daha bir ay önce bazı çalışanlarını işten çıkarmak zorunda kaldı. Bu durumun kötü hisler yarattığını söyleyebilirim. Öte yandan, Tristar'ın buraya gelmesinden birçok kişi kazançlı çıkacak, Serena,» dedi, kahvesini düşünerek. «Burası küçük bir kasaba; sanırım haberler çoktan yayılmıştır. Gifford insanların iş bulmasını engelliyor. Birisi onu fikrini değiştirmeye ikna etmeye karar vermiş olabilir.»

Serena masadan kalktı, gözleri Mason'a dikilmiş, ağzının köşelerinde hoş olmayan bir gülümseme belirdi. «Vay canına, ne ilginç bir kelime seçimi.»

«Ne yapacaksın?» diye sordu Shelby, ona şüpheyile bakarak.

"Önce uzun ve sıcak bir duş alacağım. Sonra bataklığa gidip Gifford'u buraya geri getireceğim, gerekirse saçından sürükleyerek."

Bilinçsizliğe kapılmak daha çekici bir seçenek gibi görünüyordu, ama Serena uyku lüksünü kendine tanıyamayacağını biliyordu. Kendini zorlayarak bir adım attı, yemek odasının kapısını itip dışarı çıktı.

Shelby, nefesini tutarak koridordaki kapının kapanma sesini bekleyerek onun arkasından baktı.

«Harika,» dedi somurtarak. «Gifford'u buraya geri getirecek. Tam da ihtiyacımız olan şey. Lanet olsun, neden bu işe karışmadı ki?

Mason bir muffin uzattı. «Endişelenme, tatlım. Her şey yoluna girebilir. Gifford er ya da geç cesaretini kaybedecektir. Geri gelip yangının yol açtığı hasarı gördüğünde, ekipmanı yenilemek için ne kadar uğraşması gerektiğini fark ettiğinde... belki de vazgeçer.»

«Umarım öyle olur Mason. Umarım öyle olur.»

Serena odasına girdi, yatağa uzanıp ağlayarak uykuya dalmak istiyordu. Bunun yerine, dönünce neredeyse Lucky'ye çarpıyordu. Onu demiri bile bükebilecek bir güçle omuzlarından yakaladı ve onu kendine doğru çekti, bakışları onun üzerinde dolaşıyordu, vahşi ve yoğun.

«Mon Dieu,» diye nefes nefese mırıldandı. «Haline bak. İyi misin?»

«Oh, kalp krizi dışında iyiyim,» dedi alaycı bir şekilde. «İnsanları korkutmaya zorlayan bir şey mi var senin yapında? Tuvalet eğitimi sırasında biri sana gizlice mi yaklaştı yoksa?»

Lucky içinden küfretti, onu bırakıp yatak odasında volta atmaya başladı. Titreyen eliyle saçlarını okşadı ve nefesini normale döndürmeye çalışırken ensesini ovuşturdu. «Yangını duydum. Patlama. İnsanlar hastaneye kaldırılıyor.»

Serena, diline gelen küstahça sözleri geri yuttu. Geri çekilip Lucky'nin odada dolaşmasını izledi. Onun için korkmuştu. Gözlerinden ve ağzının şekliyle bu belliydi. Duygularını kontrol etmek için verdiği mücadeleden de belliydi. Hiçbir şey söylemedi ama göğsünde umut gibi bir şeyin alevlendiğini hissetti. Kimseyi umursamayan granit adam onun için korkmuştu.

"Ben iyiyim," dedi sessizce. Dizlerinin gücünü kaybedip küçük bir Viktorya dönemi giyinme taburesine çöktü, mahvolmuş espadril ayakkabılarını çıkardı ve bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Lucky'nin yatak boyunca ileri geri hareket etmesini izledi, kendini zorla sakinleştirirken gerginliği buhar gibi uçup gidiyordu. "Neredeydin?"

"Halletmem gereken işler vardı."

"Gerçekten garip çalışma saatlerin var."

"Garip bir hayatım var," diye itiraf etti kuru bir şekilde. "Fark etmiş olabilirsin."

Serena kaşlarını kaldırdı. "Ne? Tanıdığım herkes bataklıkta yaşıyor ve komando bıçağıyla dişlerini temizliyor."

Onun karanlık bakışını görmezden geldi ve bluzunu çıkarmaya başladı, ama aynı anda iki şeyi fark edince durdu: bluzunun altında hiçbir şey giymemişti ve Lucky'nin gözleri aniden, sıcak ve parlak bir şekilde göğüslerine odaklanmıştı. Onun yanında utangaç hissettiği için değildi. Ama karnında vahşi bir his çırpınıyordu. Derin, ilkel bir korku, kontrol ihtiyacını hiçe sayan bir heyecanla birleşmişti. Onu aşağı çekmek istediği yolun kalp kırıklığına yol açacağı da umurunda değildi. O, bunu engellemeyi başardı ve ağrıyan bacaklarının itirazlarını görmezden gelerek ayağa kalktı.

"Duş almam lazım," dedi, parmaklarıyla bluzunu göğüslerinin arasında sıkıca tutarak.

Lucky ona baktı. Hissettiği tüm endişe, anlayabildiği ve başa çıkabildiği tek duyguya, şehvete dönüştü. Patlamayı duyduğunda, Serena'nın enkazın arasında yanmış ve bükülmüş halde yattığını düşünerek neredeyse çıldırmıştı. Şimdi ise karşısında duruyordu, dağınık ve biraz korkmuş görünüyordu, ama hayattaydı. Koyu renkli gözleri geniş ve yumuşaktı, ona bakarken.

İki uzun adımla aralarındaki mesafeyi kapattı. Parmaklarıyla bluzu elinden aldı ve onu nazikçe kucaklayarak iki yarısını ayırdı. Saygıyla eğildi ve yüzündeki her çiziklere dudaklarını bastırdı.

«Duş almam lazım,» diye mırıldandı yine, Lucky'nin ağzı boğazındaki nabız noktasına yerleşince nefesi kesildi. «Gifford'a gitmem lazım.» Eli dikkatlice göğsünü okşarken, nefesini tutup sırtını kavisledi, ama düşüncelerini sürdürmeye cesurca çalıştı. «Beni götürür müsün?»

Lucky başını kaldırdı, yakıcı bakışları kadınıninkini yakaladı, duyusal ağzının bir köşesinde bilinçsizce şefkatli bir gülümseme belirdi. «Oh, evet, chere. Seni götürürüm. Kesinlikle.»

BÖLÜM 14

«Kundaklama!» diye bağırdı Gifford, yıpranmış yüzü endişe verici bir kırmızıya büründü. «Tanrı aşkına, bu bardağı taşıran son damla! Bu bardağı taşıran son damla! Bu dünya nereye gidiyor bilmiyorum. İnsanlar artık hiçbir şeye saygı duymuyor.»

Temizlediği av tüfeğini bir kenara koydu ve bahçe sandalyesinden kalkarak heyecanla volta atmaya başladı. Köpekleri, sandalyenin iki yanında yere uzanmış, sarkık gözleri ve kasvetli ifadeleriyle onun ileri geri hareketlerini izliyorlardı.

«O piç Burke. Bu iş bitmeden kafasını mızrağa geçiririm. Ve o yapmacık küçük Clifton York da,» dedi, vurgulamak için işaret parmağıyla havayı dürterek. «O küçük sinsi, tazminatı ödemeyi reddederek ne cüretkar.»

Serena, özür dileyen sigorta eksperini düşündü ve bir anlık sempati duydu. «Bay York sadece işini yapıyor.»

«Neredeyse kendi mülkümü yaktığımı iddia ediyor,» diye bağırdı Gifford. "Tanrı şahidimdir ki, ben asla bu kadar alçalmam. Hiçbir Sheridan böyle kınanacak bir davranışta bulunmamıştır, tabii ki aileden atılanlar hariç."

«Elbette,» diye onayladı Serena kuru bir şekilde. Solmuş pembe pamuklu bluzunun önünü kollarını kavuşturarak ve dizlerini kilitleyerek bacaklarının altında çökmesini önlemek için önünde durdu. Sabahın erken saatlerinde kopan fırtına, kulübenin küçük bahçesini yumuşak bir çamur deryasına çevirmiş, Serena'nın dana derisi loaferlerinin kenarlarına yapışmıştı. Bu yolculuk, her şeyin ötesinde, ayakkabılarına da ağır bir yük bindiriyordu. Biraz daha kalırsa, yatak odası terlikleriyle dolaşmak zorunda kalacaktı.

"Bu ülkede bir zamanlar bir erkeğin onuru bir anlam ifade ediyordu," dedi Gifford, itibarının lekelenmesinden ve makine kulübesinin yakılmasından dolayı çok kızgındı. Ayaklarını yere sağlamca bastırdı, ellerini kot pantolonunun beline koydu ve Serena'ya, standartların bu kadar korkunç bir düzeye düşmesinin tamamen onun suçuymuş gibi bakarak sertçe baktı.

"Eminim kişisel bir şey değildir," dedi Serena. "Bu açıkça kundaklama vakası. Kim yaptığını bulana kadar şirket ödeme yapamaz."

Gifford burnunu çekti. Beyaz saçları alına döküldü. Gözleri öfkeyle parlıyordu. «Kimin yaptığını bulana kadar. Kör bir ahmak bile

bunu kim yaptığını anlayabilir. Burke sorumlu. Lanet olası Teksaslı. Bu eyalette sınır düzenlemeleri olmalı.»

"Burke'ün mazereti var," dedi Lucky beklenmedik bir şekilde.

"Mouton'da idi." Serena ona doğru döndü, şaşkınlığını gizleyemedi. O, büyük bir meşe ağacının gövdesine tembelce yaslanmış, gözleri yarı kapalı ve uykulu bir haldeydi.

Bir panter gibi görünüyordu, tüm gücü ve sessiz yoğunluğu ile, hiçbir şeyden habersiz bir geyiğin önünden geçmesini bekliyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Ona düz ve okunaksız bir bakış attı. Geniş omuzları tembelce kalktı ve indi. «Çünkü ben de oradaydım, tatlım.»

Yatağından kalkıp Mosquito Moutons'a gitmişti. Serena, acı duyduğu duyguyu bastırmak için elinden geleni yaptı. Onu tutacak hiçbir şeyi yoktu, diye hatırlattı kendine. Kalbi ne isterse istesin, Lucky ilişkilerini sadece seks olarak tanımlamıştı. Bu şartları kabul ettiği için, ona kızmaya ya da bütün gece onu kucaklamamış olduğu için incinmeye hakkı yoktu.

İş, demişti. Sabahın erken saatlerinde Moutons'da ne tür bir iş yapıldığını merak etti. Son gittiğinde yaptığı işin aynısı mıydı acaba, kavga çıkarmak, insanları bıçakla tehdit etmek gibi.

"Tabii ki mazereti var," dedi Gifford tiksintiyle. "Burke gibi bir adam, kariyerinde yükselirken kirli işlerini kendisi yapar, ama mümkün olan en kısa sürede başkasına yaptırır. Yangın çıkarmak için yerel bir pisliği tutmak hiç de zor bir iş değildir. Bu günlerde insanlar bir dolar için her şeyi yaparlar."

"Maalesef kimse bir şey görmedi," dedi Serena. "Bunu yapan kişi, ya ilk patlamadan önce ya da patlamadan sonra yaşanan kargaşada kaçmayı başardı. Ben hiç bir araba ya da olay yerinden kaçan birini aramayı düşünmedim."

«Belki de olay yerinden hiç ayrılmadılar,» dedi Lucky sessizce.

Serena içini çekerek, alnına yapışan terli saç tellerine nefesini üfledi. Lucky'nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu, ama ona bakmadı. Giff'in evine giderken bu tartışmayı zaten yapmışlardı. Shelby'nin yangını çıkardığına bir an bile inanmamıştı. Shelby'nin benzin bidonlarını fırlatıp makineleri patlatmak için düzenek kurduğunu hayal etmesi imkansızdı. Ama Serena, Burke'ün satın alabileceği bir adamın olabileceğini ısrarla savundu. Ya da fail, Tanrı bilir neyin zorladığı bir yabancı, binayı kurtarmak için çabalayan diğer adamların arasına karışmış bir adam olabilirdi.

diğer adamların arasına karışmış bir adamdı.

«Spekülasyon yapmanın bir anlamı yok,» dedi sonunda. «Mesele şu ki, bu iş çığırından çıkıyor. Eve dönmelisin, Giff. Bu sefer ciddiylim.»

Gifford, kalın beyaz kaşlarından birini kaldırdı. «Neden? Kaçıp gitmen için mi?»

Serena geri adım atmayı reddetti. Yaşlı adamla karşı karşıya durdu ve sakın bir şekilde, "Sorumluluklarını üstlenebilmen için" dedi.

«Neden ben senden daha iyi olayım ki?» diye alaycı bir şekilde sordu.

"Lanet olsun, derslerimi senden aldım, küçük kız. Bununla uğraşmak istemedim, bu yüzden ayrıldım."

"Kes şunu," diye bağırdı Serena. Sinirlerinin kontrolünü yitirmeye başladığını hissedebiliyordu. En iyi koşullarda bile Gifford'la kontrollü ve mantıklı bir şekilde başa çıkmakta zorlanıyordu. Gifford, onu kızdırmak için hangi düğmelere basması gerektiğini çok iyi biliyordu ve onu daha da öfkeliendiren kötü niyetli bir zevkle bu düğmelere basıyordu. Serena şimdi ona baktı ve iradesiyle öfkelerini kontrol altında tuttu. «Bütün bu suçu bana yüklemeyi bırak, Gifford. Senin manipölasyonlarından bıktım.»

«Öyle mi? O zaman Charleston'a geri dönüyorsun?» dedi alaycı bir şaşkınlıkla. «Yaşlı büyükbabanı, kundakçılarla, zorbalıkla ve kendi saflarındaki ihanetle başa çıkması için bırak.»

Serena dişlerini sıktı ve dişlerinin arasından konuştu. «Hiçbir yere gitmiyorum.»

Gifford ona uzun ve sert bir şekilde baktı. «Ben de gitmiyorum.»

Bakışları kilitlenip savaşıırken, aralarında birkaç saniye daha gerilim arttı. Sonra Serena'nın öfkeli aniden bir volkan gibi patladı. Bahçe sandalyesine tekme attı ve çok hanımefendiye yakışmayan bir küfür savurdu, bu da rakun avcı köpeklerini kulübenin altına sığınmaya zorladı.

«Lanet olsun sana, Gifford,» diye bağırdı, elleri önünde işe yaramaz yumruklar haline geldi. «Nasıl bu kadar inatçı olabilirsin!»

«Bu bir aile özelliğı.»

«Sakın bana laf kalabalığı yapma,» diye uyardı ve parmağını ona doğru salladı.

"Bu ciddi bir mesele."

«Ne kadar ciddi olduğunu çok iyi biliyorum,» dedi Gifford yumuşak bir sesle, teatral tavrını bırakıp soğuk ve sert bir ciddiyete büründü. «Burada neyin tehlikede olduğunu çok iyi biliyorum, Serena. Acaba sen biliyor musun? Sen benim sadece inatçı, yaşlı bir aptal olduğumu düşünüyorsun.

Herkesin hayatına verdiğim zarardan zevk aldığımı düşünüyorsun. Ben iki yüzyıldır bu ailenin bir parçası olan bir şeyi kurtarmaya çalışıyorum.»

"Burada bataklıkta oturarak mı?"

Kafasını salladı, sabırsızlığı ve yorgunluğu koyu renkli gözlerinde ve ağzının köşesinde belirgindi. «Anlamıyorsun, değil mi? Yemin ederim, bu kadar zeki birine göre, Georgia'daki kırmızı tuğlalar kadar kalın kafalı olabiliyorsun. Şu anda Chanson du Terre'yi kurtarmaktan bahsetmiyorum. Benim ölümünden sonra da yaşamaya devam etmesinden bahsediyorum.»

Serena onun sözlerini ve anlamını kavradı, gözlerinde öfke, incinme ve hayal kırıklığının gözyaşları belirdi. Ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. «Beni buraya geri dönmeye ikna edemezsin, Gifford. Kalmak istememi zorlayamazsın.»

«Hayır,» dedi yumuşak bir sesle. «Ama geri dönmezsen sonuçlarının ne olacağını sana gösterebilirim. Her şeyi senin eline bırakabilirim. Sezar'ın gücüne sahip olabilirsin - yaşayacak mı, ölecek mi? İki yüz yıllık miras devam edecek mi, yoksa toza dönüşecek mi? Her şey sana bağlı, Serena. Sat ya da kurtar.»

İşte oradaydı. Kartlar masadaydı. Artık oyun yoktu. Artık sessiz manipülasyon yoktu. O, her şeyi onun ayaklarının dibine seriyordu ve onun en çok yapmak istediği şey, arkasını dönüp kaçmaktı. Serena, dalgalı gözyaşlarının arasından ona baktı ve o anda onu sevdiği kadar nefret de ediyordu. Ondan uzaklaşamıyordu. O, onun için çok önemliydi. Onu hayal kırıklığına uğratma, onun gözünde bir başarısızlık ve korkak olarak görülme fikrine dayanamıyordu.

Bir psikolog olarak, bu düşüncelerin her birini ayrı ayrı ele alabilir, inceleyip teşhis koyabilir ve terapi önerebilirdi. Ama torunu ve bir kadın olarak, sadece orada durup bunu yaşayabilirdi. Bir çocuk kadar çaresiz ve güçsüz hissediyordu. Geri adım atıp, tarafsız bir üçüncü kişinin soğukkanlı ve objektif gözüyle bunu inceleyemiyordu. Fırtınayı güvenli bir mesafeden izleyemiyordu. Fırtınanın ortasındaydı ve onurlu bir çıkış yolu yoktu.

"Bunu bir dakika düşün," dedi Gifford, yüzü granitten oyulmuş gibi sert ve kararlıydı. "Sonra kulübeye gir. Geri dönmeden önce halledilmesi gereken bir şey var."

O, köpeklerini yumuşak bir sesle çağırarak uzaklaştı. Serena, gözyaşlarını tutmaya çalışarak, ayak seslerine ve

galerinin yıpranmış tahtalarında köpek tırnaklarının sesine, ekran kapısının çarpmasına, radyoda Marc Savoy'un şarkı söylemesine, yakındaki ağaç tepelerinde bir yerlerde bir indigo bunting kuşunun sesine konsantre olmaya çalıştı. Kollarını beline sıkıca bağlayarak, çamurlu suyu ve karşı kıyıda büyüyen bol miktarda örümcek zambaklarını izledi ve kendini gururunun ve kontrolünün son kırıntılarına tutunmaya zorladı.

Lucky onu izliyordu, içindeki her şey onun için acıyordu. Öldüğünü sandığı tüm duygular son birkaç gün içinde yeniden canlanmıştı ve şimdi yeniden doğuşlarının aşırı duyarlılığıyla acıyor ve zonkluyorlardı. Onların geri dönüşünü hoş karşılamıyordu. Hiçbir şey hissetmemek daha kolay ve daha güvenliydi. Duygusal izolasyonuna girilmesinden rahatsızdı. Serena'nın bu duyguları bu kadar kolay uyandırmasından rahatsızdı. Ama şimdi ona bakıp öfke hissedemiyordu. Yüzünü de çeviremiyordu. Ona bakıp, Charleston'daki sakin, kontrollü kadının birkaç gün içinde nasıl parçalandığını görüp de bir şey hissetmemesi mümkün değildi: sempati, empati, şefkat...

Ağaçtan uzaklaştı ve onun arkasına geçti. Kollarını ona doladı, sessizce gücünü sundu, kabinlerin perdelerinden süzülen Cajun valsinin ritmine uyarak onu nazıkçe salladı.

Serena yüzünü onun omzuna çevirdi ve gözyaşlarına karşı gözlerini sımsıkı kapattı, iki damla gözyaşı kirpiklerinden süzülerek yanağına düştü ve Lucky'nin siyah tişörtüne damladı. Kendini bırakıp ağlamak, yükünü onun geniş omuzlarına yüklemek ve ondan, Bayan Guidry'nin kaçak avcılarını hallettiği gibi, yetim rakunları hallettiği gibi, kendi sorunlarını da halletmesini istemek için güçlü bir istek duydu. Ama yapmadı. Yapamadı. O, onun sorunlarını istemiyordu. Kendi sorunları vardı. Karışmak istemiyordu ve aşk istemiyordu. Bu bilgi, tam da birine yaslanmaya çok ihtiyaç duyduğu bir anda, onun kollarının onu sardığını hissetmesini daha da acı tatlı hale getiriyordu.

Belki değişirdi. Belki ona itiraf etmek istediğinden daha fazla şey hissediyordu. Belki Chanson du Terre ile olan bu iş bittiğinde, onu kendisine musallat olan şeytanlarla başa çıkmasına yardım etmesi için yeterince yakına alırdı.

Ve belki domuzlar uçardı.

«İyi bir kadının sevgisi olmasaydı» düşüncesinin tuzağına düşerek kendine iyilik yapmıyordu. O ve Lucky, koşullar nedeniyle bir araya gelmişlerdi, fiziksel ihtiyaçlarına boyun eğmişlerdi ve bu bittiğinde ayrı yollarına gideceklerdi - o bataklığına, o ise...

«Sanırım içeri girip Gifford'un benim için ne sürpriz hazırladığını görsem iyi olacak,» dedi, gözyaşlarını tutmaya çalışarak. Lucky'nin kollarında dönüp ona baktı ve bir şekilde, bir yerlerde ona aşık olduğunu korkunç bir netlikle fark etti. Bu düşünce her aklına geldiğinde onu şiddetli bir sarsıntıya uğratiyordu. Panter gözleri ve fahişe ağzı, karanlık ruhu ve altın kalbi olan bu iri, düşünceli savaşçı, başka hiçbir erkeğin yapamadığı şekilde onun bir parçasını ele geçirmişti. Ne yazık ki o bunu istemiyordu.

Kulübenin kapısında onları sıcak beignet ve sert kahvenin kokusu karşıladı. Sheridan'ların savaşı bahçede şiddetlenirken, Pepper görünüşe göre içeride sıcak ocağın başında köle gibi çalışıyordu. Yaşlı siyah adam Serena'yı hüznü bir gülümsemeyle ve omzuna hafifçe vurarak selamladı.

«Buraya gelin, Bayan Serena. Kahvemi içseniz iyi olur gibi görünüyor.»

Serena gülümsemeye çalıştı. «Onu doğrudan kan dolaşımına enjekte edebilir misin, Pepper? Bir aydır uyumamış gibi hissediyorum.»

"Zavallı Bayan Serena," diye mırıldandı Pepper, önünde uzun bir zarf bulunan, yıpranmış kırmızı formika masada oturan Gifford'a sert bir bakış attı.

Serena krom ayaklı bir sandalyeyi çekip, çatlamış, yırtılmış ve koli bandıyla tamir edilmiş yeşil vinil koltuğa oturdu. Gifford, doğrudan bahçeye bakan pencere kenarındaki koltuğa oturmuştu ve Serena, Gifford'un Lucky'nin onu kucakladığını görüp görmediğini merak etti, ama bu düşünceyi kafasından silip attı. Gifford'un ona hissettirdiklerine rağmen, artık on altı yaşında ve onun vesayeti altında değildi. Korsan gibi görünen ve davranan bir adamla ilişki kurmayı seçtiyse, bu onun kendi işiydi.

Lucky oturdu ve gömlek cebinden bir sigara çıkardı. Serena kabini gözden geçirdi. Pepper arka planda monologuna devam ediyor, uyumsuz kupaları ve büyük beyaz emaye kahve fincanını toplarken, kerevit avını hoş bir şekilde anlatıyordu. Rakun av köpekleri halı gibi yere uzanmış, Serena'ya kederli gözlerle bakıyorlardı. Mobilyalar, sırk gibi vücutlarının etrafına gelişigüzel yerleştirilmiş gibiydi; koltuklar yıpranmış ve yırtılmıştı, bazı yerlerinde dolgu malzemesi dışarı çıkmıştı. Duvarlar, duvara asılmış boynuzlar ve bir çift geyik ön bacağından grotesk bir şekilde yapılmış silah rafı dışında süslemesizdi.

Serena, katranlı kağıt duvarları, çukurlu muşamba zemini ve hiçbir inceliğin olmadığı bu kulübeyi her zaman bir esir kampı barakası gibi görmüştü. Yirmi beş yıldır hiç değişmemişti. Aynı zemin, aynı mobilyalar, aynı eski aletler, tek dolabın üzerindeki tek rafta aynı şekilde dizilmiş yiyecekler, Cajun müziği ve herbisit reklamları çalan aynı eski, yuvarlak kenarlı siyah radyo. Masadaki baharatlar bile aynı görünüyordu.

Gifford zarfını masanın üzerine vurdu ve Serena'nın gözlerini yarısı boş Tabasco sosu şişesinden uzaklaştırdı. Standart beyaz bir iş zarfıydı ve sol üst köşesinde düzgün siyah harflerle yazılmış geri dönüş adresi vardı: Lamar Canfield,

ESQ. AVUKAT.

«Bu senin.»

«Nedir?» diye şüpheyle sordu, elini uzatıp ona dokunmaktan çekiniyordu. Hayatında yeterince tatsız sürpriz yaşamıştı.

Gifford zarfı masanın üzerinden itti. «Bak şuna. Hadi.»

Büyükbabasına, yaşlı adama somurtarak bakan Lucky'ye ve tekrar zarfa baktı. Geri dönüşü olmayan bir adım atmak üzereymiş gibi hissederek zarfı aldı ve katlanmış kağıtları çıkardı. Belge, sahip olduğu gücü göz önüne alındığında gülünç derecede basitti. Gifford'un işleri üzerinde, Chanson du Terre'nin tasarrufu da dahil olmak üzere, vekalet yetkisi veriyordu. Gifford'un ve Lamar'ın kalın el yazısıyla uygun satırlara damgalanmış ve imzalanmıştı ve tarihi yaklaşık üç hafta öncesine aitti. Resmi hale gelmesi için tek gereken Serena'nın imzasıydı.

Serena, manipüle edildiğini ve kullanıldığını hissederek belgeye baktı.

Gerçekten de her şey onun elindeydi; onu bırakmayan bir ev üzerinde istemediği bir güç. İlk tepkisi, kağıtları Gifford'un yüzüne geri atmaktı, ama bunu yapmadı. Bunun yerine, kağıtları düzgünce katlayıp zarfa geri koydu. Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve odadan çıktı.

«Neden ona biraz daha baskı yapmıyorsun, Giff?» dedi Lucky alaycı bir tonla. «O zaman hepimiz etrafında durup onun çöküşünü izleyebiliriz.»

«Dayanacaktır,» dedi Gifford, çenesini kaldırarak. «O bir Sheridan.»

"Kız kardeşi de öyle."

Yaşlı adam burnunu çekip başka yere baktı, dalgın dalgın elini kaldırıp sessizce ilgi bekleyen bir av köpeğinin kulağını okşadı.

Pepper, Serena'nın boşalttığı sandalyeye kayarken onaylamayan bir şekilde tısladı. «Onun burada kalmamasına şaşmamalı, sürekli onu bu tarafa, o tarafa itiyorsunuz. Ben olsam Charleston'a giderdim.»

Gifford arkadaşına kaşlarını çattı. «O zaman neden gitmiyorsun?»

"Çünkü ben gidersem, Odille dışında senin küfürlerini dinleyecek kimse kalmaz ve o da bir gün seni öldürür."

«Ukala.»

Lucky sigarasını masadaki mavi teneke küllükte kısa, öfkeli vuruşlarla söndürdü, sonra sandalyesini geri çekip ayağa kalktı.

"Taktiklerini sevmiyorum, ihtiyar," dedi alçak ve gergin bir sesle. Bunun mantıklı bir tepki olmadığını, içgüdüsel bir tepki olduğunu biliyordu. Serena incinmiş ve üzülmüştü ve bu, uzun süredir uykuda olan koruyucu duygularını bir anda ortaya çıkarmıştı. Bundan hoşlanmıyordu, ama bu, bunun olmasını engellemiyordu.

"Yapmam gerekeni yaptım."

"Serena'nın bu konuda ne hissedeceğini düşünmeden."

Gifford kaşlarını kaldırdı, koyu renkli gözleri spekülatif bir ifadeyle. «Ne zamandan beri başkalarının duygularını umursuyorsun?»

Lucky hiçbir şey söylemedi. Cevap göğsünün bir yerinde saklıydı, ama onu dışarı çıkarmayı ya da ona bakmayı reddetti. Gifford'a uzun, rahatsız edici bir bakış attı ve kapıdan çıktı.

Serena merdivenlerde durmuş, körfeze bakıyordu, koltuğunun altında o meşhur zarf vardı, kolları göğsünde kavuşturulmuştu. Soluk ve bitkin görünüyordu, gözlerinin altındaki koyu lekeler, taktığı at kuyruğunun gençlik etkisine tam bir tezat oluşturuyordu. Lucky kolunu onun omzuna attı ve onu kendine doğru yana doğru eğdi.

"Henüz geri dönmek istemiyorum," dedi Serena küçük bir sesle.

"Je te blame pas," diye mırıldandı Lucky, elini Serena'nın kolunda yukarı aşağı gezdirerek. "Seni suçlamıyorum, tatlım."

"Senin evine gidebilir miyiz?"

"Evet. İstersen."

"Bir süre uzaklaşmam lazım."

Gözlerini kapattı ve başını ona yasladı, o da göğsünde yine o garip şişkinlik ve bükülme hissini hissetti.

«Seni götüreceğim, mon 'tite coeur,» dedi yumuşak bir sesle ve onu merdivenlerden aşağı, pirogue'una doğru götürdü.

Pirogue, Lucky'nin rıhtımının yanına yanaşırken, körfezden yine fırtına bulutları yaklaşıyordu. Boyanmış pamuk topları gibi şişman ve siyah olan bulutlar, arkalarında gök gürültüsüyle kuzeye doğru ilerliyordu. Bir dakika sonra yağmur yağmaya başlayacak, Serena gökyüzüne bakarak düşündü. Ve bir dakika sonra güneşli ve sakın bir hava olabilir. Buradaki hava her zaman değişken ve istikrarsızdı, bu da bataklığın tarih öncesi bir yer olduğu izlenimini pekiştiriyordu. Şimdi, kurşuni bulutlar gökyüzünü kaplarken, sessizlik boğucu bir battaniye gibi her yeri kapladı. Ağaçlar hareketsiz kaldı. Kuşlar sessizleşti.

Onlar avluyu geçerken yağmur yağmaya başladı ve eve girdiklerinde yağmur teneke çatıya vuruyor ve pencere perdelerinden içeri sırıyordu. Serena pencereyi kapatmak için harekete geçti, ama Lucky onu uzaklaştırdı.

"Bırak yağmur yağsın," dedi, geriye doğru yürüyerek onu da yatak yönünde çekerek.

Serena ona belirsiz bir şekilde baktı. "Ama zemin..."

"Sedir ağacı, ona hiçbir şey zarar veremez."

Dışarıda yağmur yağarken ve pencerelerden serin ve nemli bir esinti girerken, fırtınanın eşliğinde yavaşça ve sessizce birbirlerinin kıyafetlerini çıkardılar.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı Serena, başını geriye atıp, virüs gibi içini kemiren yorgunluk ve kargaşadan gözlerini kapattı. Lucky'nin tüm bunları silip süpürmesine ihtiyacı vardı, en azından bir süreliğine. Ona ait olmanın mutluluğunda kendini kaybetmek istiyordu, geçici de olsa.

"Buradayım," dedi Lucky.

O, parmaklarını Serena'nın çözölmüş saçlarının arasında gezdirip, onları çıplak omuzlarına yayarken, Serena içini çekti. Parmak uçlarına yükselerek, o da aynı şeyi yaptı, Lucky'nin at kuyruğundaki deri bağı çözdü ve ellerini onun kıvrımlı siyah saçlarında gezdirdi. Lucky, kollarını Serena'nın etrafına doladı, onu vücuduna sıkıca bastırdı ve yavaşça, derin bir öpücük verdi, sonra onu kendinden uzaklaştırdı.

"Viens ici, cherie," diye fısıldadı, yatakta kayarak ona elini uzattı.

Serena bir anlığına ona büyülenmiş gibi baktı. Adam vahşi ve tehlikeli görünüyordu, ama Serena elini uzattı ve adamın elini tuttu, yatağa uzanıp adamın kollarının gücünü hissettiği gibi, elinin sağlam gücünü de memnuniyetle karşıladı.

Yağmur yağarken yavaşça seviştiler. Lucky kontrolü tamamen ele aldı ve Serena'nın sadece zevk almaya odaklanabilmesi için onu sırt üstü yatırdı. Onu tekrar tekrar öptü, uzun, yavaş, derin öpücüklerle Serena'yı nefes nefese ve bitkin bıraktı. Göğüslerine bolca ilgi gösterdi, saatlerce sürmüş gibi gelen bir süre boyunca meme uçlarını nazikçe emdi. Yavaşça vücudunda aşağı doğru ilerledi, her yerini uzun, yavaş öpücüklerle öptü, karnını, kalçasının ucunu, dizinin içini tattı.

Bacaklarının arasına uzanarak, ellerini kalçalarının altına kaydıldı ve onu hafıfçe kaldıldı. Ağzını ona yaklaştırdı, dilini kullanarak onu okşadı, tadını içti. Serena sırtını kavisledi ve bu enfes zevkten dolayı içini çekti. Arzu içini kapladı, dışarıdaki fırtına rüzgarı gibi güçlendi, onu sadece kendisi, Lucky ve içinde yanan ve onu uçurumun kenarına götürdüğünde içinden patlayan bu canlı sıcaklığın olduğu bir yere sürükledi.

şok dalgaları hala nabız gibi atarken, Lucky onun üzerine kaydıldı ve vücudunu kendi vücuduyla okşadı. Lucky onun içine girdiğinde Serena çığlık attı, acıdan değıl, zevkten, kasları sıkılıp onu derinlerinde tutarken, onu okşayarak, kendi doruğuna ulaşması için onu ikna ederken.

Lucky, Serena'nın dudaklarına ağzını bastıldı, onun yumuşak, vahşi seslerini yakaladı, ona dilini ve kendi vücudunun kalıcı tatlı tadını verdi. O, ona doğru hareket ederken eski yatak gıcırdadı. Gök gürültüsü çınladı ve yağmur teneke çatıya vurmaya başladı, ama bunlar hiçbir şey gibi kayboldu. Chanson du Terre, geçmiş, şimdiki zaman, hepsi kayboldu.

Lucky'nin tek düşünebildiğı Serena'ydı, yumuşaklığı, sıcaklığı, ona ipek bir eldiven gibi sıkıca sarılması, onu bedenine kabul etmesi ve sanki onu asla bırakmayacakmış gibi ona sarılması. Tek düşünebildiğı ona zevk vermek ve bu zevkin kendisini sürüklemesine izin vermektir.

Onun içinde yavaşça, nazikçe hareket etti, onu bir başkasına doğru çekerek kendi boşalmasını engelledi. Kalçaları onun kalçalarına doğru hareket etti. Nefes alıp verme hızı arttı. Elini aralarına soktu ve başparmağıyla en hassas bölgesini okşadı, o da ecstasy zirveye ulaşırken tekrar onun adını haykırdı ve Lucky'yi de beraberinde götürdü. Vücudu titredi ve sertleşti, tohumlarını onun içine boşalırken. Kollarını ona daha sıkı doladı ve hiç bu kadar canlı hissetmediğini düşündü.

Kasları gevşemeye başlayınca yan döndü ve minnetle yatağı gömüldü. Fiziksel olarak yorgundu. Duygusal olarak ise

duymakla duymamaya çalışmak arasındaki sürekli savaştan bitkin düşmüştü. Serena'yı kendine yakınlaştırdı ve onun içinden titrediğini hissedip hissetmediğini merak etti.

Dışarıda fırtına dinmişti. Gök gürültüsü kuzeye doğru uzaklaşıyor, geride sadece yağmurun hafif sesi kalıyordu. İçeride, tutku fırtınası da geçmişti ve Serena, Lucky'nin kollarında yatıyordu, bitkin, sevişmelerinin uzak tuttuğu duygularla yzleşemeyecek kadar yorgun - Gifford'un eylemlerinin ortaya çıkardığı tüm duygular, ona uyguladığı baskı, yapılması gerekenler konusundaki çatışmalar, aileye sadakatle ilgili sorular, yangın ve onun anlamı hakkındaki anılar. Söz verdiği gibi, Lucky onu kısa bir süreliğine tüm bunlardan uzaklaştırmıştı, ama şimdi hepsi bir anda geri gelmişti.

Gözyaşları bahar yağmuru kadar hızlı akmaya başladı ve Serena onları saklamaya ya da özür dilemeye gerek duymadan akmasına izin verdi. Lucky onu sıkıca sarıp saçlarını okşadı, dudaklarını şakağına değdirdi. Ona Fransızca fısıldadı, yumuşak sözler, teselli edici sözler, alçak, mırıldanan sesi neredeyse eli kadar somut bir okşama gibiydi. Bu tam da ihtiyaı olan bir nefes almaydı. Sessiz şefkat. Koruma. şefkatli teselli. Konuşulmamış bir anlayış düzleminde sunulan, empatiyle sunulan, ruh ikizi tarafından sunulan türden bir teselli.

Serena bu düşünceyle kalbinin acı bir şekilde şiştiğini hissetti. Onlarınki geçici, kırılğan, bağlamından koparılmış bir hayat kesitiydi. Bir gecede açmaya zorlanmış bir serada yetişen iek gibiydi. Duygular büyütülmüş ve zaman hızlandırılmıştı. Onlarınki, ortaya çıktığı kadar çabuk yok olup gidecek miydi acaba?

Cevabı biliyordu. Bu, kalbinden birkaç damla daha gözyaşı süzülmesine neden oldu ve söylememesi gerektiğini bildiğı halde sözleri dudaklarına getirdi. En başından beri onunla ilişkiye girmemeliydi, ama bunu değiştirmek için artık çok geçti ve ne kadar anlamsız olursa olsun, kalbindekini değiştiremezdi.

Kadercilik duygusuyla i geçirdi ve onun boğazının dibine doğru fısıldadı, «Seni seviyorum.»

Bu sözler Lucky'nin kalbine bıçak gibi saplandı. Elini, kadının saçlarını okşarken durdurdu. Vücudundaki her kas, reddetme duygusuyla gerildi. "Yapma," dedi otomatik olarak.

Serena oturdu, göğüslerini çarşafla örttü ve ona baktı, ifadesi onunki kadar dikkatlice boş. «Ne yapma? Seni sevme mi, yoksa bunu yüksek sesle söyleme mi?»

Adam başını sallayarak yataktan kalktı ve kot pantolonuna uzandı. «Yapma,» diye tekrarladı fermuarını çekerken. «Söyleme. Düşünme.»

Serena, odada dolaşan onu izledi, kaslı omuzlarının duruşundan ve adımlarının hızından onun tedirginliğini okudu. Başı eğik, gözleri kısık, saçları profilini kısmen gizleyen bir şekilde yürüyordu.

"Neden?" diye sordu, sesini sabit tutarak.

O, ona yan gözle baktı. "Çünkü bu doğru değil. Beni sevemezsin. Beni tanımıyorsun. Bu" - yatağı işaret etti - "bu sadece seks."

"Benim için değil."

Lucky ona döndü, yüzünde acımasız bir ifade, gözlerinde ıstırap vardı. "Benim için öyle," diye karşılık verdi ve yatağa doğru agresif bir adım attı.

"Nasıl yani, bebeğim?" diye sordu alaycı bir şekilde, ellerini soru işareti yaparak kaldırdı.

«Duymak istediğin bu muydu? Harika bir sevişiyorsun, ama hepsi bu kadar.»

Acı anında hissedildi. Serena kendine bunu kendisinin istediğini söyledi, ama bu acıyı pek hafifletmedi. Lucky'nin gözlerindeki çelişkili duyguların karmaşasını görmek bile pek bir teselli olmadı. Bu onun savunma hattıydı ve sonuna kadar buna sarılacaktı.

Aralarında daha fazlası olabileceğine inanmak istemiyordu, oysa bunun zaten var olduğunu biliyordu. Bundan korkuyordu. Serena'nın zırhının ötesini görmesini istemiyordu, ona dokunmasını istemiyordu.

«Sadece seks,» diye mırıldandı, yatağın kenarında volta atmaya başladı.

«Sana inanmıyorum.»

«Umurumda değil.»

«Umursamıyorsan, neden seni sevdiğimi söylediğimde bu kadar üzülüyorsun?»

Yürüyüşünü durdurdu ve çoğu erkeği ürpertecek bir bakışla yüzünü ona çevirdi. «Benimle psikolog oyunları oynama, Serena.»

Suçlamayı inkar etmedi, ama omuz silkti ve çenesini kaldırdı. Akli başında olsaydı, konuyu kapatırdı. Ama akli başında olsaydı, Gauthier'in rıhtımında onunla pirogue'a binmezdi.

"Seni seviyorum. Hislerim bu. Bunu söylemem gerekiyordu. Neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum," dedi savunmacı bir tavırla. "Sana karşılık vermeni istemedim."

Lucky burnunu çektirdi. «Mais non, ama sen bunu bekliyordun.»

Ona baktı, göğsünde bir taş gibi keskin bir üzüntü hissetti. «Hayır. Beklemedim.»

Fransızca küfretti ve pencereye döndü. «Sana istediğini veremem, Serena,» dedi, onun cevabını görmezden gelerek. «Bende o yok.»

«Oh, bence sende bu yetenek var. Sadece kullanmaktan korkuyorsun.»

«Hayır,» dedi, yağmura bakarak. «Orada değil. Gitti. Orada hiçbir şey yok. Senin ihtiyacın olan türden bir adam olamam.»

«İhtiyacım olan adamın nasıl biri olduğunu nereden biliyorsun?

«Onun ben olmadığımı biliyorum.»

«Ya yanılıyorsan?»

Ona döndü ve tüm hayal kırıklığını, acısını ve öfkesini bir duygu patlamasıyla ortaya çıkardı. «Sen beni tanıyor musun?» diye bağırdı.

«Hiçbir şey! Hayali bir profil oluşturmuşsun, beni bir kahramanmışım gibi göstermişsin, ama ben hiçbir şeyim. Ben, akıl sağlığını parmak uçlarıyla tutunan bir adamdan başka bir şey değilim. Bir göz açıp kapayıncaya kadar çıldırıp kontrolünü kaybedebilecek, eğitilmiş bir katilden başka bir şey değilim. İçimde kabuslardan başka bir şey yok. İstedğin bu mu? İhtiyacın olan erkek bu mu?»

Gözleri çılgınca, burun delikleri genişlemiş, yarı çömelmiş bir şekilde yatağa doğru yürüdü ve Serena'nın göz hizasına geldi. «Sevdiğini sandığın adamın içini görmek ister misin, Doktor?» diye fısıldadı. «Beni neyin koşturduğunu bilmek ister misin?

«Orta Amerika'da özel bir hapishanede bir yıl geçirdim. Komutanım bunu ayarladı çünkü o yozlaşmıştı ve ben onun peşindeydim. Oradaki görevimiz, hükümetimizin itiraf etmediği küçük partilerden biriydi. Aileme, bir eğitim kazasında öldüğümü söylediler. Ve bir yıl boyunca, tamamen karanlık, pis, farelerle dolu bir hücrede kaldım. Beni dışarı çıkardıkları tek zaman, işkence etmek içindi.

«Bunun bir insanın zihnine ne yaptığını biliyor musunuz, Dr. Sheridan? Onu ne hale getirdiğini biliyor musunuz?» Dikleşti ve yavaşça geri çekildi.

«Hiçbir şey. Hiçbir şey. Size verecek hiçbir şeyim yok. Kendim için, kendim yaşıyorum ve böyle olmasını seviyorum. Yardımınızı istemiyorum, sevginizi de istemiyorum. Sizden tek istediğim şey bedeninizdi.»

Ondan uzaklaşıp pencereye geri döndü, kendini kasvetli ve boş hissediyordu.

Serena uzun bir süre orada oturdu, onun sözlerini sindirdi, acı çekiyordu - kendisi için değil, Lucky için, ailesini seven, sistematik olarak hayatı mahvolmuş duyarlı genç adam için.

, sistematik olarak hayatı mahvolmuş bir sanatçı. Şu anki hali, işkence görmüş, korkmuş, yalnız hali için acı çekiyordu. Ona ulaşmak için can atıyordu, ama onun kendisini uzaklaştıracağını biliyordu.

"Senin kalpsiz bir piç olduğuna inanmamı istiyorsan, o ilk gece beni Gifford'da bırakmalıydın," dedi, bir parçası onun bunu yapmasını diliyordu.

«Haklısın,» diye alaycı bir şekilde cevap verdi. «Seni terk etmeliydim. Ama bana seni kandırdığımı söyleme, tatlım. Sana en başından bunun ne olacağını söylemiştim.»

"Evet, söyledin." Ve en başından beri bu bir yalandı. Tutku, öfke ve ihtiyaçla bir araya gelmişlerdi, ama bu hiçbir zaman «sadece seks» kadar basit olmamıştı. Asla.

"O zaman güzel sözlerini kendine sakla," diye mırıldandı. "Onları duymak istemiyorum. Senin sevgine ihtiyacım yok."

Serena ağlamak istedi. Hiç bu kadar sevgiye muhtaç bir adam görmemişti. İnsanlardan uzaklaşmış, dünyadan saklanmıştı. Kendi yaralarını iyileştirmek için bataklığının sükunetine çekilmişti, ama yaraları iyileşmiyordu. Açık ve kanamaya devam ediyorlardı ve o, kendi içindeki ıssız bir yere daha da çekildi. Aptal kalbi ona yardım etmek için can atıyordu. Kadın olarak, bir fark yaratmak istiyordu. Ama psikolog olarak bunun olmayacağını biliyordu ve nedenini de biliyordu, bu küçük bir teselli olsa da.

Kaçınılmaz olanla savaştıracak gücü yoktu. Her şeyi göz önünde bulundurduğunda, o anda ayrılmak en iyisi gibi görünüyordu. Devam etmek, kafasını tuğla duvara vurmaya gibi boşuna bir çaba olurdu. Bu tür bir ilişkiyi sindirebilse bile, aralarındaki cinsel ilişkiyi sürdürebilecek herhangi bir bakış açısını kaybetmişti. Ve Tanrı biliyordu ki, halletmesi gereken başka sorunları da vardı. Bunu, yanlış zamanda, yanlış yerde, yanlış adamla birlikte olmak olarak kabul edecekti.

Giysilerini toplamak için hareket ederken, hala perdesi olmayan pencerenin önünde duran Lucky'yi inceledi ve yanlış adamın nasıl bu kadar doğru görünebileceğini kasvetle merak etti.

Lucky döndü ve onu izledi, gümüş ışık ve siyah gölgenin karışımıyla mükemmel bir portresi ortaya çıktı. «Bundan sonra ne yapacağız?»

Serena bluzunu iliklerken durakladı, seçenekleri ve cevapları düşündü ve onun sorusunu olduğu gibi kabul etmeye karar verdi. «Chanson du Terre.»

BÖLÜM 15

GERİ DÖNÜŞ YOLCULUĞU UZUN SÜRÜYORDU. LUCKY SESSİZCE

arkasında sessizce dururken, Serena pirogue'da oturmuş bataklığın manzarasını ve seslerini içlerine çekiyordu. Bu, yıllardır onu rahatsız eden bu vahşi doğada son yolculuğu olacaktı. Gifford için tekrar buraya gelmeye niyeti yoktu. O, işleri çok ileri götürmüştü. Bir dahaki sefere o ona gelmek zorunda kalacaktı. Ve buraya gelmek için başka bir nedeni olamazdı, diye düşündü ve arkasını dönüp Lucky'ye bakma isteğini bastırdı.

Bunun yerine bataklığa odaklandı, içgüdüsel korkusunu bir kenara bırakıp, Lucky'nin sevdiği bu yerin ilkel güzelliğine, inceliğine baktı. Yağmur dinmiş ve güneş intikam alırcasına geri dönmüş, burayı doğal bir saunaya çevirmişti. Nem, su yüzeyinden buhar gibi yükseliyor ve İspanyol yosununun dantelli süslerinden damlıyordu. Yabani çiçekler, donuk gri ve kahverengiler arasında parlak renkli noktalar olarak ışıldıyordu. Serena, Lucky'nin burayı hiç bu şekilde resmetmiş olup olmadığını merak etti.

Chanson du Terre'ye varana kadar sessizliği sürdürdüler.

"Ne yapacaksın?" diye sordu sessizce, tekneyi rıhtıma doğru yönlendirirken.

"Bitireceğim," dedi Serena, hala öne bakarak, gözleri büyük evdeydi.

"Burke'ü göndereceğim. Yangın ve sigorta talebinin halledilmesini sağlayacağım."

"Sonra?"

Uzun bir süre cevap vermedi. Pirogu rıhtıma yanaştı ve durdu. Sonunda dönüp ayağa kalkarken ona baktı. «Neden umursuyorsun, Lucky? İsteddiğini aldın.»

Lucky hiçbir şey söylemedi, ama içindeki duygularla boğuşuyordu. Umursamıyordu, kendine söyledi. Serena ait olduğu Charleston'a geri dönebilirdi. Onun için önemi yoktu. Bataklığı ve huzuru olacaktı ve Sheridan'lar hayatının sakin yüzeyini bozmayacaktı. Serena tekneden inip arkasını dönmeden uzaklaşırken göğsündeki acıyı görmezden geldi. Ona ihtiyacı yoktu, ona ihtiyaç duyamazdı ve bu işin sonu buydu.

Güçlü kürek darbeleriyle piroguesini rıhtımdan uzaklaştırdı ve güneye, Moutons'a doğru yöneldi. Bu gece, sarhoş olup ortalığı birbirine katmak için iyi bir gece olacaktı.

sarhoş olup ortalığı birbirine katmak için iyi bir gece olacaktı.

Serena, Shelby'nin BMW'sinin yanında park edilmiş beyaz Cadillac'a dikkatini vererek avluyu yavaşça geçti. Hiç şüphesiz Burke'ündü. Giff'in dediği gibi, adam bir pitbull kadar inatçıydı. Ve aynı derecede çekici. Kararının haberini nasıl karşılayacağını merak etti. İyi karşılamayacaktı. Ona zarif bir kaybeden gibi gelmiyordu.

Shelby de bunu kötü karşılayabilirdi. Planlarına müdahale edilmesinden hoşlanmazdı, özellikle de kişisel şöhreti söz konusu olduğunda. Plantasyonu satmayı, Mason'ı meclise sokma ve kendini bir çırpıda halkın gözünde yüceltme hedefine ulaşmanın tek ve tek yolu olarak görüyordu. Bu yolun elinden alınmasından hoşnut olmayacaktı. Bu hayal kırıklığına, aralarındaki eski rekabet duygusu da ekleniyordu. Gifford, Serena'yı kayırmış ve Shelby'nin tüm hayallerini gerçekleştirecek tek aracı ona vermişti.

Serena, Gifford'u her şeyin üstünde araziye tuttuğu için lanetledi. Geri döndüğü için kendini lanetledi. Ama artık zarlar atılmıştı. Kartlar dağıtılmıştı ve geriye sadece oynamak kalmıştı.

Ön salonda toplanmışlardı. Shelby, dar bir korsajlı ve geniş etekli, kolsuz kırmızı ipek elbisesiyle göz kamaştırıcıydı. Saçları, onu Carole Lombard döneminden bir film yıldızı gibi gösteren bir tarzda düzgünce geriye doğru kıvrılmıştı. Mason, yine genç senatör kıyafetlerinden birini giymişti: kömür rengi pantolon ve fildişi gömlek, boğazında ise biraz eğri duran, ünlü bir İngiliz alayının kravatı. Burke, önceki gece giydiği batı tarzı takım elbiseyi giymişti, ancak bolo kravatı takmamayı tercih etmişti. Serena odaya girdiğinde hep birlikte ona döndüler, yüzlerinde çeşitli şaşkınlık ifadeleri vardı.

Shelby kaşlarını çattı. «Tanrım, Serena, Charleston'da insanlar akşam yemeğine böyle mi giyinir? Berbat görünüyorsun!»

Serena, buruşuk pamuklu bluzuna ve kırışık ve buruşuk siyah yürüyüş şortuna baktı. Duvardaki yaldızlı çerçeveli aynaya hızlıca baktığında, saçlarının tokadan kaçtığını gördü.

"Evet, berbat görünüyorum. Üzgünüm, ama Gifford'dan yeni döndüm," dedi, Lucky ile geçirdiği öğleden sonrasını konuşmadan çıkardığı gibi zihninden de silmeye çalışarak. "Daha şık giyinmediğim için beni affedin, Bay Burke," dedi soğukkanlılıkla. "Yorgunum ve hazırlanmak için zaman ayırmak istemiyorum."

"Gifford sizinle birlikte dönmedi mi?" diye sordu Mason, gözlük çerçevesinin üstünden kaşlarını kaldırarak.

"Hayır."

"Yangın hakkında ne dedi?"

"Sadece üzgün olduğunu söylemek yeterli."

"Ama burayı halletmek için geri gelmedi mi?" dedi Burke sert bir sesle. Purosunu ucunu çiğnedi ve bulldog gibi bir yüz ifadesi yaptı. "Bana sorarsan çok garip."

"Sana sormadım," dedi Serena, güneyli misafirperverliğinin kurallarına uymak için çok yorgun düşmüş bir halde.

O, onun tepkisini klinik bir ilgiyle izledi. Çenesi sertleşti. Gözleri kısıldı. Kadınların saçmalıklarını dinlemekten hoşlanmadığı izlenimini edindi.

Mason, onun terbiyesizliğine şok olmuş gibiydi. «Serena! Bay Burke, hepimiz gibi Gifford'un zihinsel durumundan endişe duyuyor.»

«Bay Burke'nin endişelerini çok iyi biliyorum. Gifford'un akıl sağlığı konusunda ise, size temin ederim ki her zamanki gibi zeki.»

"Delinin teki gibi davranıyor," diye mırıldandı Shelby, dudaklarını bükerek. Mücevherlerle süslü elini kaldırıp boynundaki altın zincirden sarkan elmas kolyeyle oynadı. "Hepimizi oyalıyor, işlerin ilerlemesini geciktiriyor. Bay Burke meşgul bir adam. Sonsuza kadar bekleyemez."

«Hiç beklemek zorunda değil,» dedi Serena, elindeki zarfı kaldırarak herkesin dikkatini ona çekmek için.

«Gifford bana vekalet verdi. Bu konuda uygun gördüğüm şekilde hareket edeceğim.»

Shelby, elini kalbine koyarak dramatik bir şekilde nefesini tuttu, ama Serena, bu işi bir an önce bitirmek istediği ve ikizinin tiyatrosuna hiç havasında olmadığı için devam etti. «Bu mülkü Tristar Chemical'a satmanın uygun olduğunu düşünmüyorum. Bay Burke, burada zamanınızı boşa harcadığım için üzgünüm.»

Burke'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Ağzındaki puroyu çıkardı ve Serena'nın yüzüne doğrulttu. «Bir dakika, durun bakalım. Bunu yapamazsınız.»

«Mahkemeler aynı fikirde olmayacaktır. Bu kararın sorumluluğunu üstlenmek istemedim, ama üstlendim ve kararımı verdim.»

«Buna inanmıyorum,» diye mırıldandı Burke. Mason'a döndü. «Bu anlaşma neredeyse tamamlanmıştı, Talbot. Onu ikna etmezsen, Baton Rouge gezisine veda edebilirsin.»

Mason gergin görünüyordu. Serena'ya döndü, güler yüzlü gülümsemesi belirsizlikle biraz bozuldu. «Serena, aceleci davranmayalım. Tüm faktörleri dikkate alacak vaktin olduğunu sanmıyorum. Burada çok şey söz konusu.»

Serena ona soğukkanlı bir bakış attı. «Neyin tehlikede olduğunu biliyorum, Mason. Sanırım bunu senden daha net görüyorum.»

«Sen!» Shelby aniden bağırdı ve herkesin dikkatini üzerine çekti. Serena'ya öfkeyle baktı, viski bardağını sıkıca tutarken parmak eklemleri beyazladı. Bir adım öne çıktı. «Sen ne biliyorsun ki? Burada yaşamak zorunda olmanın ne demek olduğunu ne biliyorsun? Biz herkes için en iyisini yapmaya çalışıyoruz.»

«Sen kendi cebini doldurmaya ve Mason'a mecliste bir koltuk satın almaya çalışıyorsun,» dedi Serena kısaca. «Senin açgözlülüğün için mirasımızı feda etmeni engelleme gücüm var ve bunu kullanıyorum. Bu kadar basit, Shelby. İşlerin bu noktaya gelmesini istemedim, ama başka seçeneğim yok.»

Shelby bir adım daha ilerledi. Mükemmel teni, pahalı elbisesinin yakasından saç çizgisine kadar kırmızı lekelerle kaplanıyordu.

"Seni kendini beğenmiş küçük sürtük," diye tükürdü. "Nasıl cüret edersin buraya gelip, ahlakını bayrak gibi sallayarak bize ne yapmamız gerektiğini söylersin! Biz senin müdahalenizi hiç istemedik."

"Hayır, istemediniz," dedi Serena, Lucky'nin, çok geç olana kadar onun haberi olmadan anlaşmayı yapmaya çalıştıkları konusunda haklı olup olmadığını merak ederek.

"O zaman neden karışmadın? Neden Charleston'daki düzenli, temiz küçük dünyanda kalıp, her zamanki gibi bizi görmezden gelmedin?"

«Üzgünüm,» diye fısıldadı Serena, kız kardeşi ile olan bağının her saniye daha da zayıfladığını ve kırılanlaştığını hissederek. Tek düşünebildiği, işlerin bu noktaya gelmemesi gerektiği idi.

«Üzgün mü?» Shelby alaycı bir şekilde gülümsedi ve bir adım daha yaklaştı. «Üzgün!»

Bardağını yere fırlattı, haliya koyu bir leke olarak yayılan viskiyi umursamadan. İleri adım atarak, iki eliyle Serena'ya vurdu ve onu geriye doğru sendeletti. Serena kendini fiziksel veya sözlü olarak savunmaya çalışmadı. Sözler ona bir fayda sağlamazdı; Shelby mantığı dinleyecek durumda değildi. Öfkesi, patlayıcı bir fırtına öncesi elektrik gibi havada hissedilebilen somut bir duyguydu. Serena, fırtınanın kopmasını büyülenmiş bir dehşetle izledi.

«Sen hiçbir şey görmüyorsun!» dedi Shelby, kontrolünü giderek daha fazla kaybederek her kelimeyle sesinin tonu ve hacmi yükseliyordu. «Bu yeri umursamıyorsun. Hiç umursamadın. Tek yaptığın Gifford'a yalakalık etmek, böylece sana benim olması gereken her şeyi versin!» Nefesini yuttu, yarı ağlayarak, öfkesi kontrolsüz bir şekilde artarken ağzı grotesk bir şekilde büküldü. «Her zamanki gibi benim için her şeyi mahvetmeye çalışıyorsun! Lanet olsun sana! Keşke hiç doğmasaydın!»

Serena hareketsizce durdu, kız kardeşinin attığı acımasız tokatı engellemeye bile çalışmadı. Shelby dönüp odadan kaçtı, boğulurcasına ağlayarak. Serena kıpırdamadı. Elektrikli bir sessizlik içinde durdu, duygularıyla mücadele etti, o anda ikiziyle yakınlaşmak için beslediği zayıf umudunun paramparça olduğunu biliyordu.

Burke ve Mason, kadınların öfkesinin ardından açıkça rahatsız görünen iki adam olarak izliyorlardı. Mason ilk toparlanan oldu ve centilmenlik göstererek tertemiz keten mendilini uzattı. Serena mendili aldı ve aptalca ona bakakaldı.

"Kan var," dedi Mason, gözlerini yere indirerek. "Ağzının köşesinde."

Serena mendille ağzını sildi, ama mendildeki lekeyi görmeyi reddetti. Orada olduğunu bilmek yeterince kötüydü. Bunun yerine, hala elinde tuttuğu zarfa odaklandı ve Gifford'un ne yaptığının farkında olup olmadığını merak etti.

"Serena," dedi Mason yumuşak bir sesle. "Chanson du Terre'ye duygusal bir bağlılığın olduğunu biliyorum, ama bunun için hayatını değiştirmeyeceğini defalarca söylediğini duydum. Satmanın pratikliğini tartıştık, özellikle de şu anda, plantasyonun durumu iyi değilken ve pazarın durumu bu kadar kötüken. Bir de yangın hasarını düşünmek gerekiyor..."

"Evet, yangın hasarı ne olacak?" diye araya girdi Burke. "Gifford bu zararı kendi başına karşılayabilir mi?"

Serena gözlerini kaldırıp Teksaslıya baktı. «Bence, Bay Burke, yangının sizin için tek önemli yanı, adınızın bu olayla ilişkilendirilip ilişkilendirilmeyeceği.»

Serena'ya göre suçunu itiraf etmekle eşdeğer olan bu suçlamadan hiç de şaşırılmış görünmüyordu.

«Yangın başladığında ben buraya yakın bir yerde değildim,» dedi, purosunu ucuna kayıtsızca bakarak. Puro sönmüştü. Kaşlarını çattı ve sakin bir şekilde devam etti.

«Tanıklarım var. Aksini kanıtlamaya çalışmanın sana hiçbir faydası olmayacak.»

Gözleri taş gibi sertleşerek ona baktı ve vurgulu bir şekilde tekrarladı, «Bu sana hiçbir fayda sağlamaz.»

Serena kaşlarını kaldırdı. "Bu bir tehdit mi, Bay Burke?"

"Bu bir gerçek, tatlım."

Ona en soğuk bakışını attı, istediğini elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğine dair sorularını ona göstermedi. Bir süre sonra ondan uzaklaştı ve «Sanırım sizinle yeterince vakit geçirdim, Bay Burke. Çok uzun ve yorucu bir gün oldu. Bu gecelik bu kadar yeter. Mason sizi dışarı çıkaracak. Buradaki işiniz bittiğine göre, sizi bir daha görmeyi beklemeyeceğim. İyi geceler." Kayınbiraderine başını salladı. "Mason."

Kapıdan çıktıktan sonra bile onların gözlerinin sırtında olduğunu hissetti.

"Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun, Talbot?" Burke, düşük ve sert bir sesle sordu, bakışları Mason'a spot ışığı gibi çakıyordu. "Bu anlaşmayı mahvedersen, politik kariyerine veda edebilirsin."

"Len," dedi Mason en yatıştırıcı ses tonuyla. Cesurca gülümsemesini yeniden canlandırdı ve misafirine içki doldurmak için büfeye döndü. "Serena'yı ikna edebileceğime eminim. Sadece biraz zamana ihtiyacı var, hepsi bu. Gifford'un onu manipüle etmesine izin verdi. Bunu fark edip duruma yeni bir bakış açısıyla baktığında, bizim görüşümüzü anlayacağından eminim."

Burke ona uzun ve soğuk bir bakış attı. «Öyle olsa iyi olur.»

Shelby yatak odasında volta atıyordu, her adımında heyecanı belli oluyordu. Oda darmadağın olmuştu. Öfkesinin doruğunda, tüm sandalyeleri devirdi, yataktan örtüyü yırttı, dolaptan ve şifonyerden tüm giysileri çıkarıp her yere fırlattı. Yürüdüğü yol, iki kereden fazla giyilmemiş tasarımcı marka takım elbise ve elbiselerle doluydu. Yürürken, topuklu ayakkabılarının topuklarıyla narin kumaşları ezdi.

"Lanet olsun ona. Lanet olsun ona. Ondan nefret ediyorum!" diye bağırdı, şifonyerden bir şişe Chanel parfümünü kapıp duvara fırlattı. Parfüm şişesi parçalandı ve duvar kağıdına yağlı bir leke olarak nüfuz ederken, odayı mide bulandırıcı bir koku bulutu sardı.

Mason, ellerini dizlerinin arasında hafifçe kavuşturarak yatağın kenarına oturdu. Karısının müthiş öfke gösterisini,

endişeli bir ifadeyle izledi. Karısı ona doğru döndü, gözleri çılgınca, yüzü öfkeyle buruşmuştu.

"Bir şey yap!" diye bağırdı, sonra sesini alçaltarak fısıldadı. "Bir şey yap, lanet olsun! Serena benim istediğim her şeyi mahvederken sen orada oturup güzel görünmeye çalışma!"

"Şimdi, Shelby tatlım, sakın ol..."

«Sakinleşmemi söyleme. Herkes senin dediğin kadar sık sakinleşseydi, hepimiz katatonik olurduk. Sakinleşmenin sırası değil! Şimdi harekete geçme zamanı. Bir şeyler yapmalıyız. Geleceğimiz buna bağlı.»

«Biliyorum tatlım,» dedi Mason, bakışları Shelby'nin yere fırlattığı pahalı gardıroba özlemle kayarken.

«Tabii ki, avukatlık mesleğinde daha fazla para kazanmış olsaydın ya da ailen o aptal petrol krizinde servetini kaybetmemiş olsaydı, bu karmaşanın içinde olmazdık.»

Mason, kararsız bir şekilde mırıldandı.

«Keşke Serena buraya hiç gelmemiş gibi davranabilsek» diye mırıldandı ve tekrar volta atmaya başladı. Parmaklarını tekrar tekrar saçlarının arasından geçirdi ve sessizce kumaşların arasına düşen saç tokaları çıkardı. "Keşke ortadan kayboldu. Gifford o vekaletnameyi bana vermeliydi. Bu yerle bağlantılı olan benim geleceğim, Serena'nın değil. Bana vermesi gerekirdi, ama hayır, ona verdi ve o doğru olanı görecektik kadar akıllı değil."

«Şimdi bunun için endişelenmeyelim,» dedi Mason yumuşak bir sesle, ayağa kalkıp elini tuttu. Hala fiyat etiketi üzerinde duran parlak pembe bir takım elbisenin üzerinden onu kendine çekti ve kollarının arasına aldı. «Bunu bir gece uyuyalım,» dedi, dudaklarını onun şakağına değdirerek. «Her şey yoluna girecek, tatlım. Göreceksin.»

«Evet,» dedi Shelby, kocasına yaslanarak aniden tamamen sakinleşerek. «Göreceğim.»

BÖLÜM 16

"TELEFON VAR, MIZ 'RENA," dedi ODILLE yemek odasına girdi.

Shelby, kerevit çorbasını düşüncelere dalmış bir şekilde yiyerek başını kaldırdı. «Gerçekten Odille, akşam yemeğini bölmek gerektiğini biliyorsun...»

«Sorun değil,» dedi Serena, sandalyesini masadan uygunsuz bir aceleyle geri çekerek. «Zaten bitirmiştin.»

Neredeyse hiç dokunmadığı tabağının üzerine peçetesini bıraktı ve Shelby'ye kendini beğenmiş bir bakış atan hizmetçiye döndü. «Salonda cevaplayacağım, Odille. Teşekkürler.»

Yemek odasından çıkıp salona giren Serena, sanki basınçlı bir odadan çıkmış gibi hissetti. Hayatında hiç bu kadar yemekten kurtulduğuna sevinmemiştir. O gün özellikle zorlu geçmişti. Sigorta müfettişi ve eyalet itfaiye şefi ile saatlerce yangının ayrıntılarını gözden geçirmiş, makine hangarının kalıntılarını incelemişti. Gifford'un ofisinde birkaç saat daha telefonla komşu çiftçilerden ekipman yardımı istemiştir. Sonra günü gerçekten neşelendirmek için bankaya gitmişti. Bu hoş işlerin yanı sıra, Shelby'nin ateş ve buz gibi ruh halleriyle ve Mason'ın araziye satma konusundaki fikrini değiştirmesi için yaptığı diplomatik lobicilikle de uğraşmak zorunda kalmıştı.

Akşam yemeği ise günün en güzel kısmıydı. O yemek odasındaki kimsenin bir lokma bile yiyebilmesini anlayamıyordu. Serena, oradan uzaklaşmak için bir bahane bulduğu için çok mutluydu. Odille'in araya girmesine minnettardı.

Salon masasında durdu ve ahizeyi kaldırdı, o gün konuştuğu çiftçilerden birinin sesini duymayı bekliyordu.

«Ben Serena Sheridan. Nasıl yardımcı olabilirim?»

«Tersini yaptınız,» dedi adam alçak sesle. «Ben size yardım etmek istiyorum.»

Serena'nın omurgasından bir ürperti geçti. Elini ahizeye daha sıkı bastırdı. «Kimsiniz?»

"Bir arkadaş."

Ses karanlık ve kaba bir sesiydi, bir arkadaşın sesi değil, bir yabancının sesi. Serena, içini kaplayan korkuya karşı kendini hazırladı ve elinden geldiğince iş gibi bir ses tonuyla konuştu.

"Bak, ya bana adını söylersin ya da telefonu kapatırım."

"Burke'ü yangına bağlayabilecek bilgilerle ilgilenmiyor musun?"

Serena'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Yutkundu. «Dinliyorum.»

"Yarım saat sonra, bayou boyunca uzanan kamış tarlasının arka ucunda buluşalım."

"Bunu yapmanın başka bir yolu yok mu?" diye sordu. Hiçbir yerde, kimliği bilinmeyen biriyle buluşma fikri hiç de cazip gelmiyordu. "Şu anda bildiklerini bana söyleyemez misin?"

"Telefonla kanıtları göremezsin bayan," diye sabırsızca cevapladı. "İstiyor musun, istemiyor musun? Sigorta şirketi ödeme yapmazsa benim için bir şey değişmez."

Sonunda Serena buluşmayı kabul etti. Bir sorun çıkması ihtimaline karşı James Arnaud'un onu uzaktan takip etmesine karar verdi. Sesin sahibi olan adamla buluşma fikri hoşuna gitmiyordu, ama tazminat talebinin kabul edilmesi için gerekli kanıtları reddetme riskini göze alamazdı. Chanson du Terre'nin geleceği bu parayı almaya bağlıydı. Plantasyon Serena'nın sorumluluğuna girmişti. Ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

Kimseye bir şey söylemeden evden çıktı ve Arnaud'un evine yürüdü, ancak sakız çiğneyen genç kızı, müdürün patlamada yaralanan iki adamı hastanede ziyaret etmek için gittiğini söyledi. Serena kıza teşekkür etti ve ne yapacağını düşünerek araba yolunda dolaşmaya başladı. Diğer işçilerden birinin kendisiyle gelmesini isteyebilirdi, ama hangisinin Burke'ün suç ortağı olduğunu bilmesinin imkânı yoktu. Toplantıyı kaçırmayı düşündü, ama muhbirinin tekrar deneyeceğinin garantisi yoktu.

Talep çözülmeliydi. Buna şüphe yoktu. Gifford, içinde yanan makineleri bırakın, makine kulübesini yenilemek için gereken masrafın bile bir kısmını karşılayamayacaktı.

Başka seçeneği yoktu. Derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi ve kararlı adımlarla buluşma yerine doğru yola çıktı.

On dakika sonra vardığında kimse onu beklemiyordu. Serena kendini kamışlıkların ucunda, ağırlığını bir ayağından diğerine sinirli bir şekilde aktarırken buldu. Orada olmaktan hoşlanmıyordu. Gün ortası olsa bile hoşlanmazdı. Bu tarla plantasyon binalarından çok uzak değildi, ama binalar görünürde değildi, bu da insana tam bir vahşi doğa izlenimi veriyordu. Para yeşili kamış sapları çoktan uzamış ve güneydeki tarlada yoğun bir şekilde büyümüştü. Kuzeyde, Bayou Noir, Sheridan arazisine bir köpek bacağı şeklinde girerek bu tarlayı diğerlerinden kısmen izole ediyordu. Bayou kıyısındaki toplu söğüt ağaçları izolasyon hissini artırıyor.

Öğle vakti bile olsa, burası onun tercih edeceği bir yer değildi. Öğle vakti değildi. Güneş ateş topu gibi alçalmaya başlamıştı. Yakında gece olacaktı ve o, şeker kamışı tarlası ile siyah bayou arasındaki ekipman yolunun sonunda tek başına durmuş, batmakta olan güneşin her şeyi turuncu ışıqla kaplarken, kırmızı kanatlı kara kuşun melodik sesini dinliyordu.

O, nehir kıyısındaki uzun sazlıkların arasında bir hışırtı duyunca, nefesini tutarak hızla döndü. Mavi bir balıkçıl, ürkütücü bir sessizlik içinde havalandı ve uzun, ince bacaklarını arkasına uzatarak uzaklaştı. Serena, kendini yavaşça nefes vermeye zorladı. Bu bir timsah değildi. Bir yılan da değildi.

Onun muhbiri de değildi.

Serena, çantasındaki biber gazı kutusu üzerinde parmaklarını gezdirdi. Eski kocası, akıl sağlığı kliniğinde gönüllü çalışmaya başladığında ona hediye olarak vermişti. Romantik şeytan. Klinik kötü bir mahalledeydi ve Serena bazen geç saatlere kadar çalışıyordu. Paul onun güvenliğinden endişe duyuyordu ve Serena da zaman zaman kendisinin de endişelendiğini itiraf etmek zorundaydı, ama Paul'un hediyesini henüz kullanmamıştı. Şimdi sadece kendini rahatlatmak için ona dokundu. Korunmaya ihtiyacı olacağına gerçekten inanmıyordu.

Bir tuzak olasılığını zaten düşünmüş ve reddetmişti. Burke, yangından hemen sonra böyle bir şey deneyecek kadar aptal değildi. Bu, doğrudan onu işaret ederdi. Yine de hazırlıklı olmakta fayda vardı.

Uzun bir nefes aldı ve etrafındaki zemini tarayarak yılan olup olmadığını kontrol etti. Burada, kamışların arasında fare avlayan uzun, siyah indigo yılanlar vardı. Zehirli değillerdi, ama yine de onlarla karşılaşmak istemiyordu. Gece ortaya çıkan pamuk ağızlı yılanlar ve ormanın zeminini hakimiyeti altına alan bakır başlı yılanlar vardı. Onları düşünmek tüylerini diken diken ediyor ve boğazında bir düğüm oluştuyordu.

. Serena, yaklaşan panik atakla başa çıkmak için elinden geleni yaparak, yılanların onu aramaya gelmeyeceklerini kendine hatırlattı.

Lanet olası muhbiri neredeydi?

Bir dıştan takma motorun rölantide çalıştığı sesi dikkatini kuzeye çekti. Söğüt dallarının karışık şeritlerinin arasından tekneyi ve içindekileri görmek için gözlerini kısarak baktı, ama iyi görmek imkansızdı. Bayou boyunca ışık çoktan sönüyordu ve tek görebildiği renk ve şekil parçalarıydı.

Nedense, adamın da kendisi gibi yaya olarak bu yoldan geleceğini düşünmüştü. Zihninin bir köşesinde, onun Chanson du Terre'nin bir çalışanı olduğuna karar vermişti. Bu yeri buluşma yeri olarak seçtiğini, çünkü plantasyon binalarına yakın ve aynı zamanda yeterince تنها olduğu için kimse tarafından görülmeyeceklerini düşünmüştü. Bataklık veya tekne hakkında hiç düşünmemişti ve başından ayaklarına kadar ani bir ürperti hissettiğinde öngörüsüzlüğüne lanet etti.

"Bakın bakalım, Pou," dedi Gene Willis, sert hatlı ağzını sırtarak, otları ve söğüt dallarını ayırıp açıklığa adım attı. Pou Perret, evcil bir gelincik gibi onun peşinden koştu, sarkık gözleri etrafı gizlice tararken, bıyığı sanki havadaki tehlikeyi kokluyormuş gibi seğiriyordu. "Lucky Doucet'in hanımı değil mi bu? Sizi burada görmek ne güzel, Bayan Sheridan."

Serena ikiliyi dikkatle süzdü, eli Mace'i kavradı. Onları Mouton'dan tanıyordu. Bu sahneyi kafasından silebileceğini sanmıyordu: Elinde bıçakla Lucky, ona saldırmaya çalışan iri kırmızı saçlı adam, kırık bir şişeyi sallayan küçük, dağınık saçlı adam, gözlerinde vahşi bir parıltı. Yangın çıkarmak veya başka suçlar işlemek için kiralanabilecek türden adamlar olabilirlerdi, ama bilgi vermek için ortaya çıkacak türden adamlar gibi görünmüyorlardı - tabii bir bedel karşılığında değilse.

"Bu bilgi için ne kadar istiyorsunuz?" diye sordu, içten içe titremeye başlamasına rağmen sakın ve iş gibi davranmaya çalışarak.

"Duydun mu Pou?" Willis gülümseyerek yaklaşmaya devam etti. Bir ayının zarafetiyle hareket ediyordu ve neredeyse onun kadar güçlü görünüyordu. Serena'nın bakışları onun ellerine odaklandı. Eller kocaman ve çirkin, parmakları sosis gibi, ham görünüyordu. "Bayan bize para vermek istiyor. Bir bayanın bana en son ne zaman bir şey vermek istediğini hatırlamıyorum, sen hatırlıyor musun?"

Pou bunu retorik bir söz olarak algıladı. Hiçbir şey söylemedi, ama Serena onun gözlerinin üzerinde, bir hayvanınki gibi sıcak ve vahşi olduğunu hissedebiliyordu. Ellerini arkasına saklayarak yavaşça ona doğru ve sağ tarafına doğru ilerledi.

«Buraya bunun için gelmedin mi?» dedi Serena, zaman kazanmaya çalışarak. Kendini zorlayarak yerinde durdu ve terli eliyle biber gazı spreyini sımsıkı tuttu. «Para mı?»

Willis sırtıttı, bu ifade şüphesiz beşikteyken bile şeytani görünüyordu. Kaşlarından biri alnında sinir bozucu bir şekilde yukarı doğru kıvrılırken, diğeri dar gözünün üzerinde aşağı doğru sarkmıştı. «Hayır, Bayan Serena. Biz zaten paramızı aldık. Ve lanet olsun,» diye ekledi iğrenç bir kahkaha atarak, «bu işi bedavaya bile yapardım.»

Yavaşça, tehditkar bir şekilde yaklaşıyorlardı. Serena yarım adım geri attı. Korku boğazına kadar yükseldi. «Size iki katı öderim.» Nasıl para kazandıklarını bilmiyordu, ama işlerini yapmamaları için iki katı ödeme yapmaya değer olduğundan oldukça emindi.

Pou, Willis'e bir bakış attı ve onun tepkisini bekledi. Willis, teklifini düşünüyormuş gibi yaptı, mırıldandı ve abartılı bir yüz ifadesi takındı. Bir dakika sonra başını salladı ve ona tekrar gülümsedi.

"Hayır, sanmıyorum," dedi, çirkin ellerinden birini kocaman çenesine sürterek. "Görüyorsun ya, bu işin avantajları paradan çok daha iyi. Öyle değil mi, Pou?"

Perret, adının duyulmasıyla biraz irkildi ve Serena'dan gözlerini ayırarak bir kez daha ortağına baktı. "Tanrım, Willis, hadi yapalım şunu," diye sızlandı, birdenbire tekrar gerginleşerek. "Ben, o orospu çocuğu ortaya çıkarsa burada takılmak istemiyorum. Bizi öldürür!"

«Lucky'yi arıyorsan, her an gelebilir,» dedi Serena. Bu pek bir tehdit sayılmazdı, ama biraz çaresiz hissetmeye başlamıştı.

Willis sadece gülümsedi ve biraz daha yaklaştı. «İyi deneme, tatlım, ama Doucet'in nerede olduğunu çok iyi biliyorum.

Mouton'da, bir viski şişesi ve kapı kolundaki pirinçleri bile yalayabilecek kadar sarışın bir kadınla birlikte. Yakın zamanda bize katılacağını sanmıyorum. Onun için çok yazık. Harika bir partiyi kaçıracak.»

Serena, Lucky'nin başka bir kadınla olduğunu düşününce midesi ağrımaya başladı. Bir anlığına konsantrasyonu bozuldu ve o anda Gene Willis uzanıp onu yakaladı, çirkin büyük eli sol bileğini kelepçeledi.

Serena anında tepki gösterdi, çantasından biber gazını çıkardı ve Willis'in yüzüne doğru savururken düğmeye bastı. Willis, hızlı ve sert bir darbeye Serena'nın elini kenara itti, bu darbe Serena'nın kolunu dirseğine kadar uyuşturdu ve biber gazı ile çantasını havaya uçurdu, ama bir saniye geç kalmıştı. Biber gazı sol gözüne isabet etti ve Serena'yı bırakıp geriye doğru sendeledi, yaralı bir hayvan gibi uluyarak.

Serena dönüp koştu. Kalbi gırtlığına kadar çıkmıştı. Kulaklarında kanı uğulduyordu. Vücudu sanki başka birine aitmiş gibi hissediyordu, içinde bulunduğu tehlikenin farkında olmayan birine. Bacakları yeterince hızlı hareket etmiyordu. Ciğerleri çılgılık atacak kadar nefes alamıyordu. Yolu koşarak indi, giydiği loaferlar koşmak için tasarlanmadığı için tökezleyerek.

Arkasında Willis'in küfürler savurup ortağına bağırıldığını duyabiliyordu. «Yakala onu, lanet olası!» Sonra ayak sesleri duyuldu.

Ondan kaçmayı umut edemezdi. Sokak önündeki uzanıyordu, görünürde hiçbir bina olmadan gittikçe uzuyordu. Tek seçeneği bataklığa atlayıp yüzmek ya da kamışların arasında kaybolmaya çalışmaktı. Kamışlar insanlara geri götürüyordu. Yılanları düşündü ve tereddüt etti. Başka seçeneği yoktu. Perret'in ayak sesleri ona yaklaşıırken, aniden sola döndü ve şeker kamışlarının arasına daldı.

Perret arkadan ona saldırdı, omzuyla sırtının ortasına vurdu, onu öne doğru itti ve ayaklarını yerden kesti. Her tarafını sarsan bir gürültüyle yere düştü. Kaçıran adam üstüne çöktü, ağırlığıyla görüşünü bulanıklaştırdı ve ciğerlerindeki havayı boşalttı. Hareket etmeyi düşünmeden bile, dizini omuzlarının arasına yerleştirdi ve onu sıcak, nemli toprağa sabitledi.

Kirli bir bandana kullanarak ağzını tıkadı, bandanayı kafasının arkasına sertçe bağladı ve düğüme saç tellerini de dahil etti, böylece Serena ne kadar hareketsiz kalmaya çalışsa da bandana çekiyordu. Perret ellerini sırtının arkasında sıkıca bağlarken, korku ve acı gözyaşları gözlerinden akmaya başladı. Gözyaşları boğazına yükseldi, boğuldu ve ögürdü, ama çok geçmeden ağlamanın lüksüne sahip olamayacağını anladı. Kötü, ekşi tadı olan bandana sadece konuşmasını değil, nefes almasını ve yutmasını da engelliyordu.

Perret ayağa kalktı ve onu da kendisiyle birlikte kaldırdı, ağzını tıkayan bandanayı atın dizginleri gibi kullandı. Parmaklarını bandananın arkasına geçirip dayanılmaz bir şekilde sıktı, saçlarını da beraberinde bükerek onu ayağa kaldırdı ve Willis'e doğru yönlendirdi.

İri adam ayağa kalkmıştı, ama yarı eğilmiş duruyordu, bir elini yaralı gözüne bastırmıştı. Sağlam gözündeki bakış cinayetskardı ve Serena, bazı savunma sanatları eğitmenlerinin saldırganlık yerine işbirliğini öğütlemesinin nedenini aniden anladı. Willis'in ona hazırladığı her neyse, şu anda aklından geçenlerle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Ona çok yaklaşımadan durmaya çalıştı, ama Perret onu ileri itti ve kendini tutacak hiçbir yolu yoktu. Willis, yüzüne tek bir ters vuruşla onu dizlerinin üzerine çöktürdü, bu da daha fazla gözyaşı ve kan tadı getirdi.

"Seni kaltak," diye homurdandı, gözünü tutarak. "Bunun bedelini ödeyeceksin. Kadın olarak doğmamış olmayı dileyeceksin kadar bedelini ödeyeceksin."

Willis ayağını ona doğru sallarken Serena dönüp kendini kaldırmayı başardı. Tekme kafasının yanına değil omzuna isabet etti. Darbeyle birlikte acı tüm vücudunu sardı ve düşüşünü engelleyemeyerek yüzüstü yere düştüğünde acı bir kez daha patladı.

"Onu tekneye bindirin," diye emretti Willis ve gözünü ovuşturmaya devam ederek sendeleyerek uzaklaştı.

Perret bir kez daha onun geçici dizginini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Onu, arkasında devasa bir dıştan takma motor asılı olan, hurda halindeki alüminyum gövdeli bir tekneye, fazla tören yapmadan yüklediler. Serena, bunun kaçak avcılarının kullanabileceği türden bir tekne olduğunu düşündü, av bekçisini ya da tuhaf Lone Ranger'ı atlatacak kadar güçlü bir motoru vardı. Tekne tuzaklar, brandalar, boş viski şişeleri ve ezilmiş bira kutuları ile doluydu. Su seviyesinin üzerindeki yan tarafında, kurşunlardan kaynaklanmış olabilecek bir dizi küçük delik vardı. Bataklık suyu ve balık kokuyordu. Perret, onu teknenin yan tarafına sırtını dayayarak, süslenmemiş kenarı omurgasına batarken, nemli siyah bir kanvas parçası üzerine oturmaya zorladı. Sonra Pou motoru çalıştırdı ve Willis gözündeki biber gazını birayla yıkamaya çalışırken onları kıyıdan uzaklaştırdı.

Serena'nın içinde yükselen korku onu tamamen yutmak üzereydi. Tekne onu Sheridan topraklarından uzaklaştırırken, bu korkunun giderek güçlendiğini, onu pençelediğini, zihnini parçaladığını hissedebiliyordu. Çılgılık atmak istedi, ama çılgınlık boğazında takılıp kaldı ve onu boğdu. Kaçmak istedi, ama kaçacak hiçbir yer yoktu; etrafında siyah su ve bataklıktan başka hiçbir şey yoktu.

Tanrım, onu bataklığa götürüyorlardı! Orada olma ihtimalinden normalde duyduğu korku iki katına, sonra üç katına çıktı. Bir insanın kaybolmasının ne kadar kolay olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Kimse onun kaybolduğunu fark ettiğinde, onu bulmak neredeyse imkansız olacaktı. Willis ve Perret istedikleri her şeyi yapabiliirdi. Tanık olmayacaktı. Çılgınlıklarını duyacak kimse olmayacaktı. Aniden, geleceği kabuslarında gördüklerinden daha kötü göründü.

Onların emirlerinin ne olduğunu merak ediyordu. Burke onlara tam olarak ne yapmaları için para ödemişti? Onu korkutup satmaya zorlamak mı? O arazi için anlaşma yaparken onu ortadan kaldırmak mı? Onu Chanson du Terre'yi fidye olarak kullanmak mı? Bu pek olası görünmüyordu. Burke ve Tristar için çok tehlikeliydi. Geriye tek bir olasılık kalıyordu. Burke onu ortadan kaldıracaktı - kalıcı olarak.

Bu çıkarım, başka bir korku dalgası getirdi. Gözleri yaşlarla doldu, ama gözyaşlarını tuttu. Kontrol. Tek umudu buydu: aklını başına toplamak, sakinliğini korumak, kaçma fırsatı aramak.

Çaba sarf ederek korkuyu geri püskürttü, sıkıştırdı, zihninin bir köşesine itti ve kapıyı kapattı. Korku ona hiçbir şey kazandırmazdı. Zaman ve enerji kaybıydı. Ağlamak ve titremek ona hiçbir fayda sağlamazdı. Kurtarıcı beklemek de fayda sağlamazdı. Lucky bir ağaçtan atlayıp onu kurtarmayacaktı. O, Mouton'da kederini boğuyordu ve o kendi başınaydı. Ya kendini kurtarırdı ya da işkence görüp öldürülürdü. Bu kadar basitti.

Hâlâ titreyerek, kendini zorlayarak etrafına bakındı ve önemli noktaları ezberlemeye çalıştı. Yeterince konsantre olursa, gittikleri yolu ezberleyebilir ve kaçmayı başardığında geri dönebilirdi. Lucky'nin onu Gifford'a götürdüğü yolun aynısı olduğunu düşündü, ama emin değildi. Her saniye daha da karanlıklaşıyordu, bu da görmeyi çok zorlaştırıyordu ve bataklık çok fazla dallanıyordu, bu yüzden dönüşleri kesin olarak bilemiyordu.

Bataklık, motorun uğultusu dışında karanlık ve sessiz bir şekilde etraflarını sarmıştı. Perret, selvi ağaçlarının arasından geçmek için teknenin hızını yavaşlattı. Willis, teknenin iki koltuğundan birinde Serena'ya dönük olarak uzanmıştı. Soğutucudaki birayı gözünü yıkamak için kullanmayı bırakmış, onun yerine içmeye başlamıştı.

Serena, onun bakışlarının üzerinde, göğüslerinde durduğunu hissedebiliyordu. Umursamamaya çalıştı, ama bu his, boğazının ve yüzünün açıkta kalan derisini yiyen sivrisinekler kadar ısrarcıydı.

boğazının ve yüzünün açıkta kalan derisini yiyen sivrisinekler kadar inatçıydı. Uzun kollu bir bluz ve pantolon giymişti, alacakaranlıkta açıkta tarlaya çıkmamanın daha iyi olacağını biliyordu, ama Lucky'nin parfümüyle ilgili uyarısını unutmuştu. Duştan sonra biraz sürmüştü, makine kulübesinin küllerinde bir gün boyunca çalıştıktan sonra kendini kadınsı hissetmeye ihtiyacı vardı ve evden çıkmadan önce yıkamayı düşünmemiştir.

Willis, oturduğu yerden kayarak Serena'nın önündeki brandanın üzerine diz çöktü. Serena ona ihtiyatla baktı. Sol gözü neredeyse tamamen şişmiş ve kapanmıştı, bu da ona eskisinden daha da korkunç bir görünüm kazandırıyordu. Gömleğine dökülen bira, terinin ekşi kokusuna ek olarak kötü bir koku yayıyordu. Elini kaldırdı ve pürüzlü derili parmak eklemlerini Serena'nın çenesine sürterek, solan ışıktaki bir yılan gibi gülümsedi.

"O Cajun piçine boşuna Lucky demiyorlar, değil mi?" dedi. "Sen çok çekici birisin."

Serena, onun dokunuşundan uzaklaşmak için duyduğu dürtüyle mücadele etti. Willis gibi bir hayvan korkudan beslenirdi. Ağzındaki tıkaçları ısırıp ve yüzünü, umduğu gibi ifadesiz bir maskeye dönüştürdü.

"Senin gibi bir hanımefendi o pislik herifte ne buluyor ki?" diye sordu, sanki cevap vücudunun bir yerinde yazılıymış gibi gözleri üzerinde dolaştı. İnce, sert dudaklarında sinsili bir gülümseme yayıldı ve sağlam gözü parladı. "Eminim aygır gibi bir aleti vardır. Senin gibi düzgün hanımlar bunu sever mi? İşe uygun aleti olan bir adamı? Kim tahmin edebilirdi ki?"

Kadının tepkisizliği, bir protesto kadar onu eğlendirmiş gibi, kıkırdadı.

"Biliyor musun," diye devam etti, hala kadının çenesini okşayarak, "Angola'dayken hücremin duvarında güzel bir sarışının resmi vardı. Her gece onu becermekle ilgili rüyalar görürdüm. Sana çok benziyordu... sadece çıplaktı."

Elini çenesinden beyaz ipek bluzunun ilk düğmesine indirdi ve başparmağıyla işaret parmağıyla düğmeyi açtı. Serena'nın boğazına safra yükseldi, ama başka bir inci düğme ve sonra bir başkası açıldıkça onu yuttu. Willis bluzunu açıp göğüslerine gözlerini dikerken, o da ağzındaki tıkaçları daha sert ısırıp ve önüne bakmaya devam etti.

«Güzel,» diye fısıldadı, yaklaşarak. Sütyeninin dantelli kenarını bir kez, sonra bir kez daha izledi, bu sefer parmağını kumaşın içine sokarak göğsünün eğimini okşadı. «Gerisini görmek için sabırsızlanıyorum.»

Serena, cildinde yayılan istemsiz titremeyi durduramadı. Bu adamın büyük, çirkin ellerini vücudunun her yerine koyup, en yumuşak, en özel yerlerine dokunması düşüncesi, ona son derece iğrenç geliyordu.

Willis bu tepkiyi fark etti ve mizahdan çok tehdit içeren bir kahkaha attı. Bir göğsünü eliyle kavradı ve acı verecek kadar sıkı.

«Buna alışsan iyi olur, Leydi Serena, çünkü Pou ve ben seninle işimiz bitmeden önce seni her şekilde ele geçireceğiz.»

Onun uyarısının zihninde canlandırdığı görüntülerden neredeyse kusacaktı. Serena tecavüz kurbanlarına danışmanlık yapmıştı. Bu tür zulümleri hangi Tanrı'nın izin verdiğini merak etmesine neden olan istismar hikayeleri duymuştu. Detaylar şimdi ona canlı ve korkunç bir şekilde geri geldi. Teknenin kenarından mürekkep gibi siyah suya bir bakış attı ve şimdi kendini boğmak daha iyi olmaz mı diye bir an için düşündü.

Tam o sırada nihayet varış noktasına ulaştılar. Perret tekneyi harap bir iskeleye yanaştırdı ve motoru durdurdu. Willis kendini ve bira soğutucusunu teknedan indirip kulübeye doğru yokuşu tırmanmaya başladı ve Serena'yı uşağına bıraktı. Pou'nun gözleri bluzunun açık ön kısmına takıldı ve ona dokunmak için elini uzattı, ama Willis'in sesini duyunca geri çekildi.

"Onu içeri sokana kadar bekle," diye emretti. "Lanet olası sivrisinekler beni delirtiyor."

Kulübe terk edilmiş görünüyordu. Kazıklar üzerinde duran katran kağıdıyla kaplı bir kulübeydi, Serena, Lucky'nin evini görmeden önce onun böyle bir yerde yaşadığını hayal etmişti. Bahçe çamur ve sırık gibi otlardan ibaretti. Çöp, bira kutuları ve şişeler, lastikler, kapısı açık duran eski bir buzdolabı ile doluydu. Biraz uzakta, otların arasında, yaşı belli olmayan paslı bir araba duruyordu.

Bir araba. Bu, bir yol olduğu anlamına geliyordu. Ama yaya olarak bir yolun ona ne faydası olacaktı ki? Onu daha önce olduğu gibi yine ezip geçeceklerdi. Tek umudu, ormanda kaybolmaktı.

Ne umut ama... Bağlı ve ağzı tıkanmış halde, onu korkutan bir vahşi doğada, gecenin karanlığında kendini kaybetmek. Eski korkusu yeniden canlanmıştı, ama yeni korkusu daha da kötüydü. Daha önce bataklıktan kurtulmuştu; Willis ve Perret'in ona hazırladıkları şeyden kurtulamayacaktı.

Willis içeri girmişti. Perret onu avludan geçirdi, parmaklarını tekrar ağzının arkasına doladı ve saçını çekti. Küçük bir adamdı,

sadece onun kadar boylu ve zayıftı, kansız görünüyordu. Göğsü çökmüştü ve kirli kot pantolonu, olmayan kalçalarına sıkıca yapışmıştı. Willis kadar güçlü değildi, ama hızlıydı. Ondan kurtulmayı başarabilirse, ilk seferkinden daha iyi bir kaçış planı yapması gerekecekti.

Serena, adamın onu itip kakmasını engellemek için kulübeye doğru adımlarını hızlandırdı, ama adam da adımlarını hızlandırdı.

"Acelen mi var, chere?" diye sordu gülerek, endişe verici bir dizi çarpık çürük dişini göstererek. "Benim de."

Sağ ayağını uzatarak Perret'i takılmaya çalıştı, Serena aniden durdu ve üst vücudunu keskin bir şekilde sola çevirdi. Bir saniye önce Perret, ona hakimiyetini keyifle gülerek izliyordu, bir saniye sonra ise yerde, eski lastikler ve paslı tel örgüler arasında kıvrılmış halde yatıyordu.

Serena, Perret'in peşinden gelip gelmediğini görmek için geriye bakarak zaman kaybetmedi. Ormana daldı ve körü körüne koştu, son anda ağaçlardan kaçtı, köklerin üzerinde tökezledi. Zikzaklar çizdi, geri döndü, tekrar döndü ve koşmaya devam etti. Dallar yüzünü çizdi ve kıyafetlerini yırttı. Işık yoktu, sadece karanlık ve ağaçların daha da koyu silüetleri vardı. Omzunu bir ağaca çarptı ve acı onu sarsarken durup iki büküm olmak zorunda kaldı.

Kaki ağacının gövdesine yaslanarak çömeldi ve son darbeye yeniden başlayan çeşitli ağrılarını hızlıca değerlendirdi. Elleri arkasında uyuşmaya başlamıştı, ama Willis'in Mace kutusunu düşürmek için vurduğu sağ kolunu çok iyi hissediyordu. Sanki balta sapıyla vurulmuş gibi hissediyordu. Sol omuzu Willis'in botuna ve şimdi de ağaç gövdesine çarpmıştı ve acımasızca zonkluyordu. Kollarının garip pozisyonu nedeniyle kasları kramp girmeye başlamıştı. Bir düzine başka ağrı daha vardı, ama en azından hayattaydı ve özgürdü. Şimdilik.

Nefes alıp verışı, ağzındaki tıkaç nedeniyle boğuk çıkıyordu. Perret'in çekmesiyle bez biraz gevşemişti ve Serena onu çıkarabileceğini düşündü. Yüzünü ağaç gövdesine bastırdı ve yanağını sürterek bandanayı aşağı indirmeye çalıştı. Ağacın sert, pullu kabuğu cildini çizdi, ama o ısrar etti. Yavaş yavaş ilerleme kaydetti ve sonunda ağızlığı ağzından çıktı. Hâlâ saçının arkasına düğümlenmiş halde, boynuna bir ilmek gibi asılı kalmıştı. Eğilip tükürdü, ağzındaki tadı çıkarmak için boşuna uğraştı.

Sağındaki çalılıklarda bir şey kaydı ve Serena, kadife gibi karanlıkta görmek için zorlanarak kaçtı. Hareketin sesini duyabiliyordu ama ne olduğunu veya tam olarak nerede olduğunu anlayamıyordu. Hafızası anılarla doldu ve boğazına gözyaşları yükseldi. Etrafındaki karanlığı tararken, onu neyin beklediğini merakla düşündü. Bataklık geceleri avcılar ve avlananlarla canlanıyordu.

«Tanrım, bu benim,» diye fısıldadı, umutsuzluk gözyaşları gözlerini yakıyordu.

Bataklıkta yaşayan çoğu hayvanın sahip olduğu doğal kamuflaj avantajına sahip değildi. Beyaz bluzu ve haki pantolonuyla gecenin karanlığında bir fener gibi göze çarpıyordu.

Biraz gerisinde, birinin bitki örtüsünü parçalayarak ilerlediğini duyabiliyordu. Kendini zorlayarak ilerlerken, Perret'in tek başına mı peşinden geldiğini yoksa Willis'in de ona katılıp katılmadığını merak etti. Yine yön değiştirdi ve koşmaya başladı.

Keşke görebilseydi. Keşke ellerini kullanabilseydi. Keşke bu kadar korkmasaydı. Keşke Lucky orada olsaydı.

Lucky. Onu bir daha görebilecek miydi acaba? Her şeyi göz önünde bulundurunca, bu aptalca bir düşünce gibi görünüyordu, ama onun onu ne kadar sevdiğini biliyor muydu acaba? Kendisi de bunu daha önce fark etmiş miydi acaba? Hayatı için koşmak, birçok şeyi perspektifine oturtmasını sağladı ve kendini Tanrı'ya sözler verirken buldu. Eğer bundan kurtulursam, Shelby ile barışacağım, Gifford'u affedeceğim, daha fazla bağış yapacağım, Lucky'ye ulaşmak için daha çok çaba göstereceğim.

Koşmaya devam ederse onu tekrar görecekti. Buna inanmak zorundaydı. Koşmaya devam ederse her şey yoluna girecekti. Güvende olacaktı, Burke yakalanacaktı, Lucky'yi tekrar görecekti. Koşmaya devam ederse. Kaçarsa.

Gece havası ciğerlerinde ateş gibi yanıyordu. Artık kendi nefesini ve kalbinin gürültülü atışlarını dışında hiçbir şey duyamıyordu. Baş zonkluyordu. Nemli, küflü orman kokusu burnunu dolduruyordu. Süngerimsi zemin ayaklarının altında çöküp yükseliyor gibiydi. Tamamen yönünü kaybetmiş, neredeyse başı dönüyordu, histeri ile deliryum arasında bir yerde asılı kalmıştı.

Bir şekilde Lucky'nin evine ulaşabilirse, onun CB telsizini kullanarak yardım çağırabileceğini ya da belki onun silahını bulabileceğini düşündü. Ama Lucky'nin evine ulaşamadı. Açıkta kalan bir kök, loafer ayakkabısının burnuna takıldı

ayakkabısının burnuna takıldı ve onu karanlığa doğru savurdu. Mean Gene Willis'in botlu ayaklarının üzerine yüzüstü düştü.

BÖLÜM 17

«Hadi tatlım, hadi gidip biraz özel bir parti yapalım.»

Lucky, sol tarafına yaslanan sarışını, gizleyemediği sabırsızlıkla izledi. Kadın kendini kontrol edemiyordu ve tehlike duygusu da yoktu. Mouton's'ta köşe masasına oturduğu anda ona yaklaşmıştı, o kadar inatçı ya da aptaldı ki, mekândaki herkesin ondan uzak durduğunu fark etmemişti. Diğer açılardan ne kadar yetenekli olursa olsun, beyin konusunda açıkça ciddi bir eksikliği vardı. Kadın ipucunu anlayamıyordu. O ona hırladı ve bağırdı, ama çabaları onun aptallık kalkanı tarafından geri püskürtüldü ve onu etkileyemedi.

Bu sinir bozucuydu. Kolay bir seks arayışında değildi; bela arıyordu. Ucuz içkilerle öfkesini dindirmek ve büyük bir aptalın kıvılcımı çakıp onunla kavga etmesini ummak için gelmişti. Bir şeye vurma ihtiyacı hissediyordu. Önceki gece de bunu yapmıştı ve bu ihtiyacını giderene kadar gecelerini böyle geçirmeye devam etmeyi planlıyordu.

Sarışının başka fikirleri vardı.

Ona yaslandı, başını geriye eğdi ve göğüslerini üst kollarıyla sıkıştırarak dekoltesini en iyi şekilde sergiledi. Giydiği siyah tişört, düz göğüslü on iki yaşındaki bir kıza uygun gibi görünüyordu. Tişört, daracık kot pantolonunun bel kısmının oldukça üzerine çıkmıştı ve herkesin, sütyen giymenin kendisini çok kısıtladığını açıkça görmesini sağlıyordu. Muhtemelen mavi göz farının kalınlığı ve takma kirpiklerinin ağırlığı nedeniyle gözlerini açık tutmakta zorlanıyor gibiydi. Gümüş rengi sarı saçları - kökleri kahverengiydi - korkutucu bir şekle getirilmiş ve Pontchartrain Gölü büyüklüğünde bir delik açacak kadar spreyle sabitlenmişti. Kulak memelerinden sarkan küpeler küçük avizeler gibi görünüyordu.

Lucky tiksintiyle iç geçirdi. Kadının hiç klası yoktu. Ucuz parfüm ve bayat sigara kokuyordu ve viskisinin çoğunu içmişti. Ucuz ve sert bir şekilde yeterince güzeldi ve şüphesiz bir iki kişinin başını döndüren bir vücudu vardı, ama onda hiçbir şey uyandırmıyordu.

. Biraz stil, biraz soğukkanlılık göstermiş olsaydı, kendini bir hanımefendi gibi sunmuş olsaydı daha iyi olabilirdi. Serena gibi.

Fransızca olarak kötü bir küfür etti ve içkisinin kalanını bir dikişte içti. Bir hanımefendiden ne bekliyordu ki? En hassas sinirlerine ve anılarına dokunmak isteyen bir kadından ne bekliyordu ki? O kadın baş belasından başka bir şey değildi. Onu asla rahat bırakmayacaktı. Onun koruması gereken duygusal mesafeyi asla kabul etmeyecekti. Başından beri ona kendisinden ne alacağını söylemişti, ama o yine de daha fazlasını istemişti. O aşk istiyordu, ama o bununla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu. Hikayenin sonu.

Öyleyse neden onun hakkında kafa yoruyordu? alaycı bir iç ses sordu. Neden Burke'ü nasıl idare ettiğini ve Shelby'ye nasıl katlandığını merak ediyordu? Neden gücünün tükendiğini, dayanacak bir omuza ihtiyacı olup olmadığını bilmek istiyordu?

Yine küfretti ve sarışını omuzlayarak önündeki masadaki viski şişesine uzandı. Sarışın - adı bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı - utangaç bir ifadeyle arkasına yaslandı ve onun sigaralarından aldı.

«Sen sert bir adamsın,» dedi, profilini göstermek için hesaplı bir pozla tavana duman üfleyerek. «Yalnız bir adam.» Omuzları sallandı ve jukebox'tan çalan çılgın Zydeco melodisine uyumlu olarak, serbest göğüsleri zıpladı.

Lucky ona alaycı bir bakış attı. "Sen nedin? Einstein'ın kızı mı?"

O, Lucky konuşmamış gibi baştan çıkarma rutinine devam etti. «Sert erkekleri severim. Beni anlıyorsan, biraz macera da fena olmaz.»

"Kitap gibi."

"Öyle mi..." Kelimeyi üç heceye ayırarak, sandalyesinde biraz kıpırdanarak ve ona göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle, dikkatlice alınmış kaşlarını soru işareti şeklinde kaldırdı.

Lucky'nin cevabı, Skeeter Mouton'un gelmesiyle kesildi. Skeeter, Lucky'nin sağındaki sandalyeyi çekip üzerine oturdu ve alnındaki teri bir bar beziyle sildi. Sakalının ortasında hilal gibi bir gülümseme belirdi, ama bu gülümseme karanlık gözlerine ulaşmadı.

«Hey, Lucky, neredesin?»

Lucky selamlamayı görmezden geldi ve kendine bir içki daha doldurdu. «Yine viskiye su katmışsın, Skeeter.»

Barmen dramatik bir şekilde kalbini tuttu. Yuvarlak yüzü incinmiş bir ifadeyle gerildi. «Ben mi? Mais non! Madame Mouton, kitapları o saklıyor

defterleri tutuyor, içkileri suluyor. Ben size bilgi vermek için buraya kadar gelmişken, beni nasıl böyle bir şeyle suçlayabilirsiniz?»

«Ne hakkında bilgi?»

«İki arkadaşın hakkında.»

Lucky, Willis ve Perret'in ne yaptığını umursamadığını Mouton'a söylemek üzereydi. Başkalarının savaşlarını savaşmaktan bıkmıştı. Bundan sonra katı bir izolasyonizm kuralına bağlı kalacaktı. Artık yardıma muhtaç kızlar yoktu. Kurtarılacak plantasyonlar yoktu. Kendisi için yaşıyordu; dünyanın geri kalanı cehenneme gidebilirdi. Ama Skeeter, Lucky'nin içinden geçenleri fark etmeden konuşmaya devam etti.

«Öğleden sonra küçük bir toplantı yaptılar.»

«Kiminle?» Umursadığı için değil. Sadece biraz merak etmişti, hepsi bu. Kalabalık ve dumanlı odanın diğer ucuna, Len Burke'ün Perry Davis ile öfkeli bir şekilde konuşurken oturduğu yere bakıyordu. «Onunla mı?»

Mouton başını salladı. «Hayır. Büyük petrolcü, başından beri buradaydı. Diğer ikisi bir telefon aldı ve dışarı çıktı, bir süre sonra timsah gibi sırtarak geri döndü ve para saçmaya başladı. Bunların hepsi sen gelmeden önce oldu. Sen içeri girdiğinde, onlar yan kapıdan kaçtılar.»

"Ee?"

Yuvarlak adam omuz silkti ve gözlerini devirdi, önlüğünün cebinden katlanmış bir banknot çıkardı. Sanki kokusu onu daha fazla ilgilendirebilirmiş gibi, banknotu Lucky'nin burnunun dibinde salladı. «İşte bu, garsona verdikleri bahşiş. Toinette, bana gösterdi çünkü hiç bu kadar büyük bir bahşiş almamıştı. Neredeyse bayılacaktı.» Onaylamadığını belirten bir homurtu çıkardı. «Yirmi dolar bahşiş. Ne diyebilirim ki!»

Lucky sinirli bir şekilde banknota baktı. Banknot yeni ve temizdi, düzgün insanların taşıdığı türden bir paraydı. Onun tecrübesine göre, Willis gibi pislikler, onlara para kazandıran işler kadar kirli görünen paralar taşırlardı. Willis kokteyl garsonlarına yeni yirmilikler bırakıyorsa, bu paranın geldiği yerde daha fazlası olduğu kesin. Bu tür bir cömertliği gösterebilmek için hatırı sayılır bir miktar para kazanmış olması gerekirdi. Gene Willis hayırseverliğiyle tanınan biri değildi.

«Toinette, Willis'in timsah kuyruğu kadar kalın bir rulo parası olduğunu söylüyor. Bence, o parayı İncil satarak kazanmış olamaz ve sen onun teknesini delik deşik ettiğin geceden beri bataklığa gitmediğine göre, onu ıstakoz çalarak da kazanmış olamaz. Birisi ona bu kadar para ödüyor...» Mouton omuz silkti ve alnını sildi. «Kötü bir iş olmalı, değil mi?»

Lucky faturaya bakarak, sert kağıdı dalgın dalgın parmakları arasında ovuşturdu. Bu, yangını çıkarmak için yapılan son ödeme olabilirdi, ama öyleyse Willis ve Perret hâlâ burada, Mouton'un sulandırılmış viskisini yudumlarken arka odada bourre oynuyor olurlardı; gece daha yeni başlamıştı. Hayır. Bu başka bir şeyin ödemesiydi, şüphesiz o anda yaptıkları bir şeyin.

"Ne yaptıklarını bilmiyor musun?"

Skeeter kaşlarını çatarak başını salladı. «İyi bir şey olmadığı kesin. Willis, bir bayanla buluşacağından bahsetmişti. Ben ona aldırmadım. Hangi bayan onun gibi biriyle buluşur ki?»

Shelby, diye cevapladı Lucky zihninde. Serena haklıydı, kız kardeşi muhtemelen yangını kendisi çıkarmamıştı. Bu iş çok kirli ve fiziksel bir işti. Shelby bunu kendisine yakışmayacak bir iş olarak görürdü. Ama bunu yapması için başkasına para ödemekten çekinmezdi. Ve şimdi onlara başka bir iş için para ödüyordu.

«Buradan ayrıldılar, bataklığa doğru gittiler.» Skeeter başını eğdi, koyu renkli gözleri kıkırdayarak parıldadı. «Oraya klima taktırdın, cher. Willis, o kurşun deliklerini asla tamir ettiremeyecek.»

Beş dakika boyunca şükürler olsun ki sessiz kalan sarışın, Willis'in adı geçince birden canlandı. Masadan Skeeter'a doğru eğildi ve Lucky'nin muhteşem dekoltesini bir kez daha görebilmesi için kendini döndürdüğünden emin oldu. «Mean Gene'i tanıyor musun? O tam bir haylaz herif, değil mi?»

Başını geriye attı ve ne yazık ki bir katırın anırmasına benzeyen bir kahkaha attı.

Lucky yavaşça ona döndü, gözleri parılıyordu. Bu tehlikeli bakış, birden fazla erkeğin ondan uzaklaşmasına neden olmuştu. Sarışın kadın ona sadece göz kırptı ve sırıttı.

«Willis'i nereden tanıyorsun, chere?» diye sordu, sesi ipeksiydi.

«Tabii ki, onu her yönüyle tanıyorum.» Yine eşek gibi güldü ve Lucky'nin koluna vurdu. «Beni sana yönlendiren oydu, Ace. Karın bir yere gittiği için bir kadına ihtiyacın olacağını düşündüğünü söyledi.» Ona en parlak gülümsemesini gösterdi ve elini onun uyluğuna kaydırды. «Ona teşekkür etmemi hatırlat bana.»

Lucky'nin içindeki her şey soğudu ve dondu. Fransızca bir dua mırıldandı ve sersemlemiş bir adam gibi yavaşça ayağa kalktı, elleri masanın kenarını sıkıca kavradı.

masanın kenarını tuttu.

BÖLÜM 18

MOTORLU TEKNE, GÜNDÜZ BİLE İHTİYATLI OLMAYACAK BİR HIZLA

sürüyordu. Su, yüksek su seviyesi nedeniyle artık görünmeyen engeller, ölü ağaçlar ve selvi köklerinden oluşan bir engel parkuru gibiydi. Lucky gazı biraz daha açtı ve direksiyonu sağa, sonra sola kırarak bir kütüğe çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Tüm enerjisini tekneyi sürmeye odaklayarak, dümdüz önüne baktı. Bu bataklığı herkesten daha iyi tanıyordu. Tek yapması gereken odaklanmak, yolu gözünde canlandırmak ve fiziksel olarak tepki vermeden bir saniye önce zihinsel olarak tepki vermektir.

Mouton'dan kaçır gibi, şeytan peşindeymiş gibi kaçmıştı ve pirogue'una sadece ekipman çantasını almak için uğramış, sonra da şu anda kullandığı tekneyi ele geçirmişti. Kızılötesi gözlüklerini takmıştı, bu sayede çevresini biraz görebiliyordu, ama gittiği hızı düşünürsek bu yeterli değildi. 9 mm'lik Beretta omzuna asılıydı. Tüfeğini de almak isterdi, ama onu pirogue'da tutmuyordu ve onu almaya zaman yoktu.

Mouton'un evinde parçalar bir araya geldiği anda, zamanın çok önemli olduğunu anlamıştı. Chanson du Terre'de buldukları, en kötü korkularını doğrulamıştı. Odille, Serena'nın evden çıkıp Arnaud'un evine doğru yürüyeni görmüştü. Arnaud'un kızı, onun bataklığa doğru yürüdüğünü izlemişti. Bataklık boyunca uzanan servis yolunun sonunda, Serena'nın çantası terk edilmiş bir şekilde duruyordu, yanında bir kutu biber gazı vardı.

Willis ve Perret onu kaçırmıştı. Lucky, onu nereye götüreceklerini iyi tahmin edebiliyordu. Willis'in dövüş horozlarını tuttuğu bir yeri vardı. Orası gizli bir sığınak olması gerektiği için, Serena'yı oraya götürürlerse kendilerini tamamen güvende hissedeceklerdi. Lucky'nin o yeri bildiğini tahmin edemezlerdi. Onun sarışının ilgisini geri çevireceğini de tahmin edemezlerdi. Lucky sürpriz yapma şansına sahipti. Tek umudu, çok geç kalmamaktı.

Willis ve Perret'in Serena'ya dokundukları düşüncesi kafasını kırmızı bir sisle doldurdu ve bu görüntüden uzaklaşmak için bilinçli bir çaba sarf etmek zorunda kaldı. Öfke onu tüketmeye hazırdı. Kontrolünün sınırlarında kükrediğini, her şeyi silip süpürmeye hazır olduğunu hissedebiliyordu. Onu dizginlemek zorundaydı. Vahşi bir hayvan gibi saldırırsa Serena'ya hiçbir fayda sağlayamazdı.

Eski becerilerini ve içgüdülerini çağırdı, derinlerinde saklı olan sakinliği bulmaya çalıştı. Bu bir görevdi. Tekneyi bataklıktan geçirecekti. Willis ve Perret'i bulacaktı. Kadınına dokundukları için onları öldürecekti.

Onun kadını.

Sherena Sheridan'a aşıktı. Daha önce bunu inkar edebilmişti, ama Serena'nın tehlikede olduğunu bilmek her şeyi perspektifine oturtmuştu. Onun için hissettikleri arzudan daha derindi. İlk andan itibaren öyleydi. Bu bilgi Lucky'nin kalbine ne rahatlık ne de neşe getiriyordu. Aslında, bu ona kasvetli ve umutsuz hissettiriyordu. Ona hiçbir şey sunamazdı. O, bir gün bir gün geçinmeye çalışan, bir adamdan biraz daha fazlasıydı. Aşkın, bir eşin sorumluluğunu nasıl üstlenebilirdi? Bunu istemiyordu, bununla başa çıkamazdı. Aşk hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Son anda bir selvi ağacının kökünden kaçmak için teknenin dümenini çevirirken aşkın lanetini okudu. Bu aşkın tek yaptığı, onu görevinden alıkoymaktı. Dikkatli olmazsa, hem kendini hem de Serena'yı öldürecekti.

Koy doğuya doğru yavaşça kıvrılıyordu ve Lucky gazı kesti, motorun gürültüsü anında kesildi. Buradan itibaren yürüyerek gidecekti. Tekneyi kıyıya olabildiğince yaklaştırdı, motoru kapattı ve anahtarı pantolonunun cebine attı. Tekneyi sarkan bir söğüt dalına bağladı ve kıyıya atladı.

Bir puma gibi sessizce ormanda ilerlerken, zihninde diğer görevlerin parçaları canlanıyordu. Bir an için yağmur ormanının kokusunu alabildi, uzaktan gerilla silah seslerini duyabildi. Zihninin kaymaya başladığını hissetti, ama bir çaba göstererek onu geri çekti. Aklını kaybetmemesi gereken bir an varsa, o da şimdiki andı. Kılıfından Beretta'yı çıkardı ve yoğun bitki örtüsünün içinden ilerlerken, elinde tanıdık ağırlığını hissetti.

Sıcak ve sakin bir geceydi. Hava, hanımeli ve çamur kokusuyla ağırlaşmıştı. Kurbağaların ve böceklerin şarkıları, tüm bataklıkta yankılanan tiz bir uğultuya dönüşmüştü. Lucky, Willis'in Perret'i bir yerde gözcü olarak görevlendirmiş olabileceğini düşünerek diğer sesleri duymaya çalıştı, ama duyduğu tek şey geceleri dolduran normal hışırtı ve cıvıltılardı. Bağırışlar, çığlıklar yoktu.

Son düşünce Lucky'nin boğazında bir düğüm oluşturdu. Bon Dieu, Serena'nın Perret ve Willis gibi adamların elinde acı çekmesi fikrine dayanamıyordu.

Onlar hayvanlardan biraz daha fazlasıydı: zalim, kurnaz, alçak. Sırf doğaları gereği onu korkutmaktan zevk alacaklardı, ama ona zarar vermekten daha da fazla zevk alacaklardı çünkü onun Serena'ya ait olduğunu biliyorlardı. Onun kaçak avcılık işlerini engellemek için yaptığı her şeyin bedelini ona ödetirlerdi.

Bir saniye boyunca, Serena'nın bağlanmış, yüzü acıdan buruşmuş, boğazından çığlıklar atan, gözlerinden yaşlar akan halini net bir şekilde gözünde canlandırdı. Görüşü bulanıklaştı, ellerinin avuç içlerini şakaklarına bastırdı ve bu görüntüyü ve ona eşlik eden korkunç korkuyu zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Bunun için Shelby'yi öldürecekti. Bu düşünce, zihninin karanlık köşelerinde duman gibi dolaşıyordu. Kız kardeşi kendi ölümünü satın almıştı.

Serena olmuştu bir rahatsızlık olmuştu ona sadece olduğuonun bebeği olduğu ona ona bir rahatsızlık, hedefine ulaşmasının önündeki bir engelden başka bir şey değildi. Bu düşünce, içinde bir nefret dalgası uyandırdı. Dişlerini sıktı ve kendini kontrol etmeye çalıştı. Duygusal davranmanın sırası değildi. Fırtınanın gözüne girip sakın, tarafsız ve odaklanmış olması gerekiyordu. Durdu ve bir anlığına bir ağacın gövdesine yaslandı, vücudunu gevşetmeye çalıştı. Derin bir nefes aldı ve zihnini boşalttı.

soğuk beyaz ışık dışında her şey.

Serena, Willis onu bıraktığında kabinin kapısından sendeleyerek içeri girdi ve kirli muşamba zemine düştü. Odanın tek ışığı, bir köşede duran eski siyah demir zemin lambasının çatlamış sarı abajurundan geliyordu. Oda pis ve fare ve idrar kokuyordu. Düşük yeşil bir kanep, çukurlu muşamba zeminin üzerinde duruyordu ve minderlerinden dolgu malzemesi ve yaylar çıkıntı yapıyordu. Önünde, kalın bir vernik tabakasıyla kaplanmış bir ahşap levhadan yapılmış bir sehpa duruyordu. Odanın karşı tarafında, paslı demir başlıklı ve ayaklıklı bir yatak vardı. Çarşaf yoktu, sadece lekeli bir kumaşla kaplı ince bir şilte vardı.

Serena, dizlerinin üzerine çökmeye çalışırken, burasının hiç kalmayı hayal ettiği bir yer olmadığını, ölmeyi bırakın, düşündü. Gözleri otomatik olarak kaçış yolu aramak için odayı taradı. Bir arka kapı vardı, ama Willis onun önüne çıktığında çok uzak görünüyordu. Eğilip, ağrıyan kolundan onu yerden kaldırdı ve yatağa itti.

"Rahatına bak tatlım," dedi gülerek.

"Ellerim bu şekilde bağılyken rahat olmak biraz zor," dedi Serena, acıyı bastırarak kendini yatağın kenarına oturur pozisyona getirdi. "Beni çözsene iyi olur. Yenildiğimi biliyorum. Senden kaçamayacağım belli."

"Doğru." Willis sehpaye eğildi, sonra bir elinde viski şişesi, diğer elinde tabancasıyla ona döndü. Kendini beğenmiş bir zafer gülümsemesi dudaklarını kıvrılttı. "Kaçamazsın. Ellerin bağıly olduğu için silaha da ulaşamazsın ve biz biraz eğlenirken gözlerimizi oymazsın. İyi denemeydi Bayan Sheridan, ama işe yaramadı. Seni olduğun gibi seviyorum.»

Şişeden bir yudum aldı, viski çenesinden damlarken yatak doğru havalı havalı yürüdü. Serena onu dikkatle izleyerek sarhoşluk derecesini ölçmeye çalıştı. Yolda birkaç kutu bira içmişti. Ondan önce de içmiş olabilirdi. Yeterince içerse, eğlenceye katılamayabilirdi, ama yine de Perret ile uğraşmak zorundaydı.

Elinde av tüfeğı ile kapıda duruyordu ve Willis'in ona doğru ilerlemesini izlerken gergin bir şekilde gülüyordu. Serena, Willis'ten neredeyse daha çok ondan korkuyordu. Willis acımasız ve hesaplıydı, ama Perret ona baktığında gözlerinde vahşi bir parıltı vardı ve bu, onun tehlikeli bir çılgınlık sınırında olduğunu düşündürüyordu.

Willis yanına oturdu, uyluğunu Serena'nın uyluğuna bastırdı, kalçası Serena'nın kalçasına değdi. Viski şişesini yatağa dayayarak kendini dik tuttu ve Serena'nın yüzüne eğildi. Nefesi ve vücudunun ekşi kokusu Serena'yı geri çekilmeye zorlayacak kadar güçlüydü, ama Serena yerinde kaldı. Aklını çalıştırmaya ve korkuyu uzak tutmaya devam ettiğı sürece bir şansı vardı. Korkunun ağırlığı altında ezildiğı anda, kaybolacaktı; kurtlar kuzuyu parçalar gibi üzerine çullanacaklardı.

"Bak, seni çözersem," dedi Willis, ağzı Serena'nın ağzının birkaç santim üzerinde,
«sen beni durdurmaya çalışabilirsin.»

Silahı kaldırdı ve namluyu yavaşça çenesinden boğazına, göğüs kemiğine doğru kaydırırken Serena'nın kalbi boğazına kadar çıktı. Sütyeninin dantelli kenarını izledi, soğuk çelik göğsünün etine bastırdı. Başından ayak parmaklarına kadar bir titreme geçti ve Willis gülümsedi ve kıkırdadı.

«Hoşuna gitti mi, Leydi Serena?» diye sordu, tabancanın namlusunu meme ucuna sürterek. «Bunu daha da çok seveceksin.»

Serena, Willis .38'liğı yatağıın üzerine koyduğunda rahat bir nefes aldı, ama bir saniye sonra Willis onu saçından tutup yatağıın üzerine geriye doğru çektiğinde nefesini tuttu. Willis, çarpık gülümsemesi ve şişmiş tek gözüyle bir korku filmi karakteri gibi görünüyordu. Boğazından düşük bir kahkaha atarak, viski şişesini Serena'nın üzerine kaldırdı. Serena gerildi ve gözlerini sıkıca kapattı, darbeyi bekledi, ama darbe gelmedi. Viski göğsüne sıçradı, sütyeninin kumaşına emildi ve yanlarından aşağıya doğru akmaya başladı. Kokusu burnunu doldurdu.

Willis üzerine eğildi ve meme ucunu ağzına aldı, ıslak ipek kumaşın içinden sertçe emdi. Dizini bacaklarının arasına sıkıştırarak bacaklarını ayırdı ve üzerine çöktü, ereksiyonunu ona sürterek.

Serena, Gene Willis'in ağırlığı altında son umudu da yok olurken, gözlerinin arkasında biriken gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Kaçma şansı vardı, ama onu kaçırmıştı. Keşke onu öldürselerdi. Keşke bu dünyada çekeceğı son şey, kirletilme ve aşağılanma olmasaydı. Son anısı tecavüz olarak kalmasını istemiyordu.

Gözlerini kapat ve İngiltere'yi düşün. Bu, Viktorya dönemi kadınlarının cinsel ilişkiler karşısında hatırlamaları için öğretilen sözdü. Gözlerini kapat ve Lucky'yi düşün. Willis göğüslerini gürültüyle emip bacaklarının arasına kendini ittiğinde, gözyaşları daha da şiddetli akmaya başladı. Serena kan tadana kadar dudağını ısırđı. Tiksinti onu sarsarak boğazına kadar yükseldi ve onu öğürttü. Bu, en çirkin biçimlerinden biri olan şiddetti.

"Hey, onu ilk sen alacağını kim söyledi?" Perret, Willis'in arkasında aniden belirerek sordu. Sarkık gözleri kısılmıştı ve bıyığı, öfkeyle çenesini bir yandan diğer yana hareket ettirirken seğıriyordu. Av tüfeğı hâlâ ellerinde gevşekçe tutuluyordu ve parmakları dipçik ve namluyu sıkıca kavıyordu.

Willis başını Serena'nın göğsünden kaldırdı, ama ortağına bakmaya tenezzül etmedi. «Onu önce ben alacağım,» dedi, sesi alçak ve tehlikeliydi.

Serena, Perret'in yüzünün kızardığını ve ağzının, sözleri söylemeye cesaretini toplamak için ileri geri hareket ettiğini ilgiyle izledi. Karanlık gözlerindeki vahşi parıltı, bakışları Serena'nın göğüslerine ve göğüslerini kaplayan ıslak kumaşa sabitlenirken daha da yoğunlaştı. "Daha önce ben alacağım demiştin."

"Ne demişim sen?" Willis homurdandı. Kalçalarını Serena'nın kalçalarına srtnce başını tekrar eğmeye başladı ve arkasındaki adamı görmezden geldi.

"Söyledin!" diye ısrar etti Perret. "Onu önce benim alabileceğimi söyledin."

"Bana göre onun sözleri pek bir anlam ifade etmiyor," dedi Serena. Yitirmiş olduğu umutları biraz olsun canlandı. Zihinler ve kelimelerle olan yeteneği, sahip olduğu tek silahtı. İki adamı birbirine dşrebilirse, bu ileyi atlatmak için küçük bir şansı olabilirdi ve küçük bir şans, hiç şans olmamasından iyiydi.

Willis ona kaşlarını çattı. «Sen sus.»

"Neden seni dinleyeyim?" diye karşılık verdi. "Silahı olan o."

«Doğru,» dedi Pou militan bir tavırla, eliyle silahın namlusunu okşayarak. «Benim, av tüfeği bende, Willis. Ondan uzak dur. Onu ilk ben halletmek istiyorum.»

"Cehenneme git."

"Seni vurabilirim, yalancı piç!" Tfeğin namlusunu, tehdidini yerine getirmek niyetindeymiş gibi çevirdi, ama tetiği çekmek yerine, silahın namlusunu Willis'in sırtına dayadı.

Willis dişlerinin arasından küfretti. «Tamam. Tanrım, bırak beni.»

Perret geri çekildi ve silahı indirdi. Willis yavaşça ayağa kalktı, kot pantolonunu düzeltti ve daha küçük olan adama öfkeyle baktı. Hantal yapısına yakışmayan hızlı bir hareketle, av tüfeğini namlusundan yakaladı ve dipiğini beyzbol sopası gibi ortağına savurdu, Pou geri çekilince kafasını kıl payı ıskaladı.

"Seni aptal pislik!" diye bağırdı Willis. "Onu lanet olası tekneden eve bile götüremezsin! Sıranı bekleyebilirsin!"

"Onu ilk ben getireceğim demiştin!" diye bağırdı Perret.

Serena onların tartışmasını izledi. Birbirlerine bağırarak tehditler ve hakaretler yağdırdılar, bu sırada yataktan uzaklaşarak odanın diğer tarafına doğru yavaşça ilerlediler. Onunla n kapı arasında hiçbir engel yoktu. Tekrar kaçmaya alışabilirdi. Kaabileceğinden şüpheliydi, ama bir şans vardı. Belki de onu kovalamak yerine vururlardı ve bu, planladıkları türden bir tecavüze maruz kalmaktan çok daha iyiydi.

Öne eğildi, koşmaya hazırlanarak kendini hazırladı. Willis aniden döndü ve av tüfeğini kapının yanına koydu. Serena'ya öfkeli bir bakış attı.

"Tamam, tamam," diye bağırdı, Perret'in yüzüne elini sallayarak onu susturmaya çalıştı. "İlk şans kuralıyla belirleyeceğiz."

Cebinden bir çeyreklik çıkardı ve Perret, iki yüzlü olmadığından emin olmak için onu elinden kaptı. Willis onu geri aldı ve başparmağıyla havaya fırlattı.

Serena yataktan fırladı ve kapıya doğru atıldı. Perret ona doğru döndü.

Çeyrek dolar yere düşmedi.

Kulübenin arka kapısı açıldı. Bir silah sesi havada yankılandı ve bozuk para ortadan kayboldu. Serena, ani bir hareketle arkasına döndü ve Lucky'yi orada dururken gördü. Yorgunluktan bitkin düşmüş pantolonu ve siyah tişörtüyle, yüzü ve kolları çamurla kaplı, elinde parlak siyah bir silah tutan Lucky, tehlikeyi kişileştiren bir figürdü.

Perret, cehennemden bir hayalet görmüş gibi çığlık attı. Kapıya doğru dönerek, duvara dayalı av tüfeğine uzandı. Lucky'nin elindeki silah bir kez ateşlendi ve Pou, omzuna bir kurşun isabet edince tekrar çığlık attı. Başı önde ekran kapısından düştü ve merdivenlere yayılmış halde inleyip ağlayarak yere yığıldı.

Willis Serena'ya atıldı ve kaslı koluyla onu boynundan yakaladı. Vücudunun ivmesi onu geriye doğru ve yere doğru sürükledi ve yatak kenarına çarparak yatağı yana doğru kaydırıldı. Serena gözünü kırpmadan önce, 38'lik tabanca elindeydi ve Lucky'nin yönüne doğru sallanıyordu. Adrenalin ve içgüdüleriyle hareket eden Serena, tüm gücüyle geriye doğru itti ve Willis'in dengesini bozdu. Ateş ettiği kurşun tavana isabet etti ve parçalanmış alçıpan yağmuru yağdırdı.

Serena onun elinden kurtuldu ve kendini kapıya doğru fırlattı, dizlerinden kalkmaya çalıştı. Kulakları, silah seslerinin sağır edici gürültüsü ve damarlarında çınlayan nabızı nedeniyle çınlıyordu. Arkasında Willis'i duymadı, ama onun etli elinin ayak bileğini kavradığını ve bacağını altından çektiğini hissetti. Düşerken omuzlarını çevirdi ve Willis'in ona doğru geldiğini, silahını kafasına doğrulttuğunu gördü.

O anda her şey yavaş çekimde ilerlemeye başladı, zaman tuhaf bir esneklikle uzadı. Silah ona doğru yaklaşıyordu ve arkasında Willis'in öfkeyle çirkinleşmiş ve çarpılmış yüzü vardı. Ağzını açarak ona bir şey bağırdı

Lucky birdenbire ortaya çıktı. Willis'e bir yük treni gibi çarptı ve ikisi de çukurlu muşamba üzerinde yuvarlandı, Willis'in silahı elinden fırladı ve yerlerde bir top gibi döndü.

Lucky, Willis'i gömleğinin önünden tutup yerden kaldırdı ve onu kabinin duvarına çarptı. Kendi silahını düşürmüş ve bıçağını çekmiş, bıçağın ölümcül kenarını adamın boğazına dayamıştı.

Willis'in tüm vücudu gözle görülür şekilde titriyordu. Yüzü grileşti, alnında ter damlaları belirdi ve kabak kabuğundaki su gibi yüzünden aşağı aktı. Sert bir fısıltıyla, ölümün yüzüne bakarken kutsal ailenin çeşitli üyelerinin isimlerini anmaya başladı.

"Oh, ben onların kapısını çalmazdım, cher," dedi Lucky, hafifçe kıkırdayarak. Korkutucu bir gülümseme panter gözlerini aydınlattı ve dudaklarının köşelerini kıvrıdı. Bıçağın bıçağıyla Willis'in boğazını okşadı. "Bana kalırsa, sen orada A listesinde değilsin."

Willis konvulsif bir şekilde yutkundu, adem elması bıçağın keskin kenarına sürtündü. «Tanrım, Doucet,» diye fısıldadı çılgınca. «Silahım yok. Bu cinayet.»

Lucky'nin gözleri soğuk ve parlaktı. «Sence umurumda mı? Kimsenin bunu kanıtlamayacağı kadar azın kalacak. Benim kadınıma dokundun, Willis. Seni öldüreceğim. Keşke bunu yaparken acele etmesem.»

"Lucky." Serena'nın sesi odanın diğer ucundan ona ulaştı. Titrek ve yumuşak, başka bir boyuttan gelen bir ses gibi, bilincinin sınırlarına zar zor ulaşıyordu. "Lucky, yapma."

Görüş alanının kenarına geldiğinde ona bir bakış attı. Yüzü ve boynu çiziklerle doluydu. Bluzu yırtılmış ve kirlenmişti, önü açık kalmıştı. Ağzının köşesinde kanlı bir kesik vardı ve alt dudağı şişmişti. Gözleri, güzel, yumuşak geyik gözleri korku ve acı ile doluydu. Öfkesinin girdabı Lucky'nin içinden yeni bir güçle yükseldi.

«Bunu sana o yaptı,» diye dişlerini sıkarak homurdandı.

Serena, cevabının onu çileden çıkaracağından korktuğu için hiçbir şey söylemedi. Onun içindeki vahşi öfkeyi bastırmak için mücadele eden bir parçayı görebiliyordu. Öfke gözlerinde parladı ve kaslarında dalgalandı; tüm vücudu öfkeyle kaskatı kesilmişti.

Willis'e döndü. «Cehennemde görüşürüz Willis,» diye fısıldadı, sesi ipeksi yumuşaktı. «Ama sen oraya benden çok önce varacaksın.»

Bıçağı adamın derisine batırdı. Bıçağın üzerine birkaç damla kan damladı ve Willis'in gömleğine gözyaşı damlaları gibi damladı. Willis'in ağzı titreyerek acınası bir inilti çıkardı.

Lucky, burnuna dolan kan kokusunu içine çekerken kana bakıyordu. Zihninde görüntüler dönüyordu: Albay Lambert, Amalinda Roca, Shelby. Parlak kırmızı damlaların içinde her birinin yüzünü gördü, gözleri çılgınca, ağızları gülüyordu. Geçmişinden parçalı görüntüler gördü: diğer düşmanlar, diğer savaşlar, diğer ölümler. Soğuk siyah bir sıvının zihninin kenarlarından sızdığını hissetti, bir dalga gibi üzerine çöküp onu sonsuza dek süpürmekle tehdit ediyordu. Eli bıçağın sapını sıktı. Willis nefesini çekti.

Sonra Serena'nın sesi, bir sirenin çağrısı gibi tekrar duyuldu. «Lucky, hayır. Onu şerife bırak. O buna değmez.» Yaklaşarak, hırpalanmış yüzüyle ona baktı, gözlerinde yaşlar vardı. «Lütfen, Lucky,» diye fısıldadı. «Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum.»

"O sana zarar verdi," dedi, her kelimeyi acı verici bir dikkatle telaffuz ederek. Gözlerini bıçaktan ayırmadı. İçinde bir fırtına kopuyordu, onu çekiyor, parçalıyordu ve zihninin kenarında kan gibi siyah bir girdap dönüyordu. "O sana zarar verdi."

"Bu kadar değil."

Bıçak biraz daha derine girdi. Willis boğazından boğuk bir ses çıkardı. Kan bıçağın üzerinden sızdı. Lucky ona hayranlık ve dehşetle baktı. Karanlık biraz daha yaklaştı ve görüşünü bulanıklaştırdı.

Bununla savaşmaktan yorulmuştu. Onu bir kez ve sonsuza kadar ele geçirmesine izin verse, herkes için çok daha kolay olurdu.

Serena'nın sesi yine kulağına geldi, o kadar yumuşaktı ki sanki kafasının içinde konuşuyormuş gibi. «Ben güvendeyim, Lucky. Beni kurtardın, şimdi kendini kurtar. Bunu yapma.»

Bir parçası bıçağı daha derine batırmak istiyordu. Zihninde, tıpkı kabusunda olduğu gibi, kanın akıp onu boğmak için girdaplar oluşturduğunu görebiliyordu. Kan onu yıkayacak ve sonra o yok olacaktı, savaşacak savaşlar, katlanacak ihanetler, terk edilecek aşklar kalmayacaktı. Eli kın üzerinde titriyordu. Kontrolünün ağırlığın altında eğildiğini, büküldüğünü hissedebiliyordu.

«Dayan,» diye fısıldadı Serena. «Lütfen dayan, Lucky.»

Gözlerini kırpmadan ona bakıyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu, gözlerini kırparsa onu kaybedeceğinden korkuyordu. Etrafında titreyen gerginliği hissedebiliyordu. Sert bakışları Willis'e çevrilmişti, ama Willis'in onun gördüğü şey olmadığını düşünüyordu.

gördüğü şeyin Willis olduğunu düşünmüyordu. Gözlerindeki ifade, içe bakıp en çok korktuğu şeyleri görmekten kaynaklanıyordu. Odada yaşanan en ölümcül mücadele, Lucky'nin kendisiyle verdiği mücadeleydi ve eğer kaybederdi, Serena onun sonsuza dek kaybolacağına dair korkunç bir hisse kapıldı. Bir parçası, Gene Willis'in sonunu görse bir saniye bile yas tutmazdı, ama intikam, ona mal olacağı bedele değmezdi.

"Dayan, Lucky," dedi tekrar, içindeki derin bir rezervden sakinlik çekerek. "Bunu yenebilirsin."

"Yorgunum," diye fısıldadı, gözleri kasvetli ve korku dolu bir şekilde Willis'in yüzüne bakarken.

"Biliyorum," dedi Serena, ona doğru yarım adım daha atarak. "Yorgun olduğunu biliyorum, ama sandığından daha güçlüsün. Sandığından daha iyisin.

Onu sonsuza kadar yenebilirsin. O uçurumun kenarından geri çekil. Lütfen,

Lucky, benim için, ailen için, kendin için. Geri çekil. Yapabilirsin.

Yapabileceğini biliyorum." Lucky bıçağın bıçağına, üzerinde damlayan kana baktı.

Kendini uçurumun kenarında sallanırken, botlarının altındaki zeminin çökmekte olduğunu hissedebiliyordu. Deliliğin uçurumu onu çağırıyordu, ama diğer tarafta Serena onu güçlü, yumuşak sözlerle, tutunmak için çaresizce harcadığı, asla koruyamayacağını bildiği sevgisiyle geri çekiyordu. Çatışmanın baskısı, sanki her an patlayacakmış gibi, onu sarsacak kadar buhar gibi içinde birikiyordu ve bu baskı giderek artıyordu.

Büyük bir acı çığılığıyla bıçağı geri çekti ve Willis'in başının yanındaki duvara sapladı. Esirinden uzaklaştı ve Willis kirli zemine baygın bir şekilde yığıldı.

Lucky geri adım attı, karanlık zihninin dış sınırlarına doğru hızla ilerleyip kör edici bir ışık parlamasıyla yok olurken, ayakları üzerinde dengesizce sallanıyordu. Serena'ya döndü, sanki vücudundaki hayatı bir elektrik gücü aniden boşalmış gibi, garip bir şekilde zayıf ve yönünü kaybetmiş hissediyordu.

Serena, yüzünden akan gözyaşları arasında ona gülümsemeye çalıştı. «Hayatımda hiç kimseyi bu kadar görmekten mutlu olmamıştım,» diye fısıldadı.

Lucky onu izledi, her kesik ve çürüğünü sanki kendi vücudunda gibi hissetti. Onu iyileştirmek istedi. Onu zamanda geriye götürmek, bu kabustan korumak ve az önce tanık olduğu şeye tanık olmasını engellemek istedi. O anda birçok şey istedi: daha güçlü olmak, bütün olmak, Serena gibi bir kadınla bir geleceği olabilecek türden bir adam olmak

ama Serena gibi bir kadınla bir geleceği olabilecek türden bir adam olmak gibi - ama onun hayatta ve güvende olduğunu bilmekle yetindi ve bunu kendine kanıtlamak için onu kollarına çekti.

«Merci Dieu,» diye fısıldadı, dudaklarını kızın saçlarına gömerek. Az önce yaşadığı içsel mücadeleden dolayı tüm vücudu titriyordu. Nefesi sık ve hızlıydı. Gözyaşları kirpiklerinin arasından süzülüyordu. Serena'yı sanki kendi varlığına çekmeye çalışır gibi kollarını ona daha sıkı sardı. «Je t'aime. Je t'aime, ma douce amie.»

Seni seviyorum. Serena yanağını göğsüne dayadı ve sevinç, rahatlama ve geç kalmış korkunun karışımıyla ağladı. Lucky onu seviyordu. Güvendeydi. O da güvendeydi. Yarın birlikte bir şansları olacaktı. Ama yüzleşmeleri gereken çok şey vardı ve hala başa çıkmaları gereken çok fazla duygu vardı, en önemlisi de bu gece yaşadıklarına dair hisleriydi. Lucky'nin kollarında güvende olduğu için bu hisler şimdi ön plana çıkmıştı.

«Hiç bu kadar korkmamıştım,» gözyaşları daha da şiddetli akarken göğsüne mırıldandı.

«Biliyorum. Biliyorum, mon cherie. Artık her şey yolunda. Her şey yolunda. Güvendesin.» Şakaklarına, yanağına, dudaklarına ateşli öpücükler kondurdu, onun tatlı tadına titreyerek. Ona dokunmaktan, onu kucaklamaktan, parfümünün hafif kokusunu içine çekmekten doyamıyordu. Titreyen eliyle saçlarından yaprakları ve dalları dikkatlice temizlemeye başladı.

«Şanslı mısın?

«Evet.»

«Beni kucaklamayı çok seviyorum,» dedi Serena, onun demir gibi kollarında biraz kıvrılarak, «ama önce beni çözebilir misin? Ben de seni kucaklamak istiyorum.»

Lucky aniden geri çekildi ve Fransızca küfretti. Serena'yı döndürdü ve ellerini bağlayan ipi çözdü. Parmaklarına his geri geldiğinde ve omuzları öne doğru eğilebildiğinde acıdan neredeyse ağlayacaktı, ama hayatta olduğu için çok mutlu olduğunu ve ağlayamayacağına karar verdi.

Willis ve Perret'i çabucak hallettiler. Lucky, Pou'yu içeri sürükledi ve Serena adamın kurşun yarasına ilk yardım uygularken homurdandı. Sonra iki adamın da ellerini ve ayaklarını bağlayıp yatak direklerine bağladı.

«Hadi buradan gidelim,» dedi görevini tamamladığında ve iki haydut yerde oturup ona öfkeyle bakarken. «Şerifi daha sonra bu ikisi için geri getireceğim.

getireceğim.»

Serena başını salladı. Tehlike geçtikten sonra, yaşadıklarının etkisini hissetmeye başladı. Her yeri ağrıyordu, başı dönüyor ve bacakları titriyordu. Lucky onun yorgunluğunu hissetmiş gibi, tek kelime etmeden onu kollarına aldı. Uzun, kararlı adımlarla onu kulübeden uzaklaştırıp ormana taşıdı.

Karanlık ormanın içinden sessizce, emin adımlarla ilerledi. Serena kollarını onun boynuna doladı ve başını omzuna yasladı, uzun zamandır korktuğu bu yerde onunla birlikte hissettiği güvenlik duygusuna hayran kaldı. Ama yavaş yavaş güvenlik duygusu yerini hafif bir önseziye bıraktı.

Lucky kulübeden ayrıldığından beri tek kelime etmemişti. Serena, onun kendisinden uzaklaştığını hissedebiliyordu. Yoğun bir duygu anında ona onu sevdiğini söylemiş olabilir, ama Serena, Lucky'nin sevgiyi kucaklamaktan çok kaçınacağına dair korkunç bir hisse kapılmıştı. Daha önce ona, onun sevgisini istemediğini, ona verecek hiçbir şeyi kalmadığını söylemişti. Duygusal sürgüne mahkum etmiş bir adam için, onun da hissedebildiğini keşfetmek hoş bir şey olmazdı.

Hayat mücadelesi sona ermiş ve kazanılmış olsa da, kalbi için verdiği mücadele henüz bitmemişti.

«Hey, bu gerçek bir tekne,» dedi zayıf bir şaka yapmaya çalışarak, bataklığın kenarındaki ormandan çıktıklarında ve siyah suda duran motorlu tekneyi gördüğünde. «Motoru ve her şeyi var.»

Lucky onu teknenin kenarına indirip ayakları üzerine koydu, sonra tekneye atlayıp cebinden anahtarları çıkarırken kaşlarını çattı. «İşlerine yarıyorlar,» dedi kısaca.

"Evet, var. Sahibine benim adıma teşekkür et, sana ödünç verdiği için."

"Olmaz."

"Neden?"

"Çünkü onu çaldım."

"Ne yaptın?" Serena ağzını sıkıca kapattı ve yolcu koltuklarından birine çöktü, Lucky'nin onun adına bir suç işlemiş olabileceği düşüncesiyle başı dönüyordu. Kesinlikle çok uzun bir gün olmuştu. Yatağa gidip bir yıl uyuması gerekiyordu. Ne yazık ki, bunun için zaman yoktu.

«Beni tuttuklarını nasıl anladın?» diye sordu, soğuktan titremeye başlayan vücudunu korumak için kollarını kendine doladı.

Lucky, teknenin bir köşesinde saklanmış bir battaniye bulana kadar cevap vermedi. Battaniyeyi Serena'nın omuzlarına örttü ve dikkatlice bacaklarına sardı. «Beni oyalayan adamın ağzı büyük, beyni küçüktü.»

«Ve gerçekten kapı kolundaki pirinç parçalarını emebiliyor muydu?» diye sordu Serena, sesindeki alaycı tonu gizleyemeden.

"Bunu öğrenmek istemiyordum." Serena'nın çenesini kaldırdı ve ayın loş ışığında yüzünü okumaya çalıştı. "Kıskandın mı?"

«Evet,» diye dürüstçe cevapladı.

O buna cevap vermedi, ama dönüp tekneyi çalıştırmaya hazırlandı.

«Burke'ü de şerife anlatmamız gerekecek,» dedi Serena, ilişkilerinin belirsiz alanını araştırmaktansa pratik bir konuya yönelmenin daha güvenli olduğunu düşünerek. «Bence Willis ve Perret'e ödemeyi yapan Burke'dü...»

"Hayır, o yapmadı. Skeeter Mouton, Willis ve Pou öğleden sonra toplantıya giderken Burke'ün yol kenarındaki lokantada olduğunu söyledi." Lucky arkasını döndü ve teknenin konsoluna yaslanarak kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. Serena'ya baktığı bakış ciddiye. "Bence gerçeklerle yüzleşsen iyi olur, Serena. Bunu Shelby yaptı."

Serena'nın kalbi acı bir şekilde sızladı. «Hayır.»

«Sen onun yoluna çıktın, o da senden kurtulmak için bir plan yaptı.»

«Hayır,» diye tekrar başını salladı. Buna inanmak istemiyordu. Bu olasılığı düşünmek bile istemiyordu. İkiziyle asla yakın olamayacağını bilmek bir şeydi, ikizinin onu öldürmeye çalıştığını kabul etmek ise bambaşka bir şeydi. Shelby'nin duygusal olarak dengesiz olduğunu biliyordu; vekaletname olayından sonra bunu inkar etmek mümkün değildi, ama cinayet? Serena buna inanamıyordu.

«Shelby, Willis ve Perret gibi adamları nasıl kiralayabilirdi?» diye tartıştı. «Mouton'un gibi bir yere asla yaklaşmazdı.»

«Gerek yoktu. Tek yapması gereken senin 'aile dostun' Perry Davis'i aramaktı.»

"Perry Davis mi?" dedi Serena şaşkınlıkla. "Ama Perry..."

"Köpek arka bacağı kadar sahtekar," diye bitirdi Lucky. "Kaçak avcılardan rüşvet alarak iğrenç kumar bağımlılığını finanse ediyor. Kirli bir iş için doğru adamları bulmakta hiç zorlanmaz. Hiç zorlanmaz."

Serena eğilip şakaklarını ovuşturdu. Her şey çok hızlı geliyordu. Bu çok bunaltıcıydı. Sadece birkaç gün içinde düzenli dünyası altüst olmuştu. Şimdi de Lucky, güvendiği bir adamın suçlu olduğunu söylüyordu.

«Burke'ün Perry'yi aracı olarak kullanmasını engelleyen neydi?» diye sordu, kafasındaki kaostan soru netleşince başını kaldırdı. «Willis ve Perret gibi insanlarla doğrudan bağlantılı olmak istemezdi. Onlarla kendisi görüşmemiş olması bir şey ifade etmez. Yangını çıkarmaları için onlara para ödedi ve beni kaçırmaları için de para ödedi.»

"Sanmıyorum tatlım," dedi Lucky. "Ama yakında öğreneceğiz."

Bir süre sonra Lucky'nin evine vardılar. Serena saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Gece sonsuz bir hal almıştı. Lucky sessizce tekneyi bataklıkta sürerken, Serena battaniyeye sıkıca sarılmış halde teknenin yolcu koltuğunda kıvrılmış oturuyordu. İkisi de konuşmuyordu. Rıhtıma vardıklarında, Lucky tekneyi bağladı ve Serena'yı eve taşıdı.

Serena itiraz etmeyi bile düşünmedi. Yaşananların şoku, olabileceklerin bilinci, tüm bunların nedeninin kim olduğu sorusu sinirlerini o kadar yıpratmıştı ki, tamamen dağılmamak için elinden gelen tek şey buydu. Lucky'nin ona sarılması, onun için en iyi ilaçtı.

Onu banyoya taşıdı ve dikkatlice soydu. Yırtık, kirli bluzunu ve viskiyle ıslanmış sütyenini çıkarırken, uzun, güçlü ve sonsuz derecede nazik sanatçı ellerine gözlerini dikti. Willis'in ona dokunduğu şekli düşündü ve titredi.

"Benden korkuyor musun, chere?" diye sordu Lucky yumuşak bir sesle.

Serena başını salladı. "Hayır. Sadece..." Bir başka tiksinti titremesi onu sararken ve gözyaşları gözlerini bulanıklaştırırken sözünü yarım bıraktı. "O... bana dokundu. Ve ben kendimi... çok... kirli hissediyorum."

Lucky başını eğdi ve gözlerinden düşen gözyaşlarını öptü. Alçak, yatıştırıcı sesiyle ona fısıldadı. «Sorun yok, chere. Hepsini ortadan kaldıracam.»

Küçük pençeli küveti, ecza dolabındaki gizemli kahverengi şişeden aldığı kokulu yağla kokulandırılmış ılık suyla doldurdu.

Su hazır olduğunda, Serena'nın giysilerini çıkarmayı bitirdi ve onu dikkatlice küvete yerleştirdi.

Su cennetteymiş gibi hissettiriyordu, sıcak, yumuşak ve yatıştırıcıydı. Yağın kokusu buharla birlikte yükseldi, kafasını doldurdu ve ter, içki ve korkunun kokularını hafızasından silip götürdü. Serena gözlerini kapattı ve geriye yaslandı, haftalar sonra ilk kez rahatlamıştı. Lucky bir kolunu omuzlarına dolayarak ona doğru eğildi ve tüm kiri dikkatlice yıkadı. Yüzüne nazıkçe bezle dokundu, çizik ve morlukların olduğu yerleri yıkarken dokunuşuyla onu rahatlattı. Sonsuz bir özenle ağzının köşesindeki kesiklere dokundu, bezi boğazına doğru kaydırıp, göğüslerini okşadı. Şakaklarına yumuşak öpücükler kondururken, avucunda topladığı ılık, kokulu suyu tekrar tekrar cildine dökerek onu temizleyen, iyileştiren bir şelale oluşturdu.

Serena, büyüü bozmaktan korktuğu için konuşmadı. Lucky'nin ona dokunmasına, olanların tüm izlerini ve hatıralarını silmeye çalışmasına izin verdi. Onun gücüne yaslandı, nezaketini içine çekti, ona verdiği sevgiyi emdi, kalbinde sakladı. Yarın, bataklığın kenarında bir fırtına toplanır gibi ufukta belirliyordu, bu da bu anları onun için daha da değerli kılıyordu. Her birini tadını çıkardı ve gecenin geri kalanının sonsuza kadar sürmesi için dua etti.

Su soğuduğunda, Lucky onu küvetten kaldırıp kuruladı, sonra bir havluya sardı ve komodinin üzerine oturtup saçındaki düğümleri dikkatlice taradı. Dolaptaki gizemli yağdan daha fazlasını kullanarak en kötü kesiklerini tedavi etti, sonra onu yatağına taşıdı.

Serena, Lucky çıplak olarak yanına uzandığında kollarını onun beline dolayarak ona sarıldı. Başını sanki oraya sığacakmış gibi onun omzuna yasladı.

«Şanslı mıyım?» diye fısıldadı.

«Sessiz ol, sevgilim,» diye fısıldadı. «Uyumalısın.»

"Hayır. Sana ihtiyacım var." Başını kaldırdı ve yatağın yanındaki mumun yumuşak ışığında onun gözlerini gördü. "Benimle seviş, Lucky. Seni hissetmem lazım. Beni sevmen lazım. Bunun iyi ve doğru olduğunu hissetmem lazım. Lütfen."

Lucky mum ışığında onun yüzünü inceledi. Yumuşak, koyu gözlerindeki samimi yalvarış karşısında kalbi neredeyse patlayacaktı. Dieu, onu çok seviyordu! Böyle bir duyguyu tekrar hissetmesinin mümkün olduğunu düşünmemişti, ama şimdi kaslarında, kemiklerinde, kanında bu duyguya acıyordu; dilinde

dilinde acı tatlı bir tat vardı. Onu seviyordu. Ona verebileceği çok az şey vardı, ama ona şunu verebilirdi: dokunuşunu, vücudunu, acıyı dindirecek şefkat dolu bir anıyı.

«Lütfen, Lucky,» diye fısıldadı.

Yanına dönerek başını eğdi ve elini kadının yan tarafına doğru okşarken onu yavaşça öptü. Kendisinde olduğunu bilmediği bir sabırla, uzun zamandır inkar ettiği bir şefkatle onunla sevişti. Serena inisiyatif alıp onu bacaklarının arasındaki yumuşak sıcaklığa yönlendirene kadar onu okşadı ve öptü. Onun içine girdi, onunla bir olduğu o muhteşem his karşısında nefesi kesildi ve ikisi de doyana kadar onu yavaşça ve nazıkçe sevdi.

Sonrasında ondan uzaklaşmadı, onu sıkıca sarıp saçlarını okşadı, şakaklarına fısıltı kadar yumuşak öpücükler kondurdu.

«Seni seviyorum,» diye fısıldadı Serena, sonunda uykuya dalarken.

Lucky, sehpadaki mum sönüp karanlık etraflarını kaplarken ona baktı.

«Je t'aime, mon coeur,» diye fısıldadı sessizliğe.

BÖLÜM 19

«SÖYLEMELİYİM Kİ, BU ANİ

değişiklik beni biraz şaşırttı» dedi Lamar Canfield, koyu renkli gözleri, sabahın bu uygunsuz saatinde onu Chanson du Terre'ye çağıran insanlar arasında gidip geliyordu. Gençlerin hiç terbiye duygusu yoktu. Terbiyenin hala moda olduğu günlerde, kimse saat dokuzdan önce birini aramayı hayal bile edemezdi.

Gifford Sheridan'ın masif kiraz ağacından masasının arkasında oturan genç kadına baktı. Basit düz çizgileri olan orman yeşili bir takım elbise ve şampanya rengi ipek bluzuyla soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Boynunda tek sıra inci kolye vardı. Bal sarısı saçları arkada düzgün bir Fransız topuzu şeklinde toplanmıştı. Ağzının köşeleri sakin bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı, ama parmağında taktığı büyük topaz yüzüğü parmağında döndürüp durarak içsel gerginliğini ele veriyordu.

"Bu gerçekten çok basit, Bay Canfield," dedi vekaletnameyle. Bu konuyu uygun gördüğüm şekilde halledeceğim. Şimdi, tüm seçenekleri inceledim ve tüm faktörleri göz önünde bulundurdum ve tek mantıklı, pratik sonuç, mülkü Bay Burkes'in şirketine satmaktır."

Lamar sandalyesinde kıpırdadı, ince bacaklarını dizlerinden çaprazlayınca deri gıcırdadı ve inledi. Bir an tavandaki su lekesine baktı, sonra bakışlarını ev sahibesine çevirdi, sanki konuşmak üzereymiş gibi görünüyordu. Ağzını açtı, kapattı, bir saniye karanlık bir şekilde kaşlarını çattı.

«Bir sorun mu var, Bay Canfield?» Len Burke bilmek istedi. Yaşlı avukattan bir metre uzakta, aynı model kanatlı koltukta oturuyordu ve belli ki akşamdan kalmaydı. Gözlerinin akı - gözlerini kısarak görülebilen kısmı - kan kırmızısına dönmüştü. Ten rengi, yakılmamış purosuna yeşil-kahverengi sargısıyla aynı renkteydi.

Lamar, ona genellikle sıradan kabadayılar için ayırdığı aynı küçümseyici bakışla baktı. «Bana öyle geliyor ki, Bay Burke, sadakatinizde oldukça ani bir değişiklik var. Daha geçen gece Bayan Sheridan, Chanson du Terre'nin sizin elinize geçme ihtimalinden dehşete düşmüş gibiydi.»

Burke ona kaşlarını çattı. «Evet, fikrini değiştirdi. Kadınların ayrıcalığı.»

"Fikrimi değiştirdim, Bay Canfield," diye onu temin etti.

«Anlıyorum,» dedi Lamar ciddi bir şekilde. Sandalyesinde öne doğru eğildi ve seersucker ceketinin yakalarını düzeltti. «Bunun beni son derece hayal kırıklığına uğrattığını söylemeliyim, Shelby.»

«Serena,» diye onu hemen düzeltti.

"Evet, tabii ki. Serena. Büyükbabanın sana bu sorumluluğu vererek neyi başarmak istediğini biliyorum. Çok mutsuz olacak," dedi Lamar dramatik bir şekilde, onaylamadığını belirtmek için başını sallayarak.

Shelby'nin gözleri parladı ve ağzının kenarları hafifçe gerildi.

"Bana sorarsan, hak ettiğini buldu," diye tersledi.

Mason diplomatik bir şekilde araya girdi, masum gülümsemesi yüzünde güneş ışığı gibi yayılırken masanın arkasına doğru yürüdü. «Serena'nın demek istediği, Lamar, Gifford karar verme yetkisini başkasına vermek istiyorsa, o kararın sonuçlarına da hazırlıklı olması gerektiği.»

«Amin.» Burke, buzağı büyüklüğünde bir deri çantayı kucağına aldı ve açtı. «Şimdi, evrak işlerine geçebilir miyiz? Anlaştığımız şartları buraya yazdım. Tek ihtiyacım olan birkaç imza, sonra anlaşma tamamlanmış sayılır.»

Kalın bir kağıt yığını çıkardı, son sayfayı açtı ve imzalanması için belgeyi masanın üzerinden uzattı.

«Kız kardeşinizin bu işlemi şahitlik etmek için gelmemesine şaşırdım,» dedi Lamar, ev sahibesinin kalemi eline almasını izlerken sesinde hafif bir alaycılıkla. «Onun zafer anı, tabiri caizse.»

Bu sözleri, masanın arkasındaki kadından keskin bir bakış aldı, ama yorum yapmadı.

"Korkarım Shelby bu sabah rahatsız. Dinleniyor," dedi Mason. "Migreni tutmuş. Zavallı kız, çok acı çekiyor."

"Eminim hak etmiştir," dedi Lamar dalgın bir şekilde. Kendisine yöneltilen şok olmuş bakışlara masum bir ifadeyle karşılık verdi. "Fazladan dinlenmeyi," diye açıkladı. "Eminim hak etmiştir."

Takım elbisesinin göğüs cebinden, kendisi kadar eski görünen tel çerçeveli bir gözlük çıkardı. Gözlüğü burnuna taktı ve önüne uzatılan belgeye gözlerini kısarak baktı. Lamar kalemi eline almaya niyetli görünmediğinden, odadaki gerginlik seviyesi sıcak bir Temmuz günündeki sıcaklık kadar hızla yükseldi. Bakışları imzaya sabitlendi; biraz mırıldandı.

«Vekaletname üzerinde imzanızı görmem gerekiyor.» Başını kaldırıp nazikçe gülümsedi. «Tabii ki bu sadece bir formalite.»

"Elbette. Burada duruyor." Kağıdı masanın üzerinde kaydırıp ve arkasına yaslandı, ön kolları mürekkep lekesinin üzerine koydu, sol elinin parmaklarıyla topaz yüzüğünü döndürüp durdu.

Lamar, her iki imzayı da titizlikle inceledi ve mırıldandı.

«Evet, birbirine benziyorlar.»

"Tabii ki uyuşuyorlar," diye tersledi Shelby.

"Lamar sadece müvekkilinin çıkarlarını gözetiyor," dedi Mason sakın bir şekilde.

Canfield başını salladı. «Haklısın Serena.»

"Shel..." Dişlerini aniden sıkıştırdı ve dişlerinin arasından konuştu. "Devam edelim mi, Bay Canfield? Bay Burke meşgul bir adam. Eminim yoluna devam etmek isteyecektir."

«Doğru,» diye homurdandı Burke. «İmzalayın, çeki sunayım da buradan gidelim. Lou'siana'dan yeterince sıkıldım.»

Saygıdeğer yaşlı güneyli, Teksaslıya kaşlarını çattı. «Sizi temin ederim ki, efendim, bu his karşılıklı, ama imzalamadan önce belgenin tamamını okumazsam görevimi ihmal etmiş olurum.»

Burke'ün yüzü, kan çanağı gözleriyle korkunç bir tezat oluşturan bir renk aldı. Shelby hayal kırıklığından küçük bir çığlık attı. Mason dikkatlice boğazını temizledi ve parmaklarını kule şeklinde birleştirdi.

"Gerekli olduğunu düşünüyorsan, Lamar," dedi.

Lamar hepsine abartılı bir şaşkınlıkla baktı. «Şey, tam emin değilim. Belki de gerçek Serena'ya danışmalıyım.»

Üçünün yüzleri aynı anda bembeyaz oldu, çünkü çalışma odasının kapısı açıldı ve Serena ile Lucky odaya girdi. Shelby'nin gözleri kız kardeşine kilitlendi ve şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Serena! Ama senin..."

"Ölü mü?" diye tamamladı Serena, fısıltıdan biraz daha yüksek sesle konuşabilmek için zorlanarak. İkizine bakmaya cesaret edemedi, ama sanki ona bakarak itiraf ettirebilecekmiş gibi Burke'e bakışlarını sabitledi. Kalbi çaresiz bir aciliyetle çarpıyordu. Burke olmalıydı. Öyle olmalıydı.

"Hayır," dedi Shelby. "Gitti. Ortadan kayboldu."

«Bay Burke size böyle mi söyledi? Beni ortadan kaldırmak için birini tuttuğunu mu?»

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Burke kavgacı bir tavırla, deri koltukta rahatsız bir şekilde vücudunu hareket ettirerek. "Kimseyi hiçbir şey yapması için tutmadım. Olan her şey onların fikriydi." Purosunu ile Shelby ve Mason'a işaret etti.

"Kimsenin öldürüldüğü konusunda hiçbir şey bilmiyorum!" dedi Shelby öfkeyle, sol elinin parmaklarıyla boynundaki incileri karıştırarak. Yüzü polka noktalarla kaplı bir renk aldı.

Serena, midesinde kötü bir hisle kız kardeşine döndü. Tanrım, lütfen böyle bir şey olmasın... Shelby'nin bakışları bir saniye boyunca ona dik dik baktı, sonra hızla başka yere kaydı.

«Ben... Ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum,» diye nefes nefese ısrar etti.

«Öyle mi, Shelby?»

Serena, Lucky'nin arkasında olduğunu hissedebiliyordu. Onun sıcaklığını ve öfkesini hissedebiliyordu. Onu geçip, dizginlenmiş bir güçle masaya doğru ilerledi.

"Gene Willis ve Pou Perret'in kız kardeşini, kendi kanından canından, ikizini bataklığa götürüp tecavüz edip öldüreceklerini ve cesedini kimsenin bulamayacağı bir yere atacaklarını bilmiyor musun?" dedi, sözlerinde öfke doluydu. Ellerini masanın üzerine koydu ve agresif bir şekilde masaya doğru eğildi. Tekrar konuştuğunda, sesi sanki çelik tellerle sarılmış duman gibiydi. «Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyor musun, Shelby? Belki hafızanı tazeleyebilirim.»

Shelby'nin makyajının altında teni solmuştu. Elmacık kemiklerine ustaca sürülen allık, kırmızı boya izleri gibi göze çarpıyordu. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Karşısındaki adamın yoğunluğundan kaçmak için kendini büyükbabasının koltuğuna yasladı.

«Neden bahsettiğini bilmiyorum,» dedi titrek bir sesle. «Sen delisin. Herkes öyle diyor.»

«Evet, chere, deliyim,» dedi Lucky, ona yaklaşarak fısıldadı.

"İntikam için ne yapabileceğimi kimse bilemez."

Shelby'nin gözleri yaşlarla doldu.

«Lucky, kes şunu,» diye emretti Serena. Lucky'nin ısrarlarının ortaya çıkaracağı şeylerden korkuyordu. Tanrım, yardım et, onun haklı olmasından korkuyordu. Tüm kalbiyle onun yanılmasını istiyordu. Kendi kız kardeşinin onun ölmesini istediği düşüncesi, ruhunun en derinlerine bıçak gibi saplanıyordu. Bunun

Bunun doğru olmasını istemiyordu. Geçen hafta yüzleşmek zorunda kaldığı onca şeyden sonra, bununla da yüzleşmek istemiyordu. Buna dayanabileceğini sanmıyordu.

Lucky ona döndü, yüzü öfkeyle gerilmişti. «Kes şunu!» diye bağırdı. «Mon Dieu! Seni öldürmeye çalıştım!»

«Hayır!» Shelby bağırdı ve yumruklarını masaya vurdu. «Onlar sadece onu ortadan kaldırmalıydılar, hepsi bu! Söyle onlara Mason,» dedi ve sandalyesini kocasına doğru çevirdi. «Onu ortadan kaldıracağımızı söylemiştin. Cinayetten hiç bahsetmemiştin! Söyle onlara!»

Tüm gözler Mason Talbot'a çevrilince zaman bir saniye durmuş gibi oldu. Mason, karısının yanında durmuş, boyun eğmiş bir haldeydi. Ellerini buruşuk chino pantolonunun ceplerine soktu ve Shelby'ye bakarken topukları üzerinde geriye doğru sallandı.

«Haydi ama tatlım,» dedi yorgun bir sesle. «Her zamanki gibi, önceden düşünmemişsin. Serena geri döndüğünde ne olacağını düşündün? Tabii ki her şeyi mahvedecekti. Onun geri dönmesine izin veremezdik.»

Shelby şaşkın görünüyordu. "Ama o benim kardeşim!"

"Ondan nefret ediyorsun," diye işaret etti Mason.

Shelby kaşlarını çatı. «Evet, ama o benim kardeşim. Onu öldürmem! Mason, nasıl böyle bir şey düşünebilirsin?» Onu yaramaz bir çocukmuş gibi azarladı.

«Sen benim mecliste olmamı istedin,» dedi Mason, sesi giderek sertleşiyordu.

«Baton Rouge'da yaşamak istedin. Bunlar için paramız yok, Shelby, senin harcama alışkanlıkların, yeni evin ve satılmamış eski evin varken. Ama sen asla para gibi kaba bir şeyi düşünmezsin, değil mi? Tek ilgilendiğin şey istediğini elde etmek ve maliyeti umursamamak.

«Ne yapmam gerekiyordu?» diye bağırdı, sakın görünüşü sonunda gerginlik altında çatladı. Acı çekmiş bir ifadeyle ona baktı. «Ne yapmam gerekiyordu, Shelby? Her şey önümde duruyordu, almam için hazırды, tek seferde istediğimiz her şeyi bize verecek bir fırsat. Ve sen tam arkamda durup, beni zorluyordun. Ne yapmam gerekiyordu?»

Yaptıklarının tüm anlamı ve bunun tüm sonuçları o anda Shelby'nin aklına geldi. Serena, kız kardeşinin gözlerinde birdenbire bir vizyonla aydınlanan bir anlayış gördü.

Mason'ın dediği gibi, Shelby ileriye düşünmemiştir. Her zaman yaptığı gibi, sadece o anı düşünerek plan yapmıştı, uzun vadeli sonuçları hiç hesaba katmamıştı. Şimdi orada oturmuş, hoş olmayan bir sürprizle karşılaşmış küçük bir kız gibi görünüyordu: şaşkın, incinmiş, hayal kırıklığına uğramış.

Serena, Shelby'nin yüzünü korku dolu bir ifade kapladığında başka yere baktı ve Shelby, kocasından uzaklaşarak yüzünü ellerine gömdü ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Serena'nın gözleri de yaşlarla doldu.

«Gifford ne olacak?» diye sordu Lucky, dikkati hâlâ Mason'da.

Mason gözlüklerini burnuna itti ve kendini toparlamaya çalıştı. Sanki piknik planlarından daha önemli bir şey açıklamıyormuş gibi dalgın bir şekilde cevap verdi. «Serena'nın ortadan kaybolması ve plantasyonun kaybı yüzünden umutsuzluğa kapılacaktı. Zavallı adam. Muhtemelen intihar edecekti.»

Serena şaşkın bir sessizlik içinde dinledi. Bir an başı dönünce başını salladı. Düzenli hayatının bir başka yönü daha paramparça olmuştu. Mason. Her zaman sevdiği ve güvendiği, ağırbaşlı, stoik, nazik Mason Talbot, onu öldürmek için para ödemiştir. Açgözlülüğünün ve Shelby'ye olan aşkının, onu cinayete sürükleyen çirkin bir katalizöre dönüşmesine izin vermiştir.

«Peki ya yangın?» Lucky sordu.

Mason başını eğdi. Omuzları çöktü. «Avukatım olmadan yeterince konuştuğumu düşünüyorum,» dedi yumuşak bir sesle.

"Sorun değil, Mason," dedi Şerif Hollings, iki yardımcısıyla birlikte odaya girerken. "Şimdilik duymam gereken her şeyi duydum."

Serena, memurların her bir suçluyu gözaltına almasını inanamayan gözlerle izledi. Burke, kelepçeler bileğine takılırken yüksek sesle itiraz etti. Mason hiçbir şey söylemedi. Shelby masanın üzerine ağlayarak yığıldı ve şerifin yardımıyla ayağa kalkabildi.

"Hepsi senin suçun!" diye Serena'ya bağırdı, odadan çıkarılırken. Yüzü gözyaşları ve maskarayla kaplıydı, güzellik maskesi eriyip gitmiş, nefretini ve içsel ıstırabını ortaya çıkarmıştı. "Asla geri dönmemeliydin! Geri dönmeseydin bunların hiçbirisi olmazdı!"

Serena'nın söyleyecek hiçbir şey bulamadı. İkizine baktı ve içinde korkunç bir boşluk hissetti. Kız kardeşlerden daha yakın olmaları gerekirdi

ama birbirlerinden çok uzaktaydılar. Artık aralarında kalan tek şey acı, acıma ve pişmanlıktı.

Lucky yanına geldi ve kolunu nazikçe beline doladı, sessizce ona gücüne yaslanmasını teklif etti. Birlikte durup, şerifin "Sessiz kalma hakkınız var. Söylediğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir..." diye konuşurken, polislerin tutukluları kapıya doğru sürüklemelerini izlediler.

Lamar deri koltuktan yavaşça kalktı ve göğsünü kaşıdı. "Sanırım gidip bu küçük mikrofonu Şerif Hollings'e geri vereceğim. Polisin bugünlerde elinde bulunan teknoloji gerçekten inanılmaz." Serena'ya özür diler gibi baktı ve buruşuk eliyle omzuna hafifçe vurdu. "Bugün burada olanlar için gerçekten çok üzgünüm, canım. Senin için ne kadar büyük bir şok olmalı."

«Evet,» diye mırıldandı Serena. «Yardımanız için teşekkür ederim, Bay Canfield.»

«Önemli değil. Sadece vatandaşlık görevimi yerine getirdim. Başka yardıma ihtiyacınız olursa, çekinmeden arayın.» Gözlerini gökyüzüne çevirdi ve dramatik bir nefes aldı. «Deli bir ihtiyar gibi görünebilirim, ama sanırım hâlâ birkaç numaram var.»

Serena, yaşlı avukatın elinde panama şapkasıyla zarifçe salona doğru yürürken solgun bir gülümsemeyi başardı. Çıkarken Odille ile birkaç cümle şakalaşmasını dinledi. Sonra ev sessizliğe büründü.

Fransız kapılarına doğru yürürken Lucky'nin bakışlarının gücünü hissedebiliyordu. Ayrılan polis arabalarının sesini zihninden uzaklaştırmaya çalışarak, camlardan galeriyi geçip çimlerin ötesine baktı. Bataklık, ağaçların dibinde karanlık bir şerit gibi uzanıyordu. Gökyüzü, hızla değişen bulut oluşumları ve mavi lekelerden oluşan çalkantılı bir mozaikti; Serena'nın hissettiği kadar kararsız görünüyordu.

Hayatı bir kasırganın rüzgârlarına kapılmış gibi hissediyordu. Her şey paramparça olmuştu: ailesi, kendine olan imajı, kendi kaderini kontrol etme duygusu... Her şey etrafında parçalara ayrılmıştı ve nereden başlayıp parçaları toplayacağını bilmiyordu. Buraya birkaç günlüğüne tatile gelmişti. Bunun yerine, hayatı onarılamaz bir şekilde değişmişti; kendisi onarılamaz bir şekilde değişmişti.

«Şimdi ne olacak?» Serena bu soruyu sorduğunu duydu, ama sanki başka birinden gelmiş gibi hissetti. Neden bu soruyu sorduğunu

soruyu kendisinin sorduğunu anlayamıyordu; Lucky'nin cevabını gerçekten duymak istediğini sanmıyordu.

«Bir duruşma olacak,» dedi, sorunun sıradan yorumunu kasten seçerek. «Suçlanacaklar. Kefalet belirlenecek, en azından Burke ve Shelby için.»

Serena Lucky'ye baktı. Lucky masaya yaslanmış, elinde pürüzsüz bir cam kağıt ağırlığını çeviriyordu, gözleri Serena'ya sabitlenmişti.

«Mason'dan asla şüphelenmezdim,» diye mırıldandı. «Asla.»

"Kimse şüphelenmezdi." Kağıt ağırlığını bıraktı ve cam kapının arkasında, yüzü ciddi bir ifadeyle Serena'nın arkasına geldi. "Baskının bir insanı ne tür şeylere sürükleyebileceğini kimse tahmin edemez," dedi yumuşak bir sesle. "Shelby için üzgünüm, Serena. Onunla kendi sorunlarım var, ama onun senin kız kardeşin olduğunu ve bunun senin için acı verici olduğunu biliyorum."

Serena başını sallarken gözleri yaşlarla doldu. «Her zaman ikizlerin olması gerektiği gibi yakın olmayı dilemişimdir. Asla olmadık. Artık da olmayacağız. Olanlar hep aramızda kalacak.»

Lucky kollarını Serena'nın omuzlarına doladı ve eğilip yanağına öpücük kondurdu. "Hollings'e, Willis ve Perret'i bıraktığımız yere bir yardımcımı götüreceğimi söyledim."

Serena başını salladı ve Lucky'nin gardırobundan ödünç aldığı yumuşak, soluk renkli keten gömleğin kumaşı üzerinden kendini ısıtmak istercesine kollarını ovuşturdu. Gömlek dizlerine kadar uzanıyordu ve o, mahvolmuş ipek bluzunu ve ona bağlı anıları ortaya çıkarmak için manşetleri beş kez katlamak zorunda kalmıştı. O giysi yığınının bakarken titremekten kendini alamamıştı. Lucky giysileri dışarı çıkarıp yakmış, sonra ona gömleğini ve eski gri bir eşofman altı ödünç vermişti.

"Gidip üstümü değiştirmeliyim," dedi. "Gömleğini geri isteyeceksin."

«Sende kalsın.»

Sözler zararsız görünüyordu, ama Serena, sanki Lucky kırmızı bir bayrak sallamış gibi, ne olacağını kesin olarak hissetti. İşte bu. Lucky'nin bunu bitirmeyi seçeceği an gelmişti. Veda edip arkasına bakmadan bataklığa doğru gidecek ve Serena, kırık bir kalp ve eski mavi bir iş gömleği ile baş başa kalacaktı.

"Hatıra mı?" diye sordu kuru bir sesle, omzunun üzerinden ona bakarak. «Seni sevgiyle hatırlamak istediğimde, umut sandığıma koyup çıkarabileceğim bir şey mi?»

Lucky geri adım attı ve kaşlarını çatı. «Serena, yapma.»

"Neyi yapmayayım?" Altın rengi kaşlarından birini kaldırdı. "Seni sevgiyle hatırlamayayım mı? Seni hiç hatırlamayayım mı? Sana hiç aşık olmamışım gibi davranmamı mı istiyorsun? Yapacağın bu mu, Lucky? Bana sevdiğini hiç söylememişsin gibi davranmak mı?"

«Başından beri sana ne olabileceğini söyledim.»

Kadın, onun sözlerini engellemek için iki elini kaldırdı. Öfke kafasına hücum etti ve şakaklarında çekiç gibi vurmaya başladı. «Bana yine aynı lafları söylemeye kalkışma. Artık bıktım! Ne kadar sınır koyduğumuz umurunda değil. Sadece birkaç gün geçmiş olması da umurunda değil. Aramızdaki şey seksten çok daha öte ve bunu sen de biliyorsun.»

«Bunun yürümeyeceğini biliyorum,» diye ısrar etti, ona sert bir bakış atarak.

O da onun sert bakışlarına karşılık verdi, onun inatçılığına inatla karşılık verdi. «Senin yüzünden yürümeyecek.»

Lucky öfkeyle ellerini kaldırarak, sanki birini boğacakmış gibi döndü. Serena, bunu ikisi için de olabildiğince zor hale getirecekti. Gerçekleri kabul edip uysalca çekip gitmeyecekti. Hayır, hayır, hepsini parçalara ayırıp analiz edecek ve bir çözüm bulmaya çalışacaktı.

"Lanet olsun Serena, dün gece orada olanları gördün," dedi sert bir sesle. Gözlerine bakamayacak kadar utanç duyduğu için botlarına bakıyordu. "Kocan olarak böyle bir adam mı istiyorsun? Bir dahaki sefere o uçurumdan aşağı atlayabilirim."

«Olanları gördüm,» dedi Serena yumuşak bir sesle, onun için üzüler. «Ve senin bunu atlattığını gördüm. Hayatımı kurtardın. Sonrasında bana baktığını gördüm, benimle seviştiğinde de oradaydım. Willis ile olanlar seni daha az sevmeme neden olmadı, Lucky. Aksine, seni daha çok sevmeme neden oldu.»

Lucky sabırsızca başını salladı ve onun önünde volta atmaya başladı. «Bu aşk değil. Bu acıma. Bana baktığında ne gördüğünü biliyorum, Serena. Kendine bakacak birine ihtiyaç duyan zavallı, deli bir piç.»

«Lanet olsun sana, Lucky Doucet,» diye bağırdı Serena. Önüne geçip, uzaklaşmasını engellemek için kot pantolonunun bel kısmını tuttu. Yüzü çizik ve morluklarla dolu, gözlerinde öfkeyle ona dik dik baktı.

«Benim duygularımı benim yerime yorumlamayı bırakırsan sevinirim. Ben sana acımiyorum, sen kendine acıyorsun. O kadar gururlu ve inatçısın ki, mükemmel olmadığın, herkes gibi kusurların ve zayıflıkların olduğu fikrine tahammül edemiyorsun. Beni deli ediyorsun, ama seni seviyorum. Güçlü ve iyisin ve

o maço saçmalıklarının altında yumuşaksın. Ve beni seviyorsun. Gözlerime bak ve sevmediğini söyle.»

Bunu yapması gerektiğini biliyordu, ama yapamadı.

O güzel, hırpalanmış yüze bakıp onu sevmediğini söyleyemezdi, onu hayatından daha çok seviyordu. Ama ona hak ettiği şeyi de veremiyordu.

«Sana hak ettiğin hayatı veremem.»

«Sevdiğim adama sahip olmayı hak ediyorum.»

«Ben bataklıkta yaşıyorum,» dedi. «İnsanlara tahammül edemiyorum. Bir günü yarı deliye dönmeden atlatabilirsem şanslıyım. Sana ne tür bir gelecek sunabilirim? Sana ne sunabilirim, Serena?»

Onun cevabı basit ve yıkıcıydı. «Kalbin.» Lucky acı çeken bir adam gibi gözlerini kapattı.

«Bana kalbin olmadığını söylemeye çalışma. Sadece onu vermekten korkuyorsun,» dedi Serena, gözyaşları yine boğazını sıkıştırıp gözlerinin arkasını yakmaya başladı. «Korkmanın ne demek olduğunu bilirim, Lucky,» diye fısıldadı.

Lucky başını salladı, ona bakmayı reddetti, çene kasları gerildi.

"Evet," diye ısrar etti Serena. Ona içtenlikle baktı, gözlerinde kalbi vardı. "Nasıl bir his olduğunu biliyorum. Onun seni ele geçirip kontrol etmesini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ayrıca, bunu yenmene yardım edebileceğimi de biliyorum - psikolog olduğum için değil, seni seven kadın olduğum için."

"Gitmeliyim," diye mırıldandı, yüzünü başka yöne çevirerek, yüzünde gergin, okunamaz bir maske vardı.

Serena, boşuna çabalamanın ağırlığı altında ezildiğini hissetti. O pes etmeyecekti. Son birkaç gün içinde sayısız kez yaptığı gibi içine kapanacak ve ona kapıyı kapatacaktı, ve Serena'nın mesleğinin hiçbir aracı bu kapıyı açmaya yetmeyecekti. Aşkının sahip olduğu tek anahtardı, ama Lucky, bunun bile onu geçmişine bağlayan zincirleri çözemeyeceğini açıkça belli ediyordu.

"Saklanmak çözüm değil, Lucky," dedi üzüntüyle. "Sen iyi bir adamsın, güçlü bir adamsın, yetenekli bir adamsın. Gerçekte kim olduğundan kaçmayı bırakırsan, sunabileceğin çok şey var."

«Beni bırak, Serena,» dedi yumuşak bir sesle. «Senin için daha iyi olacak.»

Ondan uzaklaştı, gözyaşlarını tutmaya çalışırken çenesini meydan okurcasına kaldırdı. «Bunu benim için yaptığını mı sanıyorsun? Asaletinin yeri yanlış. Ben bunu istemiyorum. Seninle bir gelecek istiyorum.

senin bize vermek istediğinden çok daha fazlasını elde edebilirdik, Lucky. Bunu kabul etmeye hazır olduğunda bana haber ver. Ben burada bekliyor olacağım.»

Lucky'nin bakışları keskinleşti. «Charleston'a dönmeyeceksin, değil mi?»

«Hayır.» Serena o ana kadar cevabından emin değildi, ama tek yapabileceği karar olan bu cevabı güçlü ve emin bir şekilde verdi. «İşlerimi halletmek için geri dönmem gerekecek, ama hepsi bu kadar. Chanson du Terre benim evim. Burada sorumluluklarım ve köklerim var. Artık bununla yüzleşip, Charleston'daki kimliğim yerine içimdeki kimliğimi kabul etmenin zamanı geldi. Artık korkak olmaktan bıktım. Sen de ne zaman hazır olursan bana haber ver.»

Ona son bir kez uzun uzun baktı, sonra kapıya doğru yöneldi.

Bir şerif yardımcısı açık kapıdan başını uzattı. «Hey, Lucky, tekne geldi. Gitmeye hazır mısın?»

Serena durdu ve orada, sanki kalbindeki sorunun cevabıymış gibi onun cevabını bekledi. Sessizlik uzadı.

"Evet," dedi sonunda, sesi yumuşak ve ağırdı. "Buradan gidelim."

BÖLÜM 20

"SERENA? SEN MİSİN?" GIFFORD,
Serena, elinde valizleriyle açık kapının önünde durdu.

Serena, elinde valizleriyle açık kapının önünde durdu. "Evet, Giff, benim," diye yorgun bir sesle cevap verdi.

"Hey, Miz 'Rena," diye seslendi Pepper, deri koltuğunda otururken ona gülümseyerek. Kahve fincanını ona selam vermek için kaldırdı. "Geri dönmene çok sevindim."

«Teşekkürler, Pepper.» Geri dönmenin iyi geldiğini söyleyebilmeyi diledi, ama o anda tek hissettiği şey yorgunluktu. İki mavi tüylü av köpeğinin arasındaki eski oryantal halının üzerine uzanıp bir ya da üç hafta uyuyabileceğini düşündü. Köpekler ona kederli bakışlarla baktılar. Biri yumuşak bir havlama yapmaya cesaret etti, sonra çabasının yorgunluğuyla yanına yığıldı.

Gifford masasındaki planları bırakıp odanın diğer ucuna doğru ona doğru yürüdü. Her zamanki gibi canlı, sağlıklı ve huysuz görünüyordu. Yüksek elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık vardı. Gözleri keskin bir zeka ile parlıyordu. Beyaz saçları, defalarca parmaklarıyla tarandığını gösteren dağınık bir haldeydi.

"Neredeydin?" diye sordu. "İki saat önce dönmen gerekiyordu. Odille akşam yemeğini olabildiğince bekledi."

"Üzgünüm. Uçağım rötar yaptı."

"Charleston'da telefon yok mu?" dedi Gifford, kendine özgü alaycı tavrıyla. Ona uyarıcı bir bakış attı, valizlerini elinden aldı ve onlarla koridora doğru yürümeye başladı.

Serena, ona yetişmek için tüm enerjisini toplamaya çalıştı. Adam neredeyse seksen yaşındaydı ve Serena, en kötü gününde bile onu yere serip geçirebileceğini düşündü. Adam inanılmazdı.

Serena'nın odasının kapısında durdu ve valizlerini yere bıraktı. «Yaşlı bir adam, seni sonsuza kadar korkutup kaçıracağından endişelendi,» dedi sert bir sesle, dik durup Serena'nın gözlerine bakarak. Bakışları, sevgi ve sözsüz bir özürle isteksizce yumuşamıştı.

"Hayır," dedi Serena yorgun bir gülümsemeyle. "Beni korkutamazsın, yaşlı keçi. Ben korkak değilim."

"Tabii ki değilsin." Gifford gururla omuzlarını dikleştirdi.
«Sen bir Sheridan'sın, Tanrı şahidimdir.»

Ona uzun bir süre baktı ve içini çekerek tüm öfkesini dışa vurdu. Yıpranmış yaşlı ellerini kaldırdı ve nazikçe omuzlarını kavradı. «Geri döndüğüne sevindim Serena. Seni buna zorladığımı ve zorbalık yaptığımı biliyorum, ama sonunda yine de hayır diyebilirdin. Demediğin için mutluyum.»

Serena, ince ve sert beline kollarını doladı ve ona sarıldı. Olanlar, ilişkilerini karmaşıklaştırmıştı, ama tüm bunlar ortadan kalktığında, en önemli gerçek ortada kalmıştı. «Seni seviyorum,» diye fısıldadı ve geri çekildi. Gifford kızardı ve ayaklarına bakarak, bir kişinin yüzüne böyle duygularını söylemekten rahatsızlık duyarak mırıldandı.

«O «büyük Cajun»un peşinden gidecek misin?» diye sordu aniden.

Bu soru Serena'yı hazırlıksız yakaladı, çok ani geldiği için kontrollü bir cevap veremedi. Kafasını salladı ve yere baktı, büyükbabasının onun savunmasız ifadesinden ne anlayacağından korkuyordu.

"Ne oldu? İpek takım elbise giymediği ve The Wall Street Journal okumadığı için sana layık değil mi?"

Bu, Serena'nın çenesini tekrar kaldırmasına neden oldu. Gifford'a sert bir bakış attı ve onun bir kez daha onu ince ayarlı bir keman gibi aldığını geç fark etti.

"Öyle değil ve sen de bunu biliyorsun," dedi sakın bir sesle.

"Zor zamanlar geçirdi, ama Lucky iyi bir adam," dedi Gifford sert bir sesle.

"Öyle olduğunu biliyorum. Belki bir gün kendisi de bunu anlayacaktır. Onu buna inandırmaya zorlayamam."

"Onu seviyor musun?"

"Evet."

Gifford kaşlarını çattı, kalın beyaz kaşları, koyu renkli gözlerinin üzerinde onaylamayan bir V şekli oluşturdu. «Onu istiyorsun, ama peşinden gitmiyorsun?»

«Biz bir ilişkidten bahsediyoruz, büyük bir avdan değil,» dedi Serena kuru bir şekilde. «Dart tabancasıyla bataklığa gidip onu yakalayıp esaret altında yaşamaya zorlayamam. Onu buraya sürükleyip beni sevmesi için zorlayamam. Lucky'nin geçmişinde kendisi için çözmesi gereken birçok şey var. Bunu yaptığında, eğer yaparsa, belki o zaman birlikte ne yapabileceğimizi anlayacaktır.»

"Umarım öyle olur." Gifford'un kaşları yumuşadı ve çenesini ovuşturdu. "Seni sadece kalbini kırmak için onun kapısına bıraktığımı düşünmek istemiyorum. Bu işten torunlarım olacağını umuyordum."

«Gifford!» Serena nefesini tuttu, yanakları narin bir pembeye büründü.

Yaşlı adam pişmanlık belirtisi göstermedi. Suçlu görünme nezaketini bile göstermedi.

«Zayıf ve bitkin görünüyorsun,» diye şikayet etti, gözleri baştan aşağı onu süzdü. «Odille'e sana bir tabak yemek ısıtmasını söyleyeceğim.»

Serena şaşkınlıkla başını salladı. «Onu rahatsız etme,» dedi dalgın bir şekilde. «Uçakta yedim.»

Gifford onaylamadığını belirten bir ses çıkardı ve mutfağa doğru koridordan uzaklaştı. «O çöpü köpeklerime bile yedirmezdim.»

Serena onun arkasından baktı. Eve geri dönmeye karar vermesinin nedenlerinden biri, olan biten her şeyden sonra Gifford'un ona ihtiyacı olacağını düşünmesiydi. Ne komik bir durumdu bu. Kendine bakabileceği gayet açıktı. Ona ayak uydurmak için sürekli tetikte olması gerekecekti.

Bavullarını yatak odasına sürükledi, ayakkabılarını çıkardı, seyahatten buruşmuş takım elbisesini çıkardı, bornozunu giydi ve yorgunluğun ağırlığı altında çökmeden önce bavullarını boşaltmaya başladı.

Bu işi metodik ve mekanik bir şekilde yaptı. Bu günlerde hareketlerinin çoğu mekanik gibiydi. Otomatik pilota çalışıyor, günlük işlerini bariz bir isteksizlikle hallediyordu. Mantıklı ve eğitilmiş zihniyle, bu uyuşukluğun eninde sonunda geçeceğini biliyordu. Bu arada, sadece bunu çekmek, her günü bir sonraki güne ulaşmak için geçirmek zorundaydı. Eğlenceli değildi, ama hiç yoktan iyiydi. Daha felsefi anlarında, bu durumun gelecekte hastalarına karşı daha fazla empati duymasını sağlayacağını düşündü - tabii hastaları olurdu.

Charleston'a geri dönmüş, orada yarım kalan işlerini tamamlamış, hastalarını yeni terapistlere yönlendirmiş, dairesini satmış ve arkadaşlarına veda etmişti. Her şey en az karışıklıkla halledilmişti. Yarın Lafayette'e gidip ofis yeri aramaya başlayacaktı. Bu görevi dört gözle beklemesi gerekirdi, ama içindeki uyuşukluğu kırarak hiçbir duygu uyandıramıyordu.

Çok kısa sürede çok fazla şey olmuştu. Duyguları aşırı yüklenmiş ve kısa devre yapmıştı. Bu bir savunma mekanizmasıydı. Hissetmek acı vericiydi, bu yüzden zihni hissetme yeteneğini kapatmıştı. Duyguları sadece gece geç saatlerde, çok yorgun ve yalnız olduğu için onları uzak tutamayacağı zamanlar geri geliyordu. O zamanlar, onu daha da bitkin ve yenik hissettiren yüksek voltajlı bir acı dalgası olarak geri geliyorlardı.

Chanson du Terre'deki krizin doruğa ulaşmasından bir ay geçmişti. Hâlâ geçilmesi gereken davalar vardı: Mason, Willis ve Perret, Perry Davis, ki o aslında Mason'ın iki haydutu işe almasında aracı olmuştu. Len Burke paçayı kurtarmıştı. Onu açgözlülükten başka herhangi bir suçla ilişkilendiren somut bir kanıt yoktu. Shelby, en azından komplo suçlamasını kabul etmiş ve ertelenmiş hapis cezası almıştı. O ve çocukları, Mason'ın Lafayette'deki ailesinin yanına gitmişti. Talbotlar, Mason'ın kefaletini ödemiş ve ona paranın satın alabileceği en iyi savunma avukatlarını tutmak için uzun zamandır bekleyen iyiliklerini talep ettikleri söyleniyordu. Duruşmanın skandalını önlemek için anlaşmalar yapıldığına dair söylentiler dolaşıyordu, ancak resmi bir açıklama yapılmamıştı.

Serena, garip bir şekilde bu konuda hiç merak duymuyordu. Ceza veya tazminatla ilgilenmiyordu. Kaybettiği güven, yaşadığı hayal kırıklığı onarılamaz ve telafi edilemezdi. Tek istediği, tüm bunları geride bırakıp hayatına devam etmektir.

Gifford eve geri dönmüş ve sanki olanlar çoktan unutulmuş bir anıymış gibi davranıyordu. Yeni makine hangarının planlamasına ve sıradan plantasyon işlerine kendini kaptırmıştı. Pepper ve James Arnaud, şeker kamışı ile dönüşümlü olarak yetiştirilecek yeni bir nakit mahsulü olarak kerevit yetiştirmeyi düşünmesini sağladılar.

Her zaman olduğu gibi, hayat yavaş yavaş normale döndü, yaralar iyileşti ve sadece sorunları yaşayanlara hatırlatmak için gizli izler kaldı.

Serena, son iç çamaşırı yığınının şifonyere koydu ve çekmeceyi kapattı. Başını kaldırdığında, bakımsız aynadaki yansımasına bakışları takıldı. İnanılmazdı. Tüm bunlar başlamadan önceki halinden hiçbir farkı yoktu. Bataklıkta geçirdiği korkunç gecenin kesikleri ve çizikleri çoktan iyileşmiş, cildinde hiçbir iz bırakmamıştı. Hayatındaki o önemli dönemin izleri, tüm dünyanın görebileceği şekilde yüzünde kalıcı bir iz bırakmış olmalıydı, ama izler içindi, kalbindeydi.

Lucky o gün yardımcısıyla birlikte gitmiş ve bir daha geri dönmemişti. Serena kızgın, incinmiş ve kalbi kırılmıştı. Onu bulmak için bataklığa gitmeyi düşünmüştü, ama sonunda vazgeçmişti. Ondan vazgeçmek onun doğasına aykırıydı, ama onu zorlamamanın doğru olduğunu biliyordu. Ona geri dönmek Lucky'nin kararı olmalıydı. Onu kendisini sevmesi için zorlayamazdı. Onu bir gelecek kurmak için zorlayamazdı. Onun hayatının onsuz boş olduğunu kendisi karar vermeliyd. Dünyadan saklanmanın sorunlarının çözümü olmadığını kendisi anlamalıydı.

Onun bu kararları vermeyeceği acı bir şekilde ortadaydı.

Belki de onun hakkında yanılmıştı. Belki de onu sevmiyordu. Belki de aralarındaki ilişki, koşulların büyüttüğü ve yoğunlaştırdığı bir arzudan ibaretti. Belki de tutkuyu aşan bir şey hissedenden tek kişi oydu. Belki de boşluk hisseden tek kişi oydu.

Serena, şifonyerin çekmecesini açıp solmuş mavi iş gömleğini çıkarırken bile kendini azarlardı. Bu pek sağlıklı bir davranış değildi. Kırık bir kalbi iyileştirmenin yolu kesinlikle bu değildi. Ama iç sesinin eleştirisi çok sert değildi. İçindeki derin bir bilgelik, iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Pratik terapi yöntemlerinin hiçbirisi, Lucky Doucet'i hala sevdiği, onu özlediği ve onu kaybettiği için acı çektiği gerçeğini değiştirmeyecekti. Hiçbir danışmanlık, uzun bir günün sonunda, yorgun hissettiği ve yaslanacak geniş bir omuza ihtiyaç duyduğu anda ona yakın hissetme ihtiyacını değiştiremezdi. Bu yüzden, ellerinin çekmecedeki eski mavi iş gömleğini çıkarmasını engellemedi, onu yanağına götürüp yumuşak kumaşını yanağına sürüp kokusunu içine çekmesini engellemeye çalışmadı.

Neredeyse bir saat bile geçmeden Lucky'yi düşünmeden duramıyordu, ne yaptığını, iyi olup olmadığını, hala kaçak avcılarını kovalayıp kovalamadığını merak ediyordu. Onu düşünmeden edemiyordu, piroguesinin arkasında durup sessizce bataklıkta kürek çekişini ya da stüdyosunda oturup huysuzca tuvaline bakışını hayal ediyordu. Onu düşünmeden edemiyordu, ne yaptığını, onu özleyip özlemediğini merak ediyordu.

Onu terk ederek doğru ve asil olanı yaptığını düşünüyordu. Onu ikna etmek için ne kadar kararlı olduğunu düşününce bu ironikti. Bazen bunu düşündüğünde sinirleniyordu - high-handed

bazen onun kendini onun sevgisine layık görmemesi onu üzüntüyle doldururdu. Bazen kendine, onun en iyisini bildiğini ve onunla ilgili vazgeçip hayatına devam etmesi gerektiğini söylerdi. Ama geceleri yatağında yatarken karanlığa bakarken bunu kendine söyleyemezdi.

Gömleği göğsüne sıkıca sarıp, gözlerini kapattı ve acının kalbinin etrafına ördüğü koruyucu duvarı delip geçmesiyle içini çekti. Yaz gecesinin kokuları ve sesleri açık Fransız kapılarından içeri süzülüyordu. Ve onlarla birlikte, Lucky ile bu odada seviştikleri gecenin anısı da geldi.

Hiçbir erkek ona Lucky'nin hissettirdiklerini hissettirmemişti. Hiçbir erkek onun soğukkanlı kontrol bariyerini aşıp içindeki gerçek kadını ortaya çıkarmamıştı. Bu mantıklı değildi. O, aşık olacağını hayal edebileceği son erkekti; karanlık, tehlikeli, sert kenarlı. Ve bu kadar çabuk ve bu kadar derinden aşık olabileceğine asla inanmazdı. Bu mantığa aykırıydı. Basit, analitik bir cevap bulamıyordu, ama yine de bu doğrudu. Hiçbir erkek onu bu kadar canlı, bu kadar tutkuyla dolu ve başka bir ruhun parçası olma arzusuyla dolu hissettirmemişti. Derin ve hüzünlü bir kesinlikle, hiçbir erkeğin bunu yapamayacağını biliyordu.

Benim için giyinmiş misin, tatlım?

Sözler ona duman gibi, bataklık üzerindeki sis gibi geldi. Serena aynaya baktı ve onun arkasında durduğunu hayal etti, sıcak kehribar rengi bakışları vücudunu dolaşıyor, sanatçı elleri omuzlarını kavrayıp onu kendine doğru çekiyordu. Gözlerini kapattı, gömleği göğsüne sıkıca bastırdı ve bir saniye için onun kollarının onu sardığını hayal etti.

«Serena?»

Kalbi göğsünde çarptı ve kapıya doğru döndü.

«Shelby.» Kız kardeşinin kapıda aniden belirmesiyle sesindeki şaşkınlığı ve diğer duygularını gizleyemedi. Gifford'un çalışma odasındaki o kader gününden beri doğrudan iletişim kurmamışlardı. Serena inisiyatif alan kişi olamadı ve Shelby de bunu yapmak istemedi. Serena, bu belirsizliğin ne kadar süreceğini merak etmişti. Görünüşe göre sorusunun cevabı yakında belli olacaktı.

"Girebilir miyim?" diye sordu Shelby, bir yabancı kadar resmi bir ses tonuyla.

"Evet, tabii," dedi Serena, kollarını önünde kavuşturarak, Lucky'nin gömleği kollarının arasında sıkışmıştı.

"Son eşyalarımızı almaya geldim," diye açıkladı Shelby, içeri girip kapıyı arkasında kapattı.

Serena, Shelby ve Mason'ın eşyalarının çoktan toplanıp Lafayette'deki Talbot evine gönderildiğini bildiği halde itiraz etmedi. Shelby önemli ilk adımı atmıştı. Bir bahaneye ihtiyaç duymuş olması ne fark ederdi ki?

Serena, odada yavaşça dolaşan kız kardeşini izledi. Shelby, burada bir dantel örtüyü, orada bir abajuru düzeltirken normal enerji seviyesinden uzaklaşmıştı. Her zamanki gibi, tam etekli, narin desenli bir yazlık elbise giymişti. Bal rengi saçları, başının arkasında bir topuz halinde düzgünce toplanmıştı. Kıyafetinde, çok sevdiği pahalı mücevherlerin olmadığı dikkat çekiciydi. Takmış olduğu tek yüzük, nişan yüzüğüydü.

Serena onu garip bir şekilde ilgisiz bir merakla izledi. Başlangıçta hissettiği kafa karıştırıcı duygular yatışmış, yerine yine boşluk ve boşluk hissi gelmişti, kız kardeşinin niyetinden belirsiz bir şekilde şüphe duyuyordu.

"Sanırım bana hala kızgınsın," dedi Shelby. Ses tonu neredeyse sinirliydi, sanki Serena'nın kızgın olmaya hakkı olmadığını düşünüyormuş gibi, ama hareketleri ve hızlıca yana doğru attığı bakışlar, sorusuna verilecek cevaptan endişeli olduğunu gösteriyordu.

"Hayır," dedi Serena, dönüp aynadan onu izlemeye başladı.

Shelby başını kaldırıp ona kaşlarını çatı. «İyi Serena,» dedi acı bir sesle. «Bunu beklemeliydim. Sana karşı günah işleyenleri affet.»

"Seni affettiğimi söylemedim. Kızgın olmadığımı söyledim. Seni düşündüğümde hissettiğim şey kızgınlık değil."

"Ne hissediyorsun?"

Serena cevabını düşünürken uzun bir süre sessiz kaldı.

«Bir adı var mı bilmiyorum. Keder gibi bir şey, ama farklı, bir bakıma daha kötü.»

Gözleri aynada buluştu ve Shelby aniden gerçekten

üzg

ün «Kız kardeş olmakta hiç iyi olmadık, değil mi?» dedi yumuşak bir
gör sesle. Serena başını salladı. «Hayır. Korkarım hiç olmadık.»

ünd

ü.

Shelby birkaç adım yaklaştı, yan yana durana kadar, birbirlerine yakın ama temas etmeden, birbirlerine benzeyen ama aynı olmayan. Bakışları aynadaki görüntülerine kilitlendi. «Nasıl bu kadar birbirimize benzeyip içimizde bu kadar farklı olabiliriz?» diye fısıldadı, sanki soruyu kendine soruyormuş gibi.

Serena hiçbir şey söylemedi. Kolay bir cevap yoktu. Bir psikolog olarak, bu konu hakkında birçok teoriye atıfta bulunabilirdi, ama bir kardeş olarak bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu. Bir kardeş olarak tek bildiği, ikiziyle aralarında köprü kurulamayacak kadar geniş ve derin bir uçurumun iki yanında durduklarıydı. Geçmişte ortak bir zemin bulup birbirlerine ulaşabilecekleri bir an olabilir, ama o an geçmişti ve ikisi de bunun farkındaydı.

"Keşke işler bu kadar kötü gitmeseydi," dedi Shelby, koyu renkli gözleri dolarken.

Serena üzülerek, bu kadar özür dilemekle yetineceğini düşündü. Olanlar için, olabilecekler için pişmanlık ya da üzüntü ifade etmeyecekti. Shelby suçunu kabul edemiyordu. Polis tarafından suçüstü yakalandığı için üzgün olan, ama suçu işlediği için üzgün olmayan bir hırsız gibiydi. Sadece işlerin ters gitmiş olması için üzgündü.

«Ben de,» dedi Serena yumuşak bir sesle, duygularının boş bir sayfa gibi olduğunu, ama birdenbire karmaşık bir duygu karışımıyla dolduğunu, sanki bir dalga gibi, ve Shelby'nin önceki sorusuna verdiği cevapta söylediği gibi, en güçlüsünün keder gibi bir şey olduğunu biliyordu. İkisi de fiziksel olarak hayattaydı, ama aralarındaki her neyse, ölmüştü ve o, onu kayıp bir ruh gibi yas tutmak istiyordu.

«Tanrım, Serena,» diye mırıldandı Shelby, hala aynadaki yansımalarına bakarak, «bitkin görünüyorsun.»

«İyi olacağım.»

«Evet, eminim öyle olacaksın.»

«Öyle mi?»

«Başarıyoruz,» dedi Shelby, çenesini meydan okurcasına kaldırarak.

Bir adım geri çekildi. Aralarındaki mesafe genişledi. Aynadaki yansıması küçüldü. Kapıya ulaşıp kolu çevirdiğinde, Serena sesini buldu.

«Shelby?» Gözleri camda tekrar buluştu. «Kendine iyi bak.»

Kız kardeşinin yanağından tek bir gözyaşı süzüldü ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. «Sen de.»

Serena, sanki hiç tanımadığı bir parçasını kaybetmiş gibi hissederek onun gitmesini izledi. Sonra, yorgun ve kederli bir halde yatağa sürünerek, Lucky'nin gömleğine sarıldı ve bu günlerde en iyi yaptığı şeyi yaptı: ağlayarak uykuya daldı.

Gifford sessizce odaya girdi. Elindeki tabağı komodinin üzerine koydu ve yatağın ucuna dolaşarak uyuyan torununa baktı. Yanaklarında hala gözyaşları vardı, nefesi hala titriyordu. Elinde eski mavi bir iş gömleği tutuyordu, bu ona, henüz yürümeye başlayan bir çocukken, evin her yerine yanında yırtık pırtık sarı bir battaniyeyi sürüklediği günleri hatırlattı.

Annesini toprağa verdikleri günü hatırladı, Robert kederinden bunu düşünemeyecek kadar kaybolduğu için o gece kızları kontrol etmek için odaya gizlice girmişti. Serena'yı battaniyenin üzerinde uyurken bulmuştu, hala cenazede giydiği küçük siyah kadife elbise ve beyaz taytları giymişti, bir ayağında rujan ayakkabı, diğerinde yoktu. Yanaklarında hala gözyaşları vardı ve elinde o eski, yıpranmış battaniyeyi sıkıca tutuyordu.

O geceyi dün gibi hatırlıyordu, ancak bu gece o zamandan beri geçen yılların her birini hissediyordu. O gece Serena'ya duyduğu aşk hiç azalmamıştı. Serena'nın bir kadın haline gelmesi ya da hayatın aralarındaki ilişkiyi karmaşıklaştırması önemli değildi. Hâlâ onun acısını kendi acısıymış gibi daha keskin bir şekilde hissediyordu. Shelby'nin yaptıklarına duyduğu keder, Serena'nın hissettiğini bildiği kederle daha da büyüyordu. Lucky'nin ihanetinden duyduğu acı, onun kalbini kırmaya yetiyordu.

Yıllar boyunca onu zorladığını, zorbalık yaptığını ve manipüle ettiğini biliyordu, ama onu sevmeden hiçbir şey yapmamıştı ve onun acı çekmesini görmeye dayanamıyordu. Aralarında olanları değiştiremezdi ve onunla Shelby arasındaki uçurumu kapatamazdı, ama o büyük Cajun haydutuna biraz akıl vermek için elinden geleni yapabilirdi. Aslında, her şeyi göz önünde bulundurursak, en azından bunu yapabilirdi.

Serena'yı uyandırmamaya dikkat ederek, yatağın üzerine eğildi ve üzerini örtüyle örttü. Ona bir kez daha baktı, yavaşça döndü ve yemek tabağını da alıp odadan çıktı, çıkarken ışığı kapattı.

Lucky, yarı batmış kayığın burnuna bağılı ipi son bir kez kontrol etti, sonra bataklıktan çıkıp kıyıya doğru yürüdü. Gün, Hades'teki yazdan daha sıcaktı. Güneş, nemli sisin içinden sırtındaki çıplak tenine vuruyor, onu daha da koyu bir kahverengiye dönüştürüyordu. Terden sıırıslıkla olmuştı. Yıpranmış deri iş eldivenlerini giydi ve meşe ağacının gövdesine doladığı ipin ucunu tuttu, rahatsızlığına aldıriş etmedi. Zihnini işine odakladı.

Haftalardır bataklıktan çöp çıkarıyordu, kelimenin tam anlamıyla gün doğduğundan gün battığına kadar çalışıyor, dikkatsiz insanların eski buzdolapları, demir yatak iskeletleri, sobalar, şilteler, bisikletler ve lastikler gibi şeyleri atmak için seçtikleri düzinelerce yeri temizliyordu. Yapılması gereken bir işti ve kendini bu işe adayarak, günün sonunda birkaç saat uyku uyuyabilmek umuduyla kendini yorabilirdi.

İş gerektirdiğinde, benzinle çalışan bir vinç kullanıyordu, ancak bunu ancak nesneyi kendi başına çıkarmaya uzun süre uğraştıktan sonra yapıyordu - nesne ne olursa olsun. Bu efor zihnini boşaltıyor ve hissettiği en büyük acının kaslarında olduğundan emin oluyordu.

Şimdi ipi eline aldı ve sarkık kısmı yavaş yavaş gerdi, ta ki sırtını ipe sertçe yaslayıp tekneyi sudan çıkarmak için tüm gücüyle çekene kadar. Her kasını gererek, fiziksel acı zihnindeki tüm düşünceleri engelledi. Alnına bağıladığı bandananın kenarından ter damlaları süzölerek gözlerine kaçtı. Geriye yaslandı ve kulaklarında kanın uğultusu duyulana kadar çekmeye devam etti. Bass teknesi kıyıya yaklaşıana kadar dıştan takma motorun sesini bile duymadı.

Gözünün ucuyla Gifford'u gördü ve içinden inledi. Neden dünya onu rahat bırakamıyordu? Halat tutuşunu ayarladı ve tekrar geriye doğru çekerek, görevine konsantrasyonunu iki katına çıkardı ve tekneyi kıyıya doğru 15 santim daha çekti. Dıştan takma motorun sesi aniden kesildi, ama Lucky, Gifford Sheridan'ın varlığından tamamen habersizmiş gibi çalışmaya devam etti.

"Bir zamanlar öyle çekebilen bir katırım vardı," dedi yaşlı adam yavaşça. "Ama sanırım o senden çok daha akıllıydı."

Lucky nemli havayı ciğerlerine çekti, tutuşunu ayarladı ve ipi tekrar geri çekti, çekerken boynundaki ve omuzlarındaki kasları belirginleştirdi. Eski kayığın burnu öne doğru fırladı ve

arkası çamurdan kurtuldu. Birkaç dakika içinde, harap haldeki tekneyi kıyıya yarı yarıya çıkardı. Sonra ipi bıraktı ve teknenin içindeki suyu boşaltmaya gitti. Gifford, eski, yıpranmış yeşil John Deere şapkasının siperliğinin altından sabırla onu izliyordu.

«Burada ne yapıyorsun?» Lucky, işinden başını kaldırmadan homurdandı. Teknenin içinden küçük bir çapa çıkardı ve onu kıyıya attı. «İstedğin her şeyi aldığını sanıyordum, ihtiyar.»

"İstedğimi alsam da alsam da ne fark eder ki? Herkes senin kendinden başka kimseyi umursamadığını bilir."

Lucky tekneyi boşaltırken hiçbir şey söylemedi. Buna ihtiyacı yoktu. Bu huysuz yaşlı adamın peşinde koşması olmadan da hayatı yeterince sefildi. Yapması gerekeni yapmıştı. Her şey bitmişti.

«Onun kalbini kırdın,» dedi Gifford kısaca.

Lucky içten içe irkildi, bu sözler hassas bir bedeni kamçı gibi vurmuştu. Beline kadar bataklığa batmış halde dururken teknedeki çöplere odaklandı. «Ona bana aşık olmasını ben istemedim.»

"Hayır, ama yine de aşık oldu, değil mi? Tanrı bilir onda ne buldu. Sana bakıyorum ve tek gördüğüm, kefaretime o kadar kapılmış, ödeyecek bir şeyi kalmadığını göremeyen inatçı, bencil bir adam." Gifford omuz silkti ve iç geçirdi, keskin kara gözleri hiç kaymadan Lucky'ye bakıyordu. «Ne bileyim, belki acıyı seviyorsundur. Belki harika bir kadınla düzgün bir hayatın olabileceğini düşünmeyi seviyorsundur, ama hepsini acı çekmek için feda ettin. Katolikler şehitlerini severler.»

Lucky'nin ona attığı ölümcül bakışa gözünü bile kırpmadı. Yaşlı adam, ön kollarını uyluklarına dayayarak ve büyük ellerini dizlerinin arasında sallandırarak, sanki bir balık oltasının başında balık tutmayı bekler gibi sakin bir şekilde oturuyordu. Lucky aniden döndü ve eski kayığı da yanında sürükleyerek kıyıya çıktı. Kayık bir balina leşi gibi yan yattığında, Gifford'a doğru döndü.

«En iyisini yaptım.»

Gifford burnunu çekti. «En kolayı yaptın.»

"Hayatta yapmadım!" Lucky, agresif bir adımla teknenin pruvasına doğru ilerleyerek bağırdı. "Senden uzaklaşmak istediğimi mi sanıyorsun? Hayır. Ama ona nasıl bir hayat verebilirdim ki? Nasıl bir koca olabilirdim?"

«Kendini toparlayana kadar pek iyi bir koca olamazsın. Bunun yakın zamanda olacağına dair hiçbir işaret görmüyorum,» dedi Gifford alaycı bir şekilde. «

Sanırım eve gidip Serena'ya, geceleri sebepsiz yere ağlayarak uykuya daldığını söyleyebilirim."

Bu darbe, Gifford'un umduğundan daha da isabetliydi. Lucky, Serena'nın gözyaşlarını duymuştu. Bir gece geç saatlerde, onu bir an olsun görmek, o özlemine biraz olsun dindirmek için kendini Chanson du Terre'nin galerisinde bulmuştu. Onu yatağında kıvrılmış, bıraktığı gömleğe ağlarken görmüştü. O zaman kendine doğru şeyi yaptığını söylemişti; onun gözyaşlarını hak etmiyordu. Ama gözyaşlarının sesi, gözyaşlarının düşüncesi, kalbini ikiye bölmeye yetmişti.

"Ona ihtiyacı olanı veremem," dedi, botlarına bakarak.

«Sence neye ihtiyacı var, Lucky? Paraya mı? Yönetici bir kocaya mı? Serena kendi parasını kazanabilir. Yönetici birini isteseydi, çoktan bulmuş olurdu. Tek ihtiyacı olan şey, senin onu sevmen. Eğer bunu başaramıyorsan, o zaman, Tanrı şahidimdir ki, sen gerçekten zavallı birisin.»

"Onu sevdiğimi biliyor," dedi Lucky isteksizce.

"O zaman geri dön."

"Yapamam."

Gifford küfretti, sabrı büyük ölçüde tükeniyordu. «Lanet olsun, evlat, neden olmaz?»

Lucky ona uzun ve soğukkanlı bir bakış attı. Ağzının köşesi hafif alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. «Sebeplerim var.»

Yaşlı adamın çenesi kıpırdadı ve yüzü kızardı, ama öfkesini kontrol altında tuttu. «Peki, Lucky,» sonunda uzun bir iç çekerek dedi, «burada tek başına güzel bir hayatın var.» Marş ipini uzanıp tuttu, parmakları kolu kavradı. «Serena için endişelenme. Kendine gelir. O bir Sheridan.»

Motor tekledi, sonra gürültüyle çalışmaya başladı ve Gifford sakince uzaklaştı, Lucky'yi dıştan takma motorun çalkantılı izinde bayou kadar tedirgin bırakarak.

Gün batımında işini bırakıp eve döndüğünde, bu duygu hala dinmemişti. Gece yarısı, stüdyosunun zemininde oturup içki içerken, ay ışığında resimlerine hüznle bakarken de bu his azalmamıştı. Son birkaç haftadır en kötü hislerini uzak tutmayı başarmış, onları inkar etmiş, onlardan kaçmış, gömmüştü, ama şimdi bunlar bataklıkta yüzen yağ gibi yüzeye çıkmıştı. O, önündeki şövale üzerindeki resmi incelemeye çalışsa da, bu hisler ona yapışıp kalmış, görmezden gelinmeyi reddediyorlardı.

Haftalardır resim yapmamıştı. Orta Amerika'dan döndükten sonra bulduğu huzuru resim yaparken de bulmayı ummuştı, ama fırçayı eline alıp tuvale dokunduğunda, Serena'nın kollarında kısa süreliğine bulduğu huzurla kıyaslanacak hiçbir şey hissetmemişti. O tür bir huzuru bir daha bulmayı hiç ummamıştı.

Bu, hoş olmayan bir keşifti. Bir zamanlar bu yerde bulduğu teselli, artık yok olmuştu. Serena'nın ona sunduğu aşktan uzaklaşmış ve huzur değil, sanki onun hayati bir parçası koparılıp alınmış gibi hissettiren, korkunç bir yalnızlık şeklinde bir ıstırap bulmuştu.

Serena'nın korktuğu yerde ona güvenini verdiği anı düşünmeden bataklığa çıkamıyordu. Evi, Serena'nın anılarıyla doluydu. Yatağında bir gece bile uyuyamamıştı, çünkü yatarken Serena'nın vücudunun kendisine değdiği hissini hatırlamadan yatamıyordu. Her döndüğünde, havada onun parfümünün kokusunu aldığını sanıyordu. Onun varlığını hissedebiliyordu ama ona dokunamıyor, onu göremiyor, onu kollarına alamıyor ve ruhundaki karanlığı kovmasını sağlayamıyordu.

"Lanet olsun sana, Serena," diye mırıldandı ve ayağa kalktı.

Duyguları içinde daha da yükseldi ve onu eziyet etti. Kaçış yolu olmadığını panik içinde fark edince, başını ellerine gömerek şövale önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Yorgunluktan düşene kadar çalışabilirdi ama duyguları yine de içinde kalacak, onu eziyet etmek için bir fırsat bekliyor olacaktı. Kendini bilinçsiz hale getirecek kadar içebilirdi ama duyguları yine de unutkanlığın sisinden ona ulaşacaktı.

Öfke ve hayal kırıklığıyla haykırarak, şövale üzerindeki bitmemiş tabloyu aldı ve tüm gücüyle kenarını yere vurdu, gergiyi kürdan gibi kırdı. Mahvolmuş tablonun ellerinden düşmesine izin verdi ve körü körüne ondan uzaklaştı.

«Lanet olsun sana, Serena!» diye gökyüzüne bağırdı. Çalışma masasına doğru döndü ve kolunu masanın üzerinde gezdirerek şişeleri ve fırçaları yere düşürdü. Ve gürültünün üstüne acı içinde bağırdı, «Lanet olsun sana! Lanet olsun sana!»

İçindeki acıyla sersemlemiş, duygularıyla savaşmaktan yorgun düşmüş bir halde odanın diğer ucuna doğru sendeledi. Yavaşça yere çöktü, ilk kez seviştikleri yerde, dizlerinin üzerine, hayatında hiç olmadığı kadar iç karartıcı ve ıssız hissederek. Başını geriye eğdi, yüzünü

yüzünü tavan pencerelerine ve ayın soğuk beyaz ışığına doğru çevirdi. Gözlerinin dış köşelerinden, şakaklarından saçlarına doğru gözyaşları süzüldü.

Aşık olmayı istememişti. Tek istediği yalnız bırakılmaktı.

Şimdi o kadar yalnızdı ki, buna dayanamıyordu.

Bu, yeryüzündeki cehennemdi ve Gifford, kolay yolu seçtiği için onu suçlamaya cüret etti.

Serena ona korkak demişti. Kendine acıyormuş, aşklarına bir şans vermekten korkuyormuş.

Elbette korkuyordu. Sonunda sadece incineceklerini biliyordu ve ömür boyu yetecek kadar acı çekmişti.

Ama Serena, onun asil fedakarlığına rağmen şimdi acı çekiyordu ve o bu tür bir ıstırap hiç yaşamamıştı. Bu, Ramos ve arkadaşlarının ona çektirdiklerinden çok daha kötüydü, çünkü acımasızdı, ulaşılamazdı ve hiçbir şey onu dindiremiyordu. Serena'yı özlemekten acı çekiyordu. Ona dokunma ihtiyacından acı çekiyordu. Suçluluk duygusundan ve Serena'nın haklı olduğunun bilincinden acı çekiyordu.

O bir korkaktı. Tekrar hissetmekten korkmuştu. Serena'nın ona yaklaşmasından korkmuştu, çünkü onun ne göreceğinden korkmuştu, ama

Serena onun her yanını, iyi ve kötü her yönünü görmüştü ve yine de onu sevmişti.

Böyle bir kadını kaçırmakla ne kadar aptalca davranmıştı? Böyle acı çekmeye devam etmekle ne kadar aptalca davranmıştı?

Sevdiği kadını onun iyiliği için uzaklaştıran asil bir aptal. Aşktan çok korkan korkak bir aptal. Hayatı sadece varoluştan ibaret olduğu için ona sunabileceği tek şeyin kendisi olduğu bir aptal.

Bundan sonra nereye gidecekti?

Lucky, önündeki resme uzun uzun baktı. Resim buruşuk, bükülmüş, mahvolmuş, değersiz bir yığın halinde yatıyordu. Onu atabilir ya da kurtarmaya çalışabilir, tuvali yeniden gerip resme yeniden başlayabilirdi.

Cevaplar aklına geldikçe içinde bir sükunet hissi uyandı.

Serena ondan daha iyi bir erkeği hak ediyorsa, o zaman daha iyi bir erkek olmak zorundaydı. Hayatı ona hiçbir şey sunmuyorsa, o zaman hayatını değiştirmek zorundaydı, çünkü onsuz yaşamak istemiyordu. Geçmişinin kurbanı olmak istemiyordu. Geçmiş ondan çok şey almıştı zaten - gençliğini, umudunu, ailesini - Serena'yı da almasına izin veremezdi.

Bunu geride bırakıp ilk adımı atmanın zamanı gelmişti. Kendini tam ve iyileşmiş hissetmesi için önünde uzun bir yol vardı,

ama ilk adımı atmazsa asla oraya varamayacaktı ve olduğu yerde kalırsa hayatı yaşamaya değeri olmayacaktı.

Yavaşça harap olmuş tuvale uzandı ve kendini ayağına kaldırdı.

BÖLÜM 21

SERENA KALDIRIMDA DURMUŞ, SİYAH LAKELİ KAPININ
ÜZERİNDEKİ tabelaya bakıyordu.

RICHARD galerisi, siyah zemin üzerine akıcı altın harflerle yazılmıştı. Bina, uzun tarihleri boyunca birden fazla kez özenle restore edilmiş benzer binaların arasında sıkışmış, üç katlı dar bir eski tuğla binaydı. Pencerelerin üzerinde süslü parmaklıklar vardı ve çiçek kutularından kırmızı sardunyalı ve koyu yeşil sarmaşıklar taşıyordu. İki kapı ileride, genç bir adam merdiven basamağında oturmuş bahşiş için saksafon çalıyordu. Hemen arkasında, yerli halk ve turistler kaldırım kafesinde akşam yemeği için toplanmaya başlamıştı. Bir katır arabası caddede gürültüyle geçiyordu, sürücüsü yolcularına bölgenin tarihini anlatıyordu. New Orleans'ta sıradan bir sıcak yaz gecesi.

Fransız Mahallesi'ndeki binanın adresi, elindeki davetiyeye aynıydı, ama Serena yine de tereddüt etti. Lucky'yi en son görmesinden bu yana dört ay geçmişti. O zamana kadar onunla hiç iletişime geçmemişti ve bu, kişisel bir iletişim olarak yorumlanamazdı - bir sanat galerisi tarafından gönderilen, üzerine isim yazılmış bir davetiye. Bunun tek anlamı, onun posta listesinde olduğu idi. Ne kadar gurur verici.

Bir grup turist, gülerek ve sohbet ederek yanından geçti, bir kayanın etrafından akan bir dere gibi onu geçmek için ayrıldılar. Serena kıpırdamadı. Elindeki davetiyeye baktı, onu ilk açtığında nasıl hissettiğini hatırladı. Sevinç ve üzüntü karışımı bir duyguydu - Lucky'nin bu adımı atmış olması, hayatını düzene sokmak için çaba göstermesi sevindiriciydi, ama o hayatın bir parçası olmaması üzücüydü.

Onu unutamadığını kabul etti. Onsuz hayatına devam ediyordu, ama ondan tamamen kurtulabileceğinden şüpheliydi. Aslında, asla kurtulamayacağını biliyordu. Onun çocuğunu taşıyordu.

Dudaklarını ısırıp ve galerinin kapısına bakakaldı. New Orleans'a kadar olan yol boyunca, Lucky'nin iyiliği için, ona destek olmak için gittiğini kendine söylemişti. Ama gerçekte bu, onu biraz tarafsız bir ortamda görme fırsattı ve buna ihtiyacı vardı. Kendine sakın ve soğukkanlı olacağını ve ona baba olacağını, ama ondan hiçbir şey beklemediğini söyleyeceğini söyledi. Sofistike ve kendinden emin bir tavır sergileyecek ve sonra muhtemelen bayılacaktı.

«İçeri girecek miyiz yoksa görmek istediğın tek şey bu muydu?»

Serena sesin duyulmasıyla irkildi. New Orleans'a onunla birlikte gelmekte ısrar eden adama baktı. Sarışın ve yakışıklı David Farrell, ona nazik gözlerle ve geniş ağızında hafif bir gülümsemeyle baktı.

Serena, David ve Lafayette'de çalışan başka bir psikologla birlikte çalışmaya başlamış ve kısa sürede iyi arkadaş olmuşlardı. David, konuşması kolay, anlayışlı ve sezgileri güçlü biriydi. Serena, tanıştıkları ilk günlerden itibaren ona güvenmeye başlamıştı, ki bu onun hiç alışık olmadığı bir şeydi. Onda güvenilir, tehditkar olmayan bir şey vardı, herkes ona güvenmek istiyordu. Bu özelliğı onu mesleğinde çok başarılı ve arkadaşları arasında popüler yapıyordu. Serena, Lafayette'deki tüm bekar kadınların onu ideal bir eş adayı olarak gördüklerini güvenilir kaynaklardan öğrenmişti.

David, ona moral desteğı olmak için New Orleans'a birlikte gitmekte ısrar etmişti. Şimdi ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, sabırla bir cevap bekliyordu. Serena ona bir bakış attı.

«Evet, içeri gireceğiz. Sadece burasının doğru yer olduğundan emin olmak istedim, hepsi bu.»

David kaşlarını kaldırdı. «Mmm.»

"Bunu hastalarınız için saklayın, Dr. Farrell," dedi Serena kuru bir şekilde ve içeri girerken önünden gitti.

Galeri serin ve aydınlıktı. Bembeyaz duvarlar resimlerin arka planı olarak kullanılmış, ışıklar eserlere stratejik olarak yönlendirilmiş, ağartılmış ahşap zeminler parlak bir cilaya sahipti. Etkileyici sayıda insan, Lucky'nin eserlerini hayranlıkla inceleyerek, sohbet ederek, zarif kanepelerden atıştırarak ve lale şeklindeki kadehlerden beyaz şarap yudumlayarak dolaşıyordu. Cajun müziğı, ustaca gizlenmiş hoparlörlerden, takdir edilemeyecek kadar yumuşak bir sesle çalışıyordu.

Serena kendini bayou bölgesini özlerken buldu ve bu düşünceyle hafifçe gülümsedi. Burası Charleston'da keyifle yaşadığı hayatın ülkesiydi, ama kendini Chanson du Terre'deki galeride oturmuş, arka planda çalan gürültülü iki adımlı müziğın eşliğinde Pepper ve Gifford'un tartışmasını dinlerken buldu.

Lucky'yi bu ortamda hayal edemiyordu. O çok iri, çok vahşi, çok doğaldı. Kalabalığın içinden geçerken, onu kamuflej pantolon ve gömleksiz olarak görmeyi umuyordu.

«O çok yetenekli,» dedi David omzunun üzerinden.

Gün batımının son bronz ışığında bayou'nun bir çalışmasının yanında durmuşlardı. Serena resme baktı, Lucky'nin eserini ilk gördüğü günü hatırladı, resmin onu nasıl cezbettiğini hatırladı, onun şövaleinin dibinde nasıl seviştiklerini hatırladı.

"Evet," diye mırıldandı. "Çok yetenekli. Sonunda bunun farkına vardığına sevindim."

«Bu gece birçok kişi bunun farkına varıyor gibi görünüyor. Bence senin Bay

Doucet'in oldukça zengin bir adam olacağını düşünüyorum. Onu gördün mü?»

«Hayır.»

"Peki," dedi David, geçen bir garsonun tepsisinden bir kadeh şarap kaparak, "sen söyle, ben arka plana karışayım."

Serena aniden hareketsiz kaldı. Lucky'nin bakışlarının bir spot ışığı gibi üzerine düştüğünü hissetti ve yavaşça döndü, odanın ortasında gözleri onunla buluştuğunda nefesi kesildi. O, sanki dünyadaki tek kadın Serena'ymış gibi ona bakıyordu, onunla konuşan iki galeri müşterisini tamamen görmezden geliyordu. Lucky ona doğru yaklaşırken Serena'nın başı hafifçe döndü. Büyük bir kedinin zarafetiyle hareket ediyordu ve şehir halkı bile onun yolundan çekilmeyi biliyordu.

Serena, onun içinde serbest kalan vahşi duyguların karışımına karşı kendini hazırladı. Ona alaycı bir bakış attı ve «Vay canına, sana gömlek bile giydirmişler. Bu özel bir gün» dedi.

O, ona kaşlarını çatı, ama zaten gevşetmiş olduğu kravatını düzeltti. Kahve rengi pileli keten pantolonu, fildişi rengi gömleği ve kahverengi ipek kravatı ile yıkıcı derecede yakışıklı görünüyordu. Saçları hala dağınıktı, hala uzundu, ama normalde saçlarını geriye bağlayan bot bağı, biraz daha göze çarpmayan bir şeyle değiştirilmişti. Serena midesinde gergin bir heyecan hissetti. Bu Lucky'yi tanıdığından emin değildi. Keşke gerçekten de askeri pantolonla gelseydi diye düşündü.

"Geleceğinden emin değildim," dedi sert bir sesle. Bakışları, yanında duran adama kaydı. Çenesi gerildi.

"Tabii ki geldim. Davetiyemi aldım," dedi Serena, sesinde alaycı bir tonla. Kanıt olarak zarfı ona gösterdi. "Bir arkadaşımı da getirdim. Umarım sakıncası yoktur. Bu David Farrell. David, Lucky Doucet."

David elini uzattı. "Memnun oldum."

Lucky hiçbir şey söylemedi. Gerginliği dalgalar halinde yayılıyordu.

Gülümsemeyi zor tutan David geri çekildi. «Peki, ben biraz etrafa bakayım. İkinizin muhtemelen konuşacak çok şeyi vardır.»

Serena onun kalabalığın içine karışmasını izledi, sonra Lucky'ye döndü. O da onu izliyordu, bakışları her zamanki gibi rahatsız ediciydi. Bunca zaman geçmesine rağmen Serena, vücudunun onun yakınlığına tepki verdiğini hissedebiliyordu. Kalbi hızlanmıştı. Sıcak hissediyordu ve her sinir ucunun farkındaydı.

Bu hisleri görmezden gelmeye zorlayarak, gözlerinde içten bir sıcaklıkla ona baktı.

«Sergi için tebrikler, Lucky. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Senin adına çok mutluyum.»

[illegible]

"İyi görünüyorsun," dedi, onda neyin ince bir şekilde farklı olduğunu anlamaya çalışarak.

"Sen de öyle," diye fısıldadı.

"Giff nasıl?"

"İyi."

Bon Dieu, diye düşündü, ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki, ama sanki ona yabancıymış gibi, sıkıcı nezaket sözleri alışverişinde bulunan bir ahmak gibi duruyordu. Belki onu doya doya seyrettikten sonra - sanki bu mümkünmüş gibi - sözler gelecekti. Ama o zaten hiç konuşkan biri olmamıştı. Aslında yapmak istediği şey onu kucaklamaktı. Onu kollarına alıp, yumuşak ve sıcak vücudunu hissetmek istiyordu. Saçındaki tokaları çıkarıp, ipeksi saçlarını elleriyle okşamak istiyordu. Onu yatırıp, vücudunu onun vücuduna birleştirmek ve sadece onunla hissedebildiği o inanılmaz huzur duygusunu yaşamak istiyordu.

Ama o başka bir adamla gelmişti.

Bir parmak Lucky'nin pazılarına dokundu ve o başını çevirip galeri sahibi Henri Richard'a sert bir bakış attı. Henri Richard, kırklı yaşlarında, Lucky'nin zevkine göre biraz fazla kozmopolit olan zayıf bir adamdı.

Lucky, son birkaç hafta içinde bu adamın şehirdeki en iyi galerilerden birinin sahibi olduğunu ve Lucky'nin baldızı Danielle'in ikisini bir araya getirmek için büyük çaba sarf ettiğini kendine defalarca hatırlatmak zorunda kalmıştı. Danielle'e duyduğu saygı, Richard'a gidip kendini asmasını söylemesini engelleyen tek şeydi. Bir de bu, Serena'ya hayatını değiştirmek için hazır olduğunu gösterme şansıydı.

Richard, Lucky'nin somurtkan bakışlarını görmezden geldi ve yanında duran egzotik görünümlü kadına işaret etti. "Annis ile tanışmalısın, Lucky," dedi yavaşça. "Times gazetesi sanat eleştirmeni."

"Senin geldiğin yerde terbiye öğretmiyorlar mı?" diye sordu Lucky ipeksi bir sesle. "Ben burada Bayan Sheridan ile konuşuyordum."

Richard'ın yüksek elmacık kemikleri kızardı. Sanat eleştirmeni Lucky'ye açık bir ilgiyle baktı.

Richard, Lucky'ye bir adım yaklaştı ve alçak sesle, sert bir fısıltıyla konuştu.

"Annis sanat camiasında çok önemli bir kişidir."

«O zaman ona yalakalık yapmaktan çekinmeyeceğine eminim,» diye mırıldandı Lucky. «Benim yapacak daha önemli işlerim var.»

Serena nazikçe boğazını temizledi. «Lucky, meşgul olduğunu görüyorum. Sonra konuşabiliriz.»

"Şimdi konuşabiliriz," dedi, ona doğru dönerek, gözlerinde tehlikeli bir bakışla. Onu kolundan tutup arka kapıya doğru yöneldi. "Hadi buradan gidelim. Bu yerde nefes alamıyorum."

"Ama gösterin..."

"Kendi kendine halledilebilir."

«Lucky!» Serena dişlerini sıkarak itiraz etti, dikkatleri üzerine çekmemeye çalışarak. «Bu insanlar seni görmeye geldiler.»

Lucky, kaşlarını çatmış, çenesini sıkmış halde yürümeye devam etti. «Resimler için geldilerse, sorun değil. Bedava içki için geldilerse, umurumda değil. Beni seyretmek için geldilerse, defolup gidebilirler; ben sergilenen bir şey değilim.»

O kapıya doğru ilerlerken, misafirler Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldılar ve Serena ona yetişmek için acele etti. Küçük mutfığı geçtiler, catering çalışanlarının meraklı bakışlarını arkalarında bırakarak, bloktaki birkaç binanın ortak kullandığı avluya çıktılar.

Merkezdeki taş çeşmeden, hafifçe şırıldayan, parke taşlı yollar yayılıyordu. Sıcak akşam havası, her yerde coşkuyla açan çiçeklerin kokusuyla doluydu

etrafta coşkuyla aan çiçeklerin kokusuyla doluydu. Stratejik olarak yerleştirilmiş pirinç fenerler, doğal ışık kaybolmaya başladığında parlamaya başlamıştı.

«Sanatçıların kaba ve eksantrik olmasının eğlenceli kabul edilmesi senin için bir şans,» dedi Serena kuru bir şekilde, Lucky onu bahçenin uzak kesindeki bir bankın yanına götürürken.

«Evet, çok popüler olacağım, değil mi?»

"Bir sansasyon. Sence bu kolumdaki his yakında geri gelir mi?"

Lucky Fransızca küfretti ve begonvil ardakla örtülü ferforje bankın önüne geldiklerinde aniden Serena'yı bıraktı. «Kalabalıkta biraz gergin oluyorum,» diye özür diledi.

Serena ona nazikçe gülümsedi. «Bana gayet iyi gidiyormuşsun gibi geldi.»

Geniş omuzları rahatsız bir şekilde kalktı ve indi. «alışıyorum.»

Serena'da ona ulaşma ihtiyaı ortaya ıktı. Ona destek olmak istiyordu. Ona sarılmak ve onunla ne kadar gurur duyduğunu söylemek istiyordu. Ama bunun yerine kendini bankta oturmaya zorladı. Lucky, son aylarda onsuz gayet iyi idare etmişti. Geçmişinin ona bıraktığı sorunları çözmek için gerçekten çaba sarf ettiği belliydi. Serena, onun adına sevinebileceğini söyledi kendine, ama onun zaferini paylaşmasına izin veremezdi. Hayatta kalmak istiyorsa, ondan hem duygusal hem de fiziksel olarak uzak durması gerekiyordu.

"İyi misin?" diye sordu aniden, kehribar rengi gözleri yukarıdan bir projektör ışığı gibi ona bakıyordu.

"Tabii," diye cevapladı Serena yavaşça ve ikna olmadan. "İyiyim." Eğer iyi demek kalbi kırık ve yalnız demekse. Ona gerçeği söyleyebilirdi, ama en azından gururuna sadık kalacağına dair kendine söz vermişti.

Bahçenin sessizliği etraflarını sardı. eşme kendi kendine mırıldanıyordu. Binanın ötesinden şehrin hafif sesleri geliyordu: bir arabanın kornası, avludan birinin seslenmesi, yukarıdaki bir pencereden sızan caz müziği.

Lucky bunların hiçbirini duymadı. Yeni ayakkabılarının içinde rahatsız bir şekilde orada durdu ve gerçekten sevdiği tek kadınla bir gelecek kurma şansını kaçırıp kaçırmadığını merak etti.

"Seni özledim," dedi aniden.

Serena ona şaşkınlıkla baktı. Kalbi durmuş olabileceğini düşündü. Nefes almadığını biliyordu.

"Seni çok özledim, Serena."

"O zaman neden bana gelmedin?" diye sordu, son aylarda yaşadığı acının bir kısmı boğazına yükselip sözlerini sıkıştırdı.

"Gelinemedim. Sana sunacak hiçbir şeyim yoktu. Parçalanmış halde sana gelemedim."

"Yine de seni sevdim."

"Hâlâ beni seviyor musun?" diye sordu Lucky. Bakışları Serena'ninkini yakaladı ve cevabını beklerken onu esir aldı.

«Son dört ayımı bunu unutmaya çalışarak geçirdim.»

"Başardın mı?"

Serena hiçbir şey söylemedi. Ona baktı, ona bunu yaptığı için, son haftalarda inşa ettiği tüm duvarları yıktığı için, sakın kontrolünü elinden aldığı için ondan nefret etti. O, bir dizini bankın koltuğuna dayayarak ona doğru eğildi, kollarıyla onu etkili bir şekilde yerinde tuttu.

"Beni unuttun mu, Serena?" diye sordu, sesi yumuşak ve boğuktu.

Serena başını çevirmeye çalıştı, ama adam bir eliyle çenesini tutup yukarı doğru kaldırdı, böylece ona bakmaktan başka seçeneği kalmadı.

"Hayır," diye fısıldadı, içten içe titreyerek. Tek bir gözyaşı kirpiklerinin kenarında sallandı, sonra döküldü ve gururunu korumak için son umudunu da silip süpürdü. "Hayır."

"O zaman başka bir adamla burada ne işin var?"

Sesindeki kıskançlık çok açıktı. Serena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

«David mi? O sadece bir arkadaş. Birlikte çalışıyoruz.»

«Sevgili değilsiniz?»

«Hayır!» diye sinirli bir şekilde cevap verdi. «Bu seni ilgilendirmez.»

Lucky ondan bir adım geri çekildi ve ellerini pantolonunun beline koydu. Kaşları kara bir bulut gibi karardı. «Bu kesinlikle beni ilgilendirir, chere.»

«Öyle mi?» Serena alaycı bir şekilde, alaycı bir soru ile bir kaşını kaldırdı. «Peki neden?»

«Çünkü seni seviyorum!» diye bağırdı Lucky.

Gece tamamen durmuş gibiydi. Serena ona bakakaldı, konuşamadı, kıpırdıyamadı. Lucky de ona bakakaldı, göğsü inip kalkıyordu.

"Seni seviyorum," diye tekrar yumuşak bir sesle, öfkesiz bir şekilde söyledi.

Serena, gözlerini Lucky'den ayırmadan yavaşça bankadan kalktı.

"Senden umudumu kesmiştim," diye mırıldandı. "Geri dönmeni bekledim, bekledim." Gözleri yaşlarla doldu ve görüşü bulanıklaştı, başını salladı. "Tekrar söyle," diye fısıldadı ve kollarına atladı. "Lütfen tekrar söyle."

"Seni seviyorum." Lucky onu sıkıca sararken ve ona dokunmanın verdiği hissin tadını çıkarırken, her kelime şakağına bir öpücük gibiydi. "Je t'aime, ma cherie. Je t'aime."

Onu kendine doğru çekti, dudaklarını buldu ve uzun aylardır ona duyduğu özlemle, derin ve sert bir şekilde öptü. Dili onun diline değdi, tatlı tadını içti, sonra bir parça geri çekildi ve yanaklarından ve kirpiklerinden gözyaşlarını öptü.

«Ağlama, chere. Ağlama,» dedi. «Artık her şey yolunda.»

Serena kendini tutamadı. Duygularının akışı çok güçlüydü, kontrolü çok kırılıyordu. Yüzünü Lucky'nin geniş omzuna bastırdı ve duyguların seli onu sararken ağladı. Lucky'ye sarıldı, onun gücünü kabul etti, onu tekrar kollarının arasına aldığı için Tanrı'ya şükretti.

"Evlen benimle, Serena," dedi, sesi duygudan boğuk ve titriyordu.

«Sana çok ihtiyacım var. Hayatımı yüz seksen derece değiştirebilirim ama sen olmadan yine de hiçbir anlamı olmaz. Evlen benimle.»

Serena başını onun omzundan kaldırdı ve ona bakarken titrek bir gülümsemeyi başardı. O sert, inatçı, gururlu bir adamdı; onunla hayat asla kolay ya da sıkıcı olmayacaktı, ama onsuz hayat çabalamaya değmez gibi görünüyordu. Onu mantığın ötesinde seviyordu, ama mantığın aşk ile ilgisi yoktu. Kalbi yüzeyin altına bakmış ve ulaşmaya değer bir adam görmüştü. Şimdi o ona ulaşmaya çalışıyordu.

«Evlen benimle, Serena,» dedi tekrar.

"Evet," diye fısıldadı.

"Çocuklarım olsun."

"Evet." Gülümsemesi genişledi, elini tutup hafifçe şişkin karnına götürdü.

Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Lucky, gözlerindeki mesajı okudu. Onun, güzel göğsünde koyu saçlı bir bebeği emzirdiğini hayal ederken, içini sıcaklık kapladı. Aniden, neredeyse

öpe attığı hayat yaşamaya değeri göründü. Serena'yı kendine çekti ve uzun bir süre onu kucakladı. Hissettiğı aşkın gücü, temizleyici bir rüzgar gibi içini kapladı ve kalbindeki karanlığın son izlerini de silip süpürdü.

Serena'dan uzaklaştığında, Lucky başparmaklarıyla Serena'nın son gözyaşlarını sildi. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Senin için nasıl bir koca olacağımı bilmiyorum, chere," itiraf etti. "Çok uzun zamandır yalnızım. Senin bildiğinden daha uzun zamandır."

«Önemli değil,» dedi Serena, elini kaldırıp onun pürüzsüz, sert yanağına dokundu. «Artık yalnız olmayacaksın.»

"Yanımda karım olacak."

"Her zaman."

FB2 belge bilgisi

Belge kimliği: fbd-c4f2b1-130c-4f4d-afa5-4249-6524-2ee5df Belge
sürümü: 1

Belge oluşturulma tarihi: 05.02.2009

Oluşturulduğu yazılım: Fiction Book Designer

Belge yazarları:

-

Kaynak URL'ler:

-

Hakkında

Bu kitap Lord KiRon'un FB2EPUB dönüştürücü sürüm 1.0.35.0 ile oluşturulmuştur.

Эта книга создана при помощи конвертера FB2EPUB версии 1.0.35.0 yazılmış Lord KiRon

İçindekiler

Tami Hoag Lucky'nin Kadını

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

